ஆயினும் மரித்தோர்

உயிரோடிருக்கிறார்கள்

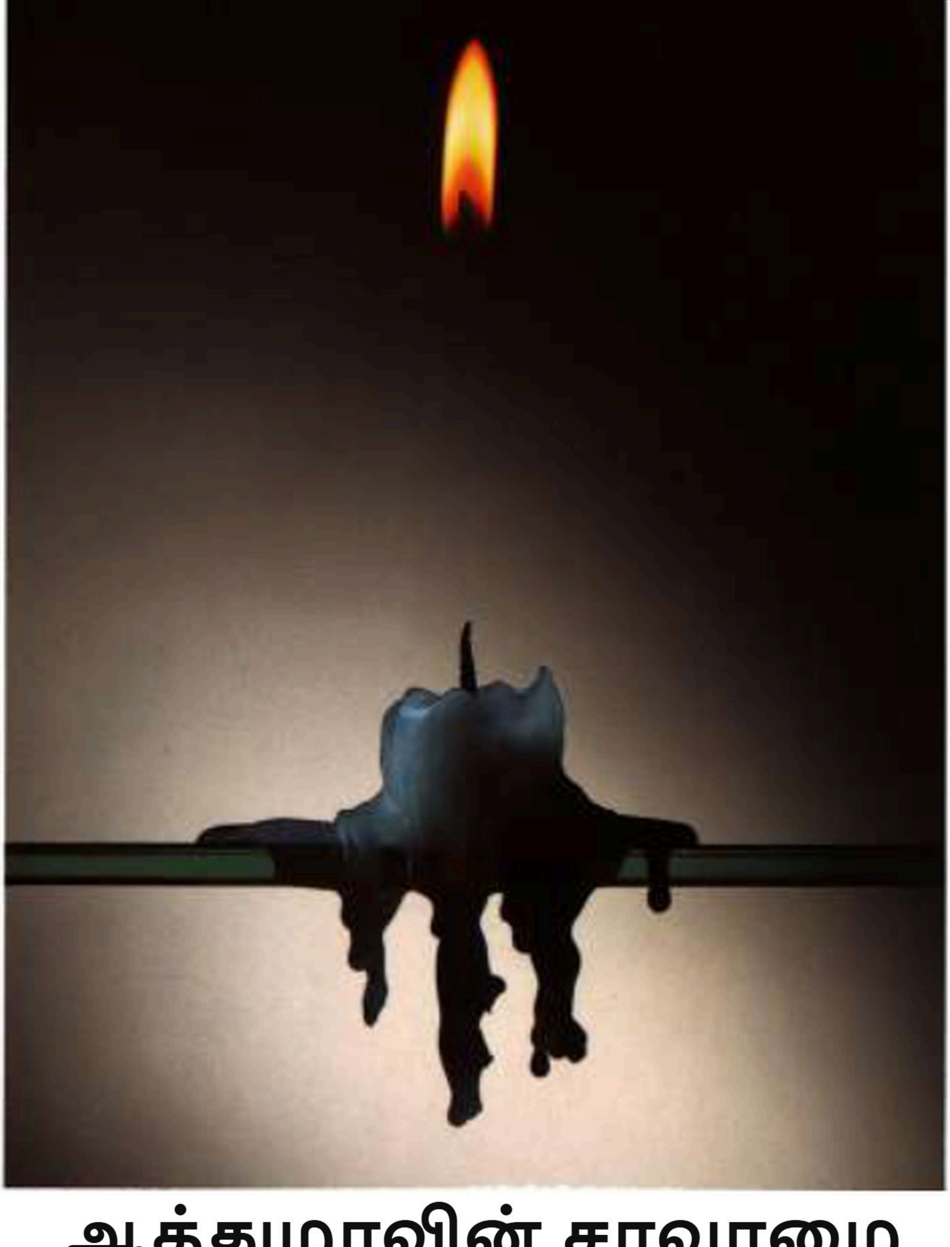

Hans-Jörg Ronsdorf

ஆத்துமாவின் சாவாமை

Hans-Jörg Ronsdorf

ஆயினும் மரித்தோர் உயிரோடிருக்கிறார்கள்

ஆத்துமாவின் சாவாமை

Christliche Literatur-Verbreitung

Postfach 11 01 35 • 33661 Bielefeld

பயன்படுத்தப்பட்ட வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு: Überarbeitete Elberfelder
(ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு), 1999, CSV, Hückeswagen

1. பதிப்பு 1992

2. பதிப்பு 1994

3. திருத்தப்பட்டு விரிவாக்கப்பட்ட பதிப்பு 2004
© 1992 by
CLV • Christliche Literatur-Verbreitung

Postfach 110135 • 33661 Bielefeld

இணையத்தில் CLV: www.clv.de

அச்சுக்கோப்பு: CLV

அட்டை வடிவமைப்பு: Dieter Otten, Gummersbach

அச்சும் கட்டமைப்பும்: Ebner & Spiegel, Ulm

ISBN 3-89397-227-7

பொருளடக்கம்

முன்னுரை
1 அறிமுகம் ... 13
1.1 இந்தப் பொருளின் முக்கியத்துவமும் வீச்சும் ... 15
1.2 காரணமும் சவாலும் ... 17
1.3 அமைப்பும் பிரிவுகளும் ... 19
1.4 வரவிருக்கும் நிகழ்வுகளின் வரிசை – தீர்க்கதரிசன அட்டவணை 20
1.5 பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் வேதாகமத்தின் வெளிப்பாடு 22
1.5.1 புதிய ஏற்பாட்டின் வெளிப்பாடு ... 24
1.5.2 பழைய ஏற்பாட்டின் வெளிப்பாடு ... 26
1.5.3 பழைய ஏற்பாட்டிலும் வெளிச்சம் ... 27
1.6 மரணத்தின் தோற்றமும் விளைவும் ... 31
1.7 மரிக்கும்போது என்ன நடக்கிறது? ... 34
1.7.1 மனிதனின் ஆவியும் மரணமும் ... 35
1.7.2 மரிக்கும்போது ஆத்துமா ... 37
1.7.3 ஆவியும் ஆத்துமாவும் ... 38
1.8 மரணத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள் ... 39
1.9 மரணத்தின் மேல் வெற்றி ... 40
1.9.1 மரணமும் பாவமும் ... 40
1.9.2 மரணமும் பிசாசும் ... 45
2 மரணத்துக்குப் பின் என்ன? ... 48
2.1 லாசருவும் ஐசுவரியவானும் ... 49
2.1.1 இது மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைப் பற்றியதா? ... 51
2.1.2 இந்த விவரிப்பின் பொருள் ... 52
2.1.3 ஓர் உவமையா? ... 53
2.1.4 மரணத்துக்கு முன் ... 54
2.1.5 மறுமை பற்றிய யூதர்களின் கருத்து ... 56
2.1.6 ஆபிரகாமின் மடி ... 57
2.1.7 லாசரு ஆபிரகாமின் மடிக்கு எப்படிச் சென்றான்? ... 59

2.1.8 ஹேடீஸ் 59
2.1.9 லூக்கா 16-இல் ஹேடீஸ் 65
2.1.10 ஷியோல் 68
2.1.11 கண்களை ஏறெடுத்தல் 71
2.1.12 தூரத்திலே 72
2.1.13 பெரும் பிளப்பு 73
2.2 ஜீவனுள்ளோரின் தேவன் 75
2.2.1 சதுசேயர்
2.2.2 மறுரூப மலையில் மோசேயும் எலியாவும் 80
2.2.3 மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வுக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையிலான தொடர்பு 82
2.2.4 விதையின் உருவகம் 83
2.3 சிலுவையிலிருந்த குற்றவாளி 84
2.3.1 பரதீசு 86
2.3.2 யூத மரபில் பரதீசு 87
2.3.3 புதிய ஏற்பாட்டில் பரதீசு 89
2.3.4 லூக்கா 23:43-க்கு வேறொரு விளக்கம் சாத்தியமா? 94
2.4 நித்திய மகிமை – மரணத்தின் முன்னிலையில் நம்பிக்கை 97
2.4.1 புறம்பான மனுஷன் 100
2.4.2 உள்ளான மனுஷன் 102
2.4.3 பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய வீடு 103
2.4.4 தரித்துக்கொள்ளுதல் 106
2.4.5 பயணமும் தாயகமும் 111
2.4.6 வேறு விளக்கங்கள் 115
2.5 சாவு ஆதாயம் 119
2.5.1 மற்ற விளக்கங்கள் 123
2.5.1.1 இது கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையா? 123
2.5.1.2 தேகத்தைவிட்டுப் பிரிதல் 124
2.5.1.3 ஆத்தும நித்திரையா? 124
2.5.1.4 பவுலுக்கு மட்டுமான உரிமையா? 125
2.5.2 அவரைச் சந்திப்பது! 126
2.6 நித்திரையடைந்தவர்கள் 127

2.6.1 நித்திரையடைந்தவர்கள் ஆத்தும நித்திரையில் இருக்கிறார்களா? 129
2.6.2 நித்திரை எதைக் குறிக்கிறது? 130
2.6.3 ஸ்தேவானுடைய மரணத்தின் உதாரணம் 131
2.6.4 எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலின்போது நித்திரையடைந்தவர்கள் 133
2.6.5 எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலுக்கு முன் நித்திரையடைந்தவர்கள் 134
2.6.6 முடிவுரை 136
2.7 கிறிஸ்து – ஜீவனுள்ளோர் மேலும் மரித்தோர் மேலும் ஆளுகை செய்கிறவர் 136
2.8 பலிபீடத்தின் கீழிருக்கும் ஆத்துமாக்கள் 144
2.8.1 இரத்தசாட்சிகளின் ஆத்துமாக்கள் 145
2.8.2 பலிபீடத்தின் கீழ் 148
2.8.3 இந்த நிகழ்வு எந்தக் காலத்தில் நடக்கிறது? 151
2.8.4 பழிவாங்குதலுக்கான வேண்டுதல் 152
2.9 நித்திய ஜீவன் 154
2.9.1 நித்திய ஜீவன் என்றால் என்ன? 155
2.9.2 நித்திய ஜீவனும் சாவாமையும் 157
2.9.3 ஒரு மனிதன் தேவனுடைய ஜீவனை எப்படிப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்? 158
2.9.4 விசுவாசிகள் நித்திய ஜீவனை எவ்விதம் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்? 160
2.9.5 நித்திய ஜீவனும் மரணமும் 161
2.9.6 மரித்த விசுவாசிகள் 162
2.9.7 உயிரோடிருக்கும் விசுவாசிகள் 163
2.9.8 நித்திய ஜீவனின் எதிர்கால வடிவம் 165
2.9.9 பரிசுத்த ஆவியானவர் 166
2.9.10 முடிவுரை 167
2.10 காவலிலுள்ள ஆவிகள் 168
2.10.1 பேதுருவின் நோக்கம் 169
2.10.2 இந்த வேதப்பகுதிக்கான என் விளக்கம் 170

2.10.3 மாம்சத்தின்படி கொல்லப்பட்டு – ஆவியின்படி உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு 172
2.10.4 காவலிலுள்ள ஆவிகளுக்குச் செய்யப்பட்ட பிரசங்கம் 174
2.10.5 பிரசங்கத்தின் உள்ளடக்கம் 174
2.10.6 ஆத்துமாக்களும் ஆவிகளும் 176
2.10.7 இந்த ஆவிகள் விழுந்துபோன தூதர்களா? 177
2.10.8 ஆவிகள் – மரித்த மனிதர்கள் 179
2.10.9 காவல் 182
2.10.10 பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகள் ஷியோலிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார்களா? 183
2.10.11 இயேசு நரகத்துக்கு இறங்கினாரா? 185
2.10.12 முடிவுரை 187
2.11 மரண அனுபவங்களும் மரண விளிம்பு அனுபவங்களும் 188
2.11.1 இந்த அறிக்கைகளில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது? 191
2.11.2 வேதாகமத்தில் மரண அனுபவங்கள்? 192
2.11.3 அப்போஸ்தலர்களாகிய பவுலும் யோவானும் 195
2.11.4 மரண அனுபவங்கள் – பரலோகமும் நரகமும் 197
2.11.5 இருளின் வஞ்சகம் 199
2.11.6 செத்தவர்களிடத்தில் குறிகேட்கிறவர்கள் கர்த்தருக்கு அருவருப்பானவர்கள் 201
2.11.7 சவுலும் சாமுவேலும் 203
2.11.8 கடைசிக் காலத்தில் அந்திக்கிறிஸ்துவின் வஞ்சகம் 204
2.11.9 முடிவுரை
3 வேதாகமத்தின்படி மனிதன் 209
3.1 மனிதன் எவற்றால் ஆனவன்? 211
3.2 மனிதனின் ஆவி 214
3.2.1 ஜீவசுவாசம் 215
3.2.2 தேவனிடமிருந்து வரும் ஆவியும் மனிதனின் ஆவியும் 216
3.2.3 சுருக்கம் 220

3.3.1 சுருக்கம் 225
3.4 மனிதனின் சரீரம் 225
3.5 முடிவுரை 228
4 ஆத்துமாவின் சாவாமை 230
4.1 நித்திய ஜீவனும் ஆத்துமாவின் சாவாமையும் 232
4.2 புதிய ஏற்பாட்டில் சாவாமை 233
4.3 மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையில் 236
4.3.1 சரீரமின்றி ஆத்துமாவின் உணர்வுநிலை 237
4.3.2 ஆத்துமாவுக்கு இன்னும் ஒரு சரீரம் தேவையா? 238
4.4 வேதாகமத்திலும் கிரேக்கத் தத்துவத்திலும் சாவாமை 239
4.4.1 இருமைவாதம் 240
4.4.2 உயிர்த்தெழுதல் 241
4.4.3 ஆத்துமாவின் சாவாமை இறுதி நிலை அல்ல 243
4.4.4 ஆளுமை 243
4.5 முடிவுரை 244
4.6 இந்தச் சத்தியத்தின் முக்கியத்துவம் 245
5 மரித்தோரின் எதிர்காலம் 247
5.1 உயிர்த்தெழுதல் 248
5.1.1 பழைய ஏற்பாட்டில் உயிர்த்தெழுதல் 250
5.1.2 ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதல் 252
5.1.3 உயிர்த்தெழுதலில் சரீரம் 257
5.1.4 உயிர்த்தெழுதலின் காலம் 261
5.1.5 நியாயத்தீர்ப்புக்கான உயிர்த்தெழுதல் 265
6 நித்தியத்தில் மனிதன் 271
6.1 நித்தியத்தில் விசுவாசிகள் 272
6.2 நித்தியத்தில் அவிசுவாசிகள் 274
6.2.1 நரகம் (கெஹென்னா) 277
6.2.2 அக்கினிக்கடல் 280
6.2.3 இரண்டாம் மரணம் 282
6.3 தண்டனை எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும்? 283
6.3.1 புதிய ஏற்பாட்டில் “நித்தியம்”, “நித்திய” 285
6.3.2 “அழிவு” 288
6.3.3 சுருக்கம் 290

6.3.4 தேவனுடைய நீதியும் பரிசுத்தமும் 291
6.3.5 கொல்கொதாவின் சிலுவை 294
7 பின்னிணைப்பு 298
7.1 ஷியோலையும் ஹேடீஸையும் பற்றி பரிசுத்த வேதாகமம் என்ன போதிக்கிறது? 298
7.2 பல்வேறு சொற்களின் அட்டவணை 307
8 நூற்பட்டியல் 311
அடிக்குறிப்புகள் 316

முதல் பதிப்புக்கான முன்னுரை

கடினமும் சிக்கலும் நிறைந்த இந்தப் பொருளை ஆராய்வது எளிதான பணியாக இருக்கவில்லை. ஆகவே வாசகரின் கையில் இப்போது இருப்பது இந்தப் பொருளின் முழுமையான ஆய்வு அல்ல. இதைப் பற்றி எத்தனையோ நூல்கள் உள்ளன என்பதை நூற்பட்டியலைப் பார்த்தாலே எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

என் நண்பர் மத்தியாஸ் பீல் (Matthias Piel) அவர்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் இந்தப் புத்தகம் இந்த வடிவில் உருவாகியிருக்காது; அவருக்கு இங்கே என் சிறப்பு நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன். மார்ட்டின் ஹைடே (Martin Heide) அவர்களுக்கும் அவருடைய உதவிக்காக நன்றி கூறுகிறேன். என் மனைவிக்கும் நன்றி சொல்ல வேண்டும்; பல மணிநேரம் அவள் என் துணையை இழக்க வேண்டியிருந்தது; ஆயினும் இந்தப் பணியை முடிக்கும்படி என்னை ஊக்கப்படுத்துவதை அவள் நிறுத்தவில்லை.

உண்மையுள்ள தேவன் தம்முடைய மகிமைக்காக இந்தப் புத்தகத்தை ஆசீர்வதிப்பாராக! வேதாகமத்தின் அடிப்படையில் முன்வைக்கப்படும் விமர்சனத்துக்காக ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் நான் நன்றியுள்ளவனாயிருப்பேன்.

Hans-Jörg Ronsdorf

மூன்றாம் பதிப்புக்கான முன்னுரை

இந்தப் புத்தகம் இறையியலாளர்களுக்காக எழுதப்படவில்லை. அவர்களுக்கு, இந்தப் பிரச்சினையை இன்னும் விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆராயும் நூல்கள் உள்ளன. வேதாகமத்துக்கு உண்மையாயிருக்கும் சபைகளிலும் வேதவாக்கியங்களைப் பற்றிய புரிதல் எவ்வளவு மேம்பட வேண்டியிருக்கிறது என்பதைக் காணும்போது, இந்தச் சத்தியங்களை எளிமையாகவும் புரியும்படியும் அறிமுகப்படுத்தும் ஒரு புத்தகத்தை விசுவாசிகளின் கையில் கொடுப்பதே என் விருப்பம்.

சில இடங்களில் மூலமொழி மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது. ஆயினும், ஒரு நல்ல மொழிபெயர்ப்பைக் கொண்டே இந்தப் புத்தகத்தில் ஆராயப்படும் கேள்விகளைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பது என் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை.

“ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்ற இந்தப் புத்தகத்தின் தலைப்பு சில கிறிஸ்தவர்களுக்கு எரிச்சலூட்டுவதாக இருக்கிறது; சில நேரங்களில் அதற்கு நல்ல காரணமும் உண்டு. ஆயினும் அதன் உள்ளடக்கத்தை வேதாகமச் சத்தியத்தின் வெளிச்சத்தில் ஆராய முயல விரும்புகிறேன். நாம் அதை வேதாகமத்தின்படி புரிந்துகொண்டு பயன்படுத்தினால், அந்தத் தலைப்புக்கு நிச்சயமாக நியாயம் உண்டு என்ற முடிவுக்கு நான் வருகிறேன்.

1-ஆம், 2-ஆம் பதிப்புகள் வெளிவந்த பின்பு ஏராளமான கடிதங்கள் வந்தன. மிகுந்த ஆதரவும் இருந்தது; அதே அளவு மறுப்பும் இருந்தது. அவற்றில் பல கருத்துகளை இந்தப் பதிப்பில் சேர்த்திருக்கிறேன்; சில இடங்களில் நான் செய்த திருத்தங்களும் அவற்றில் அடங்கும். இந்தக் குறிப்புகளுக்காக

நன்றியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். நம்முடைய அறிவு குறைவுள்ளது.

இந்தப் பொருள் தொடர்பான (நான் நம்புகிறபடி) பொருத்தமான எல்லா வேதப்பகுதிகளையும் இந்தப் புத்தகத்தில் முறைப்படி ஆராய்வதால், இதை ஒரு குறிப்புதவி நூலாகவும் கருதலாம். ஒவ்வொரு அதிகாரத்தையும் தனியாக வாசிக்க முடியும் என்பதால், சில விஷயங்கள் தவிர்க்க முடியாமல் அடிக்கடி திரும்பவும் வருகின்றன.

பல சேர்க்கைகளுடன் முழுமையாகத் திருத்தியமைக்கப்பட்ட இந்தப் பதிப்பிலும், பலருடைய ஒத்துழைப்புக்கும் ஆதரவுக்கும் நான் மிகவும் நன்றியுள்ளவன் – குறிப்பாக கும்மர்ஸ்பாக் (Gummersbach) நகரைச் சேர்ந்த வெர்னர் மியூகர் (Werner Mücher) அவர்களுக்கும், ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகளைச் சேர்த்த ஓபர்க்யூன்ஸ்பர்க் / அல்காய் (Obergünzburg / Allgäu) நகரைச் சேர்ந்த வொல்ஃப்காங் க்ளோக்னர் (Wolfgang Klöckner) அவர்களுக்கும். கருத்துகள் இன்னும் தெளிவாகவும் எளிதில் புரியும்படியும் ஆவதற்கு அவர்கள் உதவினார்கள்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு பணியின்போது, என் இளமைக் காலத்தில் போடப்பட்ட ஆவிக்குரிய அஸ்திபாரம் இன்று எனக்கு எவ்வளவு பயனுள்ளதாக இருக்கிறது என்பதையும் உணர்கிறேன். ஆகவே அந்த அஸ்திபாரத்தைப் போட முயற்சி எடுத்தவர்களுக்கும் நான் நன்றியுள்ளவனாயிருக்கிறேன்.

தேவனுடைய பிள்ளைகள் பலர் இந்தப் புத்தகத்தால் பயனடைய வேண்டும்; மரணத்தின் மேல் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பெற்ற வெற்றியில் விளங்கும் அவருடைய மேன்மையையும், அதிலிருந்து நமக்குக் கிடைத்த ஆசீர்வாதத்தையும் அவர்கள் இன்னும் தெளிவாகக் காண வேண்டும் என்பதே என் ஜெபம்.

Hans-Jörg Ronsdorf, கெம்ப்டன், அல்காய் (Kempten im Allgäu), டிசம்பர் 2003

1 அறிமுகம்

மரணத்துக்குப் பின் உண்மையில் ஓர் இருப்பு, ஒரு தொடர் வாழ்வு உண்டா? உண்டென்றால், அந்த இருப்பை நாம் எப்படி கற்பனை செய்ய வேண்டும்? இவையோ இவைபோன்றவையோதான் திரும்பத் திரும்பக் கேட்கப்படும் கேள்விகள். தேவன் மனிதனின் இருதயத்தில் நித்தியத்தை வைத்திருக்கிறார்; அதனால் மரணம் முடிவு அல்ல என்று மனிதன் உள்ளுணர்வாக அறிகிறான்:

> “அவர் சகலத்தையும் அதனதன் காலத்திலே நேர்த்தியாகச் செய்திருக்கிறார்; நித்தியத்தையும் அவர்கள் இருதயத்திலே வைத்திருக்கிறார்; ஆயினும் தேவன் செய்த கிரியையை ஆதிமுதல் அந்தம்வரை மனுஷன் கண்டறிய முடியாது” (பிரசங்கி 3:11).

வேதாகமத்தில் மனிதனின் உள்ளார்ந்த, சாராம்சமான பகுதியைக் குறிக்கும் இருதயம் நித்தியத்தை நோக்கி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த வார்த்தை தன்னளவில் அர்த்தப்படுத்தாவிட்டாலும், குறைந்தபட்சம் இதைச் சொல்லுகிறது: நம்முடைய அறிவின் எல்லைக்கு அப்பால் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது, அதாவது இந்த வாழ்வுக்குப் பின் ஒரு வாழ்வு இருக்கிறது என்று மனிதன் உணருகிறான் – பழங்காலத்தினதும் தற்காலத்தினதுமான எல்லா உலக மதங்களும் இனக்குழு மதங்களும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. சிருஷ்டிகர்தாமே தம்முடைய காலத்தைக் கடந்த தன்மையைப் பற்றிய உணர்வை மனிதனுக்குள் வைத்திருக்கிறார்.[1]

1. இந்த உணர்வு பெரும்பாலும் மிகவும் வேறுபட்ட அளவுகளில் வெளிப்பட்டாலும், பலர் மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வை மறுத்தாலும், இந்த உண்மை மாறுவதில்லை.

ஆயினும் பிரசங்கியின் இந்த வார்த்தை அதே மூச்சில் அறிவின் எல்லையையும் குறிப்பிடுகிறது. மரணத்தைப் பற்றியும் எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் சூரியனுக்குக் கீழே எந்த அறிவும் இல்லை. “சூரியனுக்குக் கீழே” என்பது பிரசங்கிக்கு, தேவனுடைய வெளிப்பாட்டை அறியாத மனிதனின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கப்படும் உலகப் பார்வை. தேவனுக்கு நன்றி, வேதாகமத்தின் மூலம் தேவனுடைய வெளிப்பாடு நம் கைகளில் இருக்கிறது. பிரசங்கியின் மொழியைத் தொடர்ந்து சொன்னால், அது சூரியனுக்கு மேலே இருக்கும் தேவனிடமிருந்து வருகிறது.

விஞ்ஞானத்தின், போலி விஞ்ஞானத்தின் கிடைக்கக்கூடிய எல்லாத் துறைகளையும் கொண்டு இந்த இறுதிக் கேள்விக்குத் தீர்வு காண மனிதர்கள் முயலுகிறார்கள். அறிவின் எல்லையை நீக்க முடியாவிட்டாலும், மரணத்தையும் அதற்குப் பின் வருவதையும் – வேதாகமக் கண்ணோட்டத்தில் – வஞ்சிக்கிறதும் அழிவுக்கு நடத்துகிறதுமான விதத்தில் விளக்கும் தீர்வுகளை அவர்கள் முன்வைக்கிறார்கள்! எல்லா மனிதர்களுக்கும் மரணம் பரதீசுக்குள் பிரவேசிக்கும் வாசல் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். மரணத்துக்குப் பின் ஒன்றுமே இல்லை என்று வேறு சிலர் வாதிடுகிறார்கள். அல்லது, காலவரம்புக்குட்பட்ட ஓர் இருப்புக்குப் பின், சிலருக்கு இறுதி முடிவும், மற்றவர்களுக்கு நித்திய ஜீவனும் வரும் என்று கருதுகிறார்கள்.

இந்த விளக்கங்கள் அழிவுக்கு நடத்துகின்றன; ஏனெனில் அவை வழிதவறச் செய்கின்றன; மரணம் உண்மையில் என்னவாக இருக்கிறதோ அப்படி அவை அதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை: அது பாவத்தின் சம்பளம் (ரோமர் 6:23), தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்படுதல்.

கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் இதைப் பற்றி என்ன சொல்ல வேண்டும்? இந்தக் கேள்வியில் நம்முடைய பார்வையைத் தேவனுடைய வார்த்தையின்மேல்

அஸ்திபாரப்படுத்துகிறோமா? நம்முடைய இருதயத்தில் இருக்கும் நம்பிக்கையைக் குறித்து உத்தரவு சொல்ல (1 பேதுரு 3:15)[2] நாம் ஆயத்தமாகவும் தகுதியுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறோமா?

நாம் ஒளிந்துகொள்ளத் தேவையில்லை, ஒளிந்துகொள்ளவும் கூடாது. ஏனெனில் நம்மைச் சுற்றியுள்ள மரணத்தைப் பற்றிய எல்லா விளக்க முயற்சிகளுக்கும் மத்தியில், மரணத்தையும் அதற்குப் பின் வருவதையும், ஆகவே மனிதனின் எதிர்காலத்தையும் பற்றிய வேதாகமப் பார்வை ஒப்பற்றது என்பது மீண்டும் மீண்டும் வெளிப்படும். இந்த மகத்தான நம்பிக்கையும் இவ்வளவு அழகான எதிர்காலமும் வேறு எங்கும் இல்லை. ஆனாலும் இரண்டு இலக்குகள் உண்டு; அவை ஒரு விசாலமான வழியின் முடிவிலும் ஒரு இடுக்கமான வழியின் முடிவிலும் இருக்கின்றன (மத்தேயு 7:13-14).

1.1 இந்தப் பொருளின் முக்கியத்துவமும் வீச்சும்

இந்தப் புத்தகத்தின் பொருள், வாழ்வு மற்றும் மரணம் என்ற தளத்தில் மனித அறிவின் எல்லையில் நிற்கும் கேள்விகளைக் கையாளுகிறது. இந்தப் பொருளைப் பற்றி தேவன் தம்முடைய வார்த்தையில் நமக்குச் சொல்லுகிறவற்றையே நாம் முழுமையாகச் சார்ந்திருக்கிறோம். இந்தக் காரியங்களைப் பற்றி வேதாகமம் முக்கியமானவற்றைச் சொல்லுகிறது என்றாலும், நாம் இந்தப் பொருளை அளவுக்கு மீறி வலியுறுத்தவோ, வேதவாக்கியம் அதற்குக் கொடுக்காத மதிப்பை அதற்குக் கொடுக்கவோ கூடாது. ஆகவே இதைப் பற்றி நாம் மிக அதிகமாகவும் பேச விரும்பவில்லை, மிகக் குறைவாகவும் பேச விரும்பவில்லை. வேதவாக்கியம் மௌனமாயிருக்கும் இடத்தில் நாமும் மௌனமாயிருக்க விரும்புகிறோம்! எதிர்காலத்தைப் பற்றி வேதாகமம் மிக

2. நம்முடைய நம்பிக்கை மரணத்துக்குப் பிந்தைய ஒரு வாழ்வோடு முடிந்துவிடுவதில்லை. மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட காலம் “வெறும்” ஒரு தற்காலிக விஷயம். உயிர்த்தெழுதலில் கிடைக்கும் நித்திய ஜீவனே நம்முடைய நம்பிக்கையும் எதிர்காலமும்.

அதிகமாகச் சொல்லுகிறது – மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைப் பற்றி ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகவே சொல்லுகிறது; ஏனெனில் அது ஒருநாள் என்றென்றைக்குமாக முடிவுக்கு வரும் ஓர் இடைக்காலம் மட்டுமே.

முதல் பார்வையில், மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட வாழ்வு விசுவாசத்தின் அஸ்திபாரத்தோடு (உதாரணமாக, இயேசு கிறிஸ்துவின் ஆள்தன்மையும் கிரியையும், வேதாகமத்தின் தெய்வீக ஏவுதல்) நேரடியாகத் தொடர்புடையதாகத் தோன்றாது. மரணத்துக்குப் பின் உயிர்த்தெழுதல் வரை மனிதன் உணர்வற்ற ஒரு நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிடுகிறான் என்று ஒருவர் உறுதியாக நம்புவது ஒருவேளை துர்உபதேசம்[3] ஆகாமல் இருக்கலாம். ஆனால் – இது அடிக்கடி காணப்படுகிறது – இதிலிருந்து, நித்தியத்திலும் இந்த உணர்வற்ற நிலையோ இருப்பின் முடிவோ, உதாரணமாகத் துன்மார்க்கர் அழிக்கப்படுதல், இருக்கும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டால், அப்போது கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் அஸ்திபாரங்களே தாக்கப்படுகின்றன.

அப்போது, நாம் பார்க்கப்போகிறபடி, தேவனுடைய சுபாவமும் – அவருடைய அன்பு, பரிசுத்தம், நீதி – கேள்விக்குள்ளாகிறது. இந்தத் தொடர்பைக் கண்டு சில வாசகர்கள் ஒருவேளை ஆச்சரியப்படலாம். ஆனால் உண்மையில் இது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மீட்பின் கிரியையின் செல்லுபடியையும் அதன் விளைவுகளையும் பற்றிய விஷயம்.

இந்தப் பொருளை, அதாவது மனிதனின் எதிர்காலத்தை, முழுமையாக ஆராயும்போது, வட்டம் எப்படி

3. இந்தக் கருத்தை நான் ஒரு தவறான போதனையாகக் கருதுகிறேன்; தனியாகப் பார்த்தால் அதற்குப் பெரிய விளைவு இல்லாமல் இருக்கலாம்; ஆனால் துர்உபதேசத்துக்கு – அதாவது மனிதர்களை வழிதவறச் செய்து அழிவுக்கு நடத்தும் போதனைக்கு (உபாகமம் 27:18; எசேக்கியேல் 13:10) – அங்கிருந்து ஒரே அடிதான்; அந்த அடியை எடுத்து வைத்தவர்கள் கொஞ்சப்பேர் அல்ல.

முழுமையடைகிறது என்பதைக் காண்போம். இது மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு வாழ்வைவிட அதிகமானதைப் பற்றியது.

1.2 காரணமும் சவாலும்

சில காலத்துக்கு முன்பு, மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமா தொடர்ந்து இருப்பதை மறுக்கும் ஒரு கண்ணோட்டத்தை நான் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. இந்த நம்பிக்கை பல்வேறு மதப்பிரிவுகளிலும் துர்உபதேசங்களிலும் காணப்படுகிறது (மற்றவர்களோடு அட்வெண்டிஸ்டுகள்[4], யெகோவாவின் சாட்சிகள்[5] மத்தியில்); அது ஏறக்குறைய பின்வருமாறு சொல்லுகிறது:

> மனிதனுக்குப் பிறப்பிலிருந்தே சாவாமையுள்ள ஆத்துமா இல்லை. பாவத்தினால் அவன் சாவுக்கு உட்பட்டவனானான். கிறிஸ்துவின் மூலமாக மட்டுமே, அப்போதுதான், அவன் சாவாமையைப் பெறுகிறான். கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிற யாவரும் பெறும் நித்திய ஜீவன் இதுவே. ஆகவே கிறிஸ்துவுக்குள் ஜீவன் இல்லாத யாவரும் நித்தியமாக வாழமாட்டார்கள்; ஒருநாள் அவர்கள் இல்லாமற்போவார்கள்; அதாவது நரகத்தில் அவர்கள் அழிக்கப்படுவார்கள், அவர்களுடைய இருப்பு துடைத்தழிக்கப்படும்.
>
> மனிதனின் ஆத்துமா சாவாமையுள்ளது அல்ல, சாவுக்கேதுவானது; ஆகவே மரணத்துக்குப் பின் எந்த வாழ்வும் இல்லை. மரணத்தில் ஆத்துமா மரிக்கிறது, முழு மனிதனும் அழிந்துபோகிறான், ஆவியோடும் ஆத்துமாவோடும் தொடர்புடையவை உட்பட எல்லாச்

---

4. உதாரணமாக: Tobler, G., Wann beginnt das ewige Leben, (Advent-Verlag, Zürich). Tomasi, M., Tod und Auferstehung, Himmel und Hölle, (Advent Verlag, Zürich). 77 Fragen an die Gemeinschaft der Siebenten-Tags-Adventisten, (Union Verlag Berlin), 1988.
5. இந்த இரண்டு மதப்பிரிவுகளையும் நிச்சயமாக வேறுபடுத்தியே பார்க்க வேண்டும்; ஆனால் இந்த அம்சத்தில் அவற்றுக்கிடையே முக்கியமான வேறுபாடு இல்லை; இரண்டும் ஒரு தவறான போதனையைப் போதிக்கின்றன.

> செயல்பாடுகளும் அணைந்துபோகின்றன. இந்தக் கருத்தின் ஒரு வடிவத்தில், மரணத்துக்குப் பின்னும் உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்னுமான நிலையைக் குறிக்கும்போது, இந்த "இருப்பின்மை" நிலை ஆத்தும நித்திரை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஆத்தும நித்திரையின்போது எந்த உணர்வுநிலையும் இல்லை.[6]

இந்தக் கருத்தில் மனிதன் பிரிக்க முடியாத ஒரே முழுமையாகக் காணப்படுகிறான். மனிதன் (சரீரத்தில்) உயிரோடிருக்கிறான், அல்லது மரித்திருக்கிறான். இந்த இரண்டு இருப்பு வடிவங்களுக்கும் இடையில் எந்த இடைநிலையும் இல்லை. ஒரே முழுமையாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதன், உயிர்த்தெழுதலில் மட்டுமே மீண்டும் உணர்வுநிலை பெறுவான். இந்தக் கண்ணோட்டத்தில், சரீரமின்றியோ சரீரத்துக்கு வெளியேயோ ஆத்துமாவும் இல்லை, ஆவியும் இல்லை.

மரணத்தையும் ஆத்துமாவின் சாவாமையையும் பற்றிய நாத்திக, பொருள்முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்தோடு விவாதிப்பது என் நோக்கம் அல்ல. மாறாக, வேதாகமத்தை ஆதாரமாகக் காட்டி முன்வைக்கப்படும் ஒரு கருத்தை எதிர்கொள்வதே என் நோக்கம்.

ஆயினும் இந்தப் புத்தகம், நிபந்தனைச் சாவாமைக் கோட்பாடு (Konditionalismus) அல்லது ஆத்தும நித்திரை என்ற குறிப்பிட்ட பிரச்சினையை எதிர்கொள்ளுகிறவர்களுக்காக மட்டும் அல்ல, இந்தப் பொருளை அடிப்படையாக ஆராய விரும்பும் எல்லாருக்காகவும் எழுதப்பட்டது.

---

6. இந்தக் கருத்து "நிபந்தனைச் சாவாமைக் கோட்பாடு" (Konditionalismus) என்ற பெயரில் அறியப்படுகிறது; ஆயினும் ஜெர்மன் மொழி பேசும் பகுதிகளில் அவ்வளவாக அறியப்படவில்லை. இந்தச் சொல் (லத்தீன்: conditio, நிபந்தனை) குறிப்பது என்னவென்றால், மனிதனின் சாவாமை, அவனுக்குக் கிறிஸ்துவுக்குள் ஜீவன் இருக்கிறதா இல்லையா என்ற நிபந்தனையைச் சார்ந்திருக்கிறது.

1.3 அமைப்பும் பிரிவுகளும்

முதலாவது, நம்முடைய பொருள் சம்பந்தமான வேதாகமக் கூற்றுகளைச் சமநிலையோடு மதிப்பிட வேண்டியது அவசியம்: பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளும் புதிய ஏற்பாட்டு அப்போஸ்தலர்களும் மறுமைக்குரிய காரியங்களைப் பற்றி எப்படிச் சிந்தித்தார்கள்?

பின்பு, மரணத்தை அதன் தோற்றம், அது செயல்படும் விதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆராய வேண்டும். நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மரணத்தின் மேல் பெற்ற வெற்றிக்குப் பின்பு சிறப்புக் கவனம் செலுத்தப்படும்.

இந்த முன்னேற்பாட்டுக்குப் பின், மரணத்துக்கு உடனடியாகப் பின் வருவது என்ன என்பதை ஆராய்வேன். அதற்காக, இதைப் பற்றிச் சொல்லும் புதிய ஏற்பாட்டின் முக்கியமான எல்லா வேதப்பகுதிகளையும் எடுத்துக்கொள்வேன். உண்மையான பொருளுக்கு இந்த வேதப்பகுதிகளே மிக முக்கியமான பகுதி; ஏனெனில் இங்கே மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைப் பல எழுத்தாளர்கள் நேரடியாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஒரு எழுத்தாளர் இந்தப் பொருளைத் தொட்டுச் செல்லுகிறார்; இன்னொருவர் அதை வெளிப்படையாக விவரிக்கிறார். வேதப்பகுதிகள் மிகக் குறைவு என்று சொல்லவே முடியாது.

இது மனிதன் என்றால் யார் என்ற கேள்வியோடு நெருக்கமாகத் தொடர்புடையது. குறிப்பாக ஆத்துமாவின் தன்மையும் சாவாமையும் இதில் அடங்கும். நிபந்தனைச் சாவாமைக் கோட்பாடு எந்தக் கருத்துகளின் மேல் கட்டப்பட்டிருக்கிறதோ, அவற்றின் வேரும் அங்கேதான் இருக்கிறது. மரணத்துக்குப் பிந்தைய இடைநிலை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மட்டுமே என்பதால், பின்பு இந்த நிலையை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் மாபெரும் நிகழ்வுக்கு வருவோம்: உயிர்த்தெழுதல். இன்னொரு அதிகாரத்தில் நித்திய

நிலையை ஆராய்வேன்; அதில் குறிப்பாகத் துன்மார்க்கரின் முடிவை ஆராய்வேன். தேவனுடைய அன்பை முன்னிட்டுப் பார்க்கும்போது உண்மையில் ஒரு நித்திய நரகம் இருக்க முடியுமா என்ற கேள்வி மீண்டும் மீண்டும் எழுகிறது.

1.4 வரவிருக்கும் நிகழ்வுகளின் வரிசை – தீர்க்கதரிசன அட்டவணை

இந்தப் பொருளைப் பற்றி எந்தப் புத்தகத்தை வாசித்தாலும் சரி: எல்லாப் புத்தகங்களுக்கும் அடிப்படையாக இறுதிக்காலக் கோட்பாட்டைப் (Eschatologie), அதாவது வரவிருக்கும் நிகழ்வுகளைப் பற்றிய போதனையைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டம் இருக்கிறது. இந்தப் புத்தகமும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. தீர்க்கதரிசன நிகழ்வுகளின் வரிசையையும் அவற்றின் முக்கிய அம்சங்களையும் பற்றிய என் நம்பிக்கையை முன்கூட்டியே தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன்; அப்படிச் செய்தால் வாசகர் தொடர்புகளை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். சில வார்த்தைகளில், இங்கே மேலதிக ஆதாரம் காட்டாமல், என் நம்பிக்கையைத் தருகிறேன்.[7]

எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும், தேவனுடைய பிள்ளைகள் எல்லாரும், மிக விரைவில் இயேசு கிறிஸ்துவினிடத்துக்குப் பரலோகத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார்கள் என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன். அப்போது அதுவரை மரித்த விசுவாசிகள் எல்லாரும் உயிர்த்தெழுந்து, உயிரோடிருப்பவர்களோடுகூட எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார்கள். பின்பு பெரும் நியாயத்தீர்ப்புகளின் காலம் வரும்; அதில் அந்திக்கிறிஸ்து தோன்றி அநேக மனிதர்களை வஞ்சிப்பான். அப்போது தேவனுடைய இரட்சிப்பின் வரலாற்றின் மையம் முக்கியமாக இஸ்ரவேல் தேசமும் ஜனமுமாக இருக்கும். யாவே தேவன் தம்முடைய பழைய ஜனமாகிய இஸ்ரவேலுக்குக் கொடுத்த

---

7. பல்வேறு கண்ணோட்டங்களின் விரிவான ஆய்வை மற்ற நூல்களோடு வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தின் விளக்கவுரைக்கான முன்னுரையில் காணலாம்: W.J. Ouweneel, Das Buch der Offenbarung, Bielefeld (CLV) 1995; மேலும்: J.D. Pentecost, Bibel und Zukunft, Dillenburg (CVD) 1993.

எல்லா வாக்குத்தத்தங்களையும் நிறைவேற்றுவார். பின்பு கிறிஸ்து (எபிரெயம்: Messias) ஜீவனுள்ளோரை நியாயந்தீர்க்கப் பிரசன்னமாகி, தம்முடைய ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பார். வல்லமையும் மகிமையுமுள்ள இந்த ராஜ்யத்தைக் கிறிஸ்தவர்கள் கட்டமாட்டார்கள்; கிறிஸ்துவே, ஆளுகை செய்ய அவர் வரும்போது, அதைக் கட்டுவார். இந்த ராஜ்யத்துக்குப் பின், சாத்தானால் மீண்டும் ஒருமுறை பெரிய வஞ்சகம் உண்டாகும். அதன் பின்புதான் எல்லா மனிதர்களுக்குமான இறுதி நியாயத்தீர்ப்பு வரும்; பொதுவாக அது “கடைசி நாள்” என்று அழைக்கப்படுகிறது. அப்போது பூமியும் வானமும் கரைந்துபோய், புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப்படும்.

தீர்க்கதரிசனக் கால வரிசையைப் பற்றிய புரிதல் வேறுபடுவதால், நம்முடைய பொருள் தொடர்பான எல்லா அம்சங்களிலும் வேறுபட்ட முடிவுகளுக்கு வர வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை. உதாரணமாக, உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய விஷயத்தில், அது எப்படி நடக்கும் என்பதில் பெரும் ஒற்றுமை உண்டு; ஆனால் அது எப்போது நடக்கும் என்பதிலும், ஒரே உயிர்த்தெழுதலா பல உயிர்த்தெழுதல்களா என்பதிலும் ஒற்றுமை இல்லை.

அருகிலுள்ள வரைபடம் உயிர்த்தெழுதல்களின், நியாயத்தீர்ப்புகளின் வரிசையைக் காட்டுகிறது. குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேதப்பகுதிகளை வாசித்துப் பார்க்கும்படி வாசகரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

- நரகம்[11] · புதிய வானமும் புதிய பூமியும்[10] · பிதாவின் வீடு[12]
- **நித்திய நிலை**[9]
- ▯ உலக காலத்தின் முடிவில் பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக **மரித்தோரின்** நியாயத்தீர்ப்பு[8]
- ▲ ஆயிர வருட அரசாட்சிக்குப் பின், பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக நியாயத்தீர்ப்புக்காக எல்லா அநீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதல்[7]

- ▲ **முதலாம் உயிர்த்தெழுதல்** பகுதி B[5] உபத்திரவக் காலத்தின் இரத்தசாட்சிகள்
- ▯ ஆயிர வருட அரசாட்சியின் ஆரம்பத்தில் பூமியின்மேல் **ஜீவனுள்ளோரை** நியாயந்தீர்க்கக் கிறிஸ்து பிரசன்னமாகுதல்[6]
- ▯ பரலோகத்தில் மகிமைப்படுத்தப்பட்ட விசுவாசிகளுக்கான கிறிஸ்துவின் நியாயாசனம்[4]
- ▲ **முதலாம் உயிர்த்தெழுதல்** பகுதி A[2] சபை பரலோகத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுதல் y[3]
- **இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணமும் உயிர்த்தெழுதலும்**[1]

▯ = நியாயத்தீர்ப்பு · ⁝ = காலம் · ▲ = உயிர்த்தெழுதல்

[1] 1 கொரிந்தியர் 15:1-23; அப்போஸ்தலர் 17:31; [2 + 3] 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:13-17; 1 கொரிந்தியர் 15:51-54; [4] 2 கொரிந்தியர் 5:10; 1 கொரிந்தியர் 3:13-15; 4:4-5; [5] வெளிப்படுத்தல் 20:4-6; [6] மத்தேயு 25:31-46; [7] வெளிப்படுத்தல் 20:5; யோவான் 5:29; யோபு 14:10-12; [8] வெளிப்படுத்தல் 20:11-15; 1 கொரிந்தியர் 15:24; [9] 2 பேதுரு 3:13; 1 கொரிந்தியர் 15:24; [10] வெளிப்படுத்தல் 21:1-8; [11] மத்தேயு 18:8; யூதா 7, 13; வெளிப்படுத்தல் 14:11; 20:10; [12] யோவான் 14:2-3; 17:24; 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:17

1.5 பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் வேதாகமத்தின் வெளிப்பாடு

மரணத்துக்குப் பின்னும் நித்தியத்திலும் மனிதனின் நிலை எப்படிப்பட்டது என்ற கேள்வியை முன்வைத்து முழுப் பரிசுத்த வேதாகமத்தையும் ஆராய்ந்தால், பழைய ஏற்பாட்டுக்கும் புதிய ஏற்பாட்டுக்கும் இடையே பெரிய வேறுபாடுகள் கண்ணில் படுகின்றன. முக்கியமான வேறுபாடு வெளிப்பாட்டின் அளவில் இருக்கிறது; அதாவது இந்தக் காரியங்களைப் பற்றி தேவன் ஒருபுறம் பழைய ஏற்பாட்டிலும் மறுபுறம் புதிய ஏற்பாட்டிலும் எந்த அளவுக்குப் பேசினார் என்பதில்.

மறுமையையும் மனிதனின் சாவாமையையும் பற்றிய கேள்விக்குப் புதிய ஏற்பாடுதான் முழுமையாகவும் இறுதியாகவும் பதில் அளிக்கிறது.

பழைய ஏற்பாட்டில் இந்தப் பொருளைப் பற்றி குறைவாகவே காணப்படுகிறது என்று இதற்கு அர்த்தமில்லை. இல்லை, மரணத்தையும் ஷியோலையும் பற்றி புதிய ஏற்பாட்டைவிடப் பழைய ஏற்பாட்டிலேயே அதிகக் கூற்றுகள் உள்ளன. ஆனால் பழைய ஏற்பாட்டு மனிதர்களின் கூற்றுகள் பெரும்பாலும் மரணத்தைப் பற்றிய நிச்சயமின்மையாலும் அறியாமையாலும், சந்தேகங்களாலும், ஏன், பயத்தாலும்கூட நிறைந்திருக்கின்றன. ஏனெனில் மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைப் பற்றி இந்த மனிதர்களுக்கு மிகக் குறைவாகவே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது; தேவனோடு சமாதானத்தையும் நித்திய மீட்பையும் பற்றிய நிச்சயம் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை.

இதற்கு மாறாக, புதிய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகளிடத்தில் முற்றிலும் வேறான ஒரு மனப்பான்மையைக் காண்கிறோம். பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகள் பலருக்கு மரணம் எப்படி இருந்ததோ, அப்படி இவர்களுக்கு இனி இல்லை. இவர்களுக்கு அந்த நிச்சயமின்மையும் அறியாமையும் இனி இல்லை, சந்தேகமும் பயமும் இல்லை. யோபுவின் கூற்றுகளை அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் கூற்றுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

> யோபு சொன்னான்: "... (திரும்பிவராதபடிக்கு) நான் அந்தகாரமும் மரண இருளுமான தேசத்துக்கு, காரிருளைப்போல் இருண்ட தேசத்துக்கு, மரண இருளும் ஒழுங்கின்மையும் உள்ளதும், வெளிச்சமும் காரிருளுக்குச் சமமாயிருக்கிறதுமான தேசத்துக்குப் போகுமுன்னே!" (யோபு 10:21).[8]

8. காண்க: யோபு 14:12; 30:23; 38:17.

> ஆனால் பவுலால் இப்படிச் சொல்ல முடிந்தது: "... உலகமானாலும், ஜீவனானாலும், மரணமானாலும், நிகழ்காரியங்களானாலும், வருங்காரியங்களானாலும், எல்லாம் உங்களுடையதே" (1 கொரிந்தியர் 3:22).[9]

இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலினால் மரணத்தைக் குறித்த விசுவாசிகளின் மனப்பான்மை அடிப்படையிலேயே மாறிவிட்டது. மரணத்தின் மேல் கிடைத்த வெற்றியையும், மரணத்தை வென்றவரையும் கிறிஸ்தவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். இந்த வெற்றி உயிர்த்தெழுதலில் மட்டுமல்ல, மரணத்துக்கு உடனடியாகப் பின்வரும் நிலையிலும் வெளிப்படுகிறது.

1.5.1 புதிய ஏற்பாட்டின் வெளிப்பாடு

மறுமையைப் பற்றி புதிய ஏற்பாடு ஏன் நமக்கு அதிகமாக வெளிப்படுத்துகிறது? ஏனெனில் இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தினாலும் உயிர்த்தெழுதலினாலும் மரணம் தோற்கடிக்கப்பட்டு நீக்கப்பட்டது; அதனால் ஒரு அடிப்படை மாற்றம் நிகழ்ந்தது; அதன் வீச்சு எல்லாவற்றையும் மாற்றுகிறது. இந்த மாற்றமே சுவிசேஷத்தின் செய்தி:

> "அவர் நம்முடைய கிரியைகளின்படி நம்மை இரட்சிக்காமல், தம்முடைய தீர்மானத்தின்படியும், ஆதிகாலமுதல் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் நமக்கு அருளப்பட்ட கிருபையின்படியும், நம்மை இரட்சித்து, பரிசுத்த அழைப்பினாலே அழைத்தார். அந்தக் கிருபை இப்பொழுது நம்முடைய இரட்சகராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிரசன்னத்தினாலே வெளிப்படுத்தப்பட்டது; அவர் மரணத்தைப் பரிகரித்து, ஜீவனையும் அழியாமையையும் [அல்லது: அழிவின்மையை] சுவிசேஷத்தினாலே வெளியரங்கமாக்கினார்" (2 தீமோத்தேயு 1:9-10).

9. காண்க: பிலிப்பியர் 1:23; 1 கொரிந்தியர் 15:54-56; 2 கொரிந்தியர் 4:7–5:10.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் லூக்காவும் இதைப் போலவே எழுதினான்:

> “… அதாவது, கிறிஸ்து பாடுபடவேண்டியதென்றும், மரித்தோரிலிருந்து முதலாவது உயிர்த்தெழுந்தவராக, ஜனங்களுக்கும் புறஜாதிகளுக்கும் ஒளியை வெளிப்படுத்துகிறவரென்றும்” (26:23).

பழைய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள், இயேசு கிறிஸ்துவின் கிரியையின் விளைவாக மட்டுமே வரக்கூடிய காரியங்களில் தெளிவைத் தேடி ஆராய்ந்தார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை – குறைந்தபட்சம் அவர்களுடைய அனுபவத்தில் – மரணம் இன்னும் கிறிஸ்துவின் கிரியையினால் பரிகரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.[10] ஜீவனும் அழியாமையும் வெளியரங்கமாக்கப்படுவதற்கு முன்பே அவர்கள் மரணத்தைப் பார்த்தார்கள். இது வெளிப்பாட்டின் கேள்வி மட்டுமல்ல; திரையை விலக்குவது தேவனுக்கு ஒரு சிறிய காரியமாகவே இருந்திருக்கும். இயேசுவின் மரணத்தோடும் உயிர்த்தெழுதலோடும் இணைந்து இந்தக் காரியங்கள் வெளிப்படுத்தப்படுவதே முக்கியமாக இருந்தது.

மறுமைக்குரிய காரியங்களின் முழுமையான வெளிப்பாடு தேவகுமாரனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. கர்த்தராகிய இயேசு வந்த பின்பு, இன்று புதிய ஏற்பாட்டின் எழுத்துகள் மூலம் நாம் அறிந்திருக்கிறதுபோல மறுமைக்குரிய காரியங்களைப் பற்றிய வாக்குத்தத்தங்களும் வெளிப்பாடுகளும் அதற்கு முன் மிகச் சிலவே இருந்தன (யோவான் 3:11-13; எபேசியர் 1:3 முதல்; பிலிப்பியர் 3:20).

10. ஆயினும், நாம் பின்பு பார்க்கப்போகிறபடி, பழைய உடன்படிக்கையின் விசுவாசிகள் யாவரும் தங்கள் மரணத்துக்குப் பின் பரலோகப் பரதீசுக்குச் சென்றார்கள். அது அவர்களுடைய மரணத்துக்கு முன் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை, அதாவது வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கவில்லை.

1.5.2 பழைய ஏற்பாட்டின் வெளிப்பாடு

பழைய ஏற்பாட்டில் மிகவும் வேறுபட்ட எழுத்தாளர்களையும், ஆகவே பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களையும்[11] காண்கிறோம். தேவன் தம்முடைய ஜனத்தோடு நடத்திய வழிகளைப் பதிவு செய்யும் சரித்திரப் புத்தகங்கள் உள்ளன. பின்பு தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் உள்ளன; அவற்றில் தேவன் தம்முடைய தீர்க்கதரிசிகள் மூலம் தம்முடைய ஜனத்தின், மற்ற ஜனங்களின் ஒழுக்க நிலையைப் பற்றியும், அவர்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் பேசினார்.

இவற்றோடு, உதாரணமாக யோபு, சங்கீதம், பிரசங்கி போன்ற கவிதைப் புத்தகங்களும் உள்ளன; அவை மனித எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் மனக்கிளர்ச்சிகளையும் விசேஷமான விதத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றன.[12] நம்முடைய பொருளின் வரம்புக்குள் நமக்கு ஆர்வமூட்டும் பெரும்பாலான கூற்றுகளைக் கடைசியாகக் குறிப்பிட்ட இந்த மூன்று புத்தகங்களில் காண்கிறோம்.

பிரசங்கி, வாழ்வின், உலகத்தின் அர்த்தத்தைச் சில நேரங்களில் முற்றிலும் கிடைமட்டமான கண்ணோட்டத்திலிருந்து விளக்க முயலுகிறான்: அவனுடைய பார்வை “சூரியனுக்குக் கீழே” அவன் காண்பதைத் தாண்டிச் செல்லுவதில்லை (1:3; 2:11, 18, 22). அர்த்தத்தைப் பற்றிய கேள்விக்கு அவன் கொடுக்கும் பதில்களில் ஒன்று இது:

> “மனுபுத்திரரின் முடிவும் மிருகங்களின் முடிவும் ஒரே முடிவாயிருக்கிறது; இவைகள் மரிப்பதுபோலவே அவர்களும் மரிக்கிறார்கள்; எல்லாருக்கும் ஒரே சுவாசம்தான் உண்டு; மிருகத்தைவிட மனுஷனுக்கு

---

11. சரித்திர எழுத்து, கவிதை, நீதிமொழிகள் முதலியவை.
12. இந்தப் புத்தகங்கள் மனித எண்ணங்களை உள்ளடக்கியிருக்கின்றன என்று நான் இங்கே சொன்னாலும், வேதாகமத்தின் மற்ற எல்லாப் புத்தகங்களையும்போலவே அவையும் பரிசுத்த ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு, தெய்வீக நோக்கத்தோடு நமக்காக எழுதப்பட்டவை.

> மேன்மை இல்லை; எல்லாம் மாயையே. எல்லாம் ஒரே இடத்துக்குப் போகிறது; எல்லாம் மண்ணிலிருந்து உண்டானது, எல்லாம் மண்ணுக்கே திரும்புகிறது. மனுபுத்திரரின் சுவாசம் மேலே ஏறுகிறதோ என்றும், மிருகங்களின் சுவாசம் கீழே பூமிக்கு இறங்குகிறதோ என்றும் அறிகிறவன் யார்?” (பிரசங்கி 3:19-21).

இம்மைக்குரிய கண்ணோட்டத்திலிருந்து மட்டுமே உண்மையாயிருக்கும் முடிவுகளுக்குப் பிரசங்கி வருகிறான். ஆகவே மறுமைக்குரிய காரியங்களைப் பற்றியோ, நித்தியக் காரியங்களைப் பற்றியோ இந்தப் புத்தகம் முதன்மைச் சாட்சியாகக் கூடாது. சங்கீதங்களில் பிரசங்கியின் கூற்றுகளுக்கு மிகவும் ஒத்த சில கூற்றுகளைக் காண்கிறோம் (உதாரணமாக, சங்கீதம் 49:12; 103:15-16). இந்தக் கூற்றுகளும் மறுமையைப் பற்றிய இறுதித் தெளிவை நமக்குத் தருவதில்லை.[13]

பழைய ஏற்பாட்டைப் புதிய ஏற்பாட்டிலிருந்து தனியாகப் பிரித்துப் பார்த்தால், முரண்பாடுகளைக் காண்கிறோம் என்ற எண்ணம் உண்டாகலாம். ஆனால் பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் மறுமைக்குரிய காரியங்கள் பகுதியளவில் மட்டுமே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன என்பதை மறந்தால் மட்டுமே இந்த எண்ணம் உண்டாகும். பழைய ஏற்பாட்டின் கூற்றுகளையே மிக வலுவான வாதங்களாகக் கொள்ளும் ஒரு நிரூபண முறை முழுச் சத்தியத்தையும் காட்ட முடியாது.

1.5.3 பழைய ஏற்பாட்டிலும் வெளிச்சம்

ஆனால் இதனால் நம்முடைய பொருளைப் பற்றி எந்த வெளிச்சமும் இருக்கவில்லை என்று சொல்லப்படவில்லை.

13. சங்கீதங்கள் வேறு தன்மை கொண்டவை. அவை பெரும்பாலும் தீர்க்கதரிசனத் தன்மையுள்ளவை. அவற்றின் விசேஷம் என்னவென்றால், இந்தத் தீர்க்கதரிசனங்கள் மிக அடிக்கடி மனிதர்களின் எண்ணங்களிலும் உணர்வுகளிலும் வெளிப்படுகின்றன. உதாரணமாக, தாவீது பேசும் பாடுகள், தேவ ஆவியானவரின் நடத்துதலின்கீழ், இறுதியில் கிறிஸ்துவின் பாடுகளில் மட்டுமே நிறைவேறக்கூடிய ஒரு வடிவத்தைப் பெறுகின்றன.

மரணத்தோடு எல்லாம் முடிந்துவிடுவதில்லை என்பதற்குப் பழைய ஏற்பாடுகூடப் போதுமான குறிப்புகளைத் தருகிறது.

- “தன் ஜனங்களோடே சேர்க்கப்பட்டான்”.[14] பொதுவாக, நம்முடைய பேச்சுவழக்கிலும், “சேர்க்கப்படுதல்” என்பது, அங்கிருக்கும் எல்லாரோடும் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு காரியத்துக்காகப் பல நபர்களை ஒரே இடத்தில் ஒன்றுகூட்டுவதைக் குறிக்கிறது. இந்த வெளிப்பாடு மரிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படும்போது, மரித்தோர் ஓரிடத்தில், அதாவது மரித்தோரின் உலகத்தில் – பழைய ஏற்பாட்டில் ஷியோலில்[15] – ஒன்றுசேர்க்கப்படுகிறார்கள் என்ற குறிப்பாவது அதில் இருக்கிறது. அடக்கம்பண்ணுதல் அல்லது புதைத்தல் என்பது “சேர்க்கப்படுதல்” என்பதிலிருந்து வேறுபடுத்தப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது.[16] ஆகவே வரலாற்றின் தொடக்கத்திலேயே மறுமையோடு தொடர்புடைய சொற்கள் இருக்கின்றன.
- எந்தோரிலிருந்த அஞ்சனக்காரியும் சாமுவேலின் ஆவியும் (1 சாமுவேல் 28). செத்தவர்களிடத்தில் குறிகேட்கிறவர்கள் மரித்த ஒருவருடைய ஆவியை எழும்பிவரச் செய்ய முடியும் என்று இஸ்ரவேலில் கருதப்பட்டது. மரித்தவருடைய ஆவி ஏதோ ஒரு விதத்தில் எங்கோ இருந்தாக வேண்டும் என்பதை இது முன்னூகிக்கிறது; குறைந்தபட்சம் மரித்தோரின் இப்படிப்பட்ட ஆவிகள் இருக்கின்றன என்று கருதப்பட்டது. அது ஒருபுறமிருக்க, மாந்திரீகமாகக் குறிகேட்கிறவர்கள் மூலம் மரித்தோரின் ஆவிகளிடம் விசாரிப்பதை தேவன் மிகக் கடுமையான தண்டனையின் கீழ் தடைசெய்திருந்தார்.[17]
- ஏனோக்கு (ஆதியாகமம் 5:24), எலியா (2 இராஜாக்கள் 2) எடுத்துக்கொள்ளப்படுதல். இந்த நபர்களுக்கு நடந்தது ஒரு

14. ஆதியாகமம் 25:8, 17; 35:28-29; காண்க: ஆதியாகமம் 37:35; நியாயாதிபதிகள் 2:10.
15. ஆதியாகமம் 37:35; 42:38; 44:31; எண்ணாகமம் 16:30; 1 சாமுவேல் 2:6.
16. ஆதியாகமம் 35:29; 2 இராஜாக்கள் 22:20; 2 நாளாகமம் 34:28.
17. லேவியராகமம் 19:31; 20:6, 27; உபாகமம் 18:11.

விதிவிலக்கு என்றாலும், பரலோகத்துக்கு ஏறிச்சென்ற பின் இந்த நபர்கள் எங்கே இருந்தார்கள் என்று நாம் கேட்கலாம்.[18] எலியாவும் மோசேயும் – மோசே இயற்கையான மரணம் அடைந்தான் – இருவரும் மறுரூப மலையில் தோன்றி இயேசுவோடு பேசினார்கள்.[19]

- தாவீதும் அவனுடைய மரித்த பிள்ளையும் (2 சாமுவேல் 12:23). தாவீது சொன்னான்: “அது மரித்திருக்கிற இப்பொழுது நான் உபவாசிப்பானேன்? இனி நான் அதைத் திரும்ப வரப்பண்ணக்கூடுமோ? நான் அதினிடத்துக்குப் போவேனே அல்லாமல், அது என்னிடத்துக்குத் திரும்பி வருவதில்லை.”

தேவனோடு விசுவாசிகளுக்கு இருக்கும் ஐக்கியமும், தேவன்மேல் அவர்கள் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையும், அவர்களுடைய மரணத்திலும் அறுந்துபோவதில்லை. மரணபயம் வெளிப்படும் கூற்றுகளோடு, உறுதியையும் சமாதானத்தையும் எதிர்பார்ப்பையும் காணும் சில கூற்றுகளும் உள்ளன: சங்கீதம் 16:9-11; 17:6; 31:5; 49:14-15; 73:24-26; 116:15.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், பழைய ஏற்பாடு மறுமையைப் பற்றி ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வரை மட்டுமே நமக்குத் தகவல் தருகிறது. ஆகவே அதிலிருந்து மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைப் பற்றித் திட்டவட்டமான கூற்றுகளைப் பெற முயன்றால், அதைப் பற்றிப் புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படும் வெளிச்சத்தை இருளாக்கிவிடுவோம். பழைய ஏற்பாட்டின் கூற்றுகளைப் புதிய ஏற்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து அதன் வெளிச்சத்தில் விளக்கினால் மட்டுமே அவற்றைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வோம். புதிய ஏற்பாடே எப்போதும் பழைய ஏற்பாட்டுக்குத் திறவுகோல்; இதற்கு நேர்மாறாக அல்ல.

பின்வரும் வசனத்தில் இரட்சிப்பைப் பற்றிச் சொல்லப்படுவது, பொருளளவில் மனிதனின் எதிர்காலத்துக்கும் பொருந்தக்கூடும். தீர்க்கதரிசிகள்

18. ஒப்பிடுக: பகுதி 2.2.
19. மத்தேயு 17:3; மாற்கு 9:4; லூக்கா 9:30.

பலவற்றைக் கண்டு எழுதினார்கள்; ஆனால் அது தேடுதலும் ஆராய்தலுமாக இருந்தது; முழு அறிவு அவர்களுக்கு அருளப்படவில்லை:

> “… உங்களுக்கு அருளப்பட்ட கிருபையைக்குறித்துத் தீர்க்கதரிசனஞ்சொன்ன தீர்க்கதரிசிகள் இந்த இரட்சிப்பைக்குறித்துக் கருத்தாய் ஆராய்ந்து பரிசோதனைபண்ணினார்கள். தங்களிலுள்ள கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் கிறிஸ்துவுக்கு உண்டாகும் பாடுகளையும், அவைகளுக்குப் பின்வரும் மகிமைகளையும் முன்னறிவித்தபோது, இன்ன காலத்தைக் குறித்தாரென்பதையும், அந்தக் காலத்தின் விசேஷம் இன்னதென்பதையும் ஆராய்ந்தார்கள்” (1 பேதுரு 1:10-11).

இந்தக் கேள்வியில் பழைய ஏற்பாட்டுக்கும் புதிய ஏற்பாட்டுக்கும் உள்ள உறவை, ஜெர்மன் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் (Grundgesetz) 31-ஆம் பிரிவிலுள்ள ஒரு கோட்பாட்டைக் கொண்டு விளக்கலாம்: “கூட்டாட்சிச் சட்டம் மாநிலச் சட்டத்தை மேற்கொள்ளுகிறது” (ஜெர்மன் மொழியில்: Bundesrecht bricht Landesrecht); அதாவது ஒரே காரியத்தைப் பற்றிய சட்டப் பிரிவுகள் வெவ்வேறு உள்ளடக்கம் கொண்டிருந்தால், கூட்டாட்சிச் சட்டத்துக்கே முன்னுரிமை.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- “மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வு” பற்றி பழைய ஏற்பாட்டில் வெளிப்படுத்தப்பட்டதைச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்!
- பழைய ஏற்பாட்டுக்கும் புதிய ஏற்பாட்டுக்கும் இடையே வெளிப்பாட்டில் உள்ள வேறுபாடு என்ன?
- மனிதனின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய போதனைக்குப் பழைய ஏற்பாட்டை ஏன் அடிப்படையாகக் கொள்ள முடியாது?

1.6 மரணத்தின் தோற்றமும் விளைவும்

நித்திய தேவனுடைய கரத்திலிருந்து[20] – அவர் ஒருவரே சாவாமையுள்ளவர்[21] – இதைவிட நன்றாகவும் அழகாகவும் இருந்திருக்க முடியாத ஒரு சிருஷ்டிப்பு தோன்றியது (ஆதியாகமம் 1:31; பிரசங்கி 3:11). தேவனுடைய சாயலிலும் ரூபத்திலும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு (ஆதியாகமம் 1:26-27; யாக்கோபு 3:9), ஆகவே காணக்கூடிய சிருஷ்டிப்பின் மையமாக இருந்த மனிதன், தன் சிருஷ்டிகரோடு ஐக்கியத்தில் வாழும்படி நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். இந்த நியமனத்தை நிறைவேற்ற மிகவும் ஏற்ற சூழலாகிய ஓர் அற்புதமான தோட்டத்தில் அவன் வாசம்பண்ணினான். தோட்டத்தின் நடுவில் ஜீவவிருட்சம் இருந்தது (ஆதியாகமம் 2:9, 16; 3:22). வல்லமையும் பன்முகத்தன்மையும் கொண்ட ஜீவனே சிருஷ்டிப்பின் அடையாளமாக இருந்தது. எந்தக் கால வரம்பும் இல்லாத ஜீவனே தேவன் மனிதனுக்குக் கொடுத்திருந்த மிக உயர்ந்த ஈவு. ஜீவவிருட்சத்தின் கனியை எப்போது வேண்டுமானாலும் புசிக்க அவனுக்கு அனுமதி இருந்தது. ஆரம்பமுதலே மனிதன் முடிவில்லாத ஒரு வாழ்வுக்காகவே அமைக்கப்பட்டிருந்தான். இதுவே தேவனுடைய சுபாவத்துக்கும் சித்தத்துக்கும் ஏற்றதாயிருந்தது.

ஆகவே, மனிதன் கீழ்ப்படியாமையினால் தன் சிருஷ்டிகரைச் சார்ந்திருப்பதிலிருந்தும் அவரோடுள்ள ஐக்கியத்திலிருந்தும் விலகினால் மரணம் வரும் என்ற எச்சரிக்கை (ஆதியாகமம்

20. “பர்வதங்கள் தோன்றுகிறதற்கு முன்னும், நீர் பூமியையும் உலகத்தையும் உருவாக்குகிறதற்கு முன்னும், நீரே அநாதியாய் என்றென்றைக்கும் தேவனாயிருக்கிறீர்” (சங்கீதம் 90:2). “… நித்திய தேவனுடைய கட்டளையின்படி” (ரோமர் 16:26).

21. “… அதைத் தகுந்த காலங்களில் நித்தியானந்தமுள்ள ஏகசக்ராதிபதியும், ராஜாதி ராஜாவும் [அதாவது: ராஜாக்களாயிருக்கிறவர்களின் ராஜாவும்], கர்த்தாதி கர்த்தரும் [அதாவது: ஆளுகிறவர்களின் கர்த்தரும்], தாமே சாவாமையுள்ளவரும், சேரக்கூடாத ஒளியில் வாசம்பண்ணுகிறவரும், மனுஷரில் ஒருவனும் கண்டிராதவரும், காணக்கூடாதவருமாயிருக்கிறவர் வெளிப்படுத்துவார்; அவருக்கே கனமும் நித்திய வல்லமையும் உண்டாயிருப்பதாக. ஆமென்” (1 தீமோத்தேயு 6:15-16).

2:17) இன்னும் அதிக ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஜீவன் நிரம்பி வழிந்த இந்தச் சூழலில், மரணத்தைப் பற்றிய எச்சரிக்கையே கொடுக்கக்கூடிய மிகப் பயங்கரமான எச்சரிக்கையாக இருந்தது. மனிதனுக்கு மரணம் என்பது, அவன் காணக்கூடிய சிருஷ்டிப்பை – அதாவது அதன் பூமிக்குரிய தளத்தை – விட்டுப் போக வேண்டும் என்பதையும், ஆகவே இந்தக் (காணக்கூடிய) சிருஷ்டிப்புக்குள் அவன் அறிந்திருந்த சிருஷ்டிகரை விட்டுப் போக வேண்டும் என்பதையும் குறித்தது. அவன் மண்ணிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டான் (ஆதியாகமம் 2:7); மீண்டும் அதுவாகவே ஆவான்:

> “நீ பூமியிலிருந்து [அதாவது: நிலத்திலிருந்து] எடுக்கப்பட்டபடியால், நீ அதற்குத் திரும்பும்வரைக்கும் உன் முகத்தின் வேர்வையிலே போஜனம் புசிப்பாய்; நீ மண்ணாயிருக்கிறாய், மண்ணுக்குத் திரும்புவாய்” (ஆதியாகமம் 3:19).

ஜீவனுக்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதன் அழிந்துபோய், தன் பூமிக்குரிய வாழ்வை இழந்து, மண்ணைப்போல அர்த்தமற்றவனாவான். இதைவிடப் பெரிய முரண்பாடு இருக்க முடியுமா!?

சர்ப்பமாகிய பிசாசின் வஞ்சகத்தினால் மனிதன் கீழ்ப்படியாமையைத் தெரிந்துகொண்டான்; அதனால் மரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டான் (ஆதியாகமம் 3:1-7). இந்தச் சிருஷ்டிப்பில் மரணம் தன் பயங்கரமான கிரியையைத் தொடங்கும்படி பாவம் அதற்குக் கதவைத் திறந்தது (ரோமர் 5:12 முதல்). மரணம் பாவத்தின் சம்பளம் (ரோமர் 6:23). தேவனைவிட்டு விலகியதன் பயங்கரமான விளைவு அது. மரணத்தைப் பற்றிய வேதாகமத்தின் அடிப்படைக் கூற்று இதுவே. பாவம் காரணம், மரணம் தவிர்க்க முடியாத விளைவு. பாவத்தினால் மனிதன் தேவனைச் சார்ந்திருப்பதிலிருந்து விலகி, இவ்விதம் ஜீவனை உடையவரும் ஜீவனைக்

கொடுக்கிறவருமானவரை விட்டுப் போகிறான்.[22]

ஆகவே மரணம் வாழ்வின் இயற்கையான முடிவும் அல்ல, கிருபையான முடிவும் அல்ல. மரணத்தில் நல்லது எதுவும் இல்லை. மனிதன் விட்டுக்கொடுக்க விரும்பாத வாழ்வை மரணம் முடித்துவிடுகிறது. அது இறுதியானது, மாற்ற முடியாதது, திரும்பப்பெற முடியாதது. மரணத்திலிருந்து மனிதனைத் திரும்பக் கொண்டுவர முடியாது என்பதே (2 சாமுவேல் 12:23; 14:14) பாவியான மனிதனின் பயங்கரமான விதி. இந்த இருண்ட வாய்ப்புகளோடுதான் வரலாற்றின் ஓட்டம் தொடங்குகிறது. முழுச் சிருஷ்டிப்பும் மரணத்தின், அழிவின் தீர்ப்புக்குக் கீழ் வந்தது. ஆனால் நம்பிக்கை உண்டு; ஏனெனில் ஸ்திரீயின் வித்து ஒருநாள் சர்ப்பத்தின் தலையை நசுக்கி, இவ்விதம் முழுச் சிருஷ்டிப்பின் விடுதலைக்கு வழியைத் திறக்கும் (ஆதியாகமம் 3:15):

> “ஏனெனில் சிருஷ்டியின் ஆவலுள்ள எதிர்பார்ப்பு தேவனுடைய புத்திரர் வெளிப்படுவதற்காகக் காத்திருக்கிறது. ஏனெனில் சிருஷ்டி மாயைக்கு [அல்லது: அழிவுக்கு, வீண்தன்மைக்கு] கீழ்ப்படுத்தப்பட்டது (தன் விருப்பத்தினால் அல்ல, அதைக் கீழ்ப்படுத்தினவர் நிமித்தமே); சிருஷ்டியும் அழிவின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டு, தேவனுடைய பிள்ளைகளின் மகிமையின் சுயாதீனத்தை அடையும் என்ற நம்பிக்கையோடு அப்படிக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டது. ஏனெனில் முழுச் சிருஷ்டியும் இதுவரை ஒருமித்துத் தவித்து, ஒருமித்துப் பிரசவவேதனைப்படுகிறது என்று அறிந்திருக்கிறோம்” (ரோமர் 8:19-22).

மரணம் இயற்கைக்கு மாறான ஒன்றாகச் சிருஷ்டிப்புக்குள் நுழைந்தது; மனிதர்களால் வெல்ல முடியாத, கொடூரமாகவும் இரக்கமின்றியும் தன் கிரியையைச் செய்யும் ஒரு சத்துருவாக

22. யோவான் 1:4; காண்க: நீதிமொழிகள் 14:27; 19:23.

நுழைந்தது. மனிதனும் பொதுவாக மரணத்தை இப்படியே உணருகிறான். தேவனில்லாமல் வாழும் மனிதன் மரணபயத்தால் வேதனைப்படுகிறான்; ஏனெனில் தனக்கு என்ன வரப்போகிறது என்பது அவனுக்குத் தெரியாது; மேலும் அவனுடைய மனச்சாட்சி அவனைக் குற்றஞ்சாட்டி, தீர்ப்பளித்து, ஜீவனுள்ள தேவனைக் குறித்த பயத்தை அவனுக்குள் உண்டாக்குகிறது (எபிரெயர் 2:15).

ஆதாமும் ஏவாளும் பாவம் செய்த பின்பு, அவர்களுடைய நிர்வாணத்தை மூடும்படி தேவன் அவர்களுக்குத் தோல் உடைகளை உடுத்தினார் (ஆதியாகமம் 3:21). முதல்முறையாக அவர்கள் மரணத்தை எதிர்கொண்டார்கள். இந்த உடைகளைச் செய்வதற்காக ஒரு மிருகம் மரிக்க வேண்டியிருந்தது. தன் சகோதரனால் கொலைசெய்யப்பட்ட தங்கள் மரித்த மகனை அவர்கள் பார்த்தபோது அது இன்னும் மிகப் பயங்கரமாக இருந்தது (ஆதியாகமம் 4:8). மரணம் அழிக்கிறதும் வெல்ல முடியாததுமான ஒரு சத்துருவாகத் தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது. தடுக்க முடியாதபடி அது தன் வெற்றி ஊர்வலத்தைத் தொடங்குகிறது (ஓசியா 13:14; 1 கொரிந்தியர் 15:54). ஆதாம் மிக நீண்டகாலம் வாழ்ந்தாலும் (ஆதியாகமம் 5:5), அவன் மரித்து மண்ணாக வேண்டியிருந்தது என்பது உண்மையானது.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- மரணம் எங்கிருந்து வருகிறது?
- மரணம் என்ன விளைவுகளை உண்டாக்கியது?

1.7 மரிக்கும்போது என்ன நடக்கிறது?

இங்கே நாம் பேசுவது, பாவத்தின் விளைவாக மனிதனின் பூமிக்குரிய வாழ்வுக்கு முடிவுகட்டும் சரீர மரணத்தைப் பற்றியது. ஆனால் மரணத்தில் என்ன நடக்கிறது? மரணம் ஒரு பிரிவை உண்டாக்குகிறது, ஒன்றாயிருக்க வேண்டியதைப் பிய்த்துப் பிரிக்கிறது என்று ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டோம்.

மரணம் ஒரு ஒற்றுமையின், அதாவது மனிதனின் முழுமையின் முடிவு.

மனிதன் ஒரே முழுமையாக இருந்தாலும், அவனுடைய இருப்பை உருவாக்கும் பல அம்சங்கள் அவனுக்கு உண்டு. மரணம் தொடர்பாக ஆவியைப் பற்றியும், ஆத்துமாவைப் பற்றியும், சரீரத்தைப் பற்றியும் பேசப்படுகிறது.[23] மரணம் சரீரத்தை ஆவியிலிருந்தும் ஆத்துமாவிலிருந்தும் பிரிக்கிறது; உள்ளான மனுஷனைப் புறம்பான மனுஷனிலிருந்து பிரிக்கிறது (2 கொரிந்தியர் 4:16 முதல்). தேவனுடைய வார்த்தை இதைப் பல இடங்களில் சாட்சியிடுகிறது.[24]

1.7.1 மனிதனின் ஆவியும் மரணமும்

மனிதன் மரிக்கும்போது, அவனுடைய ஆவி அதைக் கொடுத்த தேவனிடத்துக்குத் திரும்புகிறது. பல கேள்விகளுக்கு இம்மைக்குரிய கண்ணோட்டத்திலிருந்து பதில் சொல்லும் பிரசங்கிகூட இதைச் சொல்லுகிறான்:

> “… மண்ணானது தான் முன் இருந்த பூமிக்குத் திரும்பி, ஆவி அதைத் தந்த தேவனிடத்துக்குத் திரும்பும்” (பிரசங்கி 12:7).

யவீருவின் மகள் உயிரோடு எழுப்பப்பட்டதைப் பற்றிய தன் விவரத்தில் லூக்காவும் இதைக் குறிப்பிடுகிறான்:

> “அவரோ [இயேசுவோ] … அவளுடைய கையைப் பிடித்து: பிள்ளையே, எழுந்திரு என்றார். அப்பொழுது அவள் ஆவி திரும்பி வந்தது; உடனே அவள் எழுந்திருந்தாள்;

23. இதைப் பற்றிய விரிவான விளக்கத்துக்கு அதிகாரம் 3-ஐக் காண்க.
24. மனிதனை இரு பகுதிகளாகவோ மூன்று பகுதிகளாகவோ பார்ப்பது இந்த இடத்தில் என் நோக்கம் அல்ல. ஆவி, ஆத்துமா என்ற சொற்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றொன்று என்று பயன்படுத்தப்படுகின்றன. முக்கியமானது என்னவென்றால், அவை மரணத்தைக் கடந்து நிலைத்திருந்து, மரணத்துக்கு அப்பாலும் மனிதனின் ஆளுமையைக் காத்துக்கொள்ளும் பகுதி. மனிதனின் சாராம்சத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது வேதவாக்கியத்தில் மனிதனின் இருதயமும் அதே அளவு முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

> அவளுக்கு ஆகாரம் கொடுக்கக் கட்டளையிட்டார்" (லூக்கா 8:54-55).

மரணம் சம்பவித்தபோது அந்தச் சிறுமியை விட்டுப் போயிருந்த அவளுடைய ஆவி திரும்பி வந்தது. ஒரு மனிதன் மரிக்கும்போது ஆவி சரீரத்தை விட்டுப் போகிறது (சங்கீதம் 146:4). யாக்கோபும் இப்படியே சொல்லுகிறான்: "ஆவியில்லாத சரீரம் செத்ததாயிருக்கிறதுபோல, கிரியைகளில்லாத விசுவாசமும் செத்ததாயிருக்கிறது" (யாக்கோபு 2:26).

மனிதனைச் சிருஷ்டித்தபோது தேவன் அவனுக்கு ஆவியைக் கொடுத்தார் (ஆதியாகமம் 2:7). ஒரு மனிதன் மரிக்கும்போது தேவன் ஆவியைத் திரும்ப எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்:

> "வானங்களை விரித்து, பூமியை அஸ்திபாரப்படுத்தி, மனுஷனுடைய ஆவியை அவனுக்குள் உருவாக்குகிற கர்த்தர் சொல்லுகிறார்" (சகரியா 12:1).

> "நீர் உமது முகத்தை மறைக்க, அவைகள் கலங்கும்; நீர் அவைகளின் சுவாசத்தை வாங்கிக்கொள்ள, அவைகள் மாண்டு, தங்கள் மண்ணுக்குத் திரும்பும். நீர் உமது ஆவியை [அதாவது: சுவாசத்தை (அல்லது: ஆவியை)] அனுப்ப, அவைகள் சிருஷ்டிக்கப்படும்; நீர் பூமியின் ரூபத்தைப் புதிதாக்குகிறீர்" (சங்கீதம் 104:29-30).

மரிப்பது என்பது ஆவி தேவனுடைய கரங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது (சங்கீதம் 31:5). கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தபோது அவரும் இதைச் சொன்னார். சுவிசேஷகர்கள் இதை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள்:[25]

> மத்தேயு: "இயேசு, மறுபடியும் மகா சத்தமாய்க் கூப்பிட்டு, ஆவியை விட்டார்" (மத்தேயு 27:50).

25. இயேசு ஆவியை ஒப்புக்கொடுத்தார்; அதாவது இந்த ஒப்புக்கொடுத்தலின் நேரத்தை அவரே தீர்மானித்தார். இதில் அவர் ஒப்பற்றவர். தம்முடைய ஜீவனைக் கொடுக்க அவருக்கு அதிகாரம் இருந்தது (யோவான் 10:18). சிருஷ்டியாகிய மனிதனுக்கு அந்த அதிகாரம் இல்லை.

> லூக்கா: “இயேசு: பிதாவே, உம்முடைய கைகளில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன் என்று மகா சத்தமாய்க் கூப்பிட்டுச் சொன்னார்; இப்படிச் சொல்லி, ஜீவனை விட்டார்” (லூக்கா 23:46).
>
> யோவான்: “இயேசு காடியை வாங்கினபின்பு, முடிந்தது என்று சொல்லி, தலையைச் சாய்த்து, ஆவியை ஒப்புக்கொடுத்தார்” (யோவான் 19:30).

சிருஷ்டிகராக அவர் ஆரம்பத்தில் ஜீவசுவாசத்தை மனிதனுக்குள் ஊதினார்; ஆனால் சிலுவையில், அவர் முற்றிலும் மனிதனாயிருந்தபடியால், தம்முடைய ஆவியைத் தம்முடைய பிதாவின் கைகளில் ஒப்புவித்தார் (சங்கீதம் 31:5). ஆவியிலும் (மாற்கு 8:12), ஆத்துமாவிலும் (மாற்கு 14:34), அவர் பாடுபட்டு மரித்த சரீரத்திலும் அவர் மனிதனாயிருந்தார்.

ஸ்தேவான் மரிக்கும்போது இப்படி ஜெபித்தான்: “கர்த்தராகிய இயேசுவே, என் ஆவியை ஏற்றுக்கொள்ளும்!” (அப்போஸ்தலர் 7:59).

1.7.2 மரிக்கும்போது ஆத்துமா

ராகேல் பென்யமீனைப் பெற்றெடுக்கும்போது மரித்தபோது, அவளுடைய ஆத்துமா பிரிந்தது (ஆதியாகமம் 35:18). சாறிபாத் விதவையின் மரித்த பையனுடைய ஆத்துமா திரும்பி வரும்படி எலியா ஜெபித்தான்: “கர்த்தர் எலியாவின் சத்தத்தைக் கேட்டார்; பிள்ளையின் ஆத்துமா அவனுக்குள் திரும்பி வந்தது; அவன் பிழைத்தான்” (1 இராஜாக்கள் 17:22).

சில நேரங்களில் பழைய ஏற்பாட்டில் ஆத்துமா மரிப்பதைப் பற்றியும் பேசப்படுகிறது (உதாரணமாக, எண்ணாகமம் 23:10; நியாயாதிபதிகள் 16:30). ஆனால் அதனால் ஆத்துமாவின் மரணம் குறிக்கப்படவில்லை, சரீரத்தின் மரணமே குறிக்கப்படுகிறது. இது சரீரத்திலிருந்து ஆத்துமா வெளியேறுவதைப் பற்றியது. “வாழ்ந்தது போதும்” என்று சோர்ந்துபோன எலியா சூரைச்செடியின் கீழ் உட்கார்ந்து, தன்

ஆத்துமா மரிக்க வேண்டும் என்பதைத் தவிர வேறெதையும் அவ்வளவு ஆவலாக விரும்பாதபோது அவன் சொன்ன வார்த்தைகளில் இது தெளிவாகிறது (1 இராஜாக்கள் 19:4). தன் ஆத்துமாவை எடுத்துக்கொள்ளும்படி அவன் கர்த்தரிடம் வேண்டினான்.

உயிரோடிருப்பதைவிடச் சாவது தனக்கு நலம் என்பதால், கர்த்தர் தன் ஆத்துமாவைத் தன்னிடமிருந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படி யோனா ஜெபித்தான் (யோனா 4:3).

அனனியாவுக்கும் சப்பீராளுக்கும், ஏரோது ராஜாவுக்கும், அவர்கள் தங்கள் “ஆத்துமாவை வெளியேற்றியபோது” மரணம் சம்பவித்தது (அப்போஸ்தலர் 5:5, 10; 12:23).[26]

ஐசுவரியவானான விவசாயியிடமிருந்து தேவன் அவனுடைய உயிரை மட்டுமல்ல, அவனுடைய ஆத்துமாவையும் கேட்டார் (லூக்கா 12:20).

ஆகவே மரிப்பது என்பது ஆத்துமா (உயிரியல் வாழ்வு மட்டுமல்ல!) தேவனிடத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதே; அது ஒருபோதும் ஆத்துமா கரைந்துபோவதோ அழிக்கப்படுவதோ அல்ல. மனிதனின் ஆத்துமா மரணத்தில் அழிந்துபோகாமல் தொடர்ந்து வாழ்கிறது என்பதைப் பரிசுத்த வேதவாக்கியம் எந்தச் சந்தேகமுமின்றித் தெளிவாக்குகிறது.

1.7.3 ஆவியும் ஆத்துமாவும்

மேற்கோள் காட்டப்பட்ட வேதவசனங்களில், ஆவியும் ஆத்துமாவும், மரணத்தின்போது மனிதனை விட்டு வேறோர் இடத்துக்குப் போகிற அல்லது “சரீரமற்ற” ஒரு நிலையில் இருக்கிற ஒன்றைக் குறிக்கின்றன. “ஆவி”, “ஆத்துமா” என்ற இரண்டு சொற்களும் பல இடங்களில் ஒரே பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன; அவை பெரும்பாலும் ஒரே காரியத்தைக் குறிக்கின்றன. ஆகவே இந்தப் புத்தகத்தின்

26. “ஜீவனை விட்டான்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் கிரேக்கச் சொல் ek-psycho நேரடியாக “ஆத்துமாவை வெளியேற்றுதல்” என்று பொருள்படும்.

தொடர்ச்சியில் மனிதனின் ஆவியைப் பற்றியும் ஆத்துமாவைப் பற்றியும் பேசும்போது, இந்தச் சொற்களை இணைத்துப் பயன்படுத்துவேன். “ஆவி-ஆத்துமா” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவேன். இந்தச் சொல் வேதவாக்கியத்தில் காணப்படவில்லை என்பது உண்மைதான்; ஆனால் இது புரிந்துகொள்வதை எளிதாக்குகிறது.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- மரணத்தின்போது, அதாவது மரிக்கும்போது, என்ன நடக்கிறது என்பதை விவரியுங்கள்!
- மனிதர்கள் ஏன் மரணத்துக்குப் பயப்படுகிறார்கள்?
- மரணத்துக்கும் பாவத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பை விளக்குங்கள்!
- மரணம் சம்பந்தமாக ஒருபுறம் பிசாசும் மறுபுறம் கர்த்தராகிய இயேசுவும் வகிக்கும் பங்கை எடுத்துக் காட்டுங்கள்!

1.8 மரணத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள்

மரணம் மனிதனின் சரீரத்தை மட்டும் குறிப்பதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் பாவத்தின் காரணமாக இருக்கும் ஆவிக்குரிய மரணத்தைப் பற்றியும் புதிய ஏற்பாடு பேசுகிறது.[27] ஆவிக்குரிய மரணம் என்பது மனித ஆவியின் “இருப்பின்மையோ”, அதன் அழிக்கப்படுதலோ அல்ல; அது அவனுடைய ஆவி தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்படுதல்.

புதிய ஏற்பாடு ஒரு “இரண்டாம் மரணத்தைப்” பற்றியும் பேசுகிறது.[28] “முதலாம் மரணம்” என்பது, மனிதன் காணக்கூடிய உலகத்தை விட்டுப் போகும்போது அடையும் சரீர மரணத்தைக் குறிக்கிறது. அவிசுவாசிகளுக்கு, அவர்களுடைய உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின் இரண்டாம் மரணம் வருகிறது. அது, அவர்கள் உயிர்த்தெழுந்த பின், ஒருபோதும் முடிவடையாத இரண்டாவது மரித்தல் போன்றது. இரண்டாம் மரணம்

---

27. லூக்கா 15:32; யோவான் 5:25; எபேசியர் 2:1-10; கொலோசெயர் 2:13; 1 யோவான் 3:14; யூதா 12; வெளிப்படுத்தல் 3:1.
28. வெளிப்படுத்தல் 2:11; 20:6, 14; 21:8.

மனிதனின் இறுதியான அழிவு அல்ல; அது தேவனிடமிருந்து இறுதியான பிரிவு; அதிலிருந்து தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்துக்குத் திரும்புதல் இல்லை.

1.9 மரணத்தின் மேல் வெற்றி

மனிதனின் பாவத்தினால் மரணம் உலகத்தில் தன் வெற்றி ஊர்வலத்தைத் தொடங்கியது. தேவனிடமிருந்து பிரிந்திருக்கும்போது மரணம் மட்டுமே உண்டு. மரணம் பாவத்தின் மேல் தேவன் கொடுக்கும் நியாயத்தீர்ப்பு. ஆனால் மரணம் தொடர்ந்து அதிகாரம் செலுத்த வேண்டும் என்பதும், மனிதன் ஆவிக்குரிய, சரீர, இறுதியில் நித்திய மரணத்துக்கு உட்பட்டவனாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதும் தேவனுடைய சித்தமா? இல்லை, வேதவாக்கியம் இதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது:

> “நம்முடைய இரட்சகராகிய தேவனுக்கு முன்பாக அது நன்மையும் பிரியமுமாயிருக்கிறது. எல்லா மனுஷரும் இரட்சிக்கப்படவும், சத்தியத்தை அறியும் அறிவை அடையவும், அவர் சித்தமுள்ளவராயிருக்கிறார்” (1 தீமோத்தேயு 2:3-4); மேலும்: “துன்மார்க்கன் சாகிறது எனக்குக் கொஞ்சமாகிலும் பிரியமோ? அவன் தன் வழிகளை விட்டுத் திரும்பிப் பிழைப்பது அல்லவோ எனக்குப் பிரியம் என்று கர்த்தராகிய ஆண்டவர் சொல்லுகிறார்” (எசேக்கியேல் 18:23).

1.9.1 மரணமும் பாவமும்

ஜீவனைக் கொடுப்பதற்கு மரணம் என்ற பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட வேண்டியிருந்தது. மரணத்துக்கும் பாவத்துக்கும் அடிமைப்பட்டிருந்த மனிதனின் இரட்சிப்பை நாடிய இரட்சகராகிய தேவன் (தீத்து 2:11; 3:4) ஒரு வழியைக் கண்டார். தமக்குள்ளே ஜீவனை உடையவரும் (யோவான் 5:26), ஒளியும் (1 யோவான் 1:5) அன்புமாயிருக்கிறவருமாகிய (1 யோவான் 4:8) நித்திய தேவன் (ரோமர் 16:26), இயேசு கிறிஸ்துவின்

ஆள்தன்மையில் ஜீவ ஒளியோடு (யோவான் 1:4; 8:12) மரணத்தின் தேசத்துக்குள் பிரகாசிக்கிறார்:

> “இருளில் இருக்கிற ஜனங்கள் பெரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டார்கள்; மரணத்தின் தேசத்திலும் நிழலிலும் இருக்கிறவர்களுக்கு வெளிச்சம் உதித்தது” (மத்தேயு 4:16; ஏசாயா 9:2-இலிருந்து மேற்கோள்).

இந்த வேதவசனம் இஸ்ரவேல் ஜனத்தை விவரித்தாலும், அடிப்படையில் அது எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொருந்தும். காலம் நிறைவேறினபோது, மரணத்தை வெல்லும்படி தேவன் தம்முடைய குமாரனை அனுப்பினார் (கலாத்தியர் 4:4; எபிரெயர் 1:1). தேவகுமாரன் வெற்றியைப் பெற்றார். சிலுவையில் கிரியையை முடித்த பின்பும், தம்முடைய உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்பும் அவர் சொன்னார்: “நான் முந்தினவரும் பிந்தினவரும் ஜீவனுள்ளவருமாயிருக்கிறேன்; மரித்தேன், ஆனாலும், இதோ, சதாகாலங்களிலும் உயிரோடிருக்கிறேன்; மரணத்துக்கும் ஹேடீஸுக்குமுரிய திறவுகோல்களை உடையவராயிருக்கிறேன்” (வெளிப்படுத்தல் 1:17-18). இந்த வார்த்தைகளில் தேவனே பேசுகிறார் என்பதைக் காணலாம்; ஏனெனில் இந்த வார்த்தைகள் தேவனுக்கு மட்டுமே பொருந்துகின்றன (வெளிப்படுத்தல் 1:8; 2:8; 22:13). பழைய ஏற்பாட்டில் தம்மை வெளிப்படுத்திய அதே தேவன் இவர் (ஏசாயா 41:4; 44:6; 48:12).

பூமியில் மனிதனாயிருந்தபோதே கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு மரணத்தின் மேல் அதிகாரம் இருந்தது. லாசருவை (யோவான் 11), நாயீன் ஊர் வாலிபனை (லூக்கா 7:11-14), யவீருவின் மகளை (லூக்கா 8:49-56) உயிரோடு எழுப்பியதன் மூலம் அவர் இதை நிரூபித்தார். அவர் மரித்தோரை உயிரோடு எழுப்பியது, அவரே ஜீவாதிபதி (அப்போஸ்தலர் 3:15), ஆகவே அவரே தேவன் என்பதற்கு நிரூபணமாக இருந்தது.

கிறிஸ்துவின் தெய்வத்துவம் எவ்வளவு முக்கியமோ, அவர் மனிதனாயிருக்கிறார் என்ற உண்மையும் அவ்வளவே

முக்கியம். பாவிகளுக்குப் பதிலாக மரிக்கும்படி அவர் மனிதனானார். பாவத்துக்கான பலியாக அவர் மரித்தார். அவர் கல்லறையில் வைக்கப்பட்டார். மூன்று நாட்களுக்குப் பின் தேவன் அவரை எழுப்பினார். உயிர்த்தெழுதலில் அவர் இப்போது மனிதனாக அழியாத ஜீவனை உடையவராயிருக்கிறார் (எபிரெயர் 7:16). ஆகவே உயிர்த்தெழுந்து மகிமைப்படுத்தப்பட்ட மனிதனாக, மரணத்துக்கும் ஹேடீஸுக்குமுரிய திறவுகோல்கள் அவரிடம் இருக்கின்றன. திறவுகோல் அதிகாரத்தின் அடையாளம்.[29] மனிதனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு மரணத்தின் மேலும், மரித்தோரின் உலகமாகிய ஹேடீஸின் மேலும் அதிகாரம் உண்டு. மரணம் இனி அவரை ஒன்றும் செய்ய முடியாது (ரோமர் 6:9-10). ஆகவே அவரோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களையும் மரணம் இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவரிடம் மனந்திரும்பி, அவருடைய ஜீவனை, உயிர்த்தெழுந்தவருடைய ஜீவனை உடையவர்களே அவர்கள்.

மனிதர்களை மரணத்திலிருந்து என்றென்றைக்குமாக விடுவிப்பதற்கு, தேவனே மனிதனாகி மரிக்க வேண்டியிருந்தது. அதனால் பாவத்தின் கேள்வி தீர்க்கப்பட்டது; உயிர்த்தெழுதலினால் மரணமும் தோற்கடிக்கப்பட்டது. எப்பேர்ப்பட்ட தெய்வீக வெற்றி!

தேவகுமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்து பரிசுத்தர்; அதாவது தேவனாகிய பரிசுத்த ஆவியானவராலேயே ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர் (லூக்கா 1:35). ஆகவே அவருடைய வாழ்க்கையில் பாவம் இல்லை (1 யோவான் 3:5) – வார்த்தையிலும் இல்லை, எண்ணத்திலும் இல்லை, செயலிலும் இல்லை (2 கொரிந்தியர் 5:21; 1 பேதுரு 2:22). ஆகவே மற்ற எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொருந்துவது அவருக்குப் பொருந்தவில்லை: அவர் மரிக்க வேண்டியதில்லை. அவர் மரித்தபோது, மனமுவந்து மரித்தார். தம்முடைய ஜீவனைக்

29. ஒப்பிடுக: வெளிப்படுத்தல் 3:7; 9:1; 20:1; மத்தேயு 16:19; 18:18; ஏசாயா 22:22.

கொடுக்க அவருக்கு அதிகாரம் இருந்தது; அதை மீண்டும் மரணத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளவும் அவருக்கு அதிகாரம் இருந்தது (யோவான் 10:17-18).

இது நம்மை மீண்டும் மரணத்துக்கும் பாவத்துக்கும் இடையிலான தொடர்புக்குக் கொண்டுவருகிறது. பாவமே மரணத்தை உண்டாக்கியது. மரணத்தின் பிரச்சினை அதே நேரத்தில் பாவத்தின் பிரச்சினையும்கூட. ஆகவே முதலாவது இந்தக் காரணம் கையாளப்பட வேண்டியிருந்தது. தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார், அதாவது அவர் முற்றிலும் பரிசுத்தர் என்று ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது. அவர் பாவத்தைப் பார்க்க முடியாது (ஆபகூக் 1:13), அதைத் தண்டிக்காமல் விடவும் முடியாது. பாவியின் பாவங்களுக்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்யப்படாமல், தேவன் அந்தப் பாவியை அவனுடைய பாவத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டு அவனுக்கு ஜீவனைக் கொடுக்க முடியாது. ஆகவே தேவ ஆட்டுக்குட்டியாகிய கிறிஸ்து மரித்தார் (யோவான் 1:29). பாவத்தின் மேலுள்ள தேவகோபத்தை அவர் பாவிக்குப் பதிலாகச் சுமந்தார் (2 கொரிந்தியர் 5:21). கிறிஸ்துவின் மரணத்தினால் தேவனுடைய கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவருடைய பரிசுத்தத்துக்கு முற்றிலும் ஏற்றபடி செய்யப்பட்டது.

பிராயச்சித்தத்தை நிறைவேற்றிய கிறிஸ்துவின் மரணம் ஒரு சாதாரண மனிதனின் மரணம் அல்ல. கிறிஸ்துவின் மரணம் பாவத்தின் மேல் தேவன் கொடுத்த நியாயத்தீர்ப்பு. பரிசுத்தராகிய அவர் பாவமாக்கப்பட்டார். தேவனுடைய பக்கத்திலிருந்து அவர் பாவத்துக்காகப் பாடுபட்டார். நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது. குற்றமற்றவரை நம்முடைய பாவங்களுக்காக தேவன் தண்டித்தார். ஆகவே மனிதன் பாவத்தின் சம்பளமாகப் பெறும் மரணம் சரீர மரணம் மட்டுமல்ல, இறுதியில் நித்திய மரணமும்கூட. நித்திய மரணத்தில், தேவனிடமிருந்து நித்தியமாகப் பிரிக்கப்படுதலில் அடங்கியிருக்கும்

தண்டனையை, விசுவாசிகளாகிய நம்மை அதிலிருந்து என்றென்றைக்குமாக விடுவிக்கும்படி, கிறிஸ்து சிலுவையில் அனுபவித்தார்.

மூன்று நாட்களுக்குப் பின் கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தபோது, அவர் தம்முடைய சொந்தத் தெய்வீக வல்லமையினால் மரணத்தின் கட்டுகளை உடைத்தார். கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தார், பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்யப்பட்டது, மரணம் தோற்கடிக்கப்பட்டது. பாவத்தின், மரணத்தின் வல்லமையை அவர் முறித்தார் (ரோமர் 5:12-21). இதுவே உயிர்த்தெழுதலின் செய்தியின் மையம். இதுவே மரணத்தின் ஆளுகையின் முடிவு!

ஆயினும் இந்த வெற்றியால் மரணம் இப்போதே ஒழிக்கப்பட்டு உலகத்திலிருந்து அகற்றப்பட்டுவிட்டது என்று அர்த்தமில்லை. மரணம் இன்னும் உலகத்தில் ஆளுகை செய்கிறது. கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் ஜீவனை உடைய விசுவாசிகளும் இன்னும் மரிக்கிறார்கள். ஆனால் விசுவாசிகளுக்கு மரணம் ஏற்கெனவே அதிகாரம் இழந்துவிட்டது. “பரிகரித்தல்” என்பது “செயலற்றதாக்குதல்”, “வலிமையற்றதாக்குதல்” என்று பொருள்படும். உலகத்தில் மரணம் பாவத்தின் மூலம் தொடர்ந்து ஆளுகை செய்கிறது; ஆனால் விசுவாசி மரணத்தின் வல்லமையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவனுக்கு மரணம் இனி நியாயத்தீர்ப்பு அல்ல, மகிமைக்குள் பிரவேசிக்கும் வாசல். எபிரெயர் 2:14-15 இந்த எண்ணங்களைச் சுருக்கமாகத் தொகுக்கிறது:

> “ஆதலால், பிள்ளைகள் மாம்சத்தையும் இரத்தத்தையும் உடையவர்களாயிருக்க, அவரும் அவர்களைப்போல அவைகளில் பங்குள்ளவரானார்; மரணத்துக்கு அதிகாரியாகிய பிசாசானவனைத் தமது மரணத்தினாலே அழிக்கும்படிக்கும், ஜீவகாலமெல்லாம் மரணபயத்தினாலே

அடிமைத்தனத்துக்குட்பட்டிருந்தவர்கள் யாவரையும் விடுதலைபண்ணும்படிக்கும் அப்படியானார்.”

1.9.2 மரணமும் பிசாசும்

மரணத்தின் அதிகாரம் பிசாசுக்கு இருக்கிறது என்பதன் அர்த்தம் என்ன? பிசாசு தன் விருப்பப்படி மனிதர்களைக் கொல்ல முடியுமா? மரணத்தை அவன் தன் இஷ்டப்படி பயன்படுத்த முடியுமா? அது சாத்தியமில்லை; ஏனெனில் தேவனே எல்லா மனிதர்களின் ஜீவனையும் தம்முடைய கரத்தில் வைத்திருக்கிறார்; தாம் விரும்பும்போது அதைத் திரும்ப எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். பிசாசால் அது முடியாது; ஆனால் மரணத்தின் வல்லமையைத் தன் கூட்டாளியாகத் தன் பக்கத்தில் வைத்திருக்கிறான். பிசாசு தன் தந்திரமான சோதனையினால் மனிதனைப் பாவத்துக்குள் தூண்டி, இவ்விதம் அவனை மரணத்தின் வல்லமைக்குக் கீழ் கொண்டுவந்தான். அதுவே அவனுடைய இலக்காக இருந்தது.

இப்படிப் பிசாசு மனிதன்மேல் செல்வாக்குப் பெற்றான். அவன் இந்த உலகத்தின் தேவனானான் (2 கொரிந்தியர் 4:4), இந்த உலகத்தின் அதிபதியானான் (யோவான் 12:31; 14:30; 16:11). மரணத்தின், இருளின் வல்லமை இந்த உலகத்தில் ஆளுகை செய்கிறது; பிசாசு ஆதிமுதற்கொண்டு மனுஷகொலைபாதகனாயிருக்கிறான் (யோவான் 8:44; 1 யோவான் 3:8). மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்: கொல்லுவதற்கு அவனுக்கு அதிகாரம் இல்லை; ஆனால் ஜீவனின் ஊற்றாகிய தேவனிடமிருந்து மனிதனை விலக்கி நடத்துவதன் மூலம், தந்திரமான வஞ்சகனாக அவன் கொலைசெய்கிறான். வஞ்சகத்தின் இந்த விஷம் மனிதனை ஆவிக்குரிய விதத்திலும் சரீரப்பிரகாரமாகவும் கொல்லுகிறது; அதுவும் நித்தியமாக. தேவனில்லாமல் மரிக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் என்றென்றைக்கும் அவனுடைய இரை. இந்த அர்த்தத்தில் மரணம் பிசாசுக்காகச் செயல்பட்டு, அவனுடைய கெட்ட நோக்கங்களுக்குத் துணைபோகிறது.

ஆனால் கிறிஸ்து பிசாசின் அதிகாரத் தளமாகிய மரணத்துக்குள் நுழைந்து, தம்முடைய உயிர்த்தெழுதலினால் வெற்றி பெற்றதன் மூலம், பிசாசைப் பரிகரித்தார். அவருடைய சிலுவை மரணமே பிசாசின் மேல் வெற்றி (கொலோசெயர் 2:15).

பிசாசு அழிக்கப்படவில்லை என்பது உண்மைதான்; ஆனால் அவன் நொறுக்கும் தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவன் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறான்; ஆரம்பத்தில் இருந்ததுபோலவே இன்னும் செயல்படுகிறான். ஆயினும் பிசாசின் முடிவும் மரணத்தின் முடிவும் ஏற்கெனவே உறுதியாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இயேசுவின் வெற்றி இப்போது கிறிஸ்துவோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்துகிறது. அவர்கள் மரணபயத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஏனெனில் அவர்களுக்கு மரணம் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஒரு சத்துரு. அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் வார்த்தைகளின்படி (1 கொரிந்தியர் 3:22), மரணம் அவர்களைப் பரதீசில் கிறிஸ்துவினிடத்துக்குக் கொண்டுசெல்வதால், இப்போது மரணமும் அவர்களுடையதே. விசுவாசிகளுக்கு எல்லாம் நன்மைக்கேதுவாக நடக்கிறது (ரோமர் 8:28) என்று சொல்லப்பட்டிருந்தால், மரணமும் அதிலிருந்து விலக்கப்படவில்லை.

மரணத்தை வென்றவரை அறியாத எல்லாருக்கும், மரணபயம் வாழ்நாள் முழுவதும் அடிமைத்தனமாக இருக்கலாம். பிராயச்சித்தம் செய்யப்படாத குற்றத்தைக் குறித்து மனிதர்களின் மனச்சாட்சி விழித்து அவர்களைக் குற்றஞ்சாட்டும்போது, மரணத்தின் முன்னிலையில் அவர்களுடைய மரணபயம் மிக அதிகமாயிருக்கும். ஆகவே எபிரெயர் 2:14-15 வசனங்களை எழுதும்போது, நியாயப்பிரமாணத்தின் அடிமைத்தனத்தின் கீழ் இருந்து தங்கள் பாவமன்னிப்பைப் பற்றிய நிச்சயம் இல்லாதவர்களை எழுத்தாளர் விசேஷமாக நினைத்திருப்பார்.

இயேசு கிறிஸ்துவின் வெற்றி மரணத்தின், மரணபயத்தின் அடிமைத்தனத்தை உடைத்துவிட்டது. கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிராயச்சித்த மரணத்தினாலும் உயிர்த்தெழுதலினாலும் பாவமும் மரணமும் பிசாசும் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விரைவில் பாவம் பிரபஞ்சத்திலிருந்து ஒழிக்கப்படுவதற்கும் (யோவான் 1:29; எபிரெயர் 9:26), கடைசிச் சத்துருவாகிய மரணம் நீக்கப்படுவதற்கும் (வெளிப்படுத்தல் 20:14) இதுவே அடிப்படை.

> “பரிகரிக்கப்படுங் கடைசிச் சத்துரு மரணம்” (1 கொரிந்தியர் 15:26).

> “அழிவுக்கேதுவான இது அழியாமையையும், சாவுக்கேதுவான இது சாவாமையையும் தரித்துக்கொள்ளும்போது, ‘மரணம் ஜெயமாக விழுங்கப்பட்டது’ என்று எழுதியிருக்கிற வார்த்தை நிறைவேறும். ‘மரணமே, உன் ஜெயம் எங்கே? மரணமே, உன் கூர் எங்கே?’” (1 கொரிந்தியர் 15:54-55; ஒப்பிடுக: ஏசாயா 25:8; ஓசியா 13:14).

> “பிசாசினுடைய கிரியைகளை அழிக்கும்படிக்கே தேவனுடைய குமாரன் வெளிப்பட்டார்” (1 யோவான் 3:8).

அவர் உண்மையில் அதைச் செய்தார், அதை முழுமையாக நிறைவேற்றுவார்! கர்த்தருக்குத் துதி உண்டாவதாக!

2 மரணத்துக்குப் பின் என்ன?

மரணத்துக்குப் பின் உயிர்த்தெழுதல் வரை மனிதனின் நிலையைப் பற்றி பரிசுத்த வேதவாக்கியம் மிக அதிகமாகச் சொல்லுவதில்லை. மாறாக அது நம்முடைய எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றத்தின் நாளை நோக்கித் திருப்புகிறது. கிறிஸ்தவர்களின் நம்பிக்கை, தம்முடைய ஜனத்தைப் பரலோகத் தாயகத்துக்குக் கொண்டுசெல்லும்படி கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து வருவதை நோக்கியிருக்கிறது. இந்தப் பாக்கியமான நம்பிக்கையோடு ஒப்பிடும்போது, மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட வாழ்வு பின்னணிக்குச் செல்லுகிறது.

வேறு விதமாக இருக்கவும் முடியாது; ஏனெனில் நம்முடைய நம்பிக்கை மரணத்தோடு நிறைவேறுவதில்லை. மரணத்தின் மூலம் அல்ல, உயிர்த்தெழுதலின் நேரத்தில்தான் நாம் நம்முடைய இறுதி இலக்கை அடைகிறோம். ஆயினும் இடைநிலை இறுதி இலக்குக்கு முந்தைய கடைசிக் கட்டம்; இது ஒரு பாக்கியமான அறிவு; நிறைவேற்றத்தின் முன்ருசியை அது ஏற்கெனவே தன்னுள் கொண்டிருக்கிறது.

மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைப் பற்றிப் பேசும்போது, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மட்டுமான இடைநிலையைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். பின்வருவனவற்றில் நான் ஆராய விரும்பும் கேள்வி இது: மரணத்துக்குப் பின் மனிதனின் உணர்வுநிலை எப்படிப்பட்டது? இதில், மரணத்துக்குப் பின் எந்த உணர்வுநிலையும், பொதுவாக மறுமையும் இல்லை என்று மறுக்கும் கருத்தோடு சில முறை விவாதிப்பேன்.

இந்தக் கேள்விகளை இப்போது 11 அம்சங்களில் ஆராய்வேன்; அதற்காகப் புதிய ஏற்பாட்டின் முக்கியமான வேதப்பகுதிகளை எடுத்துக்கொள்வேன். ஒவ்வொரு

அதிகாரமும் தனியாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே சில விஷயங்கள் திரும்பவும் வரலாம்.

2.1 லாசருவும் ஐசுவரியவானும்

மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைப் பற்றிப் பேசும்போது, பலர் நிச்சயமாக முதலில் இந்தப் பிரபலமான விவரிப்பையே நினைப்பார்கள். அது எப்போதும் அந்த அர்த்தத்திலேயே புரிந்துகொள்ளப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆயினும், இந்த விவரிப்பை மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்விலிருந்து முற்றிலும் பிரித்து, அதைப் பற்றி அது எதுவும் சொல்லாததுபோல விளக்க முயலும் முயற்சிகளும் உள்ளன. ஒருபுறம் இதன் பொருளை வெளிக்கொணர்வேன்; மறுபுறம் தவறான விளக்கங்களைக் குறித்தும் என் கருத்தைச் சொல்லுவேன்.

> “ஒரு குறிப்பிட்ட செல்வந்தன் இருந்தான்; அவன் ஊதா நிற ஆடையும் மென்மையான சணல் துணியும் அணிந்து, ஒவ்வொரு நாளும் ஆடம்பரத்தோடு களிப்பாக வாழ்ந்துவந்தான். லாசரு என்ற பெயருடைய ஓர் ஏழையோ, புண்கள் நிறைந்தவனாய் அவனுடைய வாயிலருகே கிடந்தான்; அந்தச் செல்வந்தனின் மேசையிலிருந்து விழுபவற்றால் வயிறு நிரப்ப ஏங்கினான்; நாய்களும் வந்து அவனுடைய புண்களை நக்கிக்கொண்டிருந்தன. அந்த ஏழை மரித்தான்; தூதர்கள் அவனை ஆபிரகாமின் மடிக்குச் சுமந்துகொண்டுபோனார்கள். செல்வந்தனும் மரித்தான்; அவன் அடக்கம் செய்யப்பட்டான். ஹேடீஸில் வேதனையில் இருந்தபோது அவன் தன் கண்களை ஏறெடுத்து, தொலைவில் ஆபிரகாமையும், அவருடைய மடியில் லாசருவையும் காண்கிறான். அப்போது அவன் உரத்த குரலில்: தந்தையாகிய ஆபிரகாமே, என்மேல் இரக்கமாயிரும்; லாசரு தன் விரல் நுனியைத் தண்ணீரில்

நனைத்து என் நாவைக் குளிரச்செய்யும்படி அவனை அனுப்பும்; இந்தத் தீச்சுடரில் நான் கொடிய வேதனைப்படுகிறேன் என்றான். அதற்கு ஆபிரகாம்: பிள்ளையே, உன் வாழ்நாளில் உன் நன்மைகளை நீ பெற்றுக்கொண்டாய், லாசருவோ அதுபோலத் தீமைகளைப் பெற்றான் என்பதை நினைவுகூர்; இப்போதோ அவன் இங்கே ஆறுதல் அடைகிறான், நீயோ வேதனைப்படுகிறாய். இவை எல்லாவற்றோடும், இங்கிருந்து உங்களிடம் கடந்துவர விரும்புகிறவர்கள் வர முடியாதபடிக்கும், அங்கிருந்து எவரும் எங்களிடம் கடந்துவர முடியாதபடிக்கும், எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் நடுவே ஒரு பெரும் பிளப்பு நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்றார். அதற்கு அவன்: அப்படியானால் தந்தையே, அவனை என் தகப்பனுடைய வீட்டுக்கு அனுப்பும்படி உம்மைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்; எனக்கு ஐந்து சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களும் இந்த வேதனையின் இடத்துக்கு வந்துசேராதபடி அவன் அவர்களை உறுதியாக எச்சரிக்கட்டும் என்றான். ஆபிரகாம் அவனிடம்: அவர்களுக்கு மோசேயும் தீர்க்கதரிசிகளும் இருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்கே அவர்கள் செவிசாய்க்கட்டும் என்கிறார். அவனோ: இல்லை, தந்தையாகிய ஆபிரகாமே, மரித்தோரிலிருந்து ஒருவன் அவர்களிடம் போனால் அவர்கள் மனந்திரும்புவார்கள் என்றான். அதற்கு அவர் அவனிடம்: மோசேக்கும் தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் அவர்கள் செவிசாய்க்காவிட்டால், மரித்தோரிலிருந்து ஒருவன் உயிர்த்தெழுந்தாலும் அவர்கள் நம்பிக்கை அடையமாட்டார்கள் என்றார்” (லூக்கா 16:19-31; ஜெர்மன் எல்பர்ஃபெல்டர் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது).

2.1.1 இது மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைப் பற்றியதா?

இது மரணத்துக்குப் பிந்தைய ஒரு வாழ்வைப் பற்றியது என்பதற்குப் பின்வரும் காரணங்கள் தெளிவாகச் சான்று பகர்கின்றன:

- மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கும் அதிகமான இந்த விவரிப்பின் பெரும்பகுதி, இந்த இரண்டு நபர்களின் மரணத்துக்குப் “பின்” நடக்கும் காரியங்களை விவரிக்கிறது. இந்த இரண்டு நபர்களின் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி எந்தப் பேச்சும் இல்லை.
- ஐசுவரியவான் தன் மரணத்துக்குப் பின் கண்களை ஏறெடுக்கும் “ஹேடீஸ்”, தரித்திரன் தன் மரணத்துக்குப் பின் கொண்டுபோகப்படும் “ஆபிரகாமின் மடி” ஆகிய இரண்டும் மரணத்துக்கு அப்பாலுள்ள இடங்களையோ நிலைகளையோ குறிக்கின்றன. இந்தச் சொற்களை வேறு விதமாக விளக்க முடியாது.
- யூதர்களுக்கு இந்தச் சொற்கள் பழக்கமானவை. அவர்களுடைய மரபில் மறுமையைப் பற்றிய இந்த அல்லது இவைபோன்ற விவரிப்புகள் அவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்தவை.
- ஐசுவரியவானின் சகோதரர்கள் இன்னும் உயிரோடிருந்தபோது, அவன் மரண நிலையில் இருந்தான். சகோதரர்கள் ஒரே நேரத்தில் இருக்கிறார்கள்: சிலர் பூமியில், ஒருவன் ஹேடீஸில்.[30]

தேவகுமாரன் இங்கே திரையை விலக்கி, அதுவரை பழைய ஏற்பாட்டின் எழுத்துகளில் வெளிப்படுத்தப்படாத ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறார்.

30. ஆகவே இந்த உலகத்தின் போக்கில் எந்த மாற்றமும் நிகழவில்லை; உதாரணமாக, தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் தொடக்கமோ உயிர்த்தெழுதலோ நிகழவில்லை.

2.1.2 இந்த விவரிப்பின் பொருள்

இந்த விவரிப்பு மரணத்துக்கு உடனடியாகப் பின்வரும் நிலையைப் பற்றியது என்று நாம் சொல்லும்போது, அதன் சூழலையோ (மற்ற உவமைகள்), இந்த விவரிப்பின் மூலம் நேரடியாகப் பேசப்படும் நபர்களையோ – பரிசேயரையோ – நாம் புறக்கணிக்கவில்லை. இந்த விவரிப்பில் இயேசு, ஐசுவரியவானின் ஆடம்பரத்தையும் சுயநலத்தையும் அவற்றின் அதிர்ச்சியூட்டும் அளவில் காட்டுகிறார். ஐசுவரியவான் வெளிப்படையாக நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறவனாகக் காட்டப்படவில்லை; ஏனெனில் அவனுடைய பாவமோ பரிசேயரின் பாவமோ அதில் இருக்கவில்லை. அவர்களுடைய பாவம், அதாவது பண ஆசை, பக்தி என்ற மாய்மாலப் போர்வையின் கீழ் மறைக்கப்பட்டிருந்தது (லூக்கா 16:14). பண ஆசைக்கு (1 தீமோத்தேயு 6:10) நித்தியத்துக்குரிய விளைவுகள் உண்டு; அவை மரணத்துக்கு உடனடியாகப் பின்பே தொடங்குகின்றன. இதுவே இந்த விவரிப்பின் பொருள்.

கர்த்தருடைய சீஷர்களுக்கென்று சொல்லப்பட்ட அநீதியுள்ள உக்கிராணக்காரனைப் பற்றிய விவரிப்பை (லூக்கா 16:1) பரிசேயர் சற்றுத் தூரத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள் (லூக்கா 16:14). அதன் பின்பு அவர்கள் கர்த்தரைப் பரியாசம்பண்ணினபடியால், அவர் நேரடியாக அவர்களை நோக்கிப் பேசினார். மிகவும் கண்டிப்பான, தவறாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு பாடத்தை அவர்கள் பெற்றார்கள். ஐசுவரியவானின் நடத்தையின் மூலம் இயேசு அவர்களோடு பேசினார்.

இந்தப் போதனை பரிசேயரின் பண ஆசையைக் கண்டிப்பதோடு நின்றுவிடுவதில்லை. ஐசுவரியவானானாலும் தரித்திரனானாலும் எல்லா மனிதர்களும் ஒருநாள் மரிக்க வேண்டும் என்பதோடும் இந்த எச்சரிக்கை முடிந்துவிடுவதில்லை; அது முக்கியமாக அதற்குப் பின் வருவதை நோக்கியிருக்கிறது. ஆகவே தெளிவாக மிகப் பெரிய

பகுதி மரணத்துக்கு அப்பாலுள்ள நிகழ்வுகளைப் பற்றி, குறிப்பாக ஐசுவரியவானின் முடிவைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இருவருடைய மரணத்துக்குப் பின்வரும் நிகழ்வுகள், பணத்தைப் பற்றிய ஒரு போதனை வைக்கப்பட்ட அர்த்தமற்ற ஒரு சட்டகம் அல்ல; அவையே இந்த விவரிப்பின் முக்கிய உள்ளடக்கம்.

2.1.3 ஓர் உவமையா?

இந்த விவரிப்பு ஓர் உவமையா இல்லையா என்ற கேள்வியைப் பற்றி நிறையச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ஓர் உவமை என்றும், போதனை சார்ந்த கூற்றுகளைச் சொல்லுவதற்கோ முன்பு அறியப்படாத காரியங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கோ அது பயன்படாது என்றும் சிலர் வலியுறுத்துகிறார்கள். ஓர் உவமையில் ஒரே ஒரு மையக் கருத்து மட்டுமே இருப்பதால், அதன் ஒவ்வொரு விவரத்தையும் விளக்க முடியாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இங்கே அந்த மையக் கருத்து, பரிசேயரின் பணப் பேராசையையும் பணத்தின் தவறான பயன்பாட்டையும் கண்டிப்பதே என்கிறார்கள். மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வு அல்ல, இதுவே மையக் கூற்று என்கிறார்கள்.

லூக்கா இந்த விவரிப்பை ஓர் உவமை என்று அழைக்கவில்லை. அவன் தன் சுவிசேஷத்தில் பதினொரு முறைக்குக் குறையாமல் உவமைகளைப் பற்றிப் பேசுவதால், அவன் அப்படி அழைப்பான் என்று நாம் ஒருவேளை எதிர்பார்த்திருப்போம். இது உவமை அல்ல என்பதற்கான மிக வலுவான வாதம் என்னவென்றால், இதில் ஒரு சொந்தப் பெயர், அதாவது லாசரு என்ற பெயர், பயன்படுத்தப்படுகிறது; உவமைகளில் வேறெங்கும் அப்படி இல்லை. இந்தச் சொந்தப் பெயர் – லாசரு ஒரு பரவலாக அறியப்பட்ட பெயர் (காண்க: யோவான் 11) – உண்மையில் நடந்த ஒரு நிகழ்வைப் பற்றியது இது என்பதைக் குறிக்கிறது.

மறுமைக்கென்றே வெளிப்படையாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்களை இயேசு ஏன் பயன்படுத்துகிறார்? இதன் மூலம்

பரிசேயரின் சொந்தக் கருத்துகளையே, மறுமையைப் பற்றி அவர்கள் விசுவாசித்ததையே, அவர் துல்லியமாகத் தொட்டார்; ஆயினும் அவர்கள் இந்தக் காரியத்தின் கனத்தைத் தங்களுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கவில்லை.

2.1.4 மரணத்துக்கு முன்

முதல் மூன்று வசனங்கள் மட்டுமே பூமிக்குரிய வாழ்வை விவரிக்கின்றன (லூக்கா 16:19-21); இந்த இரண்டு நபர்களுக்கும் மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைத் தீர்மானித்ததைச் சரியாக அவை கொண்டிருக்கின்றன. பெயர் சொல்லப்படாத ஐசுவரியவான் சுயநலத்தில் வாழ்ந்தான். அவனுடைய உடை மிக உயர்ந்தது. அவன் தன் செல்வத்தை ஒருவேளை தேவனுடைய ஆசீர்வாதமாகக் கருதியிருந்தாலும், எல்லா ஈவுகளையும் கொடுக்கிறவராகிய தேவன் அவனுடைய வாழ்க்கையில் இல்லை. பிறனிடத்தில் அன்பு என்பதை அவன் அறியாதவனாகத் தோன்றினான்; தரித்திரனிடம் அவன் நடந்துகொண்ட விதத்திலிருந்து இது தெளிவாகிறது. ஐசுவரியவானுடைய வீட்டின் நுழைவாசலில் நாய்களின் கதியையே தரித்திரன் பகிர்ந்துகொண்டான்; அங்கே அவன் பரிதாபமான ஒரு பிச்சைக்கார வாழ்க்கை நடத்தி, ஐசுவரியவானின் கழிவுகளால் பிழைத்தான். செல்வம் ஐசுவரியவானின் பாவம் அல்ல; தரித்திரனை ஒருவேளை தினமும் பார்த்தும் அவனைக் கவனிக்காத அவனுடைய சுயநலமே அவனுடைய பாவம். ஐசுவரியவானைவிட நாய்களே லாசருவுக்கு அதிக இரக்கம் காட்டினதாகத் தெரிகிறது.

ஐசுவரியவானின் பெயருக்கு மாறாக, தரித்திரனின் பெயர் சொல்லப்படுகிறது. லாசரு என்பதற்கு “தேவன் உதவி” என்று பொருள். தரித்திரனின் வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டத்துக்கான திறவுகோல் இந்தப் பெயரில் இருக்கிறது. தன் தரித்திரத்தில் அவன் யாரைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியிருந்ததோ, அந்த தேவனிடத்தில் அவன் உதவியைக் கண்டான். ஆயினும் மரணத்துக்குப் பின் அவனை ஆபிரகாமின் மடிக்குக்

கொண்டுவந்தது அவனுடைய தரித்திரம் அல்ல, தேவன்மேல் அவன் வைத்த நம்பிக்கையே.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வருவதுபோல, இந்த இருவருக்கும் பூமியிலிருந்து விடைபெற வேண்டிய நாள் வந்தது. இருவரும் ஒரே மரணத்தை அடைந்தார்கள். ஐசுவரியவான் அடக்கம்பண்ணப்பட்டான்; தரித்திரனின் அடக்கம் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய மரணத்தோடு காரியங்கள் திடீரென்று வேறொரு வெளிச்சத்தில் காணப்படுகின்றன.

ஒரு மனிதன் மரிக்கும்போது சத்தியத்தின் நேரம் வருகிறது; உண்மையில் முக்கியமானது எது, மரணத்துக்கு அப்பாலும் நிலைத்திருப்பது எது என்பது அவனுக்கு வெளிப்படுகிறது. அப்போது சுயவஞ்சகமும் இல்லை, அவிசுவாசமும் இல்லை; மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைப் பற்றி யாராவது பேசியபோதெல்லாம் தன் வாழ்நாளில் எப்போதும் அவன் கேட்டுவந்த நிரூபணங்களை அப்போது அவன் இனி கேட்பதில்லை.

மரணத்துக்குப் பின் இருவருக்கும் இடையிலான வேறுபாடு அவர்களுடைய பூமிக்குரிய வாழ்வில் இருந்ததைவிட மிகப் பெரியது என்று இயேசு சுட்டிக்காட்டுகிறார். நிலைமை தலைகீழாக மாறிவிட்டது; ஏனெனில் தரித்திரன் ஆசீர்வாதத்தின் இடத்தில் இருக்கிறான்; பூமிக்குரிய வாழ்விலிருந்து விடைபெற்றதைக் குறித்து அவன் வருந்த வேண்டியதில்லை. இரட்சிப்பைச் சுதந்தரிக்கப்போகிறவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் ஆவிகளாகிய தூதர்கள் (எபிரெயர் 1:14), லாசருவின் மரண நேரத்திலேயே அவனை ஆபிரகாமின் மடிக்குக் கொண்டுபோகிறார்கள்.

2.1.5 மறுமை பற்றிய யூதர்களின் கருத்து

கர்த்தராகிய இயேசு இங்கே தம்முடைய கேட்போரின் கருத்தோடு இணைந்து பேசுகிறார் என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது; ஒரு யூதராக அவருக்கே அந்தக் கருத்து தெரிந்திருந்தது. ஆகவே அக்காலத்தில் மறுமையைப் பற்றி இருந்த கருத்தைச் சுருக்கமாக விளக்குவது உதவியாக இருக்கும்.

மரித்தோரின் ஆத்துமாக்கள் அல்லது ஆவிகள் ஷியோலுக்குப் போகின்றன என்று யூதர்கள் விசுவாசித்தார்கள். அது மரித்தோரின் உலகம்; உயிர்த்தெழுதலை எதிர்பார்த்திருக்கும் ஒரு தற்காலிக வாசஸ்தலம் மட்டுமே. அங்கே நீதிமான்களுக்கும் அநீதிமான்களுக்கும் இடையே ஒரு பிரிவு உண்டு என்றும் அவர்கள் விசுவாசித்தார்கள் – இது பழைய ஏற்பாட்டின் வேதாகமச் சாட்சியைத் தாண்டிச் சென்றது. சிலர் பேரின்பத்தில் இருந்தார்கள்; மற்றவர்கள் தண்டனையையும் பதிலளிப்பையும் பெற்றார்கள். ஆகவே மரித்தோர் தங்கள் முழு உணர்வுநிலையையும் தக்கவைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்பதில் அவர்களுக்குச் சந்தேகமே இல்லை; இல்லையென்றால் ஆசீர்வாதமும் தண்டனையும் அர்த்தமற்றவையாகிவிடும்.

வரலாற்றாசிரியர் ஜொசிஃபஸ் (Josephus) பரிசேயரின் விசுவாசத்தை இப்படி விவரிக்கிறார்: “ஆத்துமாக்கள் சாவாமையுள்ளவை என்றும், மனிதன் நற்குணமுள்ளவனாக வாழ்ந்தானா தீக்குணமுள்ளவனாக வாழ்ந்தானா என்பதைப் பொறுத்து அவை பூமிக்குக் கீழே பலனையோ தண்டனையையோ பெறுகின்றன என்றும், ஆகவே தீக்குணமுள்ளவர்கள் நித்தியச் சிறையில் வாடவேண்டும் என்றும் அவர்கள் விசுவாசிக்கிறார்கள்.”[31] இந்தப்

31. Flavius Josephus, Jüdische Altertümer, 18-ஆம் புத்தகம், அதிகாரம் 1.3., Wiesbaden (Fourier Verlag), 1985, பக். 506, 507.

பின்னணியில் இந்த விவரிப்பைப் புரிந்துகொள்வது பரிசேயருக்குக் கடினமாக இருக்கவில்லை. மரணத்துக்குப் பின் மனிதனின் வாழ்வையும் இருப்பையும் பற்றியும், அந்த இருப்பு பூமியிலுள்ள வாழ்வினால் எப்படித் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதைப் பற்றியும் இயேசு பேசினார்.

பழைய ஏற்பாட்டைத் தாண்டிச் செல்லும் இந்தக் கருத்துக்குப் பரிசேயர் எப்படி வந்தார்கள் என்பதை ஆராய்வது என் நோக்கம் அல்ல. முக்கியமானது என்னவென்றால், இந்த விசுவாசம் பழைய ஏற்பாட்டுக்கு முரணானது அல்ல. கர்த்தராகிய இயேசுவும் இந்தக் கருத்தைக் கண்டிக்கவோ திருத்தவோ இல்லை; மாறாக இந்தக் கருத்தின் அடிப்படை எண்ணத்தோடு[32] இணைந்து பேசி, அதே நேரத்தில் தம்முடைய தெய்வீக சர்வஞானத்தினால் மரணத்துக்குப் பின் வருவதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

யூத, கிரேக்கத் தத்துவங்களின் செல்வாக்கு இல்லாமல், மரணத்துக்குப் பின் ஒரு வாழ்வு உண்டு – மகிழ்ச்சியிலும், வேதனையிலும் – என்பதைத் தேவகுமாரன் இங்கே தெளிவாக்குகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளுகிற ஒருவர், அவருடைய ஆள்தன்மையையே கேள்விக்குள்ளாக்காமல் இந்த வார்த்தைகளுக்கு வேறு அர்த்தம் கொடுக்க முடியாது.

2.1.6 ஆபிரகாமின் மடி

ஆபிரகாமின் மடி என்பது ஒரு வழக்கமான யூத வெளிப்பாடு. கேட்டவர்களுக்கு அது தெரிந்திருந்தது. வேதாகமத்தில் இந்த வெளிப்பாடு ஒரே ஒரு முறை மட்டுமே வருகிறது. நீதிமான் தன் மரணத்துக்குப் பின் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் ஆசீர்வாதத்தின் இடமே ஆபிரகாமின் மடி. “நீதிமான்களின் மடி” என்ற வெளிப்பாடும் யூதர்களுக்கு மரணத்துக்கு அப்பாலுள்ள ஓர்

32. நான் வெளிப்படையாக “அடிப்படை எண்ணம்” என்று சொல்லுகிறேன்; ஏனெனில் அக்காலச் சிந்தனை உலகில், லூக்கா 16-ஆல் உறுதிப்படுத்தப்படாத மிகுந்த கற்பனை இருந்தது.

இடத்தைக் குறித்தது. தேவனுடைய சிநேகிதனாகிய ஆபிரகாம் இங்கே மையத்தில் நிற்கிறான். ஆபிரகாம் தன் மரணத்துக்குப் பின் தொடர்ந்து வாழ்ந்தான் என்பதில் யூதர்களுக்குச் சந்தேகமே இல்லை (லூக்கா 20:27-40). ஒரு யூதனுக்கு ஆபிரகாமின் மடி ஒரு கனத்துக்குரிய இடம்; தன் மரணத்துக்குப் பின் எப்படியாவது அதை அடைய அவன் விரும்பினான். இந்த இடம் ஐக்கியத்தையும், நெருக்கத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் குறிக்கிறது (யோவான் 1:18; 13:23).

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து யூதர்களின் கருத்தோடு இணைந்து பேசினாலும், அவருடைய போதனை யூதர்களுக்கு மட்டுமல்ல; புதிய ஏற்பாட்டின் மற்ற வார்த்தைகளுக்கு இசைவாக, அடிப்படையில் அது எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொருந்தும். ஆகவே “ஆபிரகாமின் மடி” என்பதைப் “பரதீசு” என்றும் அழைக்கலாம். இந்த எண்ணமும் யூதர்களுக்கு அந்நியமானது அல்ல. உதாரணமாக, “உன்னதப்பாட்டின் தர்கூம்” (Targum zum Hohenlied)[33] என்ற நூலில் இது ஒலிக்கிறது; மரித்த நீதிமான்களின் ஆத்துமாக்கள் தூதர்களால் பரதீசுக்குக் கொண்டுபோகப்படுகின்றன என்று அங்கே சொல்லப்படுகிறது.

சில நேரங்களில் சொல்லப்படுவதுபோல, ஆபிரகாமின் மடி தேவனுடைய வரவிருக்கும் ராஜ்யம் அல்ல. இந்த ராஜ்யத்தில் முற்பிதாக்களோடு ஒரு விருந்தைப் பற்றி வேறோர் இடத்தில் பேசப்படுகிறது என்பது உண்மைதான் (மத்தேயு 8:11); ஆனால் அது பூமியில் நடக்கும். இங்கே அதைப் பற்றிப் பேசப்படவில்லை. இந்த விவரிப்பில் லாசருவும் ஐசுவரியவானும் பூமியில் அல்ல, காணக்கூடிய உலகத்துக்கு வெளியே இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதே நேரத்தில் ஐசுவரியவானின் ஐந்து சகோதரர்கள் அப்போது இன்னும் பூமியில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள்

33. இரண்டு ஏற்பாடுகளுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தள்ளுபடியாகமப் (அப்போக்ரிஃபா) புத்தகம்.

ஒருகாலத்தில் அவன் வாழ்ந்ததுபோலவே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தது தெளிவாக இருந்ததால், அவர்களை எச்சரிக்கும்படி மரித்தோரிலிருந்து ஒருவர் அனுப்பப்பட வேண்டும் என்று ஐசுவரியவான் விரும்பினான்.

2.1.7 லாசரு ஆபிரகாமின் மடிக்கு எப்படிச் சென்றான்?

ஒரு மனிதன் மரிக்கும்போது, சரீரம் அழிந்துபோக, அவனுடைய ஆவி-ஆத்துமா தொடர்ந்து வாழ்கிறது. ஆனால் இந்த விவரிப்பில் லாசரு ஆபிரகாமின் மடிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்ட ஒரு முழு மனிதனாகக் காட்டப்படுகிறான். அவனுடைய ஆவி-ஆத்துமா மட்டுமே அங்கே கொண்டுபோகப்பட்டது என்று சொல்லப்படவில்லை. இது முரண்பாடு அல்ல; ஏனெனில் பிரிந்துபோன ஆத்துமாக்களைப் பற்றி, அவை சரீர வாழ்வின் நிலையில் இருப்பதுபோலவே எப்போதும் பேசப்படுகிறது. பிரிந்துபோனவர்களின் உணர்வுகளையும் வாழ்வின் வெளிப்பாடுகளையும், கர்த்தராகிய இயேசு இங்கே செய்வதுபோலவும், சரீர வாழ்வின் யதார்த்தத்துக்கு ஏற்றபடியும் அல்லாமல், வேறு விதமாக மொழியிலோ உருவகத்திலோ விவரிக்க முடியாது.

இருவருடைய மரணத்துக்குப் பின்வரும் நிகழ்வுகளின் விவரிப்பு, மரணத்துக்கு முந்தைய அவர்களுடைய வாழ்வின் விவரிப்பிலிருந்து வேறுபடவில்லை. இருவருடைய உணர்வுநிலையையும் உணர்தலையும் பொறுத்தவரை, மரணம் இங்கே எதையும் மாற்றவில்லை என்பது தெளிவு. மனிதனின் ஆளுமையும், தன் சுற்றுப்புறத்தை உணர்வோடு அறிதலும், நினைவும் மரணத்துக்குப் பின் எந்தக் குறைவுமின்றி நிலைத்திருக்கின்றன.

2.1.8 ஹேடீஸ்

ஐசுவரியவான் ஹேடீஸில் தன் கண்களை ஏறெடுக்கிறான்; அவன் வேதனையில் இருக்கிறான். ஹேடீஸ் (BSI: பாதாளம்)

என்பது கிரேக்க உலகில் நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு சொல். அங்கே அது பாதாள உலகின் தெய்வத்தையும், மரித்தோர் இருக்கும் இடத்தையும் குறித்தது.

ஹேடீஸை நரகத்தோடு குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது. துரதிருஷ்டவசமாக, சில வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகளில் (உதாரணமாக Luther [ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு]) இங்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள "ஹேடீஸ்" என்ற கிரேக்கச் சொல் "நரகம்" (ஜெர்மன் மொழியில்: Hölle) என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது; அதனால் இந்த இரண்டு சொற்களும் ஒரே காரியத்தைக் குறிக்கின்றன என்று ஒருவர் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் இவை இரண்டு வெவ்வேறு காரியங்கள்; இதைப் பற்றிப் பின்னர் இன்னும் விரிவாக எழுதுவேன். லூக்கா 16-இல் உள்ள ஹேடீஸைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்வதற்கு முன், "தனிமைப்படுத்தப்பட்ட", ஆகவே தவறான ஒரு விளக்கத்துக்கு வந்துவிடாதபடி, புதிய ஏற்பாட்டில் ஹேடீஸ் குறிப்பிடப்படும் 10 இடங்களையும் ஒருமுறை பார்ப்போம்.

1-ஆம், 3-ஆம் இடங்கள்: "பரலோகம் வரை உயர்த்தப்பட்ட கப்பர்நகூமே, நீ ஹேடீஸ் வரை தள்ளப்படுவாய்" (மத்தேயு 11:23; லூக்கா 10:15).

இங்கே "ஹேடீஸ்" "பரலோகத்துக்கு" எதிர்மாறாக நிற்கிறது. மேசியா கப்பர்நகூம் பட்டணத்தில் தம்முடைய அற்புதங்களில் பெரும்பாலானவற்றைச் செய்திருந்தபடியால், அது பரலோகம் வரை உயர்த்தப்பட்டது (மத்தேயு 9:1). நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில் கப்பர்நகூம் எவ்வளவு ஆழமாக விழும் என்பது, "மிக உயர்ந்த" இடத்துக்கும் "மிகத் தாழ்ந்த" இடத்துக்கும் இடையிலான பெரும் வேறுபாட்டின் மூலம் இங்கே தெளிவாக்கப்படுகிறது. இந்த அர்த்தத்தில் "மேலே", "கீழே" என்று அடிக்கடி பேசப்படுகிறது.[34] இங்கே ஹேடீஸ் நியாயத்தீர்ப்பின் இடம்; ஆசீர்வாதத்தின்

34. ஒப்பிடுக: யோவான் 8:23; 1 தீமோத்தேயு 6:9; 2 பேதுரு 2:4; யூதா 6; வெளிப்படுத்தல் 20:1; நீதிமொழிகள் 9:18; 15:24.

இடமாகிய பரலோகத்திலிருந்து அது எட்ட முடியாத அளவுக்குத் தொலைவில் இருக்கிறது.

2-ஆம் இடம்: “இந்தக் கல்லின்மேல் என் சபையை [அல்லது: கூட்டத்தை] கட்டுவேன்; ஹேடீஸின் வாசல்கள் அதை மேற்கொள்வதில்லை” (மத்தேயு 16:18).

ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரனாகிய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே, தம்முடைய சபையை அவர் கட்டப்போகிற, கைப்பற்ற முடியாததும் அசைக்க முடியாததுமான அஸ்திபாரம். இந்தக் கன்மலையின்மேல் கட்டப்பட்டிருப்பதால், ஹேடீஸ்கூட சபையை மேற்கொள்ள முடியாது. ஹேடீஸுக்கு வல்லமை உண்டு; அது வாசல்கள் என்ற அடையாளத்தில் வெளிப்படுகிறது. ஹேடீஸுக்குப் பின்னால் மரணத்தின் வல்லமை மறைந்திருக்கிறது. ஹேடீஸும் மரணத்தின் வல்லமையும் சபையை மேற்கொண்டு “கைப்பற்ற” முடியாது; ஏனெனில் ஜீவனாயிருக்கிறவரும் மரணத்தை வென்றவருமானவர்மேல் அது அஸ்திபாரப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஹேடீஸ் ஒரு தீய வல்லமை; இங்கே அது சபையின் சத்துருவாகத் தோன்றுகிறது.

4-ஆம் இடம்: “ஹேடீஸிலே அவன் வேதனைப்படுகிறபோது, தன் கண்களை ஏறெடுத்து, தூரத்திலே ஆபிரகாமையும் அவனுடைய மடியிலே லாசருவையும் கண்டான்” (லூக்கா 16:23).

5-ஆம், 6-ஆம் இடங்கள்: பேதுரு சங்கீதம் 16-ஐ மேற்கோள் காட்டி, கர்த்தராகிய இயேசுவைப் பற்றி இவ்வாறு சொன்னான்: “என் ஆத்துமாவை ஹேடீஸிலே விடீர்; உம்முடைய பரிசுத்தவான் அழிவைக் காணவொட்டீர்” (அப்போஸ்தலர் 2:27; வசனம் 31-ஐயும் காண்க).

இந்த வார்த்தைகளைத் தாவீது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே சொல்லியிருந்தான் (சங்கீதம் 16:10). பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுரு தன் பிரசங்கத்தில், மேசியாவின் மரணத்தையும் உயிர்த்தெழுதலையும் பற்றிய ஒரு தீர்க்கதரிசனமாக அவற்றை

மேற்கோள் காட்டுகிறான். இரட்சகருடைய பரிசுத்த ஆத்துமாவைப் பறித்துத் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக்கொள்ள ஹேடீஸ் தன் கைகளை நீட்டியதுபோல் இருந்தது. ஆனால் அவர் தேவனுடைய பரிசுத்தர் என்பதால், ஹேடீஸால் அவருடைய ஆத்துமாவைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை.[35] அவர் மரித்தபோது ஹேடீஸின் வசமாகவில்லை; பரதீசுக்குச் சென்றார். அவருடைய சரீரம் கல்லறையில் வைக்கப்பட்டது; ஆனால் அவர் எழுப்பப்பட்டதால், அது அழிவைக் காணவில்லை.

ஹேடீஸ் அநீதிமான்களுடைய ஆத்துமாக்கள் இருக்கும் இடம் என்பது இங்கே தெளிவாகிறது. சரீரம், அதாவது மாம்சம், கல்லறையோடும் அழிவோடும் தொடர்புடையது. ஆத்துமாவோ இங்கேயும் மற்ற எல்லா இடங்களிலும் ஹேடீஸோடு தொடர்புடையது. இங்கே கல்லறையும் ஹேடீஸும் தெளிவாக ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்கப்படுகின்றன. அவை ஒரே காரியம் அல்ல.

7-ஆம் இடம்: “… மரித்தேன், ஆனாலும், இதோ, சதாகாலங்களிலும் உயிரோடிருக்கிறேன்; மரணத்திற்கும்

35. பெரும்பாலான மொழிபெயர்ப்புகள் இங்கே “என் ஆத்துமாவை ஹேடீஸிலே விடீர்” அல்லது இதையொத்த சொற்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வாசகத்தின்படி கர்த்தர் ஹேடீஸில் இருந்திருப்பார். அப்போது ஹேடீஸ், ஷியோலைப் போலவே, நீதிமான்கள் அநீதிமான்கள் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் பொதுவாக மரித்தோர் இருக்கும் இடமாகிறது. இது பழைய ஏற்பாட்டின் கூற்றுகளோடு ஒத்துப்போகிறது. இதைப் பற்றிக் காண்க: C. Briem, Ein Volk für seinen Namen, 2-ஆம் பாகம், Hückeswagen (CSV), 1983, பக். 100–103. இந்தக் கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; ஏனெனில் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் ஆசிரியராகிய லூக்காவே, தன் சுவிசேஷத்தில், ஒருபுறம் லூக்கா 16-இல் ஹேடீஸையும் ஆபிரகாமின் மடியையும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக நிறுத்துகிறார் (அதாவது, ஆபிரகாமின் மடி ஹேடீஸில் இல்லை, அதன் ஒரு பகுதியும் அல்ல); மறுபுறம், கர்த்தர் மரித்தபோது பரதீசுக்குச் சென்றார் என்று அவருடைய வார்த்தையை மேற்கோள் காட்டும் ஒரே சுவிசேஷகரும் அவரே. மேலும், இயேசுவின் காலத்திலேயே, பாக்கியவான்களின் இடம் பரலோகத்திலும் அநீதிமான்களின் இடம் ஷியோலிலும் இருக்கிறது என்ற கருத்து நிலவியது. புதிய ஏற்பாட்டில் ஹேடீஸை, மரணத்தின் வல்லமைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் அநீதிமான்களின் இடமாகவே நான் எல்லா இடங்களிலும் கருதுகிறேன். கிறிஸ்து அங்கே இருக்கவில்லை (இதைப் பற்றிப் பின்னிணைப்பைக் காண்க).

ஹேடீஸுக்கும் உரிய திறவுகோல்களை உடையவராயிருக்கிறேன்” (வெளிப்படுத்தல் 1:18).

இவை உயிர்த்தெழுந்தவராகிய கர்த்தராகிய இயேசுவின் வார்த்தைகள். அவர் மரித்து உயிர்த்தெழுந்ததால், மரணத்தின்மேலும் ஹேடீஸின்மேலும் அவருக்கு அதிகாரம் உண்டு. மரணமும் (சரீரத்தைப் பொறுத்தவரை) ஹேடீஸும் (ஆத்துமாவைப் பொறுத்தவரை) தேவனுடைய குமாரனுக்கு முன்பாகப் பணிய வேண்டியதாயிற்று. எல்லாம் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறது! மரித்தோரின் உலகமும் அங்கே இருக்கிற அனைவரும் அவருடைய அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஏனெனில் “மரித்தோர்மேலும் ஜீவனுள்ளோர்மேலும் ஆளுகை செய்வதற்காகவே கிறிஸ்துவானவர் மரித்து, எழுந்து, பிழைத்தார்” (ரோமர் 14:9). விசுவாசிகள் இனிப் பயப்பட வேண்டியதில்லை!

திறவுகோலால் ஹேடீஸைத் திறந்து, ஆத்துமாக்களை வெளியே கொண்டுவந்து, உயிர்த்தெழுதலில் அவற்றைச் சரீரத்தோடு இணைப்பதன் மூலம் மரித்தோரை எழுப்புவதும் அவருடைய வல்லமையில் அடங்கியிருக்கிறது.

8-ஆம் இடம்: “நான் [யோவான்] பார்த்தபோது, இதோ, மங்கின நிறமுள்ள ஒரு குதிரையைக் கண்டேன்; அதின்மேல் ஏறியிருந்தவனுக்கு மரணம் என்று பெயர்; ஹேடீஸ் அவன் பின்னே சென்றது” (வெளிப்படுத்தல் 6:8).

மரணமும் ஹேடீஸும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்புடையவை; ஏனெனில் அவை ஒரே காரியத்தைச் சேர்ந்து நிறைவேற்றுகின்றன.[36] அவற்றின் ஒத்துழைப்பு எதில் அடங்கியிருக்கிறது? மரணம் சரீரத்தைக் கைப்பற்றுகிறது, ஹேடீஸ் ஆத்துமாவைக் கைப்பற்றுகிறது. இந்த அர்த்தத்தில், மரணம் தொட முடியாத ஆத்துமாக்களை

36. ஒப்பிடுக: 2 சாமுவேல் 22:6; ஏசாயா 28:15, 18; ஓசியா 13:14; ஆபகூக் 2:5.

ஏற்றுக்கொள்வதற்காக ஹேடீஸ் மரணத்தைப் பின்தொடர்கிறது (மத்தேயு 10:28).

மொழிவரலாற்றின்படி “ஹேடீஸ்” என்ற சொல்லுக்கு “எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்வது” என்று அர்த்தம் இருக்கலாம். ஹேடீஸ் தீராப் பசியோடு மரித்தோரை விழுங்குகிறது. இதில் ஷியோலோடு (பழைய ஏற்பாட்டில் ஹேடீஸ்) ஒரு ஒற்றுமை இருக்கிறது; எபிரெய மொழியுணர்வில் ஷியோல் “கேட்டல், உரிமை கோருதல்” என்பதோடு (ஒப்பிடுக: அப்போஸ்தலர் 2:27, 31) தொடர்புபடுத்தப்பட்டது.[37]

9-ஆம், 10-ஆம் இடங்கள்: “மரணமும் ஹேடீஸும் தங்களிலுள்ள மரித்தோரை ஒப்புவித்தன; யாவரும் தங்கள் தங்கள் கிரியைகளின்படியே நியாயத்தீர்ப்படைந்தார்கள். அப்பொழுது மரணமும் ஹேடீஸும் அக்கினிக்கடலிலே தள்ளப்பட்டன” (வெளிப்படுத்தல் 20:13-14).

மரித்தோர் ஹேடீஸில் இருக்கிறார்கள். லூக்கா 16-இல் உள்ள விவரிப்போடு சேர்த்து, ஹேடீஸின் தன்மையைப் பற்றிய மிகத் தெளிவான குறிப்பு இதுவே. சுவிசேஷத்தை விசுவாசிக்காத மரித்தோர் இருக்கும் இடமே ஹேடீஸ். அவர்கள் மட்டுமே பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக நிற்கிறார்கள்.

சரீர மரணத்தின் முடிவை இங்கே காண்கிறோம். மரணம் அக்கினிக்கடலிலே, அதாவது நரகத்திலே, தள்ளப்படுகிறது. அந்த நேரத்தில் மரித்தோர் அனைவரும் உயிர்த்தெழுந்துவிட்டதால், ஹேடீஸில் தங்கியிருக்கக்கூடிய மரித்தோரின் ஆத்துமாக்களோ ஆவிகளோ இனி இல்லை. அதுவே தவிர்க்க முடியாமல் ஹேடீஸின் முடிவுமாகிறது. கெட்டுப்போனவர்கள், உயிர்த்தெழுதலில் தாங்கள் பெற்ற சரீரத்தோடு நரகத்தில் தள்ளப்படுகிறார்கள். ஆகவே ஹேடீஸ் இனித் தேவைப்படுவதில்லை; மரணத்தைப் போலவே அதுவும் நரகத்தில் தன் முடிவைக் காண்கிறது.

37. நீதிமொழிகள் 1:12; 27:20; 30:16; ஏசாயா 5:14.

சுருக்கம்: மரணத்தினால் சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கப்படும் மரித்தவர்களின் ஆத்துமாக்களை ஹேடீஸ் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது. ஹேடீஸ் மரணத்தின் வல்லமையோடு தொடர்புடையது. நித்திய அழிவுக்கு நடத்தும் இந்த மரணத்துக்கு அவிசுவாசிகள் மட்டுமே உட்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே ஹேடீஸும், கிறிஸ்து இல்லாமல் மரித்தவர்கள் மட்டுமே தங்கியிருக்கும் இடம். உயிர்த்தெழுதல் வரை துன்மார்க்கர் கடந்துசெல்லும், தங்கியிருக்கும் இடமே ஹேடீஸ்.

2.1.9 லூக்கா 16-இல் ஹேடீஸ்

லூக்கா 16-இல் ஹேடீஸின் அர்த்தம், நாம் ஆராய்ந்த வேதப்பகுதிகளிலிருந்து தெளிவானதோடு முழுமையாக ஒத்துப்போகிறது. அதோடு, இங்கே மட்டுமே குறிப்பிடப்படும் வேறு சில விவரங்களும் உள்ளன.

ஐசுவரியவான் அடக்கம் பண்ணப்பட்டான். ஆனால் அவனுடைய ஆவி-ஆத்துமா கல்லறையில் இருக்கவில்லை, ஹேடீஸில் இருந்தது. அவனைப் பற்றி முதலாவது சொல்லப்படுவது, அவன் “வேதனையில்” இருந்தான் என்பதே. ஆகவே மரணத்தினால் அவன் தன் உணர்வுகளை இழந்துவிடவில்லை. அவன் தன் உணர்வுகளை மட்டுமல்ல, தன் முழு உணர்வுநிலையையும் மரணத்துக்கு அப்பாலும் தக்கவைத்துக்கொண்டான்: அவன் பேசுகிறான், தன் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துகிறான், நினைவுகூர முடிகிறது. அதோடு, வேதனையும் துன்பமும் நிறைந்த தன் சுற்றுப்புறத்தைத் தன் கண்களால் உணர முடிகிறது. இந்தச் சுற்றுப்புறத்தை ஐசுவரியவானே வேதனையின் “இடம்” (வசனம் 28) என்று குறிப்பிடுகிறான். ஆகவே ஹேடீஸ் ஒரு நிலை மட்டுமல்ல, உண்மையான ஒரு தங்குமிடமும் ஆகும்.

ஐசுவரியவான் அனுபவித்த வேதனையும் அக்கினிஜுவாலையின் வெப்பமும், மாம்சமும் இரத்தமுமான ஒரு சரீரத்தன்மையை முன்னிட்டுக்கொள்வதுபோலத் தோன்றுகின்றன. ஆனால் மரணத்துக்குப் பின், தன்

உயிர்த்தெழுதல் வரை, மனிதனுக்கு அது இனி இல்லை. ஆகவே இந்தத் துன்பங்களின் விவரிப்பை, இன்னும் சரீரத்தில் இருக்கும் நமக்கு அந்நியமான ஒரு யதார்த்தத்தின் உருவக விவரிப்பாக நாம் புரிந்துகொள்ளுகிறோம்; அதன் ஆழத்தையும் அளவையும் அதைத் தானே அனுபவிக்கிறவன் மட்டுமே புரிந்துகொள்ளுகிறான். நரகத்தைப் பற்றிப் பேசும்போதும் இதையொத்த வடிவில் நாம் சந்திக்கும் இந்தச் சித்திரம், ஹேடீஸின் துன்பங்களை நாம் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய விதத்தில் நமக்குக் காட்டுவதற்கு அவசியமானது.

ஹெர்மன் கிரேமர் (Hermann Cremer) இந்தத் துன்பங்களை இவ்வாறு விவரிக்கிறார்: “[ஆத்துமா] மரணத்தில், சாவதற்கு அதிகமாகவும் வாழ்வதற்குக் குறைவாகவும் உடைய ஏழையைப் போல் இருக்கிறது – ஜீவனுக்கும் மரணத்துக்கும் இடையில் இப்படித் தொங்கிக்கொண்டு அஞ்சி நடுங்குவது, முடிவில்லாமல் இப்படிச் செத்துக்கொண்டிருப்பது, எவ்வளவு பயங்கரமான நிலை! மரணம் இதைக் குறித்து மனிதனுடைய கண்களைத் திறக்காதவரை, ஒருவன் தன்னை ஏமாற்றிக்கொண்டு, தன் ஆத்துமாவுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை என்ற மாயையில் மூழ்கியிருக்கலாம். நம்முடைய சரீரத்தின்மேல் நமக்கு அதிகாரம் இருக்கும்வரை, நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தோடு வேலையிலோ பொழுதுபோக்கிலோ தொடர்புகொள்ள முடியும்வரை, நம்முடைய ஆத்துமாவின் எல்லா உணர்வுகளிலிருந்தும் தேவைகளிலிருந்தும் நாம் தப்பித்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் மரணத்தோடு இந்த வாய்ப்பு நின்றுவிடுகிறது; ஆத்துமாவின் இயலாமை முடிவில்லாத நலிவில் வெளியரங்கமாகிறது. தேவனிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்டு, தேவனுக்கு அந்நியமாகிவிட்ட அது, தேவனிடமிருந்து வரும் ஜீவனுக்கும் அந்நியமாயிருக்கிறது. … நித்தியமாகப் பெலனற்றதாய், தடுக்கப்பட்டதாய், கட்டப்பட்டதாய் இருக்கும் அதற்கு, அதன் சாவாமை மரணத்தைவிடச் சிறந்த ஒன்றல்ல; அதைவிட மிகவும்

பரிதாபமானதும் மோசமானதுமான ஒன்று: இருப்புக்கான நித்தியப் போராட்டம், எல்லாத் திருப்தியையும் நித்தியமாக இழந்திருத்தல், தேவபக்தியற்றதும் தேவனுக்கு அந்நியமானதுமான எல்லாவற்றையும் பரிசுத்த தேவன் எதிர்ப்பதன் கீழ் முடிவில்லாமல் தன்னைத்தானே எரித்துக்கொண்டிருத்தல். பாவமுள்ள, மீட்கப்படாத மனிதனுக்குச் சாவாமை நித்திய மரணமே அன்றி வேறல்ல; இரவை ஒளிரச்செய்யும் ஒளிக்கதிர் அல்ல, ஒளியின் நிழல் மட்டுமே."[38]

இது நிச்சயமாக ஆத்தும நித்திரையோ, மரணத்துக்குப் பின் இல்லாமையோ அல்ல. இந்த விவரிப்பு அதற்கு நேர் எதிரானதையே நிரூபிக்கிறது. ஆத்தும நித்திரை என்ற தவறான போதனையைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள, இந்த விவரிப்புக்கு முற்றிலும் வேறான ஒரு விளக்கம் தேவைப்படுகிறது; அதன்படி, ஐசுவரியவானின் பிரேதம் அடக்கம் பண்ணப்பட்ட கல்லறையே ஹேடீஸ். இதற்காக, வேறொரு நிறுத்தக்குறியிடல்[39] மூலம் வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை மாற்றும் வாசிப்புகளை ஆதாரமாகக் காட்டுகிறார்கள். இப்படி, ஐசுவரியவான் வைக்கப்பட்ட கல்லறையாக ஹேடீஸ் மாறுகிறது. அவர்கள் இப்படி வாசிக்கிறார்கள்: "ஐசுவரியவான் மரித்து ஹேடீஸில் அடக்கம் பண்ணப்பட்டான். அவன் வேதனையில் தன் கண்களை ஏறெடுத்தபோது ..." வாக்கியத்தை இப்படிப் பிரிப்பதற்கு இரண்டு மூன்று கிரேக்கக் கையெழுத்துப் பிரதிச் சாட்சிகள்கூட இல்லை. இன்று நம்பகமானவை என்று அறியப்பட்ட வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகள் எதிலும் இந்தப் பிரிப்பு காணப்படுவதில்லை.

38. Hermann Cremer, Jenseits des Grabes, Gießen (Brunnen-Verlag), ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை, பக். 31, 32.
39. மூலபாடத்தில் இல்லாமல், சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரே சேர்க்கப்பட்ட நிறுத்தக்குறிகளே நிறுத்தக்குறியிடல் எனப்படுகின்றன.

ஒரு வாக்கியத்தின் நிறுத்தக்குறியிடலுக்கு, உரையின் சந்தர்ப்பமும் முழுப் புதிய ஏற்பாட்டோடு உள்ளடக்க ரீதியான இசைவுமே தீர்மானிக்கும் காரணிகள். நாம் ஏற்கெனவே பார்த்ததுபோல, ஹேடீஸும் கல்லறையும் ஒன்றே என்பதைப் புதிய ஏற்பாட்டில் எந்த வேதப்பகுதியும் உறுதிப்படுத்துவதில்லை.

மொழிவரலாற்றின்படி “ஹேடீஸ்” என்ற சொல்லுக்கு “காணக்கூடாதது”, “உணரக்கூடாதது” என்ற அர்த்தமும் உண்டு.[40] அந்தக் காரணத்தினாலும் “ஹேடீஸ்” என்ற சொல் ஒரு கல்லறையைக் குறிக்க முடியாது.

ஹேடீஸும் கல்லறையும் ஒன்றே என்ற கருத்து, “ஹேடீஸ்” உண்மையில் எபிரெய “ஷியோல்” என்பதன் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பாக இருப்பதால் உருவாகியிருக்கலாம்; ஆனால் அடுத்த பகுதியில் நாம் பார்க்கப்போகிறபடி, “ஷியோல்” என்ற சொல்லுக்குப் பழைய ஏற்பாட்டில் இன்னும் விரிவான அர்த்தம் உண்டு.

2.1.10 ஷியோல்

சங்கீதம் 16:10 அப்போஸ்தலர் 2:27-இல் மேற்கோள் காட்டப்படுவதிலிருந்து, “ஹேடீஸ்” என்பது “ஷியோல்” என்ற எபிரெயச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு என்பது தெளிவாகிறது. செப்டுவஜின்ட் (Septuaginta) மொழிபெயர்ப்பில் “ஷியோல்” என்ற சொல் “ஹேடீஸ்” என்றும், சில வேளைகளில் “மரணம்” என்றும் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. பழைய ஏற்பாட்டில் “ஷியோல்” 65 முறை வருகிறது. இவற்றில் பாதிக்கும் மேற்பட்டவை யோபு, சங்கீதம், நீதிமொழிகள் ஆகிய புத்தகங்களில் காணப்படுகின்றன.

பழைய ஏற்பாட்டில் ஷியோலுக்கு என்ன அர்த்தம்? பழைய ஏற்பாட்டில் இந்தச் சொல்லுக்குப் பல அர்த்தங்கள் இருப்பதைக் காணலாம். பொதுவாக ஷியோல் மரணத்தின் பகுதியோடு

40. Dictionary of New Testament Theology, Vol. 2 (Paternoster Press) 1981, பக். 206

தொடர்புடையது; மரண பயம், கல்லறை, அதலபாதாளம், மரித்தோரின் உலகம் ஆகியவையும் அதில் அடங்கும்.

- கல்லறை அல்லது குழியாக ஷியோல்: ஆதியாகமம் 37:35; 42:38; 44:29; எண்ணாகமம் 16:30; உபாகமம் 32:22; 1 சாமுவேல் 2:6; யோபு 7:9; சங்கீதம் 139:8; பிரசங்கி 9:10; எசேக்கியேல் 31:16.
- கல்லறை அல்லது குழியாக ஷியோல், ஆனால் மரணத்துக்குப் பின் உணர்வுள்ள ஒரு வாழ்வைப் பற்றிய சாயலோடு: 2 சாமுவேல் 22:6; 1 இராஜாக்கள் 2:6-9; யோபு 17:13-16; ஆமோஸ் 9:2.
- மரித்தோரின் உலகமாக, ஆத்துமாக்கள் தங்கியிருக்கும் இடமாக ஷியோல்: சங்கீதம் 16:10; நீதிமொழிகள் 15:11; 27:20; ஏசாயா 14:9-15.
- மரணம், தீமை, பயம், நெருக்கம், சிறையிருப்பு ஆகியவற்றின் வல்லமை என்ற அடையாள அர்த்தத்தில் ஷியோல்: சங்கீதம் 116:3; ஏசாயா 28:15; 57:9; யோனா 2:2.

“ஷியோல்” என்ற சொல்லுக்குப் பல அர்த்தங்கள் உண்டு என்பதை இந்த வேதப்பகுதிகள் தெளிவாக்குகின்றன. ஷியோல் எப்போதும் கல்லறை அல்லது குழி என்று சொல்வது தவறு. ஆகவே இந்த அர்த்தத்தைப் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள ஹேடீஸுக்குப் பொருத்துவதும் அதே அளவு தவறு.

இயேசு இந்த விவரிப்பைச் சொன்ன காலத்தில் யூதர்களிடையே இருந்த ஷியோலைப் பற்றிய கருத்து, லூக்கா 16-இல் உள்ள ஷியோலின் அல்லது ஹேடீஸின் விவரிப்போடு அடிப்படையில் ஒத்திருந்தது.

ஸ்ட்ராக்கும் பில்லர்பெக்கும் (Strack & Billerbeck) இவ்வாறு எழுதுகிறார்கள்: “ஏனோக்கு 22-க்கும் லூக்கா 16:19 முதலிய வசனங்களுக்கும் இடையிலான பல்வேறு தொடர்புகள், ஏனோக்கு 22 முன்வைக்கும் ஷியோலைப் பற்றிய கருத்து யூத மக்களிடையே ஓரளவு பரவியிருந்தது என்பதையும், இயேசுவின் நாட்களில் அது பொதுமக்களின் சராசரிக் கருத்தாக இருந்தது என்பதையும்

சாத்தியமாக்குகின்றன.”[41]

யூதர்களின் பல்வேறு எழுத்துகளில் (உதாரணமாக ஏனோக்கின் புத்தகத்தில்) ஹேடீஸ் மரித்தவர்களின் ஆவிகள் அல்லது ஆத்துமாக்கள் தங்கியிருக்கும் இடமாக இருந்தது. அதோடு, ஷியோலில் நீதிமான்களுக்கும் அநீதிமான்களுக்கும் தனித்தனிப் பகுதிகள் உண்டு என்ற கருத்தும் பரவியிருந்தது. நீதிமான்களுக்கு அங்கே மகிழ்ச்சி, அநீதிமான்களுக்கு வேதனை.

ஷியோல் பெரும்பாலும் கல்லறையைக் குறித்தாலும், ஷியோலும் கல்லறையும் இரண்டு வெவ்வேறு கருத்துகள்; அவை எப்போதும் ஒரே அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ஷியோலுக்கு மாறாகப் பன்மையிலும் வரும் கல்லறை தோண்டப்படுகிறது (உதாரணமாக ஆதியாகமம் 50:5), அது குறிப்பிட்ட நபர்களுக்குச் சொந்தமானது (உதாரணமாக 1 இராஜாக்கள் 13:30; 2 நாளாகமம் 34:28), அதற்குள் பிரேதம் வைக்கப்படுகிறது.[42] இந்தப் பண்புகள் ஷியோலுக்குப் பொருந்துவதில்லை. எசேக்கியா ராஜா ஒரே வாக்கியத்தில் மூன்று சொற்களைக் குறிப்பிடுகிறான்; அவற்றை அவன் வேறுபடுத்திப் பார்த்தான்; ஆகவே அவை ஒரே அர்த்தமுடையவையாக இருக்க முடியாது: “ஷியோல் உம்மைத் துதியாது, மரணம் உம்மைப் போற்றிப் பாடாது; குழியில் இறங்குகிறவர்கள் உம்முடைய உண்மையை எதிர்பார்ப்பதில்லை” (ஏசாயா 38:18).

ஆகவே புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள “ஹேடீஸ்” தொடர்பாக “ஷியோல்” பற்றிப் பின்வருவதைக் குறிப்பிட வேண்டும்:

பழைய ஏற்பாட்டில் கல்லறைக்கு அப்பாலுள்ள காரியங்கள் வெளிப்படுத்தப்படவே இல்லை, அல்லது குறிப்பாக மட்டுமே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஆகவே பழைய ஏற்பாட்டின்

41. Kommentar zu Talmud und Midrasch IV என்ற நூலிலிருந்து.
42. உதாரணமாக 2 இராஜாக்கள் 13:21; சங்கீதம் 88:5; எரேமியா 26:23.

கண்ணோட்டத்திலிருந்து ஷியோலைப் பற்றி அதிகம் சொல்ல முடியாது. மேலே குறிப்பிட்ட ஷியோலின் அர்த்தங்களில் ஒன்றை மட்டும் (உதாரணமாக கல்லறை என்ற அர்த்தத்தை) புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள ஹேடீஸுக்குப் பொருத்துவது முறையல்ல.

2.1.11 கண்களை ஏறெடுத்தல்

ஐசுவரியவான் ஹேடீஸில் தன் கண்களை ஏறெடுத்தான் என்று வாசிக்கிறோம் (லூக்கா 16:23). “கண்களை ஏறெடுத்தல்” என்பது தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழும் ஒரு மனிதனை நினைவுபடுத்துகிறது. ஐசுவரியவானின் திகைப்பையும் ஆச்சரியத்தையும், அதே வேளையில் அவனுடைய திகிலையும் விவரிப்பதற்காக இயேசு இந்த வெளிப்பாட்டைப் பயன்படுத்துகிறார். இதுவரை தான் பழகியிருந்ததிலிருந்து முற்றிலும் வேறான ஒரு சுற்றுப்புறத்தையும் நிலையையும் அவன் திடீரென்று உணருகிறான். ஆபிரகாமின் சந்ததியானாகிய அவன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

இந்த விவரிப்பில் ஆத்தும நித்திரை என்ற போதனையைக் காண முயலுகிறவர்கள், “கண்களை ஏறெடுத்தல்” என்பதை உயிர்த்தெழுதல் என்று விளக்குகிறார்கள். ஹேடீஸ் கல்லறைதான் என்று ஒருவர் சொன்னால், வேறு விளக்கம் மீதமிருப்பதும் இல்லை. கல்லறையில் கண்கள் திறக்கப்படுவதில்லை. மரண நித்திரைக்கும் விழித்தெழுதலுக்கும் இடையிலான தொடர்பு உயிர்த்தெழுதலோடு இணைந்திருப்பது இயல்பாகத் தோன்றுவதால், இந்த விளக்கம் முதல் பார்வையில் முற்றிலும் பொருத்தமற்றதாகத் தோன்றாது. ஆயினும் இந்த விளக்கம் கேள்விக்குரியது; ஏனெனில் இந்த விவரிப்பின் 30, 31 வசனங்களில் ஓர் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி நேரடியாகப் பேசப்படுகிறது. உயிர்த்தெழுதல் ஒரு முறை நேரடியாகவும், இன்னொரு முறை உருவகமாக மட்டுமே குறிப்பிடப்படுவது வழக்கத்துக்கு மாறானது.

"ஏறெடுத்தல்" (கிரேக்கம்: epairo) என்ற சொல் "கண்கள்", "பார்த்தல்" ஆகியவற்றோடு அடிக்கடி இணைந்து வருகிறது.[43] தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுவதையோ, உயிர்த்தெழுதலையோ விவரிக்கப் புதிய ஏற்பாடு இந்த வெளிப்பாட்டை ஒருபோதும் பயன்படுத்துவதில்லை. அநீதிமான்கள் உயிர்த்தெழும்போது, அதற்கு உடனே பின்பு அவர்கள் பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக நியாயந்தீர்க்கப்பட்டு, நரகமாகிய அக்கினிக்கடலிலே தள்ளப்படுவார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 20:11-15). இறுதி நியாயத்தீர்ப்பு இந்த விவரிப்பில் இடம்பெறவில்லை. ஹேடீஸில் ஐசுவரியவான் இன்னும் நியாயாதிபதிக்கு முன்பாக நிறுத்தப்படவில்லை. இறுதி நிலை ஹேடீஸ் அல்ல, அக்கினிக்கடலே. அங்கேயே வேதனையும் துன்பமும் இருந்தாலும், ஹேடீஸை நரகத்தோடு குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது. பாவிகள் நரகத்தில் தள்ளப்படும்போது, அநீதிமான்களின் தங்குமிடமாக இருந்த ஹேடீஸ் இனித் தேவைப்படுவதில்லை (மேலே காண்க).

2.1.12 தூரத்திலே

ஐசுவரியவான் தூரத்திலே ஆபிரகாமின் மடியில் லாசருவைக் காண்கிறான். "தூரத்திலே" என்ற வெளிப்பாடு, அந்த இடத்தை எட்ட முடியாது என்பதையும், நம்பிக்கையற்றதும் கெட்டுப்போனதும் மாற்ற முடியாததுமான நிலையையும் தெளிவாக்குகிறது. ஒருவிதத்தில் இந்த இடைவெளி அந்த இரண்டு மனிதர்களின் வாழ்க்கையிலேயே இருந்தது. இப்போது இந்த இடைவெளி மிகவும் பெரியது; அதை இனி நீக்க முடியாது. துன்மார்க்கர் நரகத்தில் நித்திய தண்டனையாகச் சகிக்கவிருக்கும் தேவனிடமிருந்தான தூரம் (2 தெசலோனிக்கேயர் 1:9), ஒருவிதத்தில் மரணத்துக்குப் பின் உடனே தொடங்குகிறது என்பதற்கும் இது ஒரு குறிப்பு அல்லவா?

43. உதாரணமாக மத்தேயு 17:8; லூக்கா 6:20; 18:13; யோவான் 4:35; 6:5; 17:1.

தன் வேதனைகள் தணியும்படி ஐசுவரியவான் ஆபிரகாமை நோக்கி வேண்டுகிறான். லாசரு தன் விரல் நுனியைத் தண்ணீரில் தோய்த்துத் தன் நாவைக் குளிரச்செய்யும்படி கெஞ்சுகிறான். ஐசுவரியவான் தன் நிலையைப் புரிந்துகொண்டான்; ஏனெனில் இந்த வேண்டுகோள் மிகச் சிறியது; அவனுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து அறியப்பட்ட அவனுடைய வழக்கமான நடத்தைக்கு அது இனிப் பொருந்துவதில்லை. விரலிலிருந்து விழும் இந்தத் தண்ணீர்த் துளி, அந்த ஏழை வீணாக ஏங்கிய துணிக்கைகளுக்கு ஒத்ததல்லவா? இந்த வேண்டுகோள்கூட நிறைவேற்றப்படுவதில்லை. ஆபிரகாமாலும் ஐசுவரியவானின் நிலையில் இனி எதையும் மாற்ற முடியாது.

இதிலிருந்து தெளிவாவது: மரித்தோர்மேல் செல்வாக்கு – அது நல்லதாயினும் தீயதாயினும், மனிதர்கள் மூலமோ அவர்களுடைய ஜெபங்கள் மூலமோ, அல்லது தூதர்கள், பிசாசுகள் மூலமோ நடந்தாலும் – முற்றிலும் சாத்தியமற்றது. மரணத்துக்குப் பின் மனிதன் தேவனுடைய கையில் மட்டுமே இருக்கிறான் (எபிரெயர் 10:31). மரித்தவர்களுக்காகப் பரிந்துபேசுதலையோ ஜெபங்களையோ பரிசுத்த வேதவாக்கியம் அறியவில்லை.

2.1.13 பெரும் பிளப்பு

ஹேடீஸுக்கும் ஆபிரகாமின் மடிக்கும் இடையில் ஒரு பெரும் பிளப்பு உறுதியாக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதைக் கடக்க எந்தப் பாலமும் அமைக்க முடியாது. மரணத்துக்குப் பின் ஒருவர் தன் தங்குமிடத்தை இனி மாற்ற முடியாது என்பதற்கு இதைவிட ஆழமாக மனதில் பதியும் விவரிப்பு இருக்க முடியாது. மனந்திரும்புதலுக்கு இனி எந்த வாய்ப்பும் இல்லை. இரக்கத்தாலோ மனம்போன போக்கிலோ அந்தப் பிளப்பைக் கடக்க முடியாது. இந்த இடத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள இனித் தனக்கு வழியில்லை என்பதை ஐசுவரியவான் தானே காண்கிறான்.

மரணத்துக்குப் பின் இனி இரக்கம் இல்லை; ஏனெனில் இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ள, மனிதனின் பூமிக்குரிய வாழ்க்கை போதுமான வாய்ப்புகளையும் நேரத்தையும் அளிக்கிறது (ரோமர் 2:4; 2 கொரிந்தியர் 6:2). பூமிக்குரிய வாழ்க்கையே நித்தியத்தைத் தீர்மானிக்கிறது என்று கர்த்தராகிய இயேசு தம்முடைய கேட்போருக்குக் கண்டிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

மரணத்துக்குப் பின் மனந்திரும்புதலுக்கான ஒரு வாய்ப்பை – இரண்டாவது சந்தர்ப்பமாக – ஆதாரமாகக் கொண்டு அதைப் பிரசங்கிக்கிறவன், இருளுக்கு வழிகாட்டும் ஒரு மார்க்கந்தப்பி அலைகிற நட்சத்திரத்தைப் போல் இருக்கிறான் (யூதா 13). மரணத்துக்குப் பின் இரண்டாவது சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்ப்பது அழிவுக்குரியது. மனிதன் எவ்வளவுதான் விரும்பினாலும், இந்த வாய்ப்பு இல்லை.

ஐசுவரியவானுக்கு இனி இரட்சிப்பு இல்லை; ஆனால் அவன் தன் சகோதரர்களை நினைக்கிறான். அவர்களை எச்சரிக்க அவன் இன்னும் என்ன செய்ய முடியும்? மரித்திருந்து, மரணத்துக்குப் பின் என்ன வருகிறது என்று சாட்சி கொடுக்கக்கூடிய ஒருவனுக்கு ஒருவேளை அவர்கள் செவிகொடுப்பார்கள் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு வருகிறது. ஆனால் மரித்தோரிலிருந்து திரும்பி வரும் ஒருவனுக்கும் ஐசுவரியவானின் சகோதரர்கள் செவிகொடுக்க மாட்டார்கள் என்று ஆபிரகாம் பதில் சொல்லுகிறார். இன்றைய காலத்தில் தேவனுடைய வார்த்தையைப் புறக்கணிக்கிறவர்களின் இருதயத்தை மனந்திரும்புதலுக்கு நடத்த, இப்படிப்பட்ட பரபரப்பான ஒரு சாட்சியும்கூடப் போதாது.

சிறிது காலத்துக்குப் பின் கர்த்தர் இன்னொரு லாசருவை மரித்தோரிலிருந்து திரும்ப அழைக்கிறார் (யோவான் 11). இந்த லாசரு, ஐசுவரியவான் கேட்டதுபோன்ற ஒருவனாக இருந்தான். ஆனால் லாசருவின் விஷயத்தில் ஆபிரகாமின் பதில் உறுதிப்படுகிறது. அவருடைய சாட்சியை

ஏற்றுக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, அவருடைய சர்வவல்லமையின் இந்தச் சாட்சியை அடக்கிவிடுவதற்காக, ஜீவனுக்கும் மரணத்துக்கும் கர்த்தராகியவரைக் கொலைசெய்ய ஆலோசனை பண்ணும் அளவுக்கு யூதர்கள் போகிறார்கள்.

கர்த்தராகிய இயேசுவே மரித்தோரிலிருந்து திரும்பி வந்தார். அவருடைய உயிர்த்தெழுதல் கண்கண்ட சாட்சிகளால் நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தும், அவருடைய சீஷர்கள் இந்தச் செய்தியைப் பரப்பியும், இந்தச் சாட்சியை ஏற்றுக்கொள்ள மக்கள் விரும்பவில்லை. மனிதர்களின் கெட்டுப்போன இருதயங்கள் சத்தியத்துக்குப் பணிய விரும்பவில்லை.

பாவி ஆதாரங்களால் தேவனிடம் நடத்தப்படுவதில்லை; மனந்திரும்பும் இருதயத்தாலும் ஒளியூட்டப்பட்ட மனசாட்சியாலும் மட்டுமே நடத்தப்படுகிறான் என்பது உண்மை.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- லூக்கா 16-இல் உள்ள விவரிப்பு ஏன் ஒரு உவமை அல்ல என்பதை விளக்குங்கள்!
- புதிய ஏற்பாட்டில் “ஹேடீஸ்”, பழைய ஏற்பாட்டில் “ஷியோல்” ஆகிய சொற்கள் எதைக் குறிக்கின்றன என்பதைச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்!
- மரணத்துக்குப் பின் இரண்டாவது சந்தர்ப்பம் இருக்க முடியாது என்பது லூக்கா 16-இல் எதன் மூலம் தெளிவாகிறது?

2.2 ஜீவனுள்ளோரின் தேவன்

எருசலேம் தேவாலயத்தில் சதுசேயர் இயேசுவோடு நடத்திய நன்கு அறியப்பட்ட விவாதம் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றியது. சதுசேயர் உயிர்த்தெழுதலை விசுவாசிக்காதவர்கள் என்று அறியப்பட்டிருந்தார்கள். சுவிசேஷகர்களாகிய மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா மூவரும் இதை ஒருமனதாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

“உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்று மறுத்துப் பேசுகிற சதுசேயரில் சிலர் அவரிடம் வந்து, அவரிடம் கேட்டு: போதகரே, ஒருவனுடைய சகோதரன் மனைவியை உடையவனாயிருந்து பிள்ளையில்லாமல் மரித்தால், அவனுடைய சகோதரன் அவளை மனைவியாக்கிக்கொண்டு தன் சகோதரனுக்குச் சந்ததியை எழுப்ப வேண்டும் என்று மோசே எங்களுக்கு எழுதியிருக்கிறார். ஏழு சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். முதலாவது சகோதரன் ஒரு மனைவியை விவாகம்பண்ணி, பிள்ளையில்லாமல் மரித்தான்; இரண்டாவது சகோதரனும் மூன்றாவது சகோதரனும் அவளை விவாகம்பண்ணினார்கள்; அப்படியே ஏழு பேரும்: அவர்கள் பிள்ளைகளை விட்டுச்செல்லாமல் மரித்தார்கள். கடைசியில் அந்த ஸ்திரீயும் மரித்தாள். அப்படியானால், உயிர்த்தெழுதலில் அவள் அவர்களில் எவனுக்கு மனைவியாயிருப்பாள்? ஏழு பேரும் அவளை மனைவியாகக் கொண்டிருந்தார்களே என்றார்கள். இயேசு அவர்களுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: இந்த உலகத்தின் புத்திரர் விவாகம்பண்ணுகிறார்கள், விவாகம்பண்ணிக்கொடுக்கப்படுகிறார்கள்; அந்த உலகத்தையும் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுதலையும் அடைவதற்குப் பாத்திரராக எண்ணப்படுகிறவர்களோ விவாகம்பண்ணுகிறதுமில்லை, விவாகம்பண்ணிக்கொடுக்கப்படுகிறதுமில்லை; அவர்கள் இனி மரிக்கவும் மாட்டார்கள்; ஏனெனில் அவர்கள் தூதர்களுக்குச் சமமானவர்கள்; உயிர்த்தெழுதலின் புத்திரராயிருப்பதால் தேவனுடைய புத்திரருமாயிருக்கிறார்கள். மரித்தோர் எழுந்திருப்பார்கள் என்பதை மோசேயும் ‘முட்செடியைப் பற்றிய பகுதியில்’ குறிப்பிட்டிருக்கிறார்; அங்கே அவர் கர்த்தரை ‘ஆபிரகாமின் தேவன், ஈசாக்கின் தேவன், யாக்கோபின் தேவன்’ என்று சொல்லுகிறார். அவர் மரித்தோரின்

தேவனாயிராமல், ஜீவனுள்ளோரின் தேவனாயிருக்கிறார்; எல்லாரும் அவருக்குப் பிழைத்திருக்கிறார்களே என்றார். அப்பொழுது வேதபாரகரில் சிலர் பிரதியுத்தரமாக: போதகரே, நன்றாகச் சொன்னீர் என்றார்கள். அதன்பின்பு அவர்கள் அவரிடம் எதையும் கேட்கத் துணியவில்லை" (லூக்கா 20:27-40; ஒப்பிடுக: மாற்கு 12:18-27; மத்தேயு 22:23-33; ஜெர்மன் எல்பர்ஃபெல்டர் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது).

சதுசேயர் என்ற குழுவையும் அவர்களுடைய கருத்தையும் சற்று நெருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

2.2.1 சதுசேயர்[44]

இந்த வேதப்பகுதியின் சில விவரங்களை ஆராய்வதற்கு முன், சுவிசேஷகனாகிய லூக்காவுக்கு மீண்டும் ஒருமுறை இடம் கொடுப்போம்; இந்த முறை அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளிலிருந்து: "சதுசேயர் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்றும், தூதனும் ஆவியும் இல்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள்" (அதிகாரம் 23:8; ஒப்பிடுக: அப்போஸ்தலர் 4:2). சதுசேயருடைய போதனை தன்னளவில் தர்க்கரீதியானதும் நிலைத்தன்மையுள்ளதுமாக இருந்தது. உயிர்த்தெழுதல் இல்லையென்றால், ஆவிகளின் இருப்பும்

44. சதுசேயர் (ஒருவேளை சாலொமோனின் காலத்தில் இருந்த பிரதான ஆசாரியனாகிய சாதோக்கின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டவர்கள்) ஒரு பழைய ஆசாரியப் பிரபுத்துவக் குடியிலிருந்து தோன்றியவர்கள்; ஏறக்குறைய கி.மு. 150 முதல் கி.பி. 70 வரையிலான காலத்தில் அவர்கள் யூத ஆசாரியக் குலத்தின் பழமைவாதமான, ரோமர்களுக்குச் சாதகமான ஒரு கட்சியாக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய "பாரம்பரிய" எதிரிகளாகிய பரிசேயருக்கு மாறாக, சதுசேயர் ஆத்துமா தொடர்ந்து வாழ்வதையும், தூதர்கள், ஆவிகள் ஆகியவற்றின் இருப்பையும் மறுத்தார்கள். அதுபோலவே மனித காரியங்களில் தெய்வீகத் தலையீடுகளையும் அவர்கள் நம்பவில்லை. மேலும், பரிசேயரின் எதிரிகளாக, அவர்கள் வாய்மொழித் தோராவை நிராகரித்து, மனிதனின் சுயாதீன சித்தத்தைவிட தேவனுடைய முன்னேற்பாட்டுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்தார்கள். மோசேயின் ஐந்து புத்தகங்களை மட்டுமே அவர்கள் வெளிப்பாடாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள்; ஆனால் உயிர்த்தெழுதலின் நம்பிக்கையையும் தூதர்களைப் பற்றிய விசுவாசத்தையும் நிராகரித்தார்கள் (அப்போஸ்தலர் 23:8). சதுசேயருக்கு மக்களிடையே பரந்த ஆதரவு இல்லாததால், அரசியல், மதச் செல்வாக்குள்ள ஒரு குழுவாக அவர்கள் அழிந்துபோனார்கள்.

இல்லை, அதாவது சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட மரித்தவர்களின் ஆவிகளும் இல்லை[45] (எபிரெயர் 12:23; 1 பேதுரு 3:19).

வேதாகமத்துக்கு வெளியே வரலாற்றாசிரியர் ஜொசிஃபஸ் (Josephus) கொடுக்கும் சாட்சியும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது; சதுசேயர் ஆத்துமாவின் சாவாமையையும், பாதாள உலகில் தண்டனைகளையும் பலன்களையும் மறுத்தார்கள் என்று அவர் எழுதுகிறார்.[46]

உயிர்த்தெழுதலும், மரணத்துக்குப் பின் சரீரத்துக்கு வெளியே ஆவி-ஆத்துமாவின் இருப்பும் ஒன்றோடொன்று நேரடித் தொடர்புடையவை, ஒன்றையொன்று சார்ந்திருப்பவை என்பது இங்கே குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகிறது. உயிர்த்தெழுதலும், சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஆவி-ஆத்துமாவும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவதில்லை, மாறாக ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று இருக்க முடியாத அளவுக்கு நெருக்கமாக இணைந்திருக்கின்றன என்று சதுசேயர் அறிந்திருந்தார்கள். ஆகவே அவர்கள் இரண்டையும் மறுத்தார்கள்.[47]

இந்தச் சூழ்ச்சியான வாதத்துக்குக் கர்த்தராகிய இயேசு கொடுத்த பதில்: தேவன் மரித்தோரின் தேவன் அல்ல, ஜீவனுள்ளோரின் தேவன்; ஏனெனில் எல்லாரும் அவருக்குப் பிழைத்திருக்கிறார்கள் (வசனம் 38). எரியும் முட்செடியிலிருந்து யாவே மோசேயிடம் சொன்ன வார்த்தைகளிலிருந்து கர்த்தர் இந்த உண்மையை வருவிக்கிறார்: “நான் உன் தகப்பனுடைய தேவனும், ஆபிரகாமின் தேவனும், ஈசாக்கின் தேவனும், யாக்கோபின் தேவனுமாயிருக்கிறேன்” (யாத்திராகமம் 3:6;

45. இந்த வசனத்தில் தூதர்களும் ஆவிகளும் வேறுபடுத்தப்படுகின்றன; இங்குள்ள ஆவிகள் மரித்தவர்களின் ஆவிகள் என்பதை இது நிரூபிக்கிறது. மற்ற இடங்களில் தூதர்களும் ஆவிகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள் (உதாரணமாக எபிரெயர் 1:14).
46. Geschichte des Jüdischen Krieges, 2-ஆம் புத்தகம், அதிகாரம் 8.14.
47. இதற்கு மாறாக, இந்தப் போதனைகள் பரிசேயருடைய நம்பிக்கையைச் சேர்ந்தவையாக இருந்தன (ஒப்பிடுக: அப்போஸ்தலர் 23:6-7).

வசனம் 14-15-ஐயும் காண்க). யாவே இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்ன நேரத்தில், அந்த மூன்று முற்பிதாக்களில் ஒருவரும் இனி உயிரோடு இல்லை என்று கேட்டவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் மரித்துப்போயிருந்தார்கள். மரணம் முழுமையான, அல்லது குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மட்டுமான அழிப்பையும் இல்லாமையையும் குறிக்கிறதென்றால், யாவே எப்படித் தாம் அவர்களுடைய தேவன் என்று சொல்ல முடியும்? அப்படியானால் தேவன் உண்மையிலேயே மரித்தோரின் தேவனாக இருப்பார். ஆனால் தேவன் இல்லாத ஒன்றுக்குத் தேவன் அல்ல. கேட்டவர்கள் இதைப் புரிந்துகொண்டார்கள்; ஏனெனில் வேதபாரகரில் சிலர், அவர் நன்றாகச் சொன்னார் என்றார்கள். இந்தத் தெய்வீக ஞானத்துக்குச் சதுசேயரால் எந்தப் பதிலும் சொல்ல முடியவில்லை[48] – அவர்கள் மிகவும் தவறிப்போனதால், அவர் அவர்களை வாயடைக்கச் செய்தார் (மத்தேயு 22:34).

முற்பிதாக்கள் ஒருநாள் எழுப்பப்படப்போவதால், அவர்கள் தேவனுடைய நினைவிலோ தீர்மானத்திலோ வாழ்கிறார்கள் என்று சிலர் இதை விளக்குகிறார்கள். ஆனால் தேவன் முட்செடியிலிருந்து பேசிய நேரத்தில் முற்பிதாக்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டும் (அதாவது நினைவில் ஒரு எண்ணமாக மட்டும் அல்ல) என்பதைத் தவிர வேறு எந்த முடிவுக்கும் இந்த வசனம் இடம் தருவதில்லை. தேவன் முற்பிதாக்களின் தேவனாக “இருந்தார்” என்றோ, உயிர்த்தெழுதலைக் கருத்தில்கொண்டு “இருப்பார்” என்றோ சொல்லப்படவில்லை; அவர் அவர்களுடைய தேவனாக “இருக்கிறார்”, அதுவும் இன்றுவரை என்றே சொல்லப்படுகிறது.

48. சுவாரசியமாக, இயேசு யாத்திராகமத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டினார்; ஏனெனில் சதுசேயர் மோசேயின் 5 புத்தகங்களை மட்டுமே தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். உயிர்த்தெழுதல், தூதர்களின் இருப்பு, சாவாமை (ஏனெனில் தூதர்கள் மரிப்பதில்லை) ஆகியவற்றைப் பற்றிய தம்முடைய கூற்றுகளில் அவர் சதுசேயருடைய பல அம்சங்களை ஒரே நேரத்தில் மறுத்தார்.

அவர்கள் அவருக்கு “வாழ்ந்தார்கள்” என்றும் சொல்லப்படவில்லை, “வாழ்கிறார்கள்” என்றே சொல்லப்படுகிறது.

மரித்தோர் வாழ்கிறார்கள் என்ற உண்மையைக் கர்த்தராகிய இயேசு எல்லா மனிதர்களுக்கும் விரிவாக்குகிறார் என்பதை லூக்கா மட்டுமே அறிவிக்கிறார்; ஏனெனில் அவர் சொல்லுகிறார்: “எல்லாரும் அவருக்குப் பிழைத்திருக்கிறார்களே” (அதாவது முற்பிதாக்கள் மட்டுமல்ல). முற்பிதாக்களைப் போல நீண்ட காலத்துக்கு முன் மரித்தவர்களையும் இது தெளிவாக உள்ளடக்குகிறது.

2.2.2 மறுரூப மலையில் மோசேயும் எலியாவும்

மரணத்துக்குப் பின் வாழ்ந்த பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு விசுவாசிகளின் உதாரணத்தைச் சுவிசேஷகர்களே தருகிறார்கள். மறுரூப மலையில் இயேசு மகிமைப்பட்டபோது[49] மோசேயும் எலியாவும் தோன்றினார்கள். எலியா மரிக்கவில்லை, பரலோகத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டான் (2 இராஜாக்கள் 2:11); ஏனோக்கும் அப்படியே (ஆதியாகமம் 5:24).

எலியா மரிக்காததால் அவன் அங்கே நேரில் தோன்றினான் என்பதை ஒருவேளை புரிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் மோசேயின் காரியம் என்ன? அவன் மரித்தான் (உபாகமம் 34:6; ஒப்பிடுக: யூதா 9). மரணத்துக்குப் பின் மோசே இனி வாழவில்லை என்றால், அவன் எங்கிருந்து வந்தான்? அவன் ஏற்கெனவே உயிர்த்தெழுந்துவிட்டானா? வேதாகமம் இதைப் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை; அது சாத்தியமும் அல்ல; ஏனெனில் நித்திரையடைந்தவர்களில் முதற்பலன் மோசே அல்ல, கிறிஸ்துவே (1 கொரிந்தியர் 15:20, 23); விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதல் இன்னும் நடைபெறவில்லை.

49. மத்தேயு 17:1-8; மாற்கு 9:2-8; லூக்கா 9:28-36.

நித்திய தேவன் (ரோமர் 16:26) ஜீவனுள்ளோரின் தேவன். ஆகவே மோசேயும் இப்போது, தன் மரணத்துக்குப் பின்னும் தன் உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்னும், வாழ்கிறான். இந்தத் தோற்றத்துக்காகத் தேவன் மோசேயையும் எலியாவையும் எழுப்பி, பின்பு மீண்டும் நித்திரையில் ஆழ்த்தவில்லை. எல்லா விசுவாசிகளும் அல்ல, அவர்கள் இருவர் மட்டுமே உணர்வுள்ள, பாக்கியமான ஒரு நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று கற்பனை செய்யவும் முடியாது. எல்லாக் காலங்களின் விசுவாசிகளும் இப்போது பரதீசில் இருக்கிறார்கள்.[50]

இவ்வாறு மோசே, எலியா ஆகியோரின் தோற்றத்திலிருந்தும், கர்த்தர் சதுசேயருக்குப் பதில் சொன்னபோது பேசிய வார்த்தைகளிலிருந்தும், முழுப் பரிசுத்த வேதவாக்கியத்தின் சந்தர்ப்பத்திலிருந்தும், மரித்தவர்கள் அனைவரும் வாழ்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

பல யூதர்களுக்கு (சதுசேயரைத் தவிர) மரித்தவர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்பது சுயமாகவே தெளிவான விஷயமாக இருந்தது. உதாரணமாக, ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு இப்போது ஓர் இடத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றும், உண்மையுள்ள யூதனும் அங்கே சென்று முற்பிதாக்களால் வரவேற்கப்படுவான் என்றும் அவர்கள் நம்பினார்கள்.[51]

பூமியில் வாழும் மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்ல, மரித்தவர்களுக்கும் தேவனே ஜீவனைக் காக்கிறவர்; ஏனெனில் அவர்களும், உயிருள்ள எல்லாமும் அவரையே சார்ந்திருக்கின்றன. இந்த அர்த்தத்தில் ஆத்துமாவின் சாவாமை தன்னளவிலேயே உள்ள ஒரு சாவாமை அல்ல; ஜீவனின் ஊற்றாகிய தேவனைச் சார்ந்திருக்கிறது.

கர்த்தராகிய இயேசு முற்பிதாக்களைப் பற்றிப் பேசியபோது, மரணத்துக்குப் பிந்தைய நிலையைப் பற்றி அல்ல, உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றியே பேசினார். ஆனால் முற்பிதாக்கள்

50. ஒப்பிடுக: பகுதி 2.3.
51. தள்ளுபடியாகமம் (அப்போக்ரிஃபா): 4 மக்கபேயர் 13:16.

அந்த நேரத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள் என்ற உண்மையே உயிர்த்தெழுதலுக்கான ஒரு ஆதாரம் என்று அவர் சொன்னார். இது மிகவும் முக்கியமானது; சுருக்கமாகச் சொன்னால் இதன் பொருள்: மரித்தவர்களின் ஆத்துமாக்கள் வாழ்வதால், ஓர் உயிர்த்தெழுதல் இருந்தே ஆக வேண்டும். ஏன் அப்படி?

2.2.3 மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வுக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையிலான தொடர்பு

பாவத்தினால் உலகத்துக்குள் வந்த மரணம், மனிதனைக் குறித்த தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பின் திட்டத்தைக் குலைத்துவிட்டது. மரணம் சரீர வாழ்வுக்கு, அதாவது பூமியில் மனிதனின் சரீர இருப்புக்கு, ஒரு முடிவைக் கொண்டுவருகிறது; ஆயினும் மனிதன் ஆவி-ஆத்துமா ஆளுமையாகத் தொடர்ந்து வாழ்கிறான். ஆனால் சரீரமில்லாத ஒரு ஆவி-ஆத்துமா ஆளுமை, தேவன் மனிதனைச் சிருஷ்டித்தபோது அவருடைய நோக்கமாக இருக்கவில்லை.[52] அவருடைய நோக்கங்களும் திட்டங்களும் மாறாதவையாக இருப்பதால் (ரோமர் 11:29), தேவன் ஆதிமுதல் கொண்டிருந்த திட்டங்கள் நிறைவேறும்படியும், மனிதன் தன் “முழுமையில்” மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்படும்படியும், சரீரம் எழுப்பப்பட வேண்டும். கடைசி வார்த்தை மரணத்துக்கு உரியதல்ல. சரீரமில்லாத ஆத்துமாக்களே நித்திய நிலையாக இருந்தால், மரணம் வெற்றிபெற்றுவிட்டது என்பதை அது நிரூபிக்கும். இதற்கு எதிர்மாறாக, கிரேக்க நம்பிக்கை மரணத்தைச் சரீரத்திலிருந்து நிரந்தர விடுதலையாகக் கருதியது. உயிர்த்தெழுதல், தேவன் விரும்பிய ஒருமைப்பாட்டில் மனிதனை மீண்டும் நிலைநிறுத்துகிறது.

52. ஒப்பிடுக: பகுதி 3.4.

2.2.4 விதையின் உருவகம்

எல்லாரும் வாழ்கிறார்கள் என்ற உண்மையோடு, உயிர்த்தெழுதலை விளக்கப் பவுல் பயன்படுத்தும் உருவகமும் ஒத்துப்போகிறது. கனி கொடுப்பதற்கு முன் முதலாவது நிலத்தில் விதைக்கப்படும் விதையைப் பற்றி அவன் பேசுகிறான். ஒருநாள் உயிர்த்தெழப்போகும், மரித்த விசுவாசியின் உயிரற்ற சரீரத்தோடு அவன் அதை ஒப்பிடுகிறான் (1 கொரிந்தியர் 15:35-44; ஒப்பிடுக: யோவான் 12:24).

சுவாரசியமாக, நிலத்தில் இருக்கும் விதை, உயிரியல் செயல்முறை முற்றிலும் நின்றுவிடும் என்ற அர்த்தத்தில் உண்மையில் மரிப்பதில்லை. விதை முழுவதும் அழிந்து கரைந்துபோனால், ஒருபோதும் கனி தோன்றாது. உயிரோடிருக்கும் முளையிலிருந்தோ ஒரு புதிய செடி தோன்றுகிறது. வளரவேண்டிய செடியைத் தீர்மானிக்கும் எல்லா மரபணுத் தகவல்களையும் முளை தனக்குள் கொண்டிருக்கிறது. முளையைச் சூழ்ந்திருக்கும் விதையுறை அல்லது தோல் உதிர்ந்து அழிந்துபோகிறது. ஆகவே சொல்லர்த்தமாக இந்தப் பகுதி மட்டுமே மரிக்கிறது.

மனிதன் (1 கொரிந்தியர் 15-இல் அது ஒரு விசுவாசி) தன் மரணத்துக்குப் பின் தொடர்ந்து வாழ்கிறான் என்ற உண்மைக்கு இந்தச் செயல்முறை இன்னொரு குறிப்பு. விதையின் வெளி உறை அழிந்துபோகும் சரீரத்தோடு ஒப்பிடப்படுகிறது. முளையை உள்ளான மனுஷனோடு (2 கொரிந்தியர் 4:16), அதாவது ஆவி-ஆத்துமாவோடு ஒப்பிடலாம். மனிதனின் இந்தப் பகுதி மரணத்துக்குப் பின் தொடர்ந்து வாழ்கிறது. முளை புதிய கனியைத் தோன்றச்செய்வதுபோல, சரீரம் மீண்டும் எழுப்பப்படுவதற்கும் இதுவே காரணம்.

விதையின் ஒரு பகுதி தெளிவாகத் தொடர்ந்து வாழ்ந்தாலும், அதை நிலத்தில் விதைப்பது வெளிப்படையாக “சாவது”

என்று அழைக்கப்படுகிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறோம். இது முரண்பாடு அல்ல; ஏனெனில் வேதாகமத்தில் மனிதனின் மரணம் ஒருபோதும் அவனுடைய முழுமையான முடிவைக் குறிப்பதில்லை, ஆவி-ஆத்துமா சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கப்படுவதையே குறிக்கிறது.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வுக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையில் என்ன தொடர்பு இருக்கிறது?
- ஓர் உயிர்த்தெழுதல் ஏன் இருந்தே ஆக வேண்டும்?
- விதையின் உருவகம் உயிர்த்தெழுதலுக்கு மட்டுமல்லாமல் மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வுக்கும் எந்த விதத்தில் உருவகமாக இருக்கிறது?

2.3 சிலுவையிலிருந்த குற்றவாளி

குற்றவாளிகளில் ஒருவனுக்குக் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து சொன்ன வார்த்தைகள், மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வு உண்டு என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. அங்கே அவர் சொல்லுகிறார்: “இன்றைக்கு நீ என்னுடனேகூடப் பரதீசிலிருப்பாய் என்று மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன்” (லூக்கா 23:43).

கொல்கொதாவின் காட்சி மனதை உருக்குகிறது. இயேசுவின் வலதுபுறத்திலும் இடதுபுறத்திலும் இருந்த அந்த இரண்டு குற்றவாளிகளுக்கும் முடிவு வந்துவிட்டது. தங்கள் செயல்களுக்குத் தக்கதை அவர்கள் பெற்றார்கள். அவர்களுக்கு இனி சிறிதளவும் நம்பிக்கையின் ஒளி இருக்கவில்லை. தன் விரக்தியில், குற்றவாளிகளில் ஒருவன் தன் குற்றத்துக்காக மனம்வருந்தி, நடுவிலிருந்த மனிதரை நோக்கித் திரும்புகிறான் – அவனால் இன்னும் செய்ய முடிந்தது அது ஒன்றுதான். அவன் சொன்னான்: “ஆண்டவரே, நீர் உம்முடைய ராஜ்யத்தில் வரும்போது அடியேனை நினைத்தருளும்!” (லூக்கா 23:42). தன்னருகே இருக்கும் மனிதர்

– அவர் குற்றமற்றவர் என்று அவன் உறுதியாக நம்புகிறான் – தேவன் வாக்குத்தத்தம் பண்ணின மேசியாவும் ராஜாவுமாக இருக்க வேண்டும் என்று அந்தக் குற்றவாளி உணருகிறான். ஆகவே அவனுக்கு எப்படியாவது இன்னும் ஒரு நம்பிக்கை இருக்குமென்றால், ஒருநாள் எல்லாவற்றின்மேலும் ராஜாவாகக் கடைசி வார்த்தையைச் சொல்லப்போகிறவரிடமே அது இருக்கிறது.

அந்த நேரத்தில் குற்றவாளி எதிர்காலத்தைப் பற்றி, மேசியா தம்முடைய ஆளுகையைத் தொடங்க வரும் காலத்தைப் பற்றி நினைத்தான். யூதனுடைய நம்பிக்கை அதை நோக்கியே இருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து மேசியாவைப் பற்றிப் பல காரியங்கள் அறியப்பட்டிருந்தன: அவருடைய ஆளுகை, அவருடைய ராஜ்யம், அவருடைய மகத்துவமும் வல்லமையும்.[53] மேசியா தம்முடைய ராஜ்யத்தின் தொடக்கத்தில் தோன்றும்போது நடக்கும் உயிர்த்தெழுதலைக் குற்றவாளி அறிந்திருந்தான் (தானியேல் 12:2; ஏசாயா 26:19). தானும் அவருடைய ராஜ்யத்தைக் காணும்படி, தன்னை நினைத்தருளும்படி அவன் அவரிடம் வேண்டினான்.

கர்த்தராகிய இயேசு குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பதிலைக் கொடுக்கிறார்: “இன்றைக்கு நீ என்னுடனேகூடப் பரதீசிலிருப்பாய்.” இரட்சகர் தம்முடைய வார்த்தைகளில் உண்மையில் குற்றவாளியின் வேண்டுகோளுக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லாததால், அந்தப் பதில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகத் தோன்றுகிறது. குற்றவாளி வரவிருக்கும் ராஜ்யத்தை நினைக்கிறான்; இரட்சகரோ பரதீசைப் பற்றிப் பேசுகிறார். அவர் எதிர்காலத்தைப் பற்றி அல்ல, ஓர் “இன்றைக்கு” பற்றிப் பேசுகிறார்.

தம்மிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குக் கர்த்தராகிய இயேசு சில வேளைகளில் நேரடியாகப் பதில் சொல்லாததுபோலத்

53. உதாரணமாக சங்கீதம் 2; 8; 24; ஏசாயா 4; 9; 11; 53; தானியேல் 2; 7; மீகா 5 முதலியவை.

தோன்றியதுண்டு. ஆனால் கூர்ந்து பார்த்தால், அவருடைய பதில்கள் எவ்வளவு அற்புதமானவை என்பதைக் காண்கிறோம்; ஏனெனில் கேள்விகள் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்ததைவிட மிக அதிகமானதை அவை வெளிப்படுத்துகின்றன (ஒப்பிடுக: யோவான் 2:19-22). இங்கேயும் அப்படியே; ஏனெனில் பரதீசும் ராஜ்யமும் ஒரே காரியத்தைக் குறிக்கவில்லை என்பது தெளிவு.

ஆகவே வேதவாக்கியத்தில் பரதீசு என்ற சொல்லால் என்ன புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதையும், அந்தக் குற்றவாளிக்கு, அல்லது பொதுவாக யூதனுக்கு, பரதீசைப் பற்றி என்ன கருத்து இருந்தது என்பதையும் ஆராய்வோம்.

2.3.1 பரதீசு

இந்தச் சொல் பெரும்பாலும் பாரசீக மொழியிலிருந்து வந்திருக்கலாம்; அதன் அர்த்தம் ஏறக்குறைய “வட்டமான வேலி அல்லது மதில்சூழ்ந்த இடம்”, “பூங்கா”. அக்காலத்தில் பாரசீக ராஜாக்களின் அலங்காரத் தோட்டங்களுக்கு அது பயன்படுத்தப்பட்டது. பழைய ஏற்பாட்டிலும் அது இதுபோலவே பயன்படுத்தப்பட்டது.[54] பழைய ஏற்பாட்டின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பாகிய செப்டுவஜின்ட்டில் (Septuaginta) அது ஏதேன் தோட்டத்துக்கு, அதாவது பூமிக்குரிய பரதீசுக்கு[55], அல்லது வெறுமனே ஒரு தோட்டத்துக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.[56] பூமிக்குரிய பரதீசு எவ்வளவு அழகான இடமாக இருந்தது என்பதை வேதாகமத்தின் முதல் அதிகாரங்களிலிருந்து அறிகிறோம். தேவன் அதை மனிதனின் வாசஸ்தலமாக ஆயத்தம்பண்ணியிருந்தார். வீழ்ச்சிக்குப் பின் மனிதன் பரதீசிலிருந்து துரத்திவிடப்பட்டான்; அதற்குள் மீண்டும் பிரவேசிக்கவும் அவனுக்கு அனுமதி இல்லை. அதன்பின் இந்தப் பரதீசைப் பற்றி நாம் எதுவும்

---

54. நெகேமியா 2:8; பிரசங்கி 2:5; உன்னதப்பாட்டு 4:13.
55. ஆதியாகமம் 2:8; 13:10; ஏசாயா 51:3; எசேக்கியேல் 31:8.
56. எண்ணாகமம் 24:6; ஏசாயா 1:30; எசேக்கியேல் 31:8.

கேள்விப்படுவதில்லை. ஏதேனில் இருந்த ஆதி, பூமிக்குரிய பரதீசு இனி இல்லை. ஆகவே கர்த்தராகிய இயேசு இந்தப் பரதீசைக் குறிப்பிடவில்லை என்பது தெளிவு.

பழைய ஏற்பாட்டின் தகவல்கள் ஏதேனிலுள்ள பரதீசோடு மட்டுப்பட்டிருப்பதாலும், பழைய ஏற்பாட்டில் வேறொரு பரதீசைப் பற்றி எங்கும் பேசப்படாததாலும், இயேசுவின் காலத்தில் பரதீசு என்பதால் என்ன புரிந்துகொள்ளப்பட்டது என்று அறிய, வேதாகமத்துக்கு வெளியே உள்ள தகவல் ஆதாரமாக யூத மரபைப் பயன்படுத்துவோம்.

2.3.2 யூத மரபில் பரதீசு

இயேசுவின் காலத்தில் யூத மரபு, அதாவது பழைய ஜெப ஆலயம், பரதீசை மூன்று வெவ்வேறு வடிவங்களில் அறிந்திருந்தது.[57]

- ஆதி, பூமிக்குரிய பரதீசு; பரதீசைப் பற்றிய மற்ற எல்லாக் கருத்துகளையும் தீர்மானித்தது இதுவே.
- ஆத்துமாக்களின் பரதீசு; இடைநிலையின்போது நீதிமான்களின் நித்திரையடைந்த ஆத்துமாக்கள் தங்கியிருக்கும் இடமாக அது இருக்கிறது. ஆத்துமாக்களின் ஒரு பரலோகப் பரதீசை அவர்கள் விசுவாசித்தார்கள். இந்தக் கருத்தின்படி, ஏனோக்கும் எலியாவும், முற்பிதாக்களும் அங்கே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருந்தார்கள்.
- பூமியில் வரவிருக்கும் கடைசிக்காலப் பரதீசு; மேசியாவின் ஆளுகையின் கீழ் இஸ்ரவேலும் எருசலேமும் அதன் மையமாக இருக்கும்; உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இறுதி நியாயத்தீர்ப்புக்கும் பின்பு பாக்கியவான்களுக்கு அது ஒப்படைக்கப்படும்.

தேவன் பூமிக்குரிய பரதீசை அடைத்து, பூமியிலிருந்து அதை எடுத்துவிட்டதால், அது இப்போது பரலோகத்தில் இருக்கிறது

57. Strack & Billerbeck, Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch, München (C.H. Beck).

என்றும், அதே வேளையில் பரதீசுக்கு ஒத்த சமாதான ராஜ்யமாக மீண்டும் தோன்றும் என்றும் அவர்கள் உறுதியாக நம்பினார்கள். பூமிக்குரிய பரதீசு, மறுமைக்குரியதும் வரவிருப்பதுமான பரதீசுக்கு முன்மாதிரியாகிறது.

பாக்கியவான்களின் பரலோகத் தங்குமிடத்துக்கு யூத மதத்தில் அறியப்பட்ட மற்றப் பெயர்கள்:

- "ஜீவனுள்ளோரின் தேசம்" – சங்கீதம் 116:9-ஐ ஒட்டி: "நான் ஜீவனுள்ளோருடைய தேசங்களில் கர்த்தருக்கு முன்பாக நடந்துகொள்ளுவேன்."
- "ஜீவனுள்ளோரின் கட்டு" (1 சாமுவேல் 25:29) – கர்த்தரிடத்தில் கட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கும் ஜீவனுள்ளோரின் கட்டு, பல வேளைகளில் பாக்கியவான்களின் இடமாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது.
- "பொக்கிஷசாலை"[58] – "உன் ஆத்துமா நித்திய ஜீவனின் பொக்கிஷசாலையில் பாதுகாக்கப்படுவதாக."
- "தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் கீழ்" – நீதிமான்களின் ஆத்துமாக்கள் மகிமையின் சிங்காசனத்தின் கீழ் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.[59]
- "பரலோகம்" – உயிர்த்தெழுதலில் மீண்டும் சரீரத்தோடு இணைக்கப்படும்வரை ஆத்துமாக்கள் பரலோகத்தில் தங்கியிருக்கின்றன.

இயேசுவின் காலத்தில், பழைய ஏற்பாட்டின் வெளிப்பாட்டைத் தெளிவாகத் தாண்டிச்சென்ற மறுமையைப் பற்றிய ஒரு புரிதல், அல்லது கருத்து, இருந்தது என்பதை இந்தச் சான்றுகள் தெளிவாக்குகின்றன. இந்தப் புரிதல் எங்கிருந்து வந்தது என்று கண்டறிவது கடினம். தீர்மானமானது என்னவென்றால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இயேசு "பரதீசு" (லூக்கா 23:43), "நரகம்"[60], "ஹேடீஸ்" (உதாரணமாக லூக்கா 16:23) ஆகிய சொற்களைப்

58. அதே நூல்.
59. ஒப்பிடுக: வெளிப்படுத்தல் 6:9.
60. கிரேக்கம்: "கெஹென்னா" (உதாரணமாக மத்தேயு 5:22).

பயன்படுத்துகிறார்; அவை யூதர்களின், குறிப்பாகப் பரிசேயர்களின், அக்கால மறுமை நம்பிக்கையை விவரித்தன. பவுல் ஒரு பரிசேயனாக இருந்தான்; மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமா தொடர்ந்து வாழ்வதையும் உயிர்த்தெழுதலையும் அவனும் விசுவாசித்தான். ஆகவே இந்தச் சொற்கள் யூதர்களுக்குப் புதியவை அல்ல. இதன் மூலம் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து, ஓரளவு சத்தியத்தைக் கொண்டிருந்த இந்த நம்பிக்கையின் மையக் கூற்றை அங்கீகரிக்கிறார்.[61] இந்தப் பின்னணி நம்முடைய புரிதலுக்கு உதவியாக இருக்கிறது. ஆனால் தெய்வீக சத்தியம் எது என்று மதிப்பிடுவதற்கு, ஏவப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தையாகிய வேதாகமம் மட்டுமே எப்போதும் அளவுகோலாக இருக்கிறது.

2.3.3 புதிய ஏற்பாட்டில் பரதீசு

பரதீசு நீதிமான்களின் பிரிந்துபோன ஆத்துமாக்கள் இருக்கும் இடம் என்ற அக்காலக் கருத்தைக் கர்த்தராகிய இயேசு தொடர்ந்து பயன்படுத்துகிறார் என்பது தெளிவு. அது சூழ்நிலையிலிருந்தே தவிர்க்க முடியாமல் தெரிகிறது. அவர்கள் சிலுவையில் மரிக்கும் அதே நாளில் பரதீசுக்குச் செல்வார்கள். இரட்சகர் சொல்வதன் பொருள் இதுதான்: “நான் ராஜரீக ஆளுகையில் தோன்றும்வரை நீ காத்திருக்கத் தேவையில்லை; இல்லை, இன்றைக்கே நீ என்னைப் பின்தொடர்ந்து பரதீசுக்கு வரலாம்.” இரட்சகர் அன்றைக்கே மரித்து, தம்முடைய ஆவியைப் பிதாவின் கைகளில் ஒப்புவித்தார். குற்றவாளி அவருக்குப் பின் சிறிது நேரத்தில் மரித்தான். கர்த்தர் மரித்தபோது பரதீசுக்குச் சென்றார்; குற்றவாளி கிருபை பெற்ற பாவியாக அவரைப் பின்தொடர்ந்து அங்கே சென்றான்.

புதிய ஏற்பாட்டில் “பரதீசு” என்ற சொல் லூக்கா 23:43-ஐத் தவிர இன்னும் இரண்டு முறை மட்டுமே வருகிறது. பவுல்

61. இதைப் பற்றிக் காண்க: “Facts and Theories as to a future State”, F.W. Grant, Old Testament Shadows, Charlotte, North Carolina (Books for Christians), 1972, பக். 246 முதல்.

பரதீசைப் பற்றியும், அங்கே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தன் அசாதாரண அனுபவத்தைப் பற்றியும் அறிவிக்கிறான்:

> “கிறிஸ்துவுக்குள்ளான ஒரு மனுஷனை அறிவேன்; பதினாலு வருஷத்துக்கு முன்னே (சரீரத்திலோ, அறியேன்; சரீரத்துக்கு வெளியேயோ, அறியேன்; தேவன் அறிவார்) அவன் மூன்றாம் வானம்வரை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டான். அப்படிப்பட்ட மனுஷனை அறிவேன் (சரீரத்திலோ சரீரத்துக்கு வெளியேயோ, அறியேன்; தேவன் அறிவார்); அவன் பரதீசுக்குள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, மனுஷன் பேசக்கூடாததும் வாக்குக்கெட்டாததுமான வார்த்தைகளைக் கேட்டான்” (2 கொரிந்தியர் 12:2-4).

பவுல் பரதீசை மூன்றாம் வானம் என்று அழைக்கிறான். இந்தப் பெயர் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மட்டுமே வருகிறது; அது ஒரு பரலோகப் பரதீசு என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. பரதீசுக்கு இணைச்சொல்லாக “மூன்றாம் வானம்” என்ற சொல்லை இவ்வாறு விளக்கலாம்: முதலாம் வானம் நாம் வாழும் வளிமண்டலம், இரண்டாம் வானம் நட்சத்திரங்களின் விண்வெளி, மூன்றாம் வானம் தேவன் வாசம்பண்ணும் பரதீசு.

உதவியான ஓர் இணையை எபிரெயர் 9:23-இல் காண்கிறோம் (ஒப்பிடுக: 8:5). பழைய ஏற்பாட்டில் ஆசரிப்புக் கூடாரமும் அதோடு தொடர்புடைய ஆராதனையும் பரலோகத்திலுள்ளவைகளின் சாயல் என்று அங்கே சொல்லப்படுகிறது. “மூன்றாம் வானம்” ஒரு வரிசையையும் படிநிலையையும் குறிக்கிறது; அது ஆசரிப்புக் கூடாரத்திலும் காணப்படுகிறது. பிராகாரம் (1) வழியாகப் பரிசுத்த ஸ்தலத்தைக் (2) கடந்து மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குள் (3) சென்றார்கள். அங்கே உடன்படிக்கைப் பெட்டி, அதாவது தேவனுடைய சிங்காசனம் இருந்தது. அங்கே தேவன்

ஆகவே “மூன்றாம் வானம்” என்ற சொல் தேவனுடைய வாசஸ்தலத்தைப் பற்றிய எண்ணத்தைத் தூண்டுகிறது. இது பரதீசின் ஒரு முக்கியமான அடையாளம். ஆகவே, ஒருகாலத்தில் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் இருந்ததுபோல, அங்கே தேவனுடைய மகிமை இருக்கிறது. இப்போது அது கிறிஸ்துவின் முகத்தில் காணப்படுகிறது (2 கொரிந்தியர் 4:4-6); ஏனெனில் அவர் அங்கே தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கிறார் (1 பேதுரு 3:22).

இந்த மேலான மகிமையைப் பற்றி மனித வார்த்தைகளால் விவரிப்பது பவுலுக்கு முடியாததாக இருந்தது. அவனுடைய வார்த்தைகளிலிருந்து அறியக்கூடியபடி, அவன் அங்கே கண்டதும் கேட்டதும் மனிதனின் கற்பனைத் திறனைத் தாண்டியிருந்தது.

கர்த்தராகிய இயேசு குற்றவாளியோடு பேசியபோது, மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமாக்கள் தங்கியிருக்கும் இடமாகப் பரதீசைப் பற்றிய யூதக் கருத்தைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தினார் என்பதை ஏற்கெனவே கண்டோம். ஆனால் 2 கொரிந்தியர் 12:2-இல் இந்த அர்த்தத்தைக் காண முடியாது. இதிலிருந்து, மூன்றாவது இடமும் காட்டப்போகிறபடி, “பரதீசு” என்ற சொல்லை நித்திரையடைந்த விசுவாசிகள் தங்கியிருக்கும் இடத்துக்கு மட்டும் நாம் மட்டுப்படுத்த முடியாது என்பது தெரிகிறது. பரதீசு இந்த நோக்கத்துக்காகவும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்காகவும் மட்டும் “அமைக்கப்படவில்லை”. பரதீசில் நித்திரையடைந்த விசுவாசிகளின் நிலையைப் பவுலுக்கு அறிமுகப்படுத்துவது நிச்சயமாகத் தேவனுடைய நோக்கமாக இருக்கவில்லை. இல்லை, மகிமைப்படுத்தப்பட்ட கிறிஸ்துவை மையமாகக் கொண்ட பரலோக

62. கிறிஸ்துவின் நிறைவேற்றப்பட்ட கிரியையின் அடிப்படையில், விசுவாசிகளுக்கு இப்போது ஆவிக்குரிய விதத்தில், விசுவாசத்தினால், தேவனுடைய சமுகத்துக்குள், அவருடைய நேரடி அருகாமைக்குள் தடையில்லாத பிரவேசம் உண்டு (எபிரெயர் 4:16; 10:19 முதலிய வசனங்கள்; எபேசியர் 2:18).

மகிமைகளை[63] அவனுக்குக் காண்பிப்பதே அவருடைய நோக்கமாக இருந்தது; அதுவும் அவனுடைய தொடர்ந்த ஊழியத்துக்கான உற்சாகமாகவும் ஆயத்தமாகவும்.

ஆயினும் 2 கொரிந்தியர் 12-இலிருந்து, இடைநிலைக்குத் தீர்மானமான ஓர் அடிப்படை உண்மை வெளிப்படுகிறது. தான் சரீரத்திலோ சரீரத்துக்கு வெளியேயோ பரதீசுக்குள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்று தனக்குத் தெரியாது என்று பவுல் இரண்டு முறை (வசனம் 2, 3) குறிப்பிடுகிறான். ஆகவே சரீரத்துக்கு வெளியே பரதீசில் இருப்பது அவனுக்குச் சாத்தியமாக இருந்தது. ஒரு விசுவாசி மரிக்கும்போதும் சரியாக இதுவே நடக்கிறது. அவனுடைய சரீரம் அழிந்து சிதைந்துபோகிறது; ஆவி-ஆத்துமாவோ பரதீசுக்குச் செல்கிறது. சரீரத்துக்கு வெளியே, அல்லது சரீரமின்றி, உணர்வுள்ள ஓர் இருப்பு உண்டு என்பதற்கு இது தெளிவான நிரூபணம்.

வெளிப்படுத்தல் 2:7-இல் பரதீசு மூன்றாவது முறையாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது:

> “ஆவியானவர் சபைகளுக்குச் சொல்லுகிறதைக்
> காதுள்ளவன் கேட்கக்கடவன்!
> ஜெயங்கொள்ளுகிறவனுக்கு, தேவனுடைய பரதீசில்
> இருக்கிற ஜீவவிருட்சத்தின் கனியைப்
> புசிக்கக்கொடுப்பேன்.”

இங்கேயும் பரலோகப் பரதீசு குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த விவரிப்பு ஏதேன் தோட்டத்தின் விவரிப்போடு இணைகிறது. ஏனெனில் இங்கேயும் ஜீவவிருட்சத்தைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. அது அன்று தோட்டத்தின் நடுவில் நின்றது (ஆதியாகமம் 2:9); அதுபோல, கிறிஸ்து தம்முடைய பரமேறுதல் முதல் மகிமைப்படுத்தப்பட்ட மனிதராகப் பரலோகப் பரதீசின் மையமாக இருக்கிறார். ஜீவவிருட்சத்தில் கிறிஸ்து மெய்யான

63. எபேசியர் 1:3; 2:6; கொலோசெயர் 3:1-4; பிலிப்பியர் 3:20.

ஜீவ ஊற்றாகக் காணப்படுகிறார் (யோவான் 14:6; அப்போஸ்தலர் 3:15).

தேவனுடைய பரதீசில் இருக்கும் ஜீவவிருட்சத்தின் கனியைப் புசிப்பார்கள் என்று ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்படுகிறது. அடிப்படையில் எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் உரிய இந்த வாக்குத்தத்தம், மரணம் முதல் உயிர்த்தெழுதல் வரையிலான காலத்துக்கு மட்டுப்பட்டதல்ல; அது என்றென்றைக்கும் விசுவாசிகளின் ஆசீர்வாதமாக இருக்கும். ஆகவே புதிய சிருஷ்டியிலும் ஜீவவிருட்சத்தைக் காண்கிறோம் (வெளிப்படுத்தல் 22:2, 14, 19).

இங்கேயும் “பரதீசு” என்ற சொல், காலவரம்புக்குட்பட்ட ஓர் இடைநிலைக்கும், பிரிந்துபோன ஆத்துமாக்களின் தங்குமிடத்துக்கும் மட்டுப்பட்டதல்ல. இங்கே அது சமாதான ராஜ்யத்தின் பரதீசு, புதிய சிருஷ்டியின் பரதீசு; அப்போது ஜாதிகளும் உயிர்த்தெழுந்த பரிசுத்தவான்களும் அதில் ஜீவவிருட்சத்தை அனுபவிப்பார்கள்.

இந்த ஆய்விலிருந்து நாம் முடிவுசெய்வது: பரலோகப் பரதீசு, பிதாவாகிய தேவன் வாசம்பண்ணும் இடம் (எப்போதும் அப்படியே இருந்திருக்கிறது). கர்த்தர் சிலுவையில் தம்முடைய ஆவியைப் பிதாவின் கைகளில் ஒப்புவித்தபோது பிதாவினிடத்துக்குச் சென்றார். தேவனுடைய நேரடி அருகாமையாகிய இந்த இடம், இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் காணப்படும் தேவனுடைய மகிமையால் நிறைந்திருக்கிறது. எல்லாக் காலங்களின் பரிசுத்தவான்களும் நித்திரையடையும்போது அங்கே செல்கிறார்கள். அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்கிறார்கள்; ஏனெனில் பரலோகமே அவர்களுடைய தாயகம் (2 கொரிந்தியர் 5:8; பிலிப்பியர் 3:20). உயிர்த்தெழுதலின் நாள்வரை அவர்கள் (அதாவது அவர்களுடைய ஆவி-ஆத்துமா) அங்கே இருக்கிறார்கள். தங்கள் மீட்பரின் சமுகத்தில் (பிலிப்பியர் 1:23) அவர்கள் அங்கே

தங்கள் பிரயாசங்களிலிருந்து இளைப்பாறுதலை அனுபவிக்கிறார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 14:13).

2.3.4 லூக்கா 23:43-க்கு வேறொரு விளக்கம் சாத்தியமா?

மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வு இல்லை என்று ஒருவர் எடுத்துக்கொண்டால், பரதீசு பிரிந்துபோன ஆத்துமாக்களின் இடமாக இருக்க முடியாது என்பது இயல்பே. ஆகவே இங்கே பரதீசு என்பது வரவிருக்கும் ராஜ்யம் என்று நிரூபிக்க முயலுகிறார்கள். ஆனால் யூத மரபு (மேலே காண்க) இந்த எண்ணத்தை மறுக்கிறது. சிலுவையில் கர்த்தர் சொன்ன வார்த்தைகளும் இதைத் தெளிவாக்குகின்றன: “இன்றைக்கு [எதிர்காலத்தில் அல்ல] நீ என்னுடனேகூடப் பரதீசிலிருப்பாய்.” கர்த்தர் தம்முடைய மரணத்தின் நாளில் பரதீசுக்குச் சென்றதால்தான் “இன்றைக்கு” என்று சொன்னார்.

ராஜ்யமும் பரதீசும் ஒன்றே என்ற கருத்துக்கு “இன்றைக்கு” என்ற சொல் ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கிறது; ஏனெனில் வல்லமையோடுகூடிய ராஜ்யம் இதுவரை இல்லை. காற்புள்ளியையோ முக்காற்புள்ளியையோ “இன்றைக்கு” என்பதற்கு முன் அல்லாமல், அதற்குப் பின் வைப்பதன் மூலம் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயன்றிருக்கிறார்கள். அப்போது “இன்றைக்கு” என்பது பரதீசுக்குள் பிரவேசிக்கும் நேரத்தைக் குறிக்காமல், இயேசு அந்த வார்த்தையைச் சொன்ன நேரத்தைக் குறிக்கிறது.

அடிப்படையாகக் கவனிக்க வேண்டியது: புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கு நிறுத்தக்குறியிடல் தெரியாது. நிறுத்தக்குறிகளும் சொற்பிரிப்புகளும் பின்னரே, ஏறக்குறைய கி.பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில், சேர்க்கப்பட்டன. ஆயினும் ஒரே ஒரு(!) கையெழுத்துப் பிரதி மட்டுமே நிறுத்தக்குறியிடல் மூலம் “இன்றைக்கு” என்பதைப் பரதீசுக்குள் பிரவேசிப்பதோடு அல்லாமல், வார்த்தை சொல்லப்பட்ட நேரத்தோடு[64]

64. சீரிய மொழிக் கையெழுத்துப் பிரதி, Cureton Syrer, கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டு.

இணைக்கிறது.[65] லூக்கா 2:11; 4:21; 19:5, 9; 22:34 ஆகிய இடங்கள் காட்டுவதுபோல, அது லூக்காவின் மொழிவழக்குக்கும் முற்றிலும் முரணாக இருக்கும்.

யாக்கோபு 4:13, எபிரெயர் 3:7 ஆகியவற்றுக்கும் இதுவே பொருந்தும். இந்த வசனங்களில் இதையொத்த வாக்கிய அமைப்பைக் காண்கிறோம். இங்கேயும் "இன்றைக்கு" என்பது வார்த்தை சொல்லப்பட்ட நேரத்தைக் காட்டுவதற்காக அல்ல, நிகழ்வு நடக்கும் நேரத்தை வலியுறுத்துவதற்காகவே இருக்கிறது. "இன்றைக்கு" என்ற சொல்லின் அர்த்தம் தெளிவானது. அதோடு, லூக்காவில் தேவையற்ற ஓர் இரட்டிப்பும் ஏற்பட்டுவிடும்; ஏனெனில் "உனக்குச் சொல்லுகிறேன்" என்ற வார்த்தைகள் ஏற்கெனவே நிகழ்காலத்தில் இருக்கின்றன. கர்த்தருடைய வார்த்தைகளைத் தான் எப்போது கேட்கிறான் என்பது குற்றவாளிக்குத் தெளிவில்லாமல் இருந்ததா? இல்லை.

கர்த்தராகிய இயேசு தம்முடைய பதிலில் குற்றவாளியின் உண்மையான தேவையைக் கவனிக்கிறார். அந்தத் தேவை: அவனுடைய மரணத்தின் நாளில், சிலுவையின் அந்த "இன்றைக்கு" அவனுக்கு என்ன நடக்கும் என்பதே. மரணத்தின் மறுபக்கத்தில் அவன் எங்கே செல்வான்? குற்றவாளி தானே இதைக் கேட்காவிட்டாலும், அந்த நேரத்தில் தீர்மானமாக இருந்த இந்த அடிப்படைக் கேள்விக்குக் கர்த்தராகிய இயேசு பதில் சொல்லுகிறார். இப்படி, மரணத்தின் நேரங்களில் குற்றவாளியின் எதிர்பார்ப்பும் நம்பிக்கையும் நிறைவேறுவதற்கும் மேலாக நிறைவேறுகின்றன. அவை மிக அதிகமாக மிஞ்சப்படுகின்றன; ஏனெனில் தன் மரணத்துக்கு

65. பிரதியெடுக்கும்போது இந்த வசனம் மாற்றப்பட்டதும் உண்டு, கூடுதல் சேர்க்கப்பட்டதும் உண்டு. "ஆகவே தைரியமாயிரு", "பரதீசு" என்பதற்குப் பதிலாக "ஏதேன் தோட்டம்", "நீ உண்மையிலேயே விசுவாசிக்கிறாயா" போன்ற வாக்கியப் பகுதிகள் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டன என்பதைச் சில கையெழுத்துப் பிரதிகளிலிருந்து அறியலாம். காண்க: Bruce Metzger, A Textual Commentary on the Greek New Testament, London (United Bible Societies), 1975, பக். 181, 182.

உடனே பின்பு அவன் கிறிஸ்துவைப் பின்தொடர்ந்து பரலோகப் பரதீசுக்குச் செல்லலாம்.

இதன் மூலம் ஆறுதலின் ஒரு தெய்வீக வார்த்தை நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது: குற்றவாளிக்குக் கிடைத்தது நமக்கும் பொருந்தும். நம்முடைய நிலை சரியாக அந்தக் குற்றவாளியின் நிலையாகவே இருந்தது. நாம் நம்பிக்கையற்றவர்களாக இருந்தோம்; பாவத்தின் குற்றத்தினால் மரணத் தீர்ப்புக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருந்தோம். ஆனால் அவர் சிலுவையில் மரித்ததால், அவருடைய கிருபை அந்தத் தீர்ப்பை நீக்கிவிட்டது. ஆகவே அவருடைய வருகைக்கு முன் நாம் மரித்தால், நாமும் பரதீசுக்குச் செல்லலாம். குற்றவாளி மரணத்திலிருந்து தப்புவிக்கப்படாததுபோல, நாமும் ஒருவேளை மரணத்திலிருந்து தப்புவிக்கப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் மரணம் நம்மை நம்முடைய கர்த்தரிடம் கொண்டுசேர்க்கிறது.

மனிதன் தன் கீழ்ப்படியாமையினால் பரதீசுக்குள் பிரவேசிக்கும் உரிமையைத் தானே இழந்துவிட்ட பின், தம்முடைய கிருபையினால் நமக்குப் பரதீசுக்குள் வழியைத் திறப்பவர் கிறிஸ்துவே; அதுவும் புதிய சிருஷ்டியில் மட்டுமல்ல, நாம் மரிக்கும்போதே.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- “பரதீசு” என்பதன் அர்த்தம் என்ன:
- பழைய ஏற்பாட்டில்?
- லூக்கா 23-இல் இயேசு கிறிஸ்துவின் வார்த்தையில்?
- 2 கொரிந்தியர் 12-இல் பவுலிடம்?
- அங்கே இருப்பவர்கள் யார்?
- பொதுவாக மனிதனுக்குப் பரதீசு என்ன முக்கியத்துவம் உடையது?

2.4 நித்திய மகிமை – மரணத்தின் முன்னிலையில் நம்பிக்கை

புதிய ஏற்பாட்டின் நிருபங்களில் நம்முடைய பொருளைப் பற்றி நாம் காணும் பகுதிகளில், கொரிந்தியருக்குப் பவுல் எழுதிய இரண்டாம் நிருபத்திலுள்ள இந்த வேதப்பகுதியே ஒருவேளை மிக விரிவானதும் மிக அதிகம் விளக்குவதுமாக இருக்கலாம். கிறிஸ்துவினிமித்தம் அனுபவித்த பாடுகளால் மரணத்தை இடைவிடாமல் எதிர்கொண்டது, மரணத்தைப் பற்றியும் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றியும் அவற்றுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தைப் பற்றியும் எழுத அப்போஸ்தலனாகிய பவுலைத் தூண்டுகிறது. உலகம் அறியாத (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:13) மகத்தான தெய்வீக ஆறுதலை (2 கொரிந்தியர் 1:3; 2 தெசலோனிக்கேயர் 2:16) இந்த வசனங்கள் கொண்டிருக்கின்றன.

கொரிந்தியர் 1 கொரிந்தியர் 15-இல் இந்தப் பொருளைப் பற்றி ஏற்கெனவே விரிவாகப் போதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்று ஒருவர் நினைக்கலாம். அங்கே உயிர்த்தெழுதலை மறுத்த ஒரு துர்உபதேசத்தை எதிர்ப்பதே நோக்கமாக இருந்தது (வசனம் 12). அது உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய அடிப்படைக் காரியங்களை எழுதப் பவுலைத் தூண்டியது. இங்கேயோ, அன்றாட வாழ்க்கையின் நெருக்கத்தில் இந்த நம்பிக்கை எப்படிச் செயல்படுகிறது, அது என்ன உற்சாகத்தையும் ஆறுதலையும் உறுதியையும் அளிக்க முடியும் என்பதே பொருள். சந்தர்ப்பத்தின் காரணமாக 2 கொரிந்தியர் 4:16 முதல் 5:10 வரையிலான பகுதியை மேற்கோள் காட்டுகிறோம்:

> “ஆகவே நாங்கள் மனந்தளர்வதில்லை; எங்கள் புறம்பான மனுஷன் சிதைந்துபோனாலும், எங்கள் உள்ளான மனுஷன் நாள்தோறும் புதுப்பிக்கப்படுகிறான். ஏனெனில் சீக்கிரமாய்க் கடந்துபோகிற எங்கள் லேசான உபத்திரவம், எல்லா அளவுக்கும் மிஞ்சிய நித்திய கனமகிமையை எங்களுக்கு உண்டாக்குகிறது; நாங்கள்

காணப்படுகிறவைகளை அல்ல, காணப்படாதவைகளையே நோக்கியிருக்கிறோம்; ஏனெனில் காணப்படுகிறவைகள் தற்காலிகமானவை, காணப்படாதவைகளோ நித்தியமானவை.

பூமிக்குரிய எங்கள் வீடாகிய கூடாரம் [அல்லது: கூடாரமாகிய வீடு] அழிக்கப்பட்டாலும், தேவனால் கட்டப்பட்ட ஒரு கட்டடம், கைகளால் செய்யப்படாத நித்திய வீடு, பரலோகங்களில் எங்களுக்கு உண்டு என்று அறிந்திருக்கிறோம். இந்தக் கூடாரத்தில் நாங்கள் தவித்து, பரலோகத்திலிருந்து வரும் எங்கள் வாசஸ்தலத்தை மேல்தரித்துக்கொள்ள வாஞ்சையாயிருக்கிறோம்; ஆயினும், தரித்துக்கொண்டவர்களாயிருந்தாலும், நாங்கள் நிர்வாணிகளாகக் காணப்படாதிருப்போமானால் மட்டுமே. கூடாரத்தில் இருக்கிற நாங்கள் பாரமடைந்து தவிக்கிறோம்; ஏனெனில் சாவுக்கேதுவானது ஜீவனால் விழுங்கப்படும்படிக்கு, நாங்கள் ஆடையில்லாதவர்களாக அல்ல, மேல்தரித்துக்கொண்டவர்களாக இருக்க விரும்புகிறோம். இதற்கென்றே எங்களை ஆயத்தம்பண்ணியவர் தேவனே; ஆவியானவரை அச்சாரமாக அவர் எங்களுக்குத் தந்திருக்கிறார். ஆகையால் நாங்கள் எப்பொழுதும் தைரியமாயிருந்து, சரீரத்தில் குடியிருக்கையில் கர்த்தரிடமிருந்து அந்நியராயிருக்கிறோம் என்று அறிந்திருக்கிறோம் (ஏனெனில் நாங்கள் காட்சியினால் அல்ல, விசுவாசத்தினால் நடக்கிறோம்); நாங்கள் தைரியமாயிருந்து, சரீரத்தை விட்டு அந்நியராகவும் கர்த்தரிடத்தில் குடியிருக்கவும் அதிகம் விரும்புகிறோம். ஆகையால் சரீரத்தில் குடியிருந்தாலும் அந்நியராயிருந்தாலும், அவருக்குப் பிரியமாயிருக்க நாடுகிறோம். ஏனெனில் ஒவ்வொருவனும் சரீரத்தில் இருந்தபோது செய்தவற்றுக்கு, தான் நடந்துகொண்டதற்கு ஏற்ப, நன்மையோ தீமையோ, பெற்றுக்கொள்ளும்படி, நாம்

அனைவரும் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்துக்கு முன்பாக வெளியரங்கமாக வேண்டும்” (ஜெர்மன் எல்பர்ஃபெல்டர் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது).

இந்த வேதவாக்கியத்தில் தற்காலிகமும் அழிவுள்ளவையுமான காரியங்களும், நித்தியமும் பரலோகத்துக்குரியவையுமான காரியங்களும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக நிறுத்தப்படுகின்றன. விசுவாசத்தின் தராசில், நித்திய மகிமையின் கனத்தோடு ஒப்பிடும்போது உபத்திரவம் ஒன்றுமில்லை. நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிற (1 பேதுரு 5:10; 1 தெசலோனிக்கேயர் 2:12), ஆம், இப்போதே நம்முடைய விசுவாசத்தின் உடைமையாக இருக்கிற வரவிருக்கும் மகிமையை, விசுவாசத்தினால் இப்போதே நோக்கிப் பார்க்கிறோம். மகிமையின் நம்பிக்கையை நம்முடைய இருதயங்களில் உயிருள்ளதாக வைத்திருப்பதே பரிசுத்த ஆவியானவரின் இடைவிடாத முயற்சி (கொலோசெயர் 1:27; தீத்து 2:13; 1 பேதுரு 4:14). இது மிகவும் அவசியம்; ஏனெனில் காணப்படுகிற காரியங்களை நோக்கி நம்முடைய வாழ்க்கையை அமைத்து, அவற்றால் நம்மைத் தீர்மானிக்கவிட நாம் சாய்ந்திருக்கிறோம் (4:18).

கிறிஸ்துவுக்காகச் செய்த அயராத ஊழியத்தால் ஏற்பட்ட பாடுகளை நினைக்கும்போது, பவுல் நித்திய மகிமையைப் பற்றி எழுதுகிறான். எத்தனை முறை அவன் மரணத்தை நேருக்குநேர் சந்தித்தான் (2 கொரிந்தியர் 4:7-15; 11:23-28)! கிறிஸ்துவினிமித்தம் அவன் மரணத்தை அனுபவிக்கும் சாத்தியம் இருந்தது. கிறிஸ்து திரும்பி வருவதற்கு முன் தான் மரிக்கலாம் என்பதைப் பவுல் இனி நிராகரிக்கவில்லை என்று தோன்றுகிறது.

இந்த வேதப்பகுதி மரணத்தைப் பற்றியும், மரணத்துக்குப் பின் உயிர்த்தெழுதல் வரையிலான நிலையைப் பற்றியும், சாவுக்கேதுவான சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதலையும் மறுரூபமாக்கப்படுதலையும் பற்றியும் பேசுகிறது. இதைத் தெளிவாக விளக்குவதற்காகப் பவுல் அன்றாட

வாழ்க்கையிலிருந்து மூன்று உருவகங்களைப் பயன்படுத்துகிறான். அவை வரவிருக்கும் காரியங்களை நமக்கு நெருக்கமாகக் கொண்டுவரும் உருவகங்கள். புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களில் எவராலும் இந்த இடைநிலையையோ, மகிமையிலுள்ள உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தையோ நாம் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய விதத்தில் விவரிக்க முடியவில்லை.[66] இல்லை, அது ஒருநாள் எவ்வளவு மகிமையாக இருக்கும் என்பது நமக்கு எதிர்பார்ப்பு நிறைந்த ஒரு பெரும் ஆவலாகவே இருக்கிறது.

5-ஆம் அதிகாரத்தின் முதல் 10 வசனங்களில் பவுல் பின்வரும் உருவகங்களைப் பயன்படுத்துகிறான்:

- பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய வீடு
- தரித்துக்கொள்ளுதல்
- பயணமும் தாயகமும்

முதல் உருவகத்தை நெருக்கமாகப் பார்ப்பதற்கு முன், இந்த உருவகங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு திறவுகோலைக் காணும் 2 கொரிந்தியர் 4:16-ஐ ஆராய்வோம்.

> “ஆகவே நாங்கள் மனந்தளர்வதில்லை; எங்கள் புறம்பான மனுஷன் சிதைந்துபோனாலும், எங்கள் உள்ளான மனுஷன் நாள்தோறும் புதுப்பிக்கப்படுகிறான்.”

மரணத்துக்குப் பின் மனிதனின் இருப்பைப் பொறுத்தவரை முக்கியமான இரண்டு அடிப்படைச் சொற்கள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன: புறம்பான மனுஷன், உள்ளான மனுஷன்.

2.4.1 புறம்பான மனுஷன்

புறம்பான மனுஷன் என்பவன் அழிவுள்ள, சாவுக்கேதுவான மனிதன்; அவனுடைய சிதைவின் செயல்முறை நம்

---

66. பவுல் பரதீசுக்குள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருந்தும், அங்கே தான் கேட்டதையும் கண்டதையும் அனுபவித்ததையும் அவனாலும் அறிவிக்க முடியவில்லை.

கண்களுக்கு முன்பாகவே நடக்கிறது. 4, 5 அதிகாரங்களில் புறம்பான மனுஷன் பின்வரும் வெளிப்பாடுகளாலும் விவரிக்கப்படுகிறான்:

- மண்பாண்டம் (4:7)
- சரீரம் (4:10)
- சாவுக்கேதுவான மாம்சம் (4:11)
- பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய வீடு (5:1)
- சாவுக்கேதுவானது (5:4)

“புறம்பான மனுஷன்” என்பது ஒரு மனிதனில் உலகத்துக்கு வெளியே காணப்படும் பகுதி. தன் பூமிக்குரிய இருப்பில், தன்மேல் பாய்ந்து தன்னைத் தாக்கும் எல்லாவற்றாலும் அவன் தேய்ந்து நலிந்துபோகிறான். பவுலின் விஷயத்தில், கிறிஸ்துவினிமித்தம் வந்த துன்புறுத்தலாலும், தேவனுடைய ராஜ்யத்துக்காகவும் தேவனுடைய சபைக்காகவும் அவன் செய்த அயராத உழைப்பாலும் இது விசேஷமாக நடந்தது (2 கொரிந்தியர் 4:7-12; 11:23-28).

புறம்பான மனுஷன் உள்ளான மனுஷனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல் இருக்கிறான்; ஆகவேதான் நாம் சாவுக்கேதுவான உறை என்றும் பேசுகிறோம். ஆயினும் ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும், பொருள்சார்ந்ததையும் ஆவியோடு தொடர்புடையதையும் இங்கே பிரிப்பது எளிதல்ல. புறம்பான மனுஷன் என்பது, சாவுக்கேதுவான ஒரு சரீரத்தில் நம்முடைய பூமிக்குரிய இருப்பை உருவாக்கும் எல்லாவற்றையும் குறிக்கிறது. ஆத்துமாவுக்குரிய, மனம் சார்ந்த செயல்பாடுகளும் உணர்ச்சிகளும் புறம்பான மனுஷனோடு எவ்வளவு இணைந்திருக்கின்றன என்றால், ஏமாற்றமும் மனச்சோர்வும் தளர்ச்சியும் அங்கேயே தோன்றுகின்றன.

புறம்பான மனுஷன் அழிவுக்கும் தற்காலிகத் தன்மைக்கும் உட்பட்டவன். முடிவில், எளிதில் உடையக்கூடிய அந்தப் பாண்டத்தை மரணம் உடைத்துவிடும். ஆனால் கர்த்தராகிய

இயேசுவை மரணத்திலிருந்து எழுப்பின தேவன், ஓடுகளாகச் சிதறிப்போனதுபோல் உடைந்த சரீரமாகிய பாண்டத்தையும் உயிர்த்தெழுதலில் மீண்டும் ஒன்றுசேர்த்து, பூரணமாக நிறுத்துவார் (2 கொரிந்தியர் 4:14).

2.4.2 உள்ளான மனுஷன்

ஆனால் ஒரு மனிதன் புறம்பான மனுஷனால் மட்டுமல்ல, உள்ளான மனுஷனாலும் ஆனவன். உள்ளான மனுஷன் என்பது மனிதனின் உள்நோக்கிய, பொருளற்ற, காணப்படாத பக்கத்தைக் குறிக்கிறது. 2 கொரிந்தியர் 4:16–5:10 விசுவாசிகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது;[67] ஏனெனில் அவர்கள் மட்டுமே அன்றாடப் புதுப்பித்தலை அனுபவிக்கிறார்கள். உள்ளான மனுஷனுக்கு வயது வரம்பு இல்லை; அவன் பரிசுத்த ஆவியானவரால் இடைவிடாமல் புதுப்பிக்கப்படுகிறான். உள்ளான மனுஷன் நித்திய காரியங்களை நோக்கிப் பார்த்து, அவற்றை விசுவாசத்தினால் பற்றிக்கொள்ள முடியும். தேவன் உள்ளான மனுஷனைப் புத்துணர்ச்சியாக்குகிறார்; ஆகவே அவனுக்கு மறைவான ஒரு பெலத்தின் ஊற்று உண்டு.

பேதுரு “இருதயத்தில் மறைந்திருக்கிற மனுஷனை” பற்றிப் பேசுகிறான் (1 பேதுரு 3:4). அழியாத (காலத்தைக் கடந்த!, அதாவது எப்போதும், மரணத்துக்கு அப்பாலும் நிலைத்திருக்கும்), சாந்தமும் அமைதியுமுள்ள ஆவி இருதயத்திலிருந்து புறப்படுகிறது.

கர்த்தராகிய இயேசு சொல்லுகிறார்: “ஏனெனில் உள்ளே மனுஷருடைய இருதயத்திலிருந்து பொல்லாத சிந்தனைகள் புறப்பட்டு வரும் … இந்தப் பொல்லாங்குகளெல்லாம் உள்ளே இருந்து புறப்பட்டு, மனுஷனைத் தீட்டுப்படுத்தும்” (மாற்கு 7:21-23; ஒப்பிடுக: மத்தேயு 7:15; லூக்கா 11:39-40).

67. அவிசுவாசிக்கும் ஓர் உள்ளான மனுஷன் உண்டு; ஆனால் வேறோர் அர்த்தத்தில், அதாவது ஆவி-ஆத்துமா.

உள்ளான மனுஷன் தேவனால் தேவனுக்காக வாழ்கிறான். அவன் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தில் பிரியமாயிருக்கிறான் (ரோமர் 7:22). கிறிஸ்து விசுவாசத்தினாலே அவனுடைய இருதயத்தில் வாசமாயிருக்கும்படி, விசுவாசி தேவனுடைய ஆவியினாலே உள்ளான மனுஷனில் பலப்படுத்தப்படுகிறான் (எபேசியர் 3:16-17).

இவை எல்லாவற்றிலிருந்தும், வசனம் 18-இல் பவுல் சொல்வது உள்ளான மனுஷனுக்கும் பொருந்தும் என்று தெரிகிறது: “காணப்படுகிறவைகள் தற்காலிகமானவை, காணப்படாதவைகளோ நித்தியமானவை.” உள்ளான மனுஷன் நித்தியமாக வாழ்வான்.[68] அவன் சரீர மரணத்துக்கு உட்பட்டவன் அல்ல.

“புறம்பான மனுஷன்”, “உள்ளான மனுஷன்” ஆகிய சொற்களை நான் ஏன் திறவுகோல் சொற்கள் என்று அழைக்கிறேன்?

பின்வரும் உருவகங்களில் ஓர் ஒத்திசைவைக் காண்கிறோம்: கூடாரமாகிய வீடும் ஆடையும் புறம்பான மனுஷனுக்கு ஒத்திருக்கின்றன. இந்தச் சரீரத்தில் உள்ளான மனுஷன் வீட்டில் இருப்பதுபோல் இருக்கிறான், அதில் குடியிருக்கிறான். அவன் கூடாரமாகிய வீட்டில் குடியிருக்கிறான், ஆடை தரித்திருக்கிறான், சரீரத்தை விட்டு அந்நியனாகவும் இருக்க முடியும்.

2.4.3 பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய வீடு

> “பூமிக்குரிய எங்கள் வீடாகிய கூடாரம் அழிக்கப்பட்டாலும், தேவனால் கட்டப்பட்ட ஒரு கட்டடம், கைகளால் செய்யப்படாத நித்திய வீடு, பரலோகங்களில் எங்களுக்கு உண்டு என்று அறிந்திருக்கிறோம்” (2 கொரிந்தியர் 5:1).

68. உள்ளான மனுஷன் என்பது புதிய சிருஷ்டிக்கு, அதாவது புதிய மனுஷனுக்கு, இன்னொரு பெயர். விசுவாசி பெற்றுக்கொள்ளும் நித்திய ஜீவனும் இதோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது.

முதல் உருவகம் இங்கே அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது: மனித சரீரத்தில் நம்முடைய பூமிக்குரிய இருப்பு, அதாவது சரீரத்தின் தற்காலிக-பூமிக்குரிய வடிவம், கூடாரமாகிய வீட்டோடு ஒப்பிடப்படுகிறது; அதற்கு எதிராக அதன் நித்திய-பரலோக வடிவம், தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடம். கூடாரம் செய்கிறவனாகிய பவுல் (அப்போஸ்தலர் 18:3) வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து பேசுகிறான். மனிதன் மண்ணிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டதாலும் (ஆதியாகமம் 2:7), பூமிக்குரிய பகுதியில் தங்கியிருப்பதாலும் (1 கொரிந்தியர் 15:48), கூடாரமாகிய வீடு பூமிக்குரியது. கூடாரமாகிய வீடு வாழ்க்கையின் நிலையாமையையும், பயணத்தையும், ஓர் இடத்தில் குறுகிய காலம் தங்குவதையும் நினைவுபடுத்துகிறது. மனிதன் ஒருநாள் பூமியை விட்டுப் போக வேண்டியிருக்கும். மேலும், கூடாரம் தங்குமிடத்தையும் வாசஸ்தலத்தையும் பற்றிப் பேசுகிறது. நாம் நம்முடைய சரீரத்தில் குடியிருப்பதுபோல, ஒருவர் அதில் குடியிருக்கிறார்.[69]

இந்தப் பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய வீடு, அதாவது சரீரத்தில் நம்முடைய பூமிக்குரிய இருப்பு, மரணத்தினால் அழிக்கப்படும்போது, அதற்கு உடனே பின்பு தேவனால் கட்டப்பட்ட ஒரு கட்டடம் நமக்கு உண்டு. இது பெரிய ஆறுதல்; ஏனெனில் அப்போது மரணம், கைகளால் செய்யப்படாத ஒரு பரலோக இருப்பு வடிவத்துக்குள் நேரடியாகக் கடந்துசெல்லுதலாகிறது. ஆகவே சாவுக்கேதுவான நம்முடைய சரீரத்தில் உள்ள பூமிக்குரிய இருப்போடு அதை ஒப்பிட முடியாது. ஆகவே தேவனால் கட்டப்பட்ட இந்தக் கட்டடம் முதலாவது மரணத்துக்குப் பிந்தைய நம்முடைய நிலையை விவரிக்கிறது; அப்போஸ்தலன் வசனம் 8-இல் அதை “கர்த்தரிடத்தில் குடியிருத்தல் [வீட்டில் இருத்தல்]” என்ற வெளிப்பாட்டால் விவரிக்கிறான்.

69. ஏசாயா 38:12; மாற்கு 14:58; யோவான் 2:19-22.

மரணத்தினால் இந்தக் கூடாரமாகிய வீட்டிலிருந்து “ஆடைகளையப்படவும்” முடியும் (வசனம் 4). பவுல் பயன்படுத்தும் மூன்று உருவகங்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்துவிடுகின்றன; ஆகவே வசனம் 2-இல் வாசஸ்தலமே ஆடையாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே ஒருவர் இந்தக் கூடாரமாகிய வீட்டிலிருந்து “வெளியேறி”, அதை விட்டுவிட்டவராகவும் இருக்க முடியும் (வசனம் 8). மனிதன் சரீரத்தில் (கூடாரமாகிய வீட்டில்) இருக்கவும் (குடியிருக்கவும்) முடியும், வேறோர் இடத்தில் தங்குவதற்காக அதை விட்டுவிடவும் (அதிலிருந்து வெளியேறவும்) முடியும் என்பது இங்கே குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகிறது.

இதே எண்ணத்தை அப்போஸ்தலனாகிய பேதுருவிடமும் 2 பேதுரு 1:13-14-இல் காண்கிறோம். விரைவில் அவன் இரத்தசாட்சியாக மரித்து, தன் கர்த்தரிடம் வீட்டில் இருப்பதற்காகப் பூமியை விட்டுப் பிரியவிருந்தான் (வசனம் 15). தன் மரணத்துக்கு அவன் “பிரிவு” (கிரேக்கம்: exodus) என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறான். அது பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய வீட்டிலிருந்து வெளியேறுதல். பேதுருவின் இருப்பு முடிந்துவிடவில்லை என்பது தெளிவு. அவன் மரணத்துக்கு அப்பாலுள்ள வேறோர் இடத்துக்கு – தன் கர்த்தரிடம் – சென்றான். உடையக்கூடிய கூடாரமாகிய வீட்டுக்குப் பதிலாக, அழிக்க முடியாத தேவனுடைய கட்டடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

இந்த இருப்பு வடிவத்தைப் பற்றி, அது நித்தியமானதும் பரலோகத்துக்குரியதுமானது என்பதை மட்டுமே நாம் அறிவோம். ஆனால் இந்த இரண்டு அடையாளங்களிலிருந்து, நம்முடைய உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்பே நம்முடைய பாக்கியமும் சந்தோஷமும் பெரியது என்று முடிவுசெய்யலாம். ஆயினும் அது ஒரு இடைநிலையே, இறுதி நிலை அல்ல. சரீரம் சிதைந்துவிட்டது; அது இன்னும் மரணத்தின் வல்லமைக்குக் கீழ் இருக்கிறது. மரணமே கடைசி வார்த்தையைச்

சொன்னதுபோலத் தோன்றுகிறது. அப்படி இருந்தால், தேவன் தம்முடைய பூரண மகிமையை அடைய முடியாது. ஆனால் தேவன் தம்முடைய இறுதி இலக்கை அடைவார்; ஏனெனில் அவர் மரணத்தை வென்றவர். இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலால் இது நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலில், ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் ஆகியவற்றால் ஆன மனிதனின் ஒருமைப்பாட்டைத் தேவன் மீண்டும் நிலைநிறுத்துவார். ஆகவே "தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடம்" நம்முடைய நித்தியப் பங்காகிய உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தையும் உள்ளடக்குகிறது.

பின்வரும் 2, 4 வசனங்களில் அந்தக் கட்டடத்துக்கு இந்த அர்த்தமே உண்டு. உடையக்கூடிய ஒரு கூடாரத்துக்கு மாறாக, தேவன் விசுவாசிக்கு ஒரு நித்திய வீட்டைக் கொடுக்கிறார் (கட்டுகிறார்). அது கிறிஸ்துவுக்கு இப்போது இருக்கும் மகிமையின் சரீரம் (பிலிப்பியர் 3:21; 1 யோவான் 3:2). அது ஒரு பரலோகச் சரீரமாக இருப்பதால் (1 கொரிந்தியர் 15:48-49), அந்த வீடு பரலோகத்தைச் சேர்ந்தது; அதன் நோக்கமும் தாயகமும் அங்கேயே இருக்கின்றன. அதை மரணம் இனித் தொடவோ அழிக்கவோ முடியாது; ஏனெனில் அது (மனித) கைகளால் அல்ல, தேவனால் செய்யப்பட்ட நித்திய வீடு.

2.4.4 தரித்துக்கொள்ளுதல்

> "இந்தக் கூடாரத்தில் நாங்கள் தவித்து, பரலோகத்திலிருந்து வரும் எங்கள் வாசஸ்தலத்தை மேல்தரித்துக்கொள்ள வாஞ்சையாயிருக்கிறோம்" (2 கொரிந்தியர் 5:2).

நம்முடைய பூமிக்குரிய சரீரம் பாவத்தின் விளைவுகளால் வருந்துகிறது. பாவத்தினால் உலகத்துக்குள் வந்த வலிகள், நெருக்கங்கள், குறைபாடுகள் ஆகியவற்றைக் குறித்து நாம் தினமும் தவிக்கிறோம். ஆகவே பாவத்தோடும் அதன் விளைவுகளோடும் இனி எந்தத் தொடர்பும் இல்லாத ஒரு புதிய சரீரத்தை நாம் பெறும் அந்த நொடிக்காக ஏங்குகிறோம். இந்த

வாசஸ்தலம் நமக்காக ஆயத்தமாக இருக்கிறது. அது நடக்கும்போது, நாம் “மேல்தரித்துக்கொள்ளுவோம்”. (இங்கே வாசஸ்தலம் என்ற முதல் உருவகம், ஆடை என்ற இரண்டாம் உருவகத்துக்குள் கடந்துசெல்கிறது.) அந்த நொடியில் ஆடைகளின் பரிமாற்றம் நடக்கிறது. பழைய ஆடை, அதாவது சாவுக்கேதுவானது (வசனம் 4), என்றென்றைக்குமாகக் களைந்துபோடப்படுகிறது; ஏனெனில் அது ஜீவனின் புதிய ஆடைக்கு இடம்கொடுக்க வேண்டும். 1 கொரிந்தியர் 15:51-54-இல் இந்த நொடி “மறுரூபமாக்கப்படுதல்” என்று அழைக்கப்படுகிறது.

தேவனுடைய பிள்ளைகளைப் பரலோகத் தாயகத்துக்கு, பிதாவின் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகும்படி கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து திரும்ப வரும்போது, உயிரோடிருக்கும் நாம் மறுரூபமாக்கப்படுவோம் (யோவான் 14:3). இந்த வசனம் அந்த நொடியில் உயிரோடிருக்கும் விசுவாசிகளைப் பற்றி மட்டுமே பேசுகிறது; ஏனெனில் நித்திரையடைந்த விசுவாசிகள் உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தைப் பெறும்போது “மேல்தரித்துக்கொள்வதில்லை”, “தரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்”: “அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும், சாவுக்கேதுவாகிய இது சாவாமையையும் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும்” (1 கொரிந்தியர் 15:53).

கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் உயிர்த்தெழுவார்கள்; உயிரோடிருப்பவர்கள் மறுரூபமாக்கப்படுவார்கள். அப்போது பிதாவின் பரலோக வீட்டில் என்றென்றைக்கும் வாசம்பண்ணும்படி, அனைவரும் தேவனுடைய குமாரனுக்கு ஒப்பாயிருந்து, பரலோக உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தை உடையவர்களாயிருப்பார்கள்.[70]

2 கொரிந்தியர் 5:3-இல் பவுல் நிர்வாணத்தைக் குறித்துக் கண்டிப்பான ஓர் எச்சரிக்கையைக் கொடுக்கிறான்:

---

70. யோவான் 14:1-3; 17:24; 1 கொரிந்தியர் 15:51-55; பிலிப்பியர் 3:20-21; 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:13-18; யூதா 21.

> “... ஆயினும், தரித்துக்கொண்டவர்களாயிருந்தாலும், நாங்கள் நிர்வாணிகளாகக் காணப்படாதிருப்போமானால் மட்டுமே.”

இந்த இடைவாக்கியத்தில், ஆடை தரித்திருந்தும் நிர்வாணமாயிருக்கும் சாத்தியம் உண்டு என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறான். இது வெளித்தோற்றத்தில் ஒரு முரண்பாடு; ஏனெனில் ஆடை தரித்திருப்பவன் அதே நேரத்தில் நிர்வாணமாயிருக்க முடியாது. நிர்வாணியாகக் காணப்படுவது என்றால் என்ன? இந்த வெளிப்பாட்டுக்கு ஒரு நீதிமன்ற அர்த்தம் உண்டு: ஒரு நீதிமன்றத்துக்கு முன்பாக நின்று, தன் நிலையில் – குற்றமுள்ளவனாகவோ குற்றமற்றவனாகவோ – அறியப்படுதல். இந்த வசனத்தில் “நிர்வாணியாகக் காணப்படுதல்” என்ற தீர்ப்பு இருதயத்தின் ஆவிக்குரிய நிலையைக் குறிக்கிறது.

இதற்குப் பொருத்தமான ஓர் உதாரணத்தை ஆதாமிடம் காண்கிறோம். அவன் பாவம் செய்த பின், தேவன் அவனை அவனுடைய மறைவிடத்திலிருந்து அழைத்தார். தான் நிர்வாணியாயிருக்கிறதை அவன் கண்டதால் ஒளிந்துகொண்டிருந்தான் (ஆதியாகமம் 3:7, 10-11). தன் நிர்வாணத்தை மூடுவதற்காக, அத்தியிலைகளால் ஒரு கச்சையைச் செய்திருந்தான். ஆனால் இந்த ஆடை தேவனுக்கு முன்பாக நிலைநிற்கவில்லை. இலைகளால் அவனுடைய நிர்வாணத்தை மூட முடியவில்லை. ஆடை இருந்தும் தேவனுக்கு முன்பாக அவன் நிர்வாணியாகவே இருந்தான்.

அதன்பின் தேவனே மனிதனுக்கு மிருகங்களின் தோலால் உடைகளை உண்டாக்கினார் (ஆதியாகமம் 3:21). இந்த மிருகங்கள் மரிக்க வேண்டியிருந்தது. இது அடையாளமாகக் கிறிஸ்துவின் மரணத்தையும் சிந்தப்பட்ட இரத்தத்தையும் பற்றிப் பேசுகிறது; அதன் மூலம் பாவி “இரட்சிப்பின் வஸ்திரங்களால்” உடுத்துவிக்கப்பட்டு

இரட்சிக்கப்படுகிறான்.[71]

விசுவாசி கிறிஸ்துவின் நீதியைத் தரித்து, அதில் மூடப்பட்டிருக்கிறான். அவிசுவாசிகளோ ஆவிக்குரிய விதத்தில் நிர்வாணிகளாயிருக்கிறார்கள்; இந்த நிலையில் அவர்கள் ஒருநாள் ஆதாமைப் போலத் தேவனுக்கு முன்பாக நிற்பார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 20:11-15). “நீதியின் சால்வை” அவர்களுக்கு இல்லாததால், அங்கே அவர்கள் தங்கள் பாவத்தில் வெறுமையாக்கப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்படுவார்கள். ஆகவே அவர்கள் கெட்டுப்போனவர்கள்; நித்திய வேதனைக்குச் செல்கிறார்கள்.

இந்தச் சிறிய இடைவாக்கியம், வெளித்தோற்றத்தில் மட்டும் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்து, கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் வெளி வடிவத்தை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்ட அனைவருக்கும் ஒரு கண்டிப்பான எச்சரிக்கை. தேவனுக்கு முன்பாக நிலைநிற்கும் ஒரே காரியமாகிய இரட்சிப்பின் வஸ்திரங்களை அவர்கள் தரித்துக்கொள்ளவில்லை என்பது கர்த்தருடைய வருகையில் வெளியரங்கமாகும். எல்லாம் வெளியரங்கமாகும் நாள், தேவனுடைய சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக நிற்கும் நாள், அவர்களுக்கு வருகிறது. அப்போது வெளிவேஷமோ மறைப்போ இனி இருக்காது; எல்லாம் தேவனுடைய கண்களுக்கு முன்பாக நிர்வாணமாகவும் வெளியரங்கமாகவும் இருக்கும் (எபிரெயர் 4:13).

வேதப்பகுதி இந்த வார்த்தைகளோடு தொடர்கிறது:

> “கூடாரத்தில் இருக்கிற நாங்கள் பாரமடைந்து தவிக்கிறோம்; ஏனெனில் சாவுக்கேதுவானது ஜீவனால் விழுங்கப்படும்படிக்கு, நாங்கள் ஆடையில்லாதவர்களாக அல்ல, மேல்தரித்துக்கொண்டவர்களாக இருக்க விரும்புகிறோம்” (2 கொரிந்தியர் 5:4).

71. ஏசாயா 61:10; லூக்கா 15:22; கலாத்தியர் 3:27; வெளிப்படுத்தல் 3:17-18.

“ஆடை களையப்படுதல்” என்பது மரணத்தினால் பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய வீடு அழிக்கப்படுதல் (வசனம் 1). கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலினால், நம்மைப் பரதீசில் கிறிஸ்துவினிடம் கொண்டுசேர்க்கும்படி, மரணம் நம்முடைய ஊழியக்காரனாகிவிட்டிருந்தாலும் (1 கொரிந்தியர் 3:22-23), பவுல் ஆடை களையப்பட (மரிக்க) விரும்பவில்லை; சாவுக்கேதுவான சரீரத்தை நித்தியமும் பரலோகத்துக்குரியதுமான சரீரத்துக்குப் பரிமாற்றம் செய்யும்படி, மேல்தரித்துக்கொள்ள (மறுரூபமாக்கப்பட) விரும்பினான்.

மரணப் படுக்கையிலும்கூட, தங்கள் மரணத்தின் நேரத்தில் தேவனுடைய பிள்ளைகள் கிறிஸ்துவின் வருகைக்காகக் காத்திருந்திருக்கிறார்கள். விசுவாசிகள் மரணத்துக்காகக் காத்திருப்பதில்லை.[72] பரலோகத்திலிருந்து இயேசு கிறிஸ்துவை எதிர்பார்த்து (1 தெசலோனிக்கேயர் 1:10), அப்போது மறுரூபமாக்கப்படுவதே அவர்களுடைய நம்பிக்கை. ஆகவே பவுல் தன் மரணத்துக்கு முன் கிறிஸ்துவின் வருகையைக் காண்பதையே விரும்புகிறான்.

> “இதற்கென்றே எங்களை ஆயத்தம்பண்ணியவர் தேவனே; ஆவியானவரை அச்சாரமாக அவர் எங்களுக்குத் தந்திருக்கிறார்” (2 கொரிந்தியர் 5:5).

எதிர்காலத்தை நோக்கிப் பார்ப்பதும் அதோடு இணைந்த எதிர்பார்ப்பும் நமக்கு நிச்சயமற்ற விஷயம் அல்ல. நம்முடைய பலவீனத்தில் தேவன் நம்மை நோக்கி வருகிறார்; சந்தேகங்களால் சோதிக்கப்படக்கூடிய நமக்கு ஓர் உத்தரவாதத்தையும் பிணையையும் தருகிறார். தம்முடைய வாக்குறுதியை நிறைவேற்றத் தம்மைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்கிறார். பரிசுத்த ஆவியானவரை

72. மறுபுறம், கிறிஸ்துவின் வருகையைப் பற்றிய நம்பிக்கையோடு, மரித்த பின் கர்த்தரிடத்தில் இருப்போம் என்ற உறுதியும் உண்டு என்பதை அடுத்த வசனங்கள் காட்டுகின்றன. கிறிஸ்துவின் வருகையைப் பற்றிய நம்பிக்கையோடு இதுவும் அதே அளவு பெரிய ஆறுதல்.

அச்சாரமாக (அல்லது முன்பணமாக) நமக்கு அருளியிருக்கிறார் (2 கொரிந்தியர் 1:22; 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:8).

தேவன் நம்மை மறுரூபமாக்காமலோ எழுப்பாமலோ இருந்தால், பரிசுத்த ஆவியானவராகிய அச்சாரத்தை அவர் இழந்துவிடுவார்! இந்த வார்த்தை சொல்ல விரும்புவது சரியாக இதுவே! ஆவியானவர் என்றென்றைக்கும் நம்மோடு இருப்பார் (யோவான் 14:16); மரணத்துக்குப் பின்னும் அவர் நமக்குள் வாசமாயிருக்கிறார் (ரோமர் 8:2, 11). இந்தச் சத்தியம் மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வுக்குத் தெளிவாகச் சான்று பகர்கிறது.

விசுவாசிகளின் சரீரங்கள் தேவனுடைய ஆவியானவரின் ஆலயம் (1 கொரிந்தியர் 6:19; 1 யோவான் 4:13); என்றென்றைக்கும் அப்படியே இருக்கும். பரிசுத்த ஆவியானவர் தாம் வாசம்பண்ணின பரிசுத்தவான்களின் சரீரங்களைக் கைவிடுவதில்லை (ரோமர் 8:11). சாவுக்கேதுவான சரீரங்களின் உயிர்த்தெழுதலிலும் மறுரூபமாக்கப்படுதலிலும் நடக்கும் தேவனுடைய கிரியையில் அவரே பங்குகொள்வார்.

2.4.5 பயணமும் தாயகமும்

> “ஆகையால் நாங்கள் எப்பொழுதும் தைரியமாயிருந்து, சரீரத்தில் குடியிருக்கையில் கர்த்தரிடமிருந்து அந்நியராயிருக்கிறோம் என்று அறிந்திருக்கிறோம்” (2 கொரிந்தியர் 5:6).

அச்சாரம் நம்மிடம் இருப்பது நம்மை எப்போதும் தைரியமாயிருக்கச் செய்கிறது; ஏனெனில் நம்மிலுள்ள சாவுக்கேதுவான எல்லாம் விரைவில் ஜீவனால் விழுங்கப்படும் என்பதற்கு அதுவே உத்தரவாதம்.

இங்கே மூன்றாம் உருவகம் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது: அந்நிய தேசத்தில் தங்கியிருத்தலும், தாயகத்தில் குடியிருத்தலும். நாம் சரீரத்தில் இருக்கும்வரை, நாம்

உண்மையில் சேர்ந்திருக்க வேண்டிய இடமாகிய கர்த்தரிடத்தில் இல்லை என்று அறிந்திருக்கிறோம். ஆகவே அந்நிய தேசத்தில் நம்முடைய தங்குதல் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மட்டுமே இருக்க முடியும். இங்கே “குடியிருத்தல்” என்ற சொல், சரீரத்தில் வாசம்பண்ணுதல், அல்லது சரீரத்தில் நம்முடைய வீட்டைக் கொண்டிருத்தல் என்று பொருள்படுகிறது. கர்த்தரிடமிருந்து அந்நியராயிருத்தல் என்பதோ, நாம் அந்நிய தேசத்தில், அதாவது நாம் அந்நியரும் பரதேசிகளுமாயிருக்கிற உலகத்தில் இருக்கிறோம் என்று பொருள்படுகிறது (1 பேதுரு 2:11).

மரணத்துக்குப் பிந்தைய நிலையைப் புரிந்துகொள்ள இந்தக் கூற்று மிகவும் உதவுகிறது. இந்த இரண்டு நிலைகள், அல்லது தங்குமிடங்கள், மட்டுமே உண்டு என்பதே இந்த வேறுபாட்டின் பொருள். இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் இடையில் எந்த இடைக்காலமும் இங்கே குறிப்பிடப்படவில்லை. இந்தக் காலம் உணர்வோடு அனுபவிக்கப்படுவதில்லை, ஆகவே அகநிலையாக (அதாவது சொந்த அனுபவத்தில்) அது இல்லை என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். ஆனால் உணர்வற்ற ஓர் இடைநிலை, அது எப்படியிருந்தாலும், புறநிலையாக இல்லை என்பது இந்த வசனங்களிலிருந்து தெளிவாகிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைக்காக ஒருவர் எப்படி ஏங்க முடியும்?

விசுவாசி சரீரத்தில் இருக்கலாம், அல்லது கர்த்தரிடத்தில் இருக்கலாம்; வேறு எந்த வாய்ப்பும் இல்லை. நாம் தைரியமாயிருக்கக்கூடிய காரணம் சரியாக இதுவே.

> “(ஏனெனில் நாங்கள் காட்சியினால் அல்ல, விசுவாசத்தினால் நடக்கிறோம்)” (2 கொரிந்தியர் 5:7)

இது காணப்படாத, ஆகவே நித்தியமான காரியங்களைப் பற்றியதால், இந்தச் சத்தியத்தை (வசனம் 6) விசுவாசத்தினால் மட்டுமே அறிந்து புரிந்துகொள்ள முடியும் (எபிரெயர் 11:1). பரலோகத் தாயகத்தை விசுவாசத்தினால் மட்டுமே பற்றிக்கொள்ள முடியும் (எபிரெயர் 11:13-15). ஆகவே தாயகத்துக்குச் செல்லும் வழியில் அந்நியராயிருக்கிற

கிறிஸ்தவர்களாகிய நம்முடைய வாழ்க்கைக்கு மிகவும் முக்கியமான ஒரு நியதியை இந்த வசனம் நமக்குக் காட்டுகிறது. நம்முடைய நம்பிக்கை விசுவாசத்தின் விஷயம்: “அந்த நம்பிக்கையினாலே நாம் இரட்சிக்கப்பட்டோம். காணப்படுகிற நம்பிக்கை நம்பிக்கையல்ல; ஒருவன் தான் காண்கிறதை நம்புவது எப்படி?” (ரோமர் 8:24).

மரண விளிம்பு அனுபவங்களைப் பற்றிய அறிக்கைகளோ, நோயாளிகள் மரிக்கும்போது அனுபவித்தவற்றைப் பற்றிய அறிக்கைகளோ விசுவாசிக்குத் தேவையில்லை. விசுவாசிகள் நம்பகமான தேவனுடைய வார்த்தையை மட்டுமே சார்ந்திருக்கிறார்கள். இந்த அறிக்கைகளால் அவர்கள் குழப்பமடைய வேண்டியதில்லை.

> “நாங்கள் தைரியமாயிருந்து, சரீரத்தை விட்டு அந்நியராகவும் கர்த்தரிடத்தில் குடியிருக்கவும் அதிகம் விரும்புகிறோம்” (2 கொரிந்தியர் 5:8).

இந்த வசனத்தில் வசனம் 6-இன் கூற்று தலைகீழாக்கப்படுகிறது. சரீரத்தை விட்டு அந்நியனாயிருப்பதையே பவுல் மிகவும் விரும்பினான்; ஏனெனில் அப்போது நாம் உடனே கர்த்தரிடத்தில் குடியிருப்போம், அதாவது அவரிடத்தில் வீட்டில் இருப்போம் என்று அவன் அறிந்திருந்தான். மரணத்துக்குப் பிந்தைய நிலையைப் புரிந்துகொள்ள இந்த வசனம் ஒரு திறவுகோல் வசனம்.

ஒருவர் மரித்து இனிச் சரீரத்தில் இல்லாதபோது, அவர் கர்த்தரிடத்தில் வீட்டில் இருக்கிறார். ஆகவே சரீரமும் ஆவி-ஆத்துமாவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இல்லையென்றால், ஒருவர் ஒரே நேரத்தில் சரீரத்துக்கு வெளியேயும் கர்த்தரிடத்தில் வீட்டிலும் எப்படி இருக்க முடியும்?

ஆவி-ஆத்துமா, அல்லது உள்ளான மனுஷன், சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால், “சரீரத்தை விட்டு

அந்நியராயிருத்தல்” அதே நேரத்தில் ஓர் அந்நியத்தன்மையும் ஆகும். இது ஆதியில் நோக்கமாக இல்லாத ஒரு குறைவுள்ள நிலை. தேவன் மனிதனை ஆவி-ஆத்துமா-சரீர ஆளுமையாக, ஒருமைப்பாட்டில் சிருஷ்டித்தார். மரணத்தினால் இந்த ஒருமைப்பாடு இனி இல்லாவிட்டாலும், உயிர்த்தெழுதலில் அது மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்படும். ஆகவே “சரீரத்தை விட்டு அந்நியராயிருத்தல்” உயிர்த்தெழுந்த விசுவாசிகளைக் குறிப்பதில்லை; ஏனெனில் அவர்களுக்கு உயிர்த்தெழுதலின் சரீரம் இருப்பதால், அவர்கள் சரீரத்தை விட்டு அந்நியராயில்லை. இங்கே விவரிக்கப்படும் நிலை நித்திரையடைந்த விசுவாசிகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும்.

இந்த நேரத்திலேயே அந்நிய தேசத்துக்கும் தாயகத்துக்கும் இடையே தெரிந்துகொள்வது, அதாவது மிக விரைவான வழியில் கிறிஸ்துவினிடம் சேருவது என்ற கேள்வி வந்தால், கிறிஸ்துவோடு இருக்கும்படி மரிப்பதையே பவுல் விரும்பினான் (பிலிப்பியர் 1:23). நித்திய வீட்டை எந்த விதத்தில் தரித்துக்கொள்வது என்று தெரிந்துகொள்ள முடிந்திருந்தால், அவன் நிச்சயமாக ஆடை களையப்பட (மரிக்க) அல்ல, மேல்தரித்துக்கொள்ள (மறுரூபமாக்கப்பட) விரும்பியிருப்பான் (வசனம் 4).

> “ஆகையால் சரீரத்தில் குடியிருந்தாலும் அந்நியராயிருந்தாலும், அவருக்குப் பிரியமாயிருக்க நாடுகிறோம். ஏனெனில் ஒவ்வொருவனும் சரீரத்தில் இருந்தபோது செய்தவற்றுக்கு, தான் நடந்துகொண்டதற்கு ஏற்ப, நன்மையோ தீமையோ, பெற்றுக்கொள்ளும்படி, நாம் அனைவரும் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்துக்கு முன்பாக வெளியரங்கமாக வேண்டும்” (அதிகாரம் 5:9-10).

தாயகத்துக்கான எல்லா ஏக்கத்தோடும், விரைவில் அங்கே இருப்போம் என்ற எல்லா எதிர்பார்ப்போடும், ஒரு முக்கியமான உண்மையை மறக்கக் கூடாது. சரீரத்தில் இருந்தபோது கர்த்தருக்குப் பிரியமாக நாம் செய்தவை மட்டுமே நித்தியத்தில்

கணக்கில் வரும். இது கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்துக்கு முன்பாக வெளியரங்கமாகும். அவருக்கு மதிப்பில்லாத மற்ற எல்லாம் அங்கே நிலைநிற்காது, பலன் பெறாது (1 கொரிந்தியர் 3:12-15). அந்த நேரத்தில் நாமே நம்முடைய முழு வாழ்க்கையையும் கிறிஸ்துவின் கண்களால் பார்த்து, நம்முடைய செயல்களைக் குறித்த அவருடைய தீர்ப்போடு முழுமையாக ஒத்துப்போகும்படி கொண்டுவரப்படுவோம். மீட்பின் கேள்வி அங்கே இனி விசாரிக்கப்பட வேண்டியதில்லை; ஏனெனில் அது வெகுகாலத்துக்கு முன்பே தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது. இங்கே நம்முடைய கிரியைகளின் மதிப்பீடு மட்டுமே பொருள்.

நாம் சரீரத்தில் குடியிருந்தாலும் (வசனம் 6), கர்த்தரிடமிருந்து அந்நியராயிருந்தாலும் (வசனம் 8), தேவனுடைய மகிமைக்காக வாழ நம்முடைய முழுப் பெலத்தோடும் முயல வேண்டும் என்று பவுல் சொல்லுகிறான். இவை இரண்டும் பூமியிலுள்ள நம்முடைய வாழ்க்கைக்கு மட்டுமே பொருந்தும். அங்கே தேவனுக்குப் பிரியமாக நன்மை செய்ய நாம் முயல வேண்டும். இப்போது பூமியில் இருப்பதுபோல, சரீரத்தில் இந்த ஒரே முறையான, தனித்துவமான வடிவில் இதைச் செய்வது இனிச் சாத்தியமில்லாத, பின்னர் ஈடுசெய்யவும் முடியாத காலம் வருகிறது.

2.4.6 வேறு விளக்கங்கள்

இந்த வேதப்பகுதிக்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் உள்ளன என்பதையும், இந்தப் புத்தகத்தில் மறுக்கப்படும் கருத்தை நிலைநாட்டவும் அவற்றின் மூலம் முயற்சி செய்யப்படுகிறது என்பதையும் வாசகரிடமிருந்து மறைக்கக் கூடாது.

தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடம் – உயிர்த்தெழுதலின் சரீரம் மட்டுமே

பரவலாக அறியப்பட்ட ஒரு விளக்கத்தின்படி, அந்தக் கட்டடம் உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது;

மரணத்துக்குப் பின்னும் உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்னுமான ஒரு நிலையை அல்ல. அப்போது பூமிக்குரிய கூடாரமாகிய வீடு சரீரமாக மட்டுமே புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. அது மரணத்தினால் அழிக்கப்படும்போது, தேவன் தாமே உருவாக்கியதும், இனி ஒருபோதும் அழிக்கப்படாததுமான ஒரு புதிய சரீரத்தை நமக்குத் தருவார். மேலும், அந்தச் சரீரத்தோடு நாம் பரலோகத்தில் வாழப்போவதால், அது பரலோகத்துக்குரியது.

இந்தக் கருத்தோடு நான் அடிப்படையில் உடன்படுகிறேன்; ஆயினும் “தேவனால் கட்டப்பட்ட ஒரு கட்டடம் எங்களுக்கு உண்டு” என்ற வார்த்தைகளில், நாம் மரிக்கும் நொடிக்கென்றே தேவன் செய்திருக்கும் ஓர் ஏற்பாட்டை நான் காண்கிறேன். கூடாரமாகிய வீடு அழிக்கப்பட்டவுடனே ஒரு புதிய வீடு ஆயத்தமாக இருக்கிறது. அது இன்னும் உயிர்த்தெழுதலின் சரீரம் அல்ல; ஏனெனில் அப்போது உயிர்த்தெழுதல் இன்னும் நடைபெறுவதில்லை. மரணம் முதல் உயிர்த்தெழுதல் வரையிலான நிலையே தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடத்தின் ஒரு பகுதி. ஆகவே இங்கே இந்த இடைநிலையையும் சேர்த்துக்கொள்வது இயல்பானதே; ஏனெனில் பவுல் வசனம் 8-இல், அதே சந்தர்ப்பத்தில், அதை நேரடியாகக் குறிப்பிடுகிறான்: சரீரத்துக்கு வெளியே விசுவாசி கர்த்தரிடத்தில் மட்டுமே இருக்க முடியும்; வேறு இடமோ நிலையோ இல்லை. ஆகவே இது இரண்டு வகையான சரீரங்களைப் பற்றியதல்ல, இரண்டு வகையான வாழ்வுகளைப் பற்றியது, இரண்டு வகையான இருப்புகளைப் பற்றியது: பூமிக்குரியதும் பரலோகத்துக்குரியதும்.

தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடம் – இடைநிலைக்கான ஓர் ஆவிக்குரிய சரீரம்

இந்த “தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடம்” இடைநிலைக்காகக் கொடுக்கப்படும் ஒரு சரீரமா? குறைந்தது இரண்டு காரணங்கள் இதற்கு எதிராக நிற்கின்றன: முதலாவது, இந்தக் கட்டடம்

நித்தியமானது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இடைநிலை நித்தியமானதல்ல; அது உயிர்த்தெழுதலோடு நிச்சயமாக முடிவடைகிறது. இரண்டாவது, இந்த நிலையைப் பற்றிப் பேசும் வேதவாக்கியத்தின் எந்த இடத்திலும், இந்தக் காலத்துக்கான ஒரு விசேஷ சரீரம் விவரிக்கப்படவில்லை. இடைநிலைக்கு எந்தச் சரீரமும் தேவையில்லை; ஏனெனில் அந்தக் காலத்தில் ஆவி-ஆத்துமா பூமியில் சரீரத்தில் இருக்கும் ஒரு மனிதனைப் போலக் காணப்படக்கூடியதாக இருக்கிறது (வெளிப்படுத்தல் 6:9-11). இடைநிலையின்போது உள்ள தன்மையைப் பற்றி வேதவாக்கியம் இதற்கு மேல் நமக்கு எதுவும் சொல்லவில்லை.

தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடம் – பரலோகம், பிதாவின் வீடு

சில விளக்கவுரையாளர்கள் “தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடத்தை” பிதாவின் வீடாக (யோவான் 14:2), நம்முடைய பரலோகத் தாய்நாடாகப் (பிலிப்பியர் 3:20) புரிந்துகொள்கிறார்கள். ஆனால் “தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடமும்” “பரலோகங்களும்” தெளிவாக வேறுபடுத்தப்படுகின்றன. இங்கே பரலோகங்கள் நாம் தங்கியிருக்கப்போகும் இடம்; அந்த அர்த்தத்தில் அவற்றைப் பிதாவின் வீடு என்று சொல்லலாம். ஆனால் “கட்டடம்” – இந்தச் சொல்லே பிதாவின் வீட்டோடு இணைப்பதற்கு வழிநடத்துகிறது – ஒவ்வொரு விசுவாசியின் தனிப்பட்ட பரலோக இருப்பு வடிவத்தை விவரிக்கிறது; மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையிலும், உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்திலும். தேவனால் கட்டப்பட்ட இந்தக் கட்டடத்தோடு நாம் பரலோகத்தில் இருக்கிறோம். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: இந்தக் கட்டடத்தோடு நாம் பிதாவின் வீட்டில் இருக்கிறோம்.

“நிர்வாணிகளாகக் காணப்படுதல்” – சரீரமில்லாத ஆத்துமாக்களா?

நிர்வாணம் என்பது, உயிர்த்தெழுதலின் நாள்வரை ஆத்துமா உணர்வற்ற நிலையில் காத்திருப்பதாகச் சரீர மரணத்தின்

நிலையை விவரிப்பதில்லை. வசனம் 1-இன்படி விசுவாசிகளுக்குத் தங்கள் மரணத்துக்குப் பின் தேவனால் கட்டப்பட்ட கட்டடம் உண்டு; வசனம் 8-இன்படி அவர்கள் கர்த்தரிடத்தில் வீட்டில் இருக்கிறார்கள். இந்த இடைவாக்கியத்தை விளக்கப் பல்வேறு வழிகள் இருந்தாலும், சரீரமில்லாத ஓர் இடைநிலை என்ற மாற்று விளக்கம் விலக்கப்படுகிறது. பிலிப்பியர் 1:23, 2 கொரிந்தியர் 5:8 ஆகியவற்றின் அர்த்தத்தில் உள்ள இடைநிலையைக் குளிர்ந்ததும் பயங்கரமானதுமான நிர்வாணமாக உணர்வது சாத்தியமற்றது.

ஆடை களையப்பட்டா, ஆடை தரித்தா?

இந்தக் கேள்வி ஒரு மொழிபெயர்ப்புப் பிரச்சினையைத் தொடுகிறது. பெரும்பாலான மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் “தரித்துக்கொண்டவர்களாய்” என்பதையே விரும்புகிறார்கள். அது உண்மையில் “ஆடை களையப்பட்டவர்களாய்” என்று இருந்தாலும், மேலே முன்வைக்கப்பட்ட விளக்கத்தில் அடிப்படையில் எதுவும் மாறாது. அப்போது விசுவாசி மரணத்தில் ஆடை களையப்பட்டு, அதாவது சரீரமில்லாமல் இருந்தும், நிர்வாணியாகக் காணப்படமாட்டான். “நிர்வாணியாகக் காணப்படுதல்” சரீரத்தையோ, கூடாரமாகிய வீட்டையோ, ஆடையையோ குறிப்பதில்லை. அது நியாயாதிபதியின் சோதனையின் முடிவு; மனிதனின் ஆவிக்குரிய நிலையை மட்டுமே நோக்குகிறது: ஒன்று அவன் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறான் – அப்போது அவன் சரீரத்தில் இருக்கிறானா சரீரத்துக்கு வெளியே இருக்கிறானா என்பது பொருட்டல்ல; அல்லது அவன் கிறிஸ்து இல்லாதவன் – அப்போது அவன் சரீரத்தில் இருந்தாலும் மரணத்தில் இருந்தாலும் என்றென்றைக்கும் நிர்வாணியாயிருக்கிறான்.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- “புறம்பான” மனுஷனுக்கும் “உள்ளான” மனுஷனுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு என்ன?

- 2 கொரிந்தியர் 4-5-இல் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் பயன்படுத்தும் மூன்று உருவகங்கள் எவை?
- இந்தப் பகுதியிலிருந்து நாம் என்ன கண்டிப்பான எச்சரிக்கையைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்?
- தாயகத்துக்கான நம்முடைய ஏக்கம் எதனால் எதிர்மறையாகப் பாதிக்கப்படலாம்?

2.5 சாவு ஆதாயம்

சாவு ஆதாயம்! மனிதனுக்கு மரணம் எதைக் குறிக்கிறதோ அதையெல்லாம் இந்தக் கூற்று தலைகீழாக்குகிறது: அவன் இனி அதற்குப் பயப்படத் தேவையில்லை. பல மரண அறிவிப்புகளில், குறிப்பாக நோயின்போது, மரணம் விடுதலையாகச் சித்தரிக்கப்பட்டாலும், அது ஒரு குளிர்ந்த சத்துரு. மரணத்தை வென்ற ஒருவர் இல்லையென்றால், மரணம் ஆதாயமாக இருக்கவே முடியாது. அவருடைய வெற்றி மரணத்தையும் ஆதாயமாக மாற்றுகிறது.

இதுவே தேவனுடைய ஞானம்! தேவன் எல்லாவற்றையும் தலைகீழாக்கி ஆசீர்வாதமாக மாற்ற முடியும். பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபை அதிகமாய்ப் பெருகிற்று (ரோமர் 5:20)! சிம்சோனின் வரலாற்றில் ஓர் அழகான முன்னடையாளத்தைக் காண்கிறோம்: அவன் சிங்கத்தைக் கொன்றான்; அதன் உடலில் ஒரு தேனீக் கூட்டம் குடியேறி தேனை உண்டாக்கியது: “பட்சிக்கிறவனிடத்திலிருந்து பட்சணமும், பலவானிடத்திலிருந்து தித்திப்பும் வந்தது” (நியாயாதிபதிகள் 14:14). மரணம் கிழித்துத் தின்னும் ஒரு கொடிய மிருகத்தைப் போன்றது; ஆனால் கொல்லப்பட்ட அந்த மிருகத்திலிருந்து மனிதனுக்குப் புத்துணர்ச்சியும் இளைப்பாறுதலும் தரும் தேன் வருகிறது. மரணத்தை வென்றவரைப் பவுல் அறிந்திருந்தான்:

> “ஏனெனில் எனக்கு ஜீவன் கிறிஸ்துவே, சாவு ஆதாயம். ஆனால் மாம்சத்தில் வாழ்வதே என் பங்கானால் – அது எனக்குப் பிரயாசத்துக்குத் தகுந்த பலனுள்ளது; எதைத்

தெரிந்துகொள்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இவ்விரண்டினாலும் நான் நெருக்கப்படுகிறேன்; தேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்து கிறிஸ்துவுடனேகூட இருக்க எனக்கு ஆசை உண்டு; அது மிகவும் நல்லது; ஆயினும் மாம்சத்தில் நிலைத்திருப்பது உங்கள்நிமித்தம் அதிக அவசியமாயிருக்கிறது" (பிலிப்பியர் 1:21-24).

மரணத்துக்குப் பிந்தைய நிலையைப் பற்றிப் பரிசுத்த வேதவாக்கியத்தில் உள்ள மிகத் தெளிவான கூற்றுகளில் இந்த வசனங்களும் அடங்கும்.

பவுல் இந்த வார்த்தைகளை எழுதியபோது சிறையில் இருந்தான் (பிலிப்பியர் 1:13). இந்தக் காவலிலிருந்து அவன் உயிரோடு மீண்டும் வெளியே வருவானா? அவனுக்கு மரணத் தீர்ப்பு அளிக்கப்படக்கூடும். இந்தச் சூழ்நிலையில், மரணத்தின் முன்னிலையில் தான் என்ன உணர்ந்தான், என்ன எதிர்பார்த்தான், எது தன்னை அசைத்தது என்பதைப் பற்றிச் சில எண்ணங்களை அவன் எழுதினான்.

அந்த நேரம்வரை கிறிஸ்துவே அவனுடைய வாழ்க்கையின் ஒரே இலக்கும் உள்ளடக்கமுமாக இருந்தார். தமஸ்குவுக்குப் போகும் வழியில் அவரைச் சந்தித்த நொடி முதல் (அப்போஸ்தலர் 9), கிறிஸ்துவையும் அவருடைய காரியத்தையும் தவிர அவனுக்கு வேறு எதுவுமே இருக்கவில்லை. அந்தச் சந்திப்பு முதல், பவுல் தன் சொந்த உயிரைத் தனக்கு அருமையான ஒன்றாக எண்ணவில்லை; கர்த்தராகிய இயேசுவினிடத்தில் தான் பெற்ற ஊழியத்தை நிறைவேற்றவே விரும்பினான் (அப்போஸ்தலர் 20:24). கிறிஸ்து மகிமைப்படுவதற்கு அது உதவுமானால், இரத்தசாட்சியாக மரிக்கவும் அவன் ஆயத்தமாயிருந்தான் (வசனம் 20).

இரத்தசாட்சியாக மரிப்பது கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்துவதற்கு மட்டுமல்ல, தனக்குத் தனிப்பட்ட ஆதாயமாகவும் இருக்கிறது என்பதைப் பவுல் இதில் கண்டான். மரணம் தனிப்பட்ட முறையில் தனக்கு என்ன கொண்டுவரும்

என்பதை அவன் காட்டுகிறான். மாம்சத்தில் அவனுடைய வாழ்க்கை ஏற்கெனவே கிறிஸ்துவால் நிறைந்திருந்தது. ஆனால் அவனுடைய மரணம் அதற்கு மேலும் ஒரு கூடுதல் ஆதாயத்தைக் குறிக்கும். இந்த ஆதாயம் “எனக்கு ஜீவன் கிறிஸ்துவே” என்ற அவனுடைய வாழ்க்கைக் குறிக்கோளையும் மிஞ்சும். மரணம் அவனுக்குக் கிறிஸ்துவால் நிறைந்த ஒரு வாழ்க்கையின் முடிவு மட்டுமல்ல, மிகவும் நல்லதான ஒன்றுக்குள் கடந்துசெல்லுதலாகவும் இருந்தது.

கிறிஸ்து நம்முடைய வாழ்க்கையை நிரப்பும்போது மட்டுமே மரணம் நமக்கு ஆதாயமாகிறது. கிறிஸ்து இல்லாத மனிதனுக்கு மரணம், அவன் தானே தீர்மானித்து வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் கசப்பான, தவிர்க்க முடியாத முடிவும் அழிவும். ஒரே வார்த்தையில்: நஷ்டம். கிறிஸ்து இல்லாமல் வாழ்க்கை நிலைநிற்காததால், அது இழக்கப்படுகிறது. விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் இருக்கும் கிறிஸ்து நித்திய மகிமையின் ஆதாயத்துக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறார்! ஆனால் கிறிஸ்து இல்லாமல் மனிதன் நித்தியமாகக் கெட்டுப்போகிறான் – ஒருபோதும் முடிவடையாத நஷ்டம்.

தன் சிறையிருப்பின் முடிவைத் தானே தீர்மானிக்க முடிந்தால், தான் எதை விரும்புவான் என்று பவுல் சிந்திக்கிறான்: மரணத்தையா (அது ஆதாயம்), விடுதலையையா (மாம்சத்தில் வாழ்வது). இங்கே தங்கியிருப்பதைக் குறித்து அவன் சற்றும் துக்கப்படவில்லை; ஏனெனில் அப்போது அவன் தொடர்ந்து கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்ய முடியும். பிலிப்பியரையும் சுவிசேஷத்துக்கான அவர்களுடைய வைராக்கியத்தையும் நினைத்தபோது, அவன் சந்தோஷத்தாலும் நன்றியாலும் நிறைந்தான். அவர்களுடைய விசுவாசத்தின் வளர்ச்சிக்காக எல்லாவற்றையும் செய்ய அவன் விரும்பினான்.

இப்படி இரண்டு வாய்ப்புகளும் பவுலை ஈர்த்தன. ஒருபுறம் பெரிய தனிப்பட்ட ஆதாயத்தை அவன் கண்டான்; மறுபுறம்

கர்த்தருக்கான ஊழியத்தையும் விசுவாசிகளின் நலனையும் கண்டான். தன்னால் அவ்வளவு எளிதாகத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை என்று அவன் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்கிறான்.

அப்படியானால் ஆதாயம் என்பதால் பவுல் சரியாக எதைக் குறிப்பிட்டான்? தேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்து கிறிஸ்துவுடனேகூட இருப்பதே அவனுக்கு ஆதாயம். மரணம் அவனுக்கு இதைவிடக் குறைவான எதையும் கொண்டுவராது. இது மிகவும் நல்லது; அதுவரை அவன் அனுபவித்த எதனோடும் இதை ஒப்பிடவே முடியாது. அவன் மரிக்கும்போது, உடனே தன் மீட்பரின் நேரடி அருகாமைக்குள் சேருவான். இந்த ஆதாயத்தின் முழு அளவும் "கிறிஸ்துவுடனேகூட இருப்பது" என்ற சில வார்த்தைகளில் அடங்கியிருக்கிறது. தன் மீட்பரை முகமுகமாய்க் காண அவன் மிகவும் வாஞ்சித்தான். பிரயாசமான ஊழியத்துக்குப் பின்வரும் இளைப்பாறுதல் அல்ல – அதுவும் உண்மையாக இருந்தாலும்[73] – பூமியிலேயே அவனுடைய வாழ்க்கையை நிரப்பிய ஒரு நபரே அவனை ஈர்த்தார். இங்கே அவன் அந்த நபரை ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தான். துரதிருஷ்டவசமாக, வாழ்க்கையின் சூழ்நிலைகளும், குறிப்பாகப் பழைய சுபாவமாகிய பாவ மாம்சமும், கிறிஸ்துவோடுள்ள இந்த ஐக்கியத்தையும் நெருக்கத்தையும் குலைக்கக்கூடியவையாக இருந்தன. ஆனால் அப்போது அதுவும் இனி இருக்காது; கிறிஸ்துவோடு வாழ்வதிலிருந்து எதுவும் அவனைத் தடுக்காது. இங்கே அவன் ஏற்கெனவே அனுபவித்த கிறிஸ்துவோடுள்ள ஆழ்ந்த ஐக்கியம், அங்கே பூரணமாக வாழப்படும்.

அவரைப் பற்றிய அறிவு (பிலிப்பியர் 3:8) அவனை மரிக்க வாஞ்சிக்கச் செய்தது; ஏனெனில் மரணம் ஊழியக்காரனாக (ஒப்பிடுக: 1 கொரிந்தியர் 3:22) அவனைக் கிறிஸ்துவினிடம் கொண்டுசேர்க்கும். கிறிஸ்து இயேசுவைப் பற்றிய அறிவு

73. வெளிப்படுத்தல் 14:13

மட்டுமே இன்றும் விசுவாசிகளில் அதே வாஞ்சையை எழுப்ப முடியும்.

ஆனால் பின்பு சபையைக் குறித்த கவலை பவுலை மீண்டும் பற்றிக்கொள்கிறது; அவர்களுடைய நன்மைக்காகத் தான் நிலைத்திருப்பான் என்ற தனிப்பட்ட நிச்சயத்துக்கு அவன் வருகிறான் (வசனம் 25).

2.5.1 மற்ற விளக்கங்கள்

துரதிருஷ்டவசமாக, இந்த வசனங்களைப் பற்றித் தவறான கருத்துகளும் உள்ளன. விசுவாசி தன் மரணத்துக்குப் பின் உடனே கிறிஸ்துவுடனே இருக்கிறான் என்பது மறுக்கப்படுகிறது.

2.5.1.1 இது கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையா?

இங்கே மனிதர்களின் மரணத்தைப் பற்றியும் சாவைப் பற்றியும் அல்ல, கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அதன்படி, கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையிலும் அதோடு இணைந்த உயிர்த்தெழுதலிலும்தான் விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவினிடம் கொண்டுசேர்க்கப்பட்டு, அப்போது அவரோடு இருப்பார்கள். ஆனால் இது பாதி உண்மை மட்டுமே. கர்த்தருடைய வருகையில் உயிர்த்தெழுதலில் நாம் பூரண நிலையை அடைவோம் என்பது உண்மை. ஆனால் இங்கே கர்த்தருடைய இரண்டாம் வருகையைப் பற்றியோ, பூரண இறுதி நிலையை அடைவதைப் பற்றியோ பேசப்படவில்லை. பவுல் சாவைப் பற்றிப் பேசுகிறான்!

இங்கே உண்மையில் கர்த்தருடைய வருகையைப் பற்றிப் பேசப்பட்டால், கர்த்தர் பவுலுக்காக மட்டும் வருவாரா என்பது மிகவும் கேள்விக்குரியதாகும். அதன் விளைவாகப் பிலிப்பியர் பின்தங்கிவிடுவார்கள். பவுல் போவான், அவர்கள் இங்கே இருப்பார்கள். இங்கே கர்த்தருடைய வருகையைப் பற்றிப் பேசப்பட்டால் வரும் முடிவு இதுவே. கர்த்தருடைய வருகையில்

எந்த விசுவாசியும் பின்தங்கமாட்டான் என்பதை நாம் வலியுறுத்த வேண்டியதே இல்லை.

2.5.1.2 தேகத்தைவிட்டுப் பிரிதல்

இங்கே பேசப்படுவது கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையும் உயிர்த்தெழுதலும் அல்ல என்பதற்கு இன்னொரு காரணம் "தேகத்தைவிட்டுப் பிரிதல்" என்ற சொல். "பிரிதல்" என்பதற்கு ஒத்த பெயர்ச்சொல் பவுலிடம் இன்னும் ஒரே ஒரு முறை, 2 தீமோத்தேயு 4:6-இல் வருகிறது. அங்கே அவன் அதைச் சந்தேகமில்லாமல் தன் இரத்தசாட்சி மரணத்துக்குப் பயன்படுத்துகிறான்.

அக்காலப் பேச்சு வழக்கில், "பிரிதல்"[74] என்ற சொல், துறைமுகத்தில் நின்று, கடலுக்குப் புறப்படவிருக்கும் ஒரு கப்பலின் கயிறுகளை அவிழ்ப்பதையும் நங்கூரத்தை உயர்த்துவதையும் விவரிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதோடு, புறப்படும்போது ஒரு கூடாரப் பாளையத்தைப் பிரிப்பதை (ஒப்பிடுக: 2 கொரிந்தியர் 5:1, 4; 2 பேதுரு 1:14) விவரிக்கவும் அது பயன்படுத்தப்பட்டது. ஒன்றுசேர்ந்திருக்கும் காரியங்களைப் பிரிப்பதையும் இந்தச் சொல் உள்ளடக்கியது. மரணத்தைப் பொறுத்தவரை, அது ஆவி-ஆத்துமா சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கப்படுதல். "பிரிதல்" என்ற சொல்லின் இந்தக் கடைசிப் பயன்பாடும், இங்கே மரணத்தைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது என்ற எண்ணத்தை ஆதரிக்கிறது.

2.5.1.3 ஆத்தும நித்திரையா?

மரணம் ஆத்தும நித்திரையின் தொடக்கம் என்றும் சிலர் வாதிடுகிறார்கள். பவுல் தன் மரணத்துக்குப் பின் உண்மையிலேயே ஆத்தும நித்திரையில் விழுந்து, எந்த உணர்வுநிலையும் இல்லாமல் யாருமற்ற ஒரு நிலத்தில்

74. இங்கே "பிரிதல்" என்பதன் சொல்லர்த்தம் "அவிழ்த்தல், கரைத்தல்". இவ்வாறே மரணத்தில் கூடாரமாகிய வீடும் சரீரமாகிய ஆடையும் கரைக்கப்படுவதுபோல் இருக்கின்றன (2 கொரிந்தியர் 5:1, 4).

இருப்பான் என்று ஒருமுறை வைத்துக்கொள்வோம். அப்படியானால், தேகத்தைவிட்டுப் பிரிய அவனுக்கு ஆசை இருந்தது என்ற வார்த்தைகளை நாம் எப்படிப் புரிந்துகொள்வது? பவுல் தன் சூழ்நிலையிலிருந்து தப்பிக்க, தன் பணியிலிருந்து ஓடிப்போக விரும்பினானா? தற்காலிகமான ஒரு வெறுமைக்குள் பிரிந்துபோவதைவிட, பிலிப்பியருக்கும் எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் நன்மையாக நிலைத்திருக்கவே அவன் விரும்பினானே. இந்தக் கருத்தின்படி மரணத்துக்குப் பிந்தைய காலம் அவனுக்கு (அகநிலையாக) இனி இல்லை, ஆகவே மரணம் முதல் உயிர்த்தெழுதல் வரை அவனுக்குக் காலம் கடந்துபோவதில்லை என்றாலும், பிலிப்பியருக்காவது, பவுலின் உதவியும் ஊழியமும் அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்ட காலம் கடந்துபோகும். பவுல் ஆத்தும நித்திரையைப் போதித்திருந்தால், பயனற்ற ஆத்தும நித்திரையில் ஒரு மணிநேரத்தைக்கூட இழக்காதபடி நிலைத்திருக்க விரும்புகிறேன் என்றே ஒருவேளை சொல்லியிருப்பான். காலத்தைத் தூங்கிக் கழிக்காமல், அதைப் பிரயோஜனப்படுத்திக்கொள்ளும்படியே அவன் விசுவாசிகளுக்குப் புத்திசொன்னான் (ஒப்பிடுக: எபேசியர் 5:16; கொலோசெயர் 4:5)!

2.5.1.4 பவுலுக்கு மட்டுமான உரிமையா?

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் தனக்கு உரிமைகோரியதை ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தனக்கு உரிமைகோர முடியாது என்று சிலர் ஆட்சேபிக்கிறார்கள். பவுலுக்கு மட்டுமே உரியவையும், அப்போஸ்தலனாக அவனுக்கு மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டவையுமான காரியங்கள் நிச்சயமாக உண்டு. ஆனால் மரணத்துக்குப் பிந்தைய நிலை எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் ஒன்றே; ஏனெனில் அது கிறிஸ்துவின் நிறைவேற்றப்பட்ட கிரியையின் விளைவு. மரணத்தின்மேல் வெற்றியை அவர் எல்லாருக்காகவும் போராடிப் பெற்றார். இந்த ஆசீர்வாதங்கள் தேவனுடைய ஜனங்களுக்குள் ஒரு குறிப்பிட்ட

நிலையையோ பதவியையோ, விசேஷ அனுபவங்களையோ சார்ந்தவை அல்ல; எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் ஒரே விதத்திலும் பூரண அளவிலும் அருளப்பட்டிருக்கின்றன.

2.5.2 அவரைச் சந்திப்பது!

பவுலிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள விரும்பும் ஒரு கண்ணோட்டத்தோடு இந்த அதிகாரத்தை முடிப்போம். எல்லா விசுவாசிகளும் மரிக்கும்போது கிறிஸ்துவினிடம் செல்கிறார்கள் என்பது நிச்சயமானால், அது நம்மேல் என்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது? கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவால் அழைத்துக்கொள்ளப்பட ஒவ்வொரு நொடியும் நாம் ஆயத்தமாயிருக்கிறோமா? தான் இந்த வாழ்க்கையையும் அதிலுள்ள எல்லாவற்றையும் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறானா, அல்லது கிறிஸ்துவை நோக்கி எல்லாவற்றையும் எந்த நேரத்திலும் விட்டுவிட ஆயத்தமாயிருக்கிறானா என்று அறியும்படி, விசுவாசி இதைப் பற்றிச் சிந்திப்பது முக்கியம். மரணத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதே நம்முடைய வாழ்க்கையில் பல காரியங்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவருகிறது. கர்த்தர் நம்முடைய குடும்பத்தைக் கவனித்துக்கொள்வார் என்று நாம் அவரை நம்புவோமா? விட்டுவிட நாம் ஆயத்தமாயிருப்போமா? நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருந்தாலும், எந்த நேரத்திலும், எந்த வயதிலும், மரணத்தின் மூலம் அவருடைய பரலோக ராஜ்யத்துக்குள் அழைத்துக்கொள்ளப்படலாம் என்பதை ஒருபோதும் விலக்கிவிட வேண்டாம்!

மறுபக்கத்தில் ஓர் அந்நியரை அல்ல, அறிமுகமான ஒருவரைச் சந்திக்கும் அளவுக்கு நம்முடைய இரட்சகரை நாம் இப்போதே அறிந்திருக்கிறோமா? நாம் அவரை ஏற்கெனவே நேரில் கண்டிருக்கிறோம் என்பதல்ல. இல்லை, ஆனால் நாம் அவரைக் காணாதிருந்தும் அவரில் அன்புகூருகிறோம் (1 பேதுரு 1:8). இப்போதே அவரோடு நாம் அனுபவிக்கும் ஐக்கியம், அவரோடு ஒரு நெருக்கமான உறவை உருவாக்குகிறது; அதை

நாம் அங்கே தொடருவோம். இங்கே நாம் பெற்ற அறிவையும், விசுவாசத்தின் கண்களால் இங்கே நாம் கண்டதையும் நாம் அங்கே கொண்டுசெல்கிறோம்.

அப்போது நாம் அவரை விசுவாசத்தின் கண்களால் அல்ல, அவருடைய முழு அழகோடும் நேரடியாகக் காண்போம்; ஆகவே அவரால் நாம் பரவசமடைவோம்.[75] கிறிஸ்துவுடனேகூட இருப்பது என்றால், அவர் இருக்கிறபடியே அவரைக் காண்பது[76].

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- சாவு பவுலுக்கு ஏன் ஆதாயமாக இருந்தது என்பதை விளக்குங்கள்!
- தனிப்பட்ட முறையில் நீங்கள் இதை ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா?
- இதற்கான முன்நிபந்தனை என்ன?
- இந்த வாழ்க்கையில் இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய நம்முடைய அறிவு, நித்தியத்தில் நம்முடைய அறிவின்மேல் எப்படித் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது?
- ஆத்தும நித்திரையைப் பற்றிப் பேசுவது ஏன் தவறு?

2.6 நித்திரையடைந்தவர்கள்

“நித்திரையடைந்தவர்கள்” என்ற வெளிப்பாடு மரித்த மனிதர்களுக்கான இன்னொரு பெயர். சரியாகச் சொன்னால், கிறிஸ்துவோடு இணைந்திருக்கும் மனிதர்களுக்கு மட்டுமே புதிய ஏற்பாடு இந்த விவரிப்பை ஒதுக்கிவைக்கிறது.[77]

75. சங்கீதம் 45:2; 1 இராஜாக்கள் 10:7; ஏசாயா 33:17 ஆகியவற்றின் உருவக அர்த்தத்தில்.
76. 1 யோவான் 3:2.
77. புதிய ஏற்பாட்டில் “நித்திரையடைந்தவர்கள்” என்ற சொல் பின்வரும் இடங்களில் வருகிறது: 1 கொரிந்தியர் 15:20; 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:13, 14, 15; “நித்திரையடைதல்” என்ற சொல் பின்வரும் இடங்களில் வருகிறது: மத்தேயு 27:52; 1 கொரிந்தியர் 7:39; 11:30; 15:6, 18, 51; 2 பேதுரு 3:4. பழைய ஏற்பாட்டில் இந்தச் சொல் விசுவாசிகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை: எரேமியா 51:39, 57; தானியேல் 12:2.

“நித்திரையடைதல்” என்பது தன்னளவில் மரணத்தை மென்மையாகக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாட்சி. ஆகவே அது விசுவாசிகளுக்கே பொருந்துகிறது; ஏனெனில் மரணத்தின்மேல் கிறிஸ்து அடைந்த வெற்றியினால், அவர்களுக்கு மரணம் தோற்கடிக்கப்பட்ட சத்துரு (எபிரெயர் 2:14). நித்திரை எப்போதும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் மட்டுமே நீடிப்பதாலும் இந்த விவரிப்பு மிகவும் அழகானது. விழித்தெழுதலின், அதாவது எழுந்திருத்தலின் (உயிர்த்தெழுதலின்), நொடி வரும்; இனி மாலையே இல்லாத ஒரு நித்திய பகல் உதிக்கும்.

மரணம் நித்திரை என்று அழைக்கப்படுவதற்கு,[78] தூங்குகிறவனுக்கும் மரித்தவனுக்கும் இடையில் வெளியே காணப்படும் ஒற்றுமையும் ஒரு காரணம். ஆனால் நித்திரை என்பது மரணத்தின் யதார்த்தத்தைக் குறைத்துக் காட்டுவதற்கான உருவகம் மட்டுமல்ல; மரித்தோரின் உண்மையான நிலையை அது விவரிக்கிறது. இப்படி, மரணம் ஒரு மனிதனின் முடிவு அல்ல, காலவரம்புக்குட்பட்ட ஒரு நிலை மட்டுமே என்பதை இந்த நித்திரை ஏற்கெனவே குறிப்பால் உணர்த்துகிறது. நாம் அறிந்த நித்திரை எப்போதும் குறிப்பிட்ட கால அளவுடையதுதானே. நித்திரையடைந்தவர்களுக்கும் அப்படியே. அவர்கள் நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழும், அதாவது உயிர்த்தெழும், நேரம் வருகிறது.

“நித்திரையடைதல்” என்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் சொல், “படுத்திருத்தல்”, “இளைப்பாறப் படுத்தல்”, “நித்திரையில் ஆழ்ந்துபோதல்” என்ற அடிப்படை அர்த்தத்திலிருந்து வருகிறது. அதன் எதிர்ச்சொல் உயிர்த்தெழுதல்; அது நித்திரையிலிருந்து “எழுந்திருத்தலை” குறிக்கிறது (1 கொரிந்தியர் 15:20, 51-52). ஆகவே இந்த நித்திரை, இடைநிலையை முடித்து இறுதி நிலையைத்

78. எரேமியா 51:39; தானியேல் 12:2; மத்தேயு 9:24; மாற்கு 5:39; லூக்கா 8:52; யோவான் 11:11-14.

தொடங்கிவைக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்காகக் காத்திருப்பதற்கு ஒப்பாகிறது.

ஆனால் சொல்லில் அது அடங்கியிருக்கக்கூடும் என்றாலும், “நித்திரையடைதல்” என்பது மரணம் நிகழ்ந்தவுடன் மரண நித்திரை தொடங்குகிறது என்று உண்மையில் பொருள்படுவதில்லை. மாறாக, இந்த வெளிப்பாடு மரிக்கும் செயல்முறையையும் பிரிந்துபோவதையும் விவரிக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டில் இந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்படும்போது, மரித்தோர் இப்போது தூங்குகிறார்கள் என்று அது பொருள்படுவதில்லை; அவர்கள் மரித்து, அதனால் வேறொரு நிலைக்குள் கடந்துசெல்கிறார்கள் என்றே பொருள்படுகிறது. ஆகவே நித்திரையடைந்தவர்கள் என்போர் மரித்து, அதுமுதல் வாழ்வின் வேறொரு நிலையில் இருக்கும் விசுவாசிகள்.

2.6.1 நித்திரையடைந்தவர்கள் ஆத்தும நித்திரையில் இருக்கிறார்களா?

மரணத்திலுள்ள நிலையைப் பற்றிய கேள்வி: நித்திரையும் உயிர்த்தெழுதலும் எதைக் குறிக்கின்றன? இந்த நித்திரை சரீரத்தை மட்டும் உள்ளடக்குகிறதா, அல்லது உள்ளான மனுஷனையும், அதாவது அவனுடைய ஆவி-ஆத்துமாவையும், குறிக்கிறதா? ஆத்தும நித்திரை என்று அழைக்கப்படுவது, விசுவாசிகளுக்கும் அவிசுவாசிகளுக்கும், முழு மனிதனின் உணர்வற்ற அல்லது உணர்வில்லாத நிலை. இந்த நித்திரை மரண இரவில் ஆளுமை முற்றிலும் அணைந்துபோவதற்கு ஒப்பானது என்று சிலர் வாதிடுகிறார்கள். ஆனால் பின்வரும் வேதப்பகுதிகள் காட்டுவதுபோல, இதனால் மரித்த விசுவாசிகளின் நித்திரையும் மரித்தோரின் நிலையும் எந்த விதத்திலும் விளக்கப்படுவதில்லை.

அதற்கு முன் இதைக் குறிப்பிடுவோம்: தூங்கிக்கொண்டிருக்கும், சரீரம் ஓய்வுநிலையில் இருக்கும் ஒரு மனிதன், அதே நேரத்தில், உதாரணமாகக் கனவில்,

எதையாவது அனுபவிக்க முடியும். சரீரம் செயல்படாவிட்டாலும், ஆழ்மனம் செயல்பட முடியும். தூங்குகிறவன் ஒரு கனவில் தன்னையும் தன் சுற்றுப்புறத்தையும் ஓர் ஆளுமையாக நன்றாக அனுபவிக்க முடிவதால், நித்திரை என்ற உருவகம் தூங்குகிறவனுக்கு உணர்வுநிலை இல்லை என்று பொருள்படுவதில்லை என்பதைக் குறிப்பிடவே இதைச் சொல்லுகிறோம். நித்திரை விழிப்பைவிட வேறான ஒரு வாழ்வு நிலையாக இருப்பதுபோல, மரணமும் அதே நபரின் பூமிக்குரிய இருப்பைவிட வேறான ஒரு வாழ்வு நிலை. சரீர நித்திரை தூங்குகிறவனின் உயிரற்ற தன்மையைக் குறிக்காததுபோலவே, மரணமும் மரிக்கிற நபரின் இருப்பை அழிப்பது அல்ல.

2.6.2 நித்திரை எதைக் குறிக்கிறது?

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டபோது நடந்த ஒரு நிகழ்வு சுவாரசியமானது: "... பூமி அதிர்ந்தது, கன்மலைகள் பிளந்தன, கல்லறைகளும் திறந்தன; நித்திரையடைந்திருந்த பரிசுத்தவான்களுடைய அநேக சரீரங்கள் எழுப்பப்பட்டன; அவர்கள் அவர் உயிர்த்தெழுந்த பின்பு கல்லறைகளைவிட்டுப் புறப்பட்டு, பரிசுத்த நகரத்துக்குள் போய், அநேகருக்குக் காணப்பட்டார்கள்" (மத்தேயு 27:51b-53).

நாம் ஆராய்ந்த மூன்று சொற்களும் – உயிர்த்தெழுதல், நித்திரையடைந்தவர்கள், சரீரங்கள் – இந்த வசனத்தில் ஒரே நேரத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இந்த மூன்று சொற்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவை; நித்திரை செய்வதும் எழுப்பப்படுவதும் சரீரமே என்பதை அவை தெளிவாக்குகின்றன. நித்திரையடைந்த பரிசுத்தவான்களின் சரீரங்கள் எழுப்பப்பட்டன என்றும், அதன் விளைவாக இயல்பாகவே முழு மனிதனும், அதாவது ஆவி-ஆத்துமாவும், எழுப்பப்பட்டான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது; ஏனெனில்

இயேசு உயிர்த்தெழுந்த பின் அவர்கள் எருசலேமுக்குள் போனார்கள்.

சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதல் மட்டுமே உண்டு (1 கொரிந்தியர் 15:35-44). மரித்தோர் உயிர்த்தெழுவார்கள் என்று மற்ற இடங்களில் சொல்லப்பட்டு, அதனால் இயல்பாகவே முழு நபரும் குறிக்கப்படும்போது, உயிர்த்தெழுதலின் சரீரம் ஆவி-ஆத்துமாவோடு இணைக்கப்படுவதன் மூலம் முழு மனிதனும் உயிர்த்தெழுதலில் மீண்டும் தோன்றுகிறான் என்பதை அது காட்டுகிறது.[79]

இந்தப் பரிசுத்தவான்களின் நித்திரையடைதல், சாவுக்கேதுவான சரீரத்தை மட்டுமே தாக்கும், அவர்களுடைய ஆவி-ஆத்துமாவைத் தாக்காத மரணமாக இருந்தது. ஆகவே எழுப்பப்பட்டதும் அவர்களுடைய சரீரம் மட்டுமே. இங்கேயும், நித்திரையடைதலும் எழுப்பப்படுதலும் சரீரத்தை மட்டுமே குறிக்கின்றன என்பதைத் தவிர வேறு முடிவு இல்லை.

ஆகவே மரணத்திலுள்ள நித்திரை நிலை பரிசுத்தவான்களின் சரீரத்தோடு தொடர்புடையது என்பதற்கு இந்த வேதப்பகுதியில் ஒரு தெளிவான குறிப்பு இருக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டில் எந்த இடத்திலும் மரண நித்திரை ஆத்துமாவுக்கோ ஆவிக்கோ பயன்படுத்தப்படவில்லை. அது ஆவி-ஆத்துமாவின் தன்மைக்கும் முரணாக இருக்கும்; ஏனெனில் அது சரீரத்தோடு கட்டப்பட்டதல்ல. நித்திரை என்பது சரீரத்தின் ஒரு நிலை மட்டுமே.

2.6.3 ஸ்தேவானுடைய மரணத்தின் உதாரணம்

ஸ்தேவானுடைய மரணத்தின் உதாரணமும் இதைத் தெளிவாக்குகிறது (அப்போஸ்தலர் 7). சில காலத்துக்கு முன் அவனுடைய கர்த்தர் கொல்லப்பட்டதுபோல, அவனும் தன்

79. சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதலுக்கும், ஆவிக்குரிய விதத்தில் மரித்தவர்கள் கிறிஸ்துவோடுகூட உயிர்ப்பிக்கப்படும் ஆவிக்குரிய உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையில் புதிய ஏற்பாடு தெளிவாக வேறுபடுத்துகிறது; உதாரணமாக எபேசியர் 2:5.

சொந்த ஜனத்தாரால் கொல்லப்பட்டான். தன் வாழ்க்கையின் கடைசி நிமிடங்களில் அவன் திறக்கப்பட்ட வானத்துக்குள் பார்த்தான். பெரும் நெருக்கத்திலிருந்த தனக்காக உண்மையுள்ள பிரதான ஆசாரியராகப் பரிந்துநிற்கும் கிறிஸ்து தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் நிற்பதை அங்கே அவன் கண்டான். பின்பு அவனைக் கொலைசெய்தவர்களின் கற்கள் அவன்மேல் பொழிந்தபோது, அவன் ஜெபித்தான்: “கர்த்தராகிய இயேசுவே, என் ஆவியை ஏற்றுக்கொள்ளும்!” (அப்போஸ்தலர் 7:59; ஒப்பிடுக: லூக்கா 23:46). இந்த மரணத்தை அமைதியாகத் தூங்கிவிடுவதோடு ஒப்பிட முடியாவிட்டாலும், அவன் நித்திரையடைந்தான் என்றே சொல்லப்படுகிறது. அவனுடைய ஆவி கர்த்தராகிய இயேசுவால் பரலோகத்தில் தம்மிடம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த விவரிப்பின் முன்னிலையில், ஸ்தேவான் உணர்வற்ற ஆத்தும நித்திரையில் ஆழ்ந்துபோனான் என்று யார் வாதிட முடியும்? பின்பு உணர்வற்ற ஆத்தும நித்திரையில் விழப்போகிறவனுக்கு, அவனுடைய மரணத்துக்குச் சற்று முன் பரலோகத்தையும் மரணத்தை வென்றவரையும் காணும் பார்வை ஏன் திறக்கப்பட்டது? அப்படியானால், கர்த்தராகிய இயேசு தன் ஆவியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற வேண்டுதலுக்கு என்ன அர்த்தம்?

ஸ்தேவான் (அதாவது அவனுடைய ஆவி-ஆத்துமா), தன் கர்த்தரைப் போலவே, மரித்தபோது பரதீசுக்குச் சென்றான். கர்த்தராகிய இயேசுவின் பரிசுத்தவான்களும் பிரியமானவர்களும் அவருக்குள், “கிறிஸ்துவுக்குள்” நித்திரையடைகிறார்கள் (1 கொரிந்தியர் 15:18). ஆகவே ஸ்தேவானைப் போல, அவர்கள் என்றென்றைக்கும் அவரோடு இருக்கும்படி, முதலில் நித்திரையடைந்தவர்களாகவும் பின்பு ஒருநாள் உயிர்த்தெழுந்தவர்களாகவும், அவரே அவர்களை வரவேற்று ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

2.6.4 எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலின்போது நித்திரையடைந்தவர்கள்

பரலோகத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலே விசுவாசிகளின் நம்பிக்கை. தம்முடைய ஜனத்தைப் பரலோகத்துக்குள் கொண்டுசெல்லக் கர்த்தராகிய இயேசுவே வருகிறார். தெசலோனிக்கேயர் இந்த நம்பிக்கையைப் பொறுமையோடு பற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள் (1 தெசலோனிக்கேயர் 1:3). ஆனால் உயிரோடிருக்கும் தாங்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்போது, நித்திரையடைந்த தங்கள் விசுவாச சகோதர சகோதரிகளுக்கு என்ன நடக்கும் என்று அவர்கள் கேட்டிருக்க வேண்டும்; அது நியாயமான கேள்வியே. பவுல் அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி, நம்பிக்கையற்ற மற்றவர்களைப் போல அவர்கள் துக்கப்பட வேண்டாம் என்கிறான்; ஏனெனில்:

> “இயேசுவானவர் மரித்து, பின்பு எழுந்திருந்தாரென்று விசுவாசிக்கிறோமே; அப்படியே இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களையும் தேவன் அவரோடேகூடக் கொண்டுவருவார்” (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:14).

அவர்கள் மனந்திரும்பி நோக்கிய ஜீவனுள்ள தேவனே நித்திரையடைந்தவர்களைப் பொறுப்பேற்றிருக்கிறார். எடுத்துக்கொள்ளுதலுக்காக அவருடைய குமாரன் பரலோகத்திலிருந்து வரும்போது, அவர் அவர்களை அவரிடம் ஒப்படைப்பார். அவர்கள் அவருக்குள், தேவனுடைய குமாரனாகிய இயேசுவுக்குள், நித்திரையடைந்திருந்தார்கள்; ஆகவே அவர்கள் மீண்டும் அவரோடேகூட வருவார்கள். அப்போது வசனம் 16 சொல்வது நடக்கும்:

> “ஏனெனில், கர்த்தர் தாமே ஆரவாரத்தோடும், பிரதான தூதனுடைய சத்தத்தோடும், தேவ எக்காளத்தோடும் வானத்திலிருந்து இறங்கிவருவார்; அப்பொழுது கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் முதலாவது எழுந்திருப்பார்கள்.”

வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: இயேசு நித்திரையடைந்தவர்களைப் பரலோகத்திலிருந்து தம்மோடு கொண்டுவருகிறார்; பின்பு நித்திரையடைந்தவர்கள், அதாவது கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள், உயிர்த்தெழுவார்கள்.[80] நித்திரையடைந்தவர்களின் ஆவி-ஆத்துமா

எப்படிப் பரலோகத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவினிடத்தில் இருந்து, பின்பு உயிர்த்தெழுதலில் சரீரத்தோடு இணைக்கப்படும்படி அவரால் கொண்டுவரப்படுகிறது என்பதை இங்கே காண்கிறோம்.[81] இவ்வாறு, உயிர்த்தெழுதல் என்பது ஆவி-ஆத்துமா சரீரத்தோடு இணைக்கப்படுதல் என்பதை இந்த வார்த்தையும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

2.6.5 எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலுக்கு முன் நித்திரையடைந்தவர்கள்

நித்திரையடைந்த தங்கள் சகோதர சகோதரிகளும், உயிரோடிருக்கும் தங்களைப் போலவே, எடுத்துக்கொள்ளப்படுதல் என்ற மகத்தான நிகழ்வில் பங்குபெறுவார்கள் என்று தெசலோனிக்கேயர் இப்போது ஆறுதலடைந்திருந்தபோது, நித்திரையடைந்தவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுதல் வரை எங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதையும் பவுல் இப்போது அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினான்:

> “தேவன் நம்மைக் கோபாக்கினைக்கு நியமிக்காமல், நமக்காக மரித்த நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைக்கொண்டு இரட்சிப்பை அடையவே

80. வேறொரு விளக்கத்தின்படி, நித்திரையடைந்தவர்கள் தங்கள் உயிர்த்தெழுதலில் பரலோகத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பின்பு, கிறிஸ்து வல்லமையோடும் மகிமையோடும் வரும்போது அவர்களைப் பரலோகத்திலிருந்து “தம்மோடு கொண்டுவருவார்” என்று இந்த வசனம் விளக்கப்படுகிறது.
81. மனிதனின் தோற்றத்தையும் இப்படியே புரிந்துகொள்ளலாம். கருத்தரிப்பு சரீரத்தை, அதாவது புறம்பான மனுஷனை, தோன்றச்செய்கிறது; ஆனால் தேவன் அவனுக்குள் ஆவியை அனுப்புகிறார், அல்லது உருவாக்குகிறார் (சகரியா 12:1; சங்கீதம் 33:15; 104:30).

நியமித்தார்; நாம் விழித்திருந்தாலும் நித்திரையாயிருந்தாலும் அவரோடேகூடப் பிழைத்திருக்கும்படி அவர் நமக்காக மரித்தார்" (1 தெசலோனிக்கேயர் 5:9-10).

கிறிஸ்தவர்களின் முழு ஐசுவரியத்தையும் சுருக்கமாக விவரிக்கும் ஒரு மகத்தான வார்த்தை! எல்லாக் காலத்துக்கும் முன்பே நாம் இரட்சிப்புக்கென்று தெரிந்துகொள்ளப்பட்டோம்; கிறிஸ்துவின் கிரியையினால் அது உண்மையிலேயே நம்முடைய பங்காகவும் இருக்கும். இரட்சிப்பு, இப்போது என்றென்றைக்கும் கிறிஸ்துவோடுகூட வாழும் நிலைக்கு நம்மைக் கொண்டுவந்திருக்கிறது.

இந்த வசனத்தில் "விழித்திருத்தல்" என்பதன் பொருள்: பூமியில் வாழ்தல்; ஆகவே "நித்திரையாயிருத்தல்" என்பதன் பொருள்: விசுவாசியாக[82] மரித்திருத்தல், அதாவது நித்திரையடைந்திருத்தல்.[83] இரண்டு நிலைகளிலும் நாம் கிறிஸ்துவோடுகூட வாழ்வோம் என்று பவுல் சொல்லுகிறான். இதன் பொருள்: சரீரம் நித்திரை செய்கிறது, ஆவி-ஆத்துமாவோ கிறிஸ்துவினிடத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே நித்திரையடைந்தவர்களைக் குறித்துப் பவுல் எந்தக் கேள்வியையும் திறந்துவிடவில்லை.

கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு ஜீவன் இருக்கிறது மட்டுமல்ல, நாம் "அவரோடேகூட" வாழ்கிறோம். முதலாவது, இயல்பாகவே, இரண்டாவதற்கான முன்நிபந்தனை. இங்கே அது உணர்வுள்ள ஓர் உடனிருப்பைக் குறிக்கிறது. உயிரோடிருப்பவர்கள் இன்றே விசுவாசத்தினால் இந்த இணைப்பையும் ஐக்கியத்தையும்

82. இங்கே நித்திரையாயிருப்பவர்கள் அதிகாரம் 5:4-7-இல் உள்ள நபர்கள் அல்ல; ஏனெனில் அவர்கள் ஒருபோதும் கிறிஸ்துவோடுகூட வாழமாட்டார்கள். அவர்கள் இரவின் புத்திரராயும் இருளில் இருப்பவர்களாயும் இருப்பதால், கிறிஸ்துவை அறியவில்லை. அவர் அவர்களுக்குத் திருடனைப் போல வருவார்; ஆகவே அவருடைய வருகை அவர்களுக்கு நியாயத்தீர்ப்பைக் குறிக்கும்.

83. மரித்த விசுவாசிகளின் நிலையை "நித்திரையாயிருத்தல்" குறிக்கும் ஒரே இடம் ஒருவேளை இதுவாக இருக்கலாம்.

அனுபவிக்கிறார்கள்; நித்திரையடைந்தவர்களும் அப்படியே; விரைவில் இந்த இரண்டு குழுக்களும் உயிர்த்தெழுந்தவர்களாக அதை அனுபவிப்பார்கள்.

உயிரோடிருப்பவர்களும் நித்திரையடைந்தவர்களும் ஒரே விதத்தில் என்றென்றைக்கும் கர்த்தரோடு இருப்பார்கள், அதாவது அவரோடுகூட வாழ்வார்கள், பின்பு சிறிது காலத்துக்குப் பின் அவரோடுகூடப் பகிரங்கமாகவும் வெளிப்படுவார்கள் (2 தெசலோனிக்கேயர் 1:10; கொலோசெயர் 3:4) என்ற வரவிருக்கும் நித்திய அம்சத்தை இந்த வசனம் விவரிக்கிறது.

2.6.6 முடிவுரை

ஆகவே விசுவாசிகளின் நித்திரையடைதலும் நித்திரையும் ஒருபோதும் ஆத்தும நித்திரையைக் குறிப்பதில்லை. அது மரிக்கும் செயல்முறையையும், எழுப்பப்படும் நேரம்வரை மனித, சாவுக்கேதுவான சரீரத்தின் நிலையையும் மட்டுமே விவரிக்கிறது.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- “நித்திரையடைதல்” என்ற சொல் ஏன் சரீரத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது?
- மரித்த தங்களுடையவர்களைக் குறித்துத் தெசலோனிக்கேயருக்கு இருந்த கவலை என்ன, பவுல் அவர்களை எப்படி உற்சாகப்படுத்துகிறான்?

2.7 கிறிஸ்து – ஜீவனுள்ளோர் மேலும் மரித்தோர் மேலும் ஆளுகை செய்கிறவர்

கிறிஸ்து ஜீவனுள்ளோர்மேலும் மரித்தோர்மேலும் ஆளுகை செய்கிறார் என்ற உண்மை ரோமர் 14-இல் ஒரு திறவுகோல் வார்த்தை. கர்த்தருடைய வெளிப்படையான கட்டளை இல்லாத காரியங்களில், அதாவது ஒவ்வொரு தேவனுடைய பிள்ளையும் தனிப்பட்ட முறையில் தன் கர்த்தருக்குப் பொறுப்புள்ளவனாயிருக்கும் காரியங்களில், வெவ்வேறு

கருத்துகளும் நடைமுறைகளும் உள்ள விசுவாசிகளைப் பற்றி அங்கே பேசப்படுகிறது. ஒரு விசுவாசி செய்யும் எல்லாம், அவன் சொந்தமாயிருக்கிற அவனுடைய கர்த்தரை நோக்கியே இருக்கிறது. "நம்மில் ஒருவனும் தனக்கென்று பிழைக்கிறதுமில்லை" என்று பவுல் சொல்லி, வலியுறுத்தும்படி இதைச் சேர்க்கிறான்: "ஒருவனும் தனக்கென்று மரிக்கிறதுமில்லை" (வசனம் 7). நாம் தீர்மானிக்காத நேரத்தில் வரும் மரணத்திலும், அவனுடைய இலக்கு கிறிஸ்துவே. பவுல் இந்தச் சத்தியத்தை மீண்டும் ஒருமுறை சொல்லுகிறான்:

> "நாம் பிழைத்தாலும் கர்த்தருக்கென்று பிழைக்கிறோம்; நாம் மரித்தாலும் கர்த்தருக்கென்று மரிக்கிறோம்; ஆகையால் பிழைத்தாலும் மரித்தாலும் நாம் கர்த்தருடையவர்களாயிருக்கிறோம்" (வசனம் 8).

நம்முடைய வாழ்க்கையை அவருக்காக வாழ்கிறோம்; நம்முடைய மரணத்தில் அவருக்காக மரிக்கிறோம். நாம் கர்த்தருக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்ற உண்மையின்மேல் இது அஸ்திபாரப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையிலும் மரணத்திலும் நாம் அவருக்குச் சொந்தமானவர்கள். மரணத்தில் நாம் அவருக்கு இழக்கப்படுவதில்லை; ஏனெனில் அதிலும் நாம் அவருடைய உடைமை. எவ்வளவு அற்புதம்! தம்முடைய குமாரனை மையமாகக் கொண்ட, எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் தேவனுடைய ஆலோசனைக்குள் நாம் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்:

> "மரித்தோர்மேலும் ஜீவனுள்ளோர்மேலும் ஆளுகை செய்வதற்காகவே கிறிஸ்து மரித்து, மீண்டும் உயிரடைந்தார்!" (ரோமர் 14:9).

எல்லாவற்றையும் தம்முடைய குமாரனுக்குக் கீழ்ப்படுத்துவதே எல்லாக் காலத்துக்கும் முன் தேவனுடைய ஆலோசனையாக இருந்தது (எபேசியர் 1:9-10, 21-22). எல்லாவற்றையும்

சிருஷ்டித்தவராக, தேவனாயிருக்கிற குமாரனுக்கு எல்லாம் தவிர்க்க முடியாமல் எப்போதும் கீழ்ப்பட்டிருந்தது (கொலோசெயர் 1:16; எபிரெயர் 1:2-3). ஆயினும் மனிதராகவும் எல்லாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்பட வேண்டியிருந்தது.[84] கர்த்தராகிய இயேசு மீட்பின் கிரியையை நிறைவேற்றி, எல்லாருக்காகவும் மரணத்தைச் சகித்து (எபிரெயர் 2:9), அதில் தேவனைப் பூரணமாக மகிமைப்படுத்தியதால், மனிதராக எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக உயர்த்தப்பட்டார். இப்போது அவர் பிதாவின் வலதுபாரிசத்தில் தேவனுடைய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கிறார்.[85] எல்லாச் சத்துருக்களும் அவருடைய பாதங்களின் கீழ் இருக்கும் காலத்துக்காக அங்கே அவர் காத்திருக்கிறார்; ஏனெனில் உலகத்தில் அவர் இன்னும் தம்முடைய ஆளுகையைப் பகிரங்கமாகத் தொடங்கவில்லை (எபிரெயர் 1:3; 10:12-13). இன்னும் அவர் புறக்கணிக்கப்பட்டவராகவே இருக்கிறார். தேவன் இப்போது இன்னும் கிருபையின் காலத்தை அருளுகிறார்; அதனால் இந்தக் காலத்தில் தேவனுடைய குமாரனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவருடைய அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அவருக்கு ஊழியம் செய்யும் வாய்ப்பையும் அருளுகிறார்.

தேவனுடைய பிள்ளைகள் இப்போதே இயேசுவின் ஆளுகையை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் அவருக்கு ஊழியம் செய்து அவரைப் பின்பற்றுகிறார்கள் (2 கொரிந்தியர் 5:15; அப்போஸ்தலர் 17:7). ஆனால் மற்ற எல்லா மனிதர்களும் இயேசுவின் ஆளுகையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய காலமும் வரும். அப்போது, மனமுவந்து அதைச் செய்யும் காலம் கடந்துபோயிருப்பதால், அவர்கள் அதற்குக் கட்டாயப்படுத்தப்படுவார்கள். அப்போது ஒருவர் அதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறாரா இல்லையா என்று இனிக் கேட்கப்படாது; ஏனெனில் தம்முடைய குமாரன் எல்லாராலும்

84. ஒப்பிடுக: உதாரணமாக சங்கீதம் 8; எபிரெயர் 2:5-9; 1 கொரிந்தியர் 15:25-28.
85. எபிரெயர் 8:1; 12:2; வெளிப்படுத்தல் 3:21.

கனம்பண்ணப்பட வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார் (பிலிப்பியர் 2:9-11; யோவான் 5:23).

ஆளுகை செய்வதற்குக் கிறிஸ்துவுக்கு இருக்கும் உரிமையும் அதிகாரமும், மனிதர்களுக்குக் காணக்கூடிய பகுதியையும் பூமிக்குரிய வாழ்க்கையையும் தாண்டிச்செல்கின்றன. மரித்தோரும் அவருடைய ஆளுகையிலிருந்து தப்ப முடியாது. ஹேடீஸும் (மரித்தோரின் உலகம்) அதுபோலவே அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு மகிமைப்படுத்தப்பட்ட கிறிஸ்து அப்போஸ்தலனாகிய யோவானுக்குத் தோன்றுகிறார்:

> “நான் அவரைக் கண்டபோது செத்தவனைப்போல அவருடைய பாதத்தில் விழுந்தேன். அப்பொழுது அவர் தமது வலதுகரத்தை என்மேல் வைத்து, என்னை நோக்கி: பயப்படாதே, நான் முந்தினவரும் பிந்தினவரும் ஜீவனுள்ளவருமாயிருக்கிறேன்; மரித்தேன், ஆனாலும், இதோ, சதாகாலங்களிலும் உயிரோடிருக்கிறேன்; மரணத்திற்கும் ஹேடீஸுக்கும் உரிய திறவுகோல்களை உடையவராயிருக்கிறேன்” (வெளிப்படுத்தல் 1:17-18).

மரணமும் ஹேடீஸும் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறவராகக் கர்த்தராகிய இயேசு இங்கே தம்மை அறிமுகப்படுத்துகிறார். ஏனெனில் திறவுகோல்களை உடையவனுக்கே அதிகாரம் உண்டு (ஏசாயா 22:22; மத்தேயு 16:19). ஜீவனுள்ளோர்மேலும் மரித்தோர்மேலும் கிறிஸ்துவின் ஆளுகை என்றால் என்ன? அவர்கள் எந்த விதத்தில் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறார்கள்? எப்போது முதல் அவர் அவர்கள்மேல் ஆளுகை செய்கிறார்?

“ஆளுகை செய்தல்” என்ற வெளிப்பாடு லூக்கா 22:25-இல் உள்ளதைப் போன்றதே; ஜாதிகளின் ராஜாக்கள் அவர்கள்மேல் “ஆளுகை செய்து” அதிகாரம் செலுத்துகிறார்கள் என்று அங்கே சொல்லப்படுகிறது. ஆளுகை, ஆளுகிறவனின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டு, அந்த அதிகாரத்துக்குப் பணிய வேண்டிய குடிமக்களை முன்னிட்டுக்கொள்கிறது. ரோமர் 14:9-இல் இந்தக் குடிமக்கள் ஜீவனுள்ளோரும் மரித்தோருமே.

கர்த்தராகிய இயேசு தம்முடைய ஆளுகையை எப்போது தொடங்கினார்? எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் ஆளுகை எதிர்காலத்தில்தான் தொடங்கும் என்று ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்டது; ஏனெனில் இன்னும் எல்லாம் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறதை நாம் காணவில்லை (எபிரெயர் 2:8). ஜீவனுள்ளோரைப் பொறுத்தவரை கிறிஸ்துவின் ஆளுகை விசுவாசிகளோடு மட்டுப்பட்டிருக்கிறது; ஏனெனில் அவிசுவாசிகள் தேவனுடைய குமாரனுக்குக் கீழ்ப்படிவதில்லை. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் (சாதாரணமாக) தன் வாழ்க்கையைக் கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படுத்தி, அவருக்கு மட்டுமே பொறுப்புள்ளவனாயிருக்கிறான் என்பது ரோமர் 14-இன் சந்தர்ப்பத்திலிருந்து தெளிவாகிறது (வசனம் 7-8, 12). விசுவாசிகள் தங்கள் முழு வாழ்க்கையிலும் மரணத்திலும் தங்கள் கர்த்தருக்குச் சொந்தமானவர்கள். ஆகவே விசுவாசிகளைப் பொறுத்தவரை, கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியும் விசுவாசிகள் இருக்கும் காலம் முதல் கிறிஸ்துவின் ஆளுகை தொடங்கிவிட்டது. தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் தற்காலிகமான, மறைவான வடிவில், இப்போது இன்னும் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கும் ராஜா விசுவாசிகள்மேல் தம்முடைய “நாடுகடத்தப்பட்ட” அரசாங்கத்தை நடத்துகிறார் (வசனம் 17; கொலோசெயர் 1:13).

ஆனால் வசனம் 9-இல் ஜீவனுள்ளோருக்கு முன்பாக மரித்தோர் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள்; அவர்களுக்கும் இதுவே பொருந்தும். அவர்கள் அவருடைய அதிகாரத்தில் இருப்பதால், அவர் அவர்கள்மேலும் ஆளுகை செய்கிறார். மரிக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும், தன் மரணத்துக்கு உடனே பின்பு, கிறிஸ்துவே கர்த்தர் என்ற உண்மையை எதிர்கொள்ளுகிறான். “பூமியின் கீழானவர்களும்”, அதாவது ஹேடீஸில் இருக்கும் மரித்தோரும், கிறிஸ்துவே கர்த்தர் என்று அறிக்கைபண்ணும்படி முழங்கால்படியிட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது (பிலிப்பியர் 2:10-11). அவிசுவாசிக்கு இது நியாயத்தீர்ப்பைக் குறிக்கிறது; ஏனெனில் பாவத்தின் கேள்வி

சரிசெய்யப்படவில்லை. தேவனோடு ஒப்புரவாகாமல் அவர்கள் நித்தியத்துக்குள் செல்கிறார்கள் (எபிரெயர் 9:27). அவர்கள் திரும்பப்பெற முடியாதபடி கெட்டுப்போனவர்கள். மரணத்துக்குப் பின் மரித்தவன் இனித் தன் சொந்த வாழ்க்கையை வாழ முடியாது; அப்போது அவன் இறுதியாகக் கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்துக்குப் பணிய வேண்டும்.

மரித்தோர்மேலுள்ள ஆளுகை, அவர்கள் விசுவாசிகளானாலும் அவிசுவாசிகளானாலும், அவர்களால் அது உணரப்பட்டால் மட்டுமே புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாகத் தோன்றுகிறது என்பது இயல்பே. இதுவோ மரித்தவர்களுக்கும் நித்திரையடைந்தவர்களுக்கும் முழு உணர்வுநிலை இருப்பதைக் கட்டாயம் முன்னிட்டுக்கொள்கிறது. அவர்களுக்கு உணர்வுநிலை இல்லாவிட்டால், அல்லது உணர்வற்ற ஆத்தும நித்திரையில் இருந்தால், மரித்தோர்மேல் கிறிஸ்துவின் ஆளுகையும் இருக்காது.

இந்த வாழ்க்கையில் மட்டுமே கிறிஸ்துவின் ஆளுகையை ஒருவர் எதிர்க்க முடியும். மரணத்துக்குப் பின் இனி எதிர்ப்பு இல்லை. மரிக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனையும் ஜீவனுள்ளவரும் சத்தியமுள்ளவருமானவர் எதிர்பார்த்திருக்கிறார். ஆனால் ஒரு தீர்மானமான வேறுபாடு உண்டு. கெட்டுப்போனவர்களுக்கு நியாயாதிபதியாயிருக்கிற இந்தக் கர்த்தர், விசுவாசிகளை அவர்களில் அன்புகூர்ந்து அவர்களுக்காக மரித்தவராகச் சந்திக்கிறார். ஆகவே விசுவாசிகள் பவுலைப் போல, பரதீசில் அவரோடிருக்கும்படி மரணத்தின் மூலம் தங்கள் அன்பான கர்த்தரிடம் செல்லும் நொடியைத் தைரியமாக எதிர்நோக்கலாம் (பிலிப்பியர் 1:23).

அவர்களுடைய நம்பிக்கை மரணம் அல்ல, கிறிஸ்துவின் திரும்பி வருகையே (1 தெசலோனிக்கேயர் 1:10; 4:13-18); ஆனால் மரணம் அதற்கு முன்பே அவர்களைத் தங்கள் கர்த்தரிடம் கொண்டுசேர்க்கிறது. நித்திரையடைந்தவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவின் ஆளுகை சந்தோஷத்தையும் சமாதானத்தையும்

சொல்லிமுடியாத பாக்கியத்தையும் குறிக்கிறது. கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து, உயிரோடிருக்கும் விசுவாசிகளை மட்டுமல்ல, நித்திரையடைந்தவர்களையும் உயிர்த்தெழுதல் வரை, அவர்களை இழந்துபோகாதபடி, தம்முடைய கையில் வைத்திருக்கிறார்; ஏனெனில் அதுவே அவருடைய பிதாவின் சித்தம் (யோவான் 6:39; 10:29). தேவனுடைய அன்பிலிருந்தும் கிறிஸ்துவின் அன்பிலிருந்தும் மரணமும் விசுவாசியைப் பிரிக்க முடியாது (ரோமர் 8:38-39)!

மரித்த அவிசுவாசிகள்மேல் கிறிஸ்துவின் ஆளுகை எதில் அடங்கியிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி வேதவாக்கியம் அதிகம் சொல்லவில்லை.[86] மரித்த அவிசுவாசிகள் தங்கியிருக்கும் இடத்தைப் பேதுரு “காவல்” என்று அழைக்கும்போது ஒரு குறிப்பைக் கொடுக்கிறான் (1 பேதுரு 3:19-20). காவல், மனிதர்களைக் காவலில் வைக்க அதிகாரமுள்ள நபர்களையும் அதிகாரங்களையும் முன்னிட்டுக்கொள்கிறது. இந்தக் காவல், அதாவது ஹேடீஸ், மகிமைப்படுத்தப்பட்ட மனிதராகிய கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது

86. கிறிஸ்து ஆளுகையை ஏற்பதற்கு முன் ஷியோலில் (மரித்தோரின் உலகத்தில்) எப்படி இருந்தது என்று ஒருவர் நியாயமாகவே கேட்கலாம். என்ன வேறுபட்டிருந்தது? அதற்கு முன் ஹேடீஸும் பரதீசும் இல்லையா? லாசரு, ஐசுவரியவான் ஆகியோரின் விவரிப்பிலிருந்து (லூக்கா 16), கிறிஸ்துவின் மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் முன்பே ஹேடீஸும் பரதீசும் இருந்தன என்பது தெரிகிறது. கிறிஸ்துவின் மரணத்துக்குப் பின்புதான் விசுவாசிகள் அவரோடு இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. பரதீசு “ஆபிரகாமின் மடி” என்று அழைக்கப்படுகிறது; அது மகிமைப்படுத்தப்பட்ட மனிதராகிய கிறிஸ்துவின் சமுகத்தால் அடையாளம் காணப்படுவதில்லை (அப்படி இருக்கவும் முடியாது). ஆயினும் அது ஆசீர்வாதத்தின் இடமும் நிலையுமாக இருக்கிறது. கிறிஸ்துவின் மரணத்துக்கு முன்னும் பின்னும் இந்த விசுவாசிகளுக்கு ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டதா என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் கிறிஸ்து மரித்தபோது பரதீசில் இருந்ததால், எல்லாக் காலங்களின் மரித்த விசுவாசிகளும் அவருடைய மரணம், உயிர்த்தெழுதல் முதல் கிறிஸ்துவின் சமுகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். அந்த நேரம் முதல் “பரதீசில் இருப்பது” என்றால் கிறிஸ்துவுடனேகூட இருப்பது (பிலிப்பியர் 1:23). வேதவாக்கியம் இதைப் பற்றி இதற்கு மேல் சொல்லாததால், இந்தக் கேள்வியைப் பற்றி நாமும் இதற்கு மேல் சொல்ல முடியாது. அவிசுவாசிகள் (வெள்ளைச் சிங்காசனத்தின் நியாயத்தீர்ப்பு வரை) இயேசு கிறிஸ்துவைக் காணமாட்டார்கள். அவர்கள் அவரோடு இல்லை. ஆனால் தங்கள் பாவங்களில் மரித்த எல்லா மரித்தோருக்கும், கிறிஸ்து இப்போதும் மரித்தோர்மேல் ஆளுகை செய்கிறார் என்பது – நான் நம்புகிறபடி – உணரக்கூடிய விதத்தில் தெளிவாக்கப்படும்.

(வெளிப்படுத்தல் 1:18). மரித்த அவிசுவாசிகள் அங்கே அவரால் பிடித்துவைக்கப்பட்டு, பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக (வெளிப்படுத்தல் 20:11-15) நியாயத்தீர்ப்பின் நாள்வரை (2 பேதுரு 2:9) வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு கூட்டத்தார் உயிர்த்தெழுதல் வரை தங்கள் கர்த்தருடைய சமுகத்தில் காக்கப்படுகிறார்கள் (ஆபிரகாமின் மடியிலிருந்த லாசருவைப் போல); மற்றவர்கள் பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாகத் தீர்ப்பு அறிவிக்கப்படும்வரை சிறைப்படுத்தி வைக்கப்படுகிறார்கள் (ஹேடீஸிலிருந்த ஐசுவரியவானைப் போல).

கர்த்தர் மரித்தோரை அவர்களுடைய கல்லறைகளிலிருந்து அழைக்கும்போது (யோவான் 5:28-29), உயிர்த்தெழுதலில் ஒரே முறை தம்முடைய வல்லமையைச் செலுத்தி வெளிப்படுத்துவதோடு கர்த்தருடைய ஆளுகை மட்டுப்பட்டதல்ல. கிறிஸ்து தேவனுடைய சிங்காசனத்தில் ஏறியபோது தொடங்கிய, அடிப்படையானதும் நிலையானதுமான ஒரு கீழ்ப்படுத்தலை அது குறிக்கிறது.

சுருக்கமாக நாம் முடிவுசெய்யலாம்: மரித்தோர்மேல் கிறிஸ்துவின் ஆளுகை, மரணத்துக்குப் பின் ஆவி-ஆத்துமா ஆளுமை உணர்வோடு தொடர்ந்து வாழ்வதை முன்னிட்டுக்கொள்கிறது.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- கிறிஸ்துவின் ஆளுகையை எப்படி விளக்கலாம், அல்லது வேறுபடுத்தலாம்:
- ஒருபுறம் விசுவாசிகளிடமும், மறுபுறம் அவிசுவாசிகளிடமும்?
- மரணத்துக்கு முன்னும் பின்னும்?
- கிறிஸ்துவின் ஆளுகையின் கீழ் உணர்வோடு வாழும் வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும்?

2.8 பலிபீடத்தின் கீழிருக்கும் ஆத்துமாக்கள்

சிருஷ்டிப்போடு தேவன் நடத்திவரும் வழிகளின் நிறைவை வெளிப்படுத்தின விசேஷம் நமக்குத் திறந்து காட்டுகிறது; மரணத்துக்குப் பின் மனிதனின் நிலையைப் பற்றியும் அது நமக்கு விளக்கம் தருகிறது. இந்த விஷயத்தில் இந்தப் புத்தகம், புதிய ஏற்பாட்டின் மற்றப் பகுதிகளிலிருந்து ஏற்கெனவே நாம் கண்டறிந்தவற்றோடு மிகச் சரியாக ஒத்துப்போகிறது.

> “அவர் ஐந்தாம் முத்திரையை உடைத்தபோது, தேவனுடைய வசனத்தினிமித்தமும், தாங்கள் கொண்டிருந்த சாட்சியினிமித்தமும் கொல்லப்பட்டவர்களுடைய ஆத்துமாக்களைப் பலிபீடத்தின் கீழே கண்டேன். அவர்கள்: பரிசுத்தமும் சத்தியமுமுள்ள ஆண்டவரே, தேவரீர் எதுவரைக்கும் பூமியின்மேல் குடியிருக்கிறவர்களிடத்தில் எங்கள் இரத்தத்தைக்குறித்து நியாயந்தீர்த்துப் பழிவாங்காமலிருப்பீர் என்று மிகுந்த சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வெண்மையான அங்கி கொடுக்கப்பட்டது; அன்றியும், அவர்களைப்போலக் கொல்லப்படப்போகிற அவர்களுடைய உடன்பணிவிடைக்காரரும் அவர்களுடைய சகோதரருமானவர்களின் தொகை நிறைவாகும்வரைக்கும் இன்னும் கொஞ்சக்காலம் இளைப்பாற வேண்டுமென்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது” (வெளிப்படுத்தல் 6:9-11).

இந்த வேதப்பகுதியை ஆராயும்போது பின்வரும் கேள்விகளுக்கு மட்டும் நம்மை வரையறுத்துக்கொள்ளுகிறோம்:

- பலிபீடத்தின் கீழிருக்கும் ஆத்துமாக்கள் யார்?
- இந்த ஆத்துமாக்கள் எங்கே இருக்கின்றன?
- இந்த நிகழ்வு எந்தக் காலத்தில் நடக்கிறது?

2.8.1 இரத்தசாட்சிகளின் ஆத்துமாக்கள்

தேவனுடைய வசனத்தினிமித்தமும், தாங்கள் கொண்டிருந்த சாட்சியினிமித்தமும் கொல்லப்பட்டவர்களுடைய ஆத்துமாக்களை யோவான் இங்கே காண்கிறான். அவன் ஏன் இங்கே வெறுமனே இரத்தசாட்சிகளைப் பற்றிப் பேசாமல், இரத்தசாட்சிகளின் ஆத்துமாக்களைப் பற்றிப் பேசுகிறான்? இவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடு என்ன?

ஒரு இரத்தசாட்சியின் எந்தப் பகுதி மரணத்துக்குப் பின்னும் தொடர்ந்து வாழ்கிறதோ, அதுவே ஆத்துமா.[87] கொலைகாரர்களுக்குச் சரீரத்தைக் கொல்லும் வல்லமை மட்டுமே உண்டு; ஆத்துமாவைக் கொல்லும் வல்லமை அவர்களுக்கு இல்லை. தம்முடைய நாமத்தினிமித்தம் கொல்லப்படுகிறவர்களுக்குக் கர்த்தராகிய இயேசு இந்த உண்மையை ஆறுதலாகக் கொடுக்கிறார்:

> “ஆத்துமாவைக் கொல்ல வல்லவர்களாயிராமல், சரீரத்தை மாத்திரம் கொல்லுகிறவர்களுக்கு நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்; ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் நரகத்திலே அழிக்க வல்லவருக்கே மிகவும் பயப்படுங்கள்” (மத்தேயு 10:28).

இங்கே பேசப்படுவது இப்படிப்பட்ட மனிதர்களைப் பற்றித்தான். தேவனுடைய வசனத்தினிமித்தம் அவர்களே கொல்லப்பட்டார்கள்; ஆனால் அவர்களுடைய ஆத்துமாக்கள் கொல்லப்படவில்லை. கர்த்தராகிய இயேசு இங்கே ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் வெளிப்படையாகவே வேறுபடுத்துகிறார். கொல்லப்படக்கூடிய சரீரத்தைப் போலல்லாமல், ஆத்துமா சாவாமையுள்ளது; அதைக் கொல்ல முடியாது. ஆகவே இங்கே “ஆத்துமாக்கள்” என்ற சொல் இதை உள்ளடக்குகிறது: பூமிக்குரிய சரீரத்தில் நடந்த வாழ்வு மரணத்தால் முடிவுக்கு வந்தது; ஆனால் அது

87. ஒப்பிடுக: பகுதி 3.2.

இடைவெளியில்லாமல் – சரீரத்துக்கு வெளியே – வேறொரு உலகில் தொடர்கிறது. யோவான் ஆத்துமாக்களைக் காண்கிறான்; மாம்சமும் இரத்தமுமான பூமிக்குரிய உடல்களை அவன் காணவில்லை; ஏனெனில் அவை பூமியிலேயே இருந்துவிட்டன.[88]

6:9-இலும் 20:4-இலும் ஆத்துமாக்கள் தெளிவாகவே இரத்தசாட்சிகளாகிய நபர்களையே குறிக்கின்றன. அவர்கள் பேசுகிறார்கள், அவர்களிடம் பேசப்படுகிறது என்பதிலிருந்து இது தெளிவாகிறது. இங்கே ஓர் உண்மையான உரையாடல் நடக்கிறது; அது அடையாள அர்த்தமுள்ளதல்ல. ஓர் உரையாடலுக்கு முழு உணர்வுநிலையும் செயல்படும் மனத் திறன்களும் தேவை; அவை இந்த ஆத்துமாக்களிடம் இருக்கின்றன என்பது வெளிப்படை. ஆகவே மரணத்துக்குப் பின்னும் இரத்தசாட்சிகளின் ஆளுமை, ஒரு மனித ஆளுமைக்கு இன்றியமையாத எல்லா அடையாளங்களோடும், முழுமையாகக் காக்கப்பட்டிருக்கிறது.

யோவான் ஆத்துமாக்களைக் கண்டான். ஆத்துமாக்களுக்கு இனி சரீரம் இல்லையென்றால், யோவான் எதைக் கண்டான்? இரத்தசாட்சிகள் என்று அவன் அடையாளம் கண்டுகொண்ட மனித உருவங்களையே யோவான் கண்டான் என்பது வெளிப்படை. மனித உருவங்கள் மட்டுமே ஒரு (வெண்மையான) அங்கியைப் பெற்று அதை உடுத்தி அணிந்துகொள்ள முடியும்.[89]

88. வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் "ஆத்துமா" என்ற சொல்லின் அர்த்தம் இடத்துக்கு இடம் வேறுபடுகிறது. கிரேக்கச் சொல் psyche ஏழு முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது: 6:9 (இரத்தசாட்சிகளாகிய நபர்கள்); 8:9; 12:11 (உயிர், அதாவது பூமிக்குரிய இருப்பு); 16:3 (கடலிலுள்ள எல்லா ஜீவஜந்துக்களும்); 18:13-14 (மனித ஆத்துமா, ஆத்துமா); 20:4 (6:9-இலுள்ள அதே அர்த்தம்). வேதவாக்கியத்தை விளக்குவதற்கு ஒரு முக்கியமான அடிப்படை விதி: ஒரு சொல்லின் அர்த்தத்தைத் தீர்மானிப்பது அந்த வேதப்பகுதியின் சூழலே. முதல் படியாக, எழுத்தாளர்கள் தாங்களே சொற்களை எப்படிப் பயன்படுத்தினார்கள் என்பதை ஆராய்வது நிச்சயமாகச் சுவாரசியமானது; அதன் பின்புதான் மற்ற எழுத்தாளர்களிடம் அதன் பயன்பாட்டை ஆராய வேண்டும்.
89. வெளிப்படுத்தின விசேஷம் அடையாளங்களால் நிறைந்தது; ஆனால் எல்லாவற்றையும் அடையாள அர்த்தத்தில் விளக்க வேண்டியதில்லை. இங்கே

ஆகவே இந்த ஆத்துமாக்களுக்கு ஒரு “சரீரம்” இருக்கிறது; அது பூமிக்குரிய சரீரத்திலிருந்தும், உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்திலிருந்தும் (ஏனெனில் உயிர்த்தெழுதல் இன்னும் நடைபெறவில்லை) வேறுபட்டது. இடைநிலையின் காலத்துக்காகவே விசேஷமாக உண்டாக்கப்பட்ட ஒரு தனி ஆவிக்குரிய சரீரத்தை நாம் இங்கே குறிக்கவில்லை; மாறாக, தனித்தன்மை காக்கப்படுவதையே குறிக்கிறோம்; மரணத்துக்குப் பின்னும் உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்னும் ஒருவரை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிவதும் அதில் அடங்கும். ஆத்துமாவே மனிதன்; இந்த இடைநிலையில், மறுமையில் காணக்கூடிய ஓர் உருவத்தில் தன்னை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் அது மனிதனாக இருக்கிறது. மறுமையில் ஆத்துமாவின் “தோற்றம்” பூமிக்குரிய சரீரத்தோடு தொடர்புடையது; இல்லாவிட்டால் பரலோகத்தில் ஒருவரையொருவர் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாது. இம்மைக்குரிய உலகில் இருக்கும் நம்மால் இதைக் கற்பனை செய்ய முடியாது. இங்கே மரித்தவர்கள் முழு உணர்வுநிலையோடு இருக்கிறார்கள், ஆளுமையுள்ளவர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள் என்பதை மட்டும் நாம் உறுதியாகக் குறித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

மறுரூப மலையில் மோசேயும் எலியாவும் தோன்றியபோதும் (மத்தேயு 17:1-8) அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிவது தெளிவாகிறது. அங்கே இந்த இரண்டு மனிதர்களும் நேரடியாக மனித உருவில் தோன்றுகிறார்கள் (இல்லாவிட்டால் அவர்களுக்குக் கூடாரங்களைப் போடலாம் என்ற எண்ணம் பேதுருவுக்கு வந்திருக்காது). உயிர்த்தெழுதல் இன்னும் நடைபெறாததால், மோசேக்கும் எலியாவுக்கும் உயிர்த்தெழுதலின் சரீரம் இருக்கவில்லை என்பதையும் இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய தோற்றம்

பேசப்படுவது கொல்லப்பட்டு, உண்மையான ஓர் இடத்தில் இருக்கும் உண்மையான நபர்களைப் பற்றியது.

மரணத்துக்குப் பின் உயிர்த்தெழுதல் வரையிலான நிலைக்கு ஏற்றதாக இருக்கிறது.[90]

இங்கே “ஆத்துமா” என்ற சொல்லைச் சரீரத்தின் “உயிர்” என்று மொழிபெயர்க்க முடியாது என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை குறிப்பிடுகிறோம். அப்படியானால் யோவான் பலிபீடத்தின் கீழ் எதைக் கண்டிருப்பான்? ஆகவே இந்தச் சூழலில் ஆத்துமா என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படும்போது, ஒருவரை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிவதைப் பற்றியே அது பேசுகிறது. அதனால்தான் வெளிப்படுத்தல் 6:9-இலும் 20:4-இலும் “ஆத்துமா” என்ற சொல்லே பயன்படுத்தப்படுகிறது; ஏனெனில் பிரிந்துபோன இவர்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிவதைப் பற்றியே இங்கே பேசப்படுகிறது; அது சரீரத் தன்மையையும் சார்ந்திருக்கிறது. மரணத்துக்குப் பின்னும் மனிதனின் ஆளுமையும் அதன் உருவமும், அதாவது அந்த நபருக்கே உரிய, அவரை அடையாளப்படுத்துகிற தோற்றமும், காக்கப்படுகின்றன.

சுருக்கமாகச் சொன்னால்: இங்கே ஆத்துமாக்கள் என்பவர்கள் மரித்துப்போய், சரீரத்துக்கு வெளியே முழு உணர்வுநிலையோடு (ஆகவே ஆத்தும நித்திரையில் அல்ல) பரலோகத்தில் இருக்கும் மனிதர்கள்.

பரலோகமே ஆத்துமாக்கள் தங்கியிருக்கும் இடம் என்பதை அடுத்த பகுதியில் காண்பிப்போம்.

2.8.2 பலிபீடத்தின் கீழ்

ஆத்துமாக்கள் “பலிபீடத்தின் கீழ்” காணப்படுகின்றன. தேவனுடைய வசனத்தினிமித்தம் அவர்கள் தங்கள் உயிரைப் பலியாக்கினார்கள் என்ற உண்மையோடு இந்தச் சொற்றொடர்

90. இந்தத் தோற்றம் ஒரு விதிவிலக்கு என்பதையும், ஆகவே எல்லாருக்கும் பொருந்துவதை இதிலிருந்து வருவிக்க முடியாது என்பதையும் நான் அறிவேன். வேதாகமத்தின் மற்ற எல்லாக் கூற்றுகளின் அடிப்படையிலும் இந்த விதிவிலக்கை முரணின்றி விளக்க முடியும் என்பதை மட்டுமே நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

நெருங்கிய தொடர்புடையது. அவர்கள் பலிபீடத்தின் “கீழ்” இருக்கிறார்கள் என்பது பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள இதைப்போன்ற ஒரு விஷயத்தை நினைவூட்டுகிறது. அங்கே சில பலிமிருகங்களின் இரத்தம் வெண்கலத் தகனபலிபீடத்தின் அடியிலே ஊற்றப்பட்டது (யாத்திராகமம் 29:12; லேவியராகமம் 4:7-34). ஆத்துமா இரத்தத்தில் இருக்கிறது (லேவியராகமம் 17:10-14). ஆகவே மனிதனின் மரணத்தை ஆத்துமா ஊற்றப்படுவது என்றும் சொல்லலாம் (சங்கீதம் 141:8; ஏசாயா 53:12). புதிய ஏற்பாட்டில், தேவனுக்காக உயிரை ஒப்புக்கொடுப்பதற்கு பலி ஒரு நன்கு அறியப்பட்ட உருவகம் (பிலிப்பியர் 2:17; 2 தீமோத்தேயு 4:6; ரோமர் 12:1).

வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் பலிபீடம் எட்டு முறை வருகிறது: அதிகாரம் 6:9; 8:3, 3, 5; 9:13; 11:1; 14:18; 16:7. பழைய ஏற்பாட்டில் இருப்பதுபோல வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் இரண்டு பலிபீடங்கள் (வெண்கலத் தகனபலிபீடமும் தூபபீடமும்) வேறுபடுத்தப்படுவதில்லை; ஆயினும் சில இடங்களில் வெண்கலத் தகனபலிபீடத்தையும் (6:9; 16:7), வேறு சில இடங்களில் பொன் தூபபீடத்தையும் (8:3; 9:13) நினைத்துப் பார்க்கலாம்.

பலிபீடம் இருக்கும் இடம் மிகத் துல்லியமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

- அது பரலோகத்திலுள்ள ஆலயத்தில் இருக்கிறது: “பின்பு வேறொரு தூதன் பரலோகத்திலுள்ள ஆலயத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்தான் ... அக்கினியின்மேல் அதிகாரமுள்ள வேறொரு தூதனும் பலிபீடத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்தான்” (14:17-18).
- அது தேவனுடைய சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக இருக்கிறது: “பின்பு, தேவனுக்கு முன்பாக நிற்கிற ஏழு தூதர்களையும் கண்டேன் ... வேறொரு தூதனும் வந்து, பொன் தூபகலசத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பலிபீடத்தின் படியிலே நின்றான்; சிங்காசனத்திற்கு முன்பாக இருந்த

பொற்பீடத்தின்மேல் சகல பரிசுத்தவான்களுடைய ஜெபங்களோடும் செலுத்தும்படி அவனுக்கு மிகுந்த தூபவர்க்கம் கொடுக்கப்பட்டது" (8:2-3).

- அது தேவனுக்கு மிக அருகில் இருக்கிறது: "அப்பொழுது தேவனுக்கு முன்பாக இருக்கிற பொற்பீடத்தின் நான்கு கொம்புகளிலுமிருந்து ஒரு சத்தம் உண்டாகக் கேட்டேன்" (9:13).

ஆகவே இரத்தசாட்சிகளின் ஆத்துமாக்கள் எங்கே இருக்கின்றன என்பது தெளிவாகிறது. அவர்கள் தேவனுக்கு மிக அருகில் தங்கியிருக்கிறார்கள். கர்த்தராகிய இயேசு சிலுவையில் மரித்தபின், தம்முடைய ஆவியைப் பிதாவின் கைகளில் ஒப்புவித்தபோது சென்ற பரதீசுக்கு இந்த இடம் ஒத்திருக்கிறது (லூக்கா 23:43, 46). கர்த்தர் தேவனுக்கு மிக அருகில், தம்முடைய பிதாவினிடத்திற்குச் சென்றார். பவுல் அதே "பரலோகப் பரதீசுக்கு" எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, அங்கே சொல்லப்படாத வார்த்தைகளைக் கேட்டான் (2 கொரிந்தியர் 12:2-4).

பலிபீடத்தின் கீழிருக்கும் ஆத்துமாக்கள் என்ன செய்கின்றன? இன்னும் கொஞ்சக்காலம் இளைப்பாற வேண்டுமென்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. இது ஆத்தும நித்திரையின் ஓய்வல்ல, உணர்வற்ற இருப்புமல்ல; மாறாக, இளைப்பாறுதலை இனிமையான பேரின்பமாக அனுபவிக்கும் ஓர் உணர்வுள்ள நிலை. இது வெளிப்படையாகவே சொல்லப்படுகிறது:

"இதுமுதல் கர்த்தருக்குள் மரிக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்! ஆம், அவர்கள் தங்கள் பிரயாசங்களை விட்டு இளைப்பாறும்படிக்கு என்று ஆவியானவர் சொல்லுகிறார்; அவர்களுடைய கிரியைகள் அவர்களைப் பின்தொடர்கின்றன" (வெளிப்படுத்தல் 14:13).

இவர்களுக்குப் பிரயாசமும் உழைப்பும் நிறைந்த காலம் கடந்துவிட்டது. தேவனுடைய சமுகத்தில் இளைப்பாறக்

கிடைத்திருப்பதை அவர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆத்துமாக்களுக்குப் பலிபீடத்தோடு உள்ள தொடர்பு, அது ஆராதனையின் இடம் என்ற முடிவுக்கும் வர அனுமதிக்கிறது (வெளிப்படுத்தல் 8:3). கிறிஸ்துவின் முகத்தில் விளங்கும் தேவனுடைய மகிமையைக் காணும்போது பரிசுத்தவான்கள் வியப்போடு ஆராதிப்பார்கள்.

மீண்டும் சொல்லுகிறோம்: ஆத்துமாக்கள் தேவனுடைய சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக, அவருக்கு மிக அருகில் இருக்கிறார்கள்; தங்கள் கிரியைகளை விட்டு இளைப்பாறுகிறார்கள். அவர்கள் தேவனுடைய மகிமையைக் கண்டு அவரைப் பணிந்து போற்றுகிறார்கள்.

நித்திரையடைந்த பரிசுத்தவான்கள் தங்கியிருக்கும் இடத்தைப் பற்றி இங்கே சொல்லப்படுவது புதிய ஏற்பாட்டின் மற்றக் கூற்றுகளோடு குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் ஒத்துப்போவதை நாம் காண்கிறோம்; வேதவாக்கியம் ஒன்றாயிருப்பதால் வேறுவிதமாக எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. நித்திரையடைந்த எல்லாப் பரிசுத்தவான்களையும், ஒருவரும் விடுபடாமல், கர்த்தராகிய இயேசு பரதீசு என்று அழைக்கும் இடத்திலேயே நாம் காண்கிறோம். அவர்கள் கிறிஸ்துவோடு இருக்கிறார்கள்; அங்கே அவர்கள் தங்கள் சொந்த இடத்தில் இருக்கிறார்கள், அதாவது கர்த்தரிடத்தில் தங்கள் வீட்டில் இருக்கிறார்கள்.

2.8.3 இந்த நிகழ்வு எந்தக் காலத்தில் நடக்கிறது?

இந்த ஆத்துமாக்கள், இன்னும் மரணத்தின் நிலையில் இருக்கும் மரித்த மனிதர்கள் என்ற விஷயத்துக்கு மீண்டும் வருகிறோம். அவர்கள் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள் (வசனம் 9), அவர்களுடைய இரத்தம் சிந்தப்பட்டது (வசனம் 10), அவர்கள் கொலை செய்யப்பட்டிருந்தார்கள் (வசனம் 11) என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்கள் பலிபீடத்தின் கீழ் இருக்கிறார்கள். இன்னும் உயிரோடிருக்கும் உடன்பணிவிடைக்காரரைப் போல அவர்கள் “சகோதரர்”

என்று அழைக்கப்படவில்லை (வசனம் 11b); அவர்கள் இன்னும் உயிர்த்தெழாததால் “ஆத்துமாக்கள்” என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஐந்தாம் முத்திரை உடைக்கப்படும் நேரத்தில் (வெளிப்படுத்தல் 6:9) இந்த இரத்தசாட்சிகளின் உயிர்த்தெழுதல் இன்னும் நடைபெறவில்லை.

உயிர்த்தெழுதல் இன்னும் நடைபெறவில்லை என்று நாம் ஏன் நம்புகிறோம்? தங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்காக அவர்கள் பழிவாங்கும்படி கூப்பிடுகிறார்கள். இந்த வேண்டுதல் உடனடியாக நிறைவேற்றப்படுவதில்லை. இன்னும் பூமியில் இருக்கும் அவர்களுடைய சகோதரரும் இரத்தசாட்சியாக மரித்துத் தங்கள் வாழ்க்கையை நிறைவுசெய்யும்வரை கொஞ்சக்காலம் காத்திருக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்படுகிறது. தம்முடைய ஊழியக்காரரின் இரத்தத்துக்காகப் பழிவாங்குதலை (19:2) கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து தாமே தம்முடைய வல்லமையான பிரசன்னமாகுதலின்போது நிறைவேற்றுவார். கிறிஸ்துவின் பிரசன்னமாகுதலின்போதுதான் உயிர்த்தெழுதல் நடைபெறும் (20:4). ஆகவே அதுவரை அது நடைபெறவில்லை; ஏனெனில் சகோதரர் இன்னும் பூமியில் இருக்கிறார்கள், துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள்.

ஆகவே ஐந்தாம் முத்திரையின் கீழ் குறிப்பிடப்படும் சில குறிப்புகளிலிருந்தே, சகோதரரின் உயிர்த்தெழுதலும் கிறிஸ்துவின் வருகையும் இன்னும் நடைபெறவில்லை என்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாம். 6:9-11-இலுள்ள காட்சி மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமாவின் நிலையை விவரிக்கிறது.

2.8.4 பழிவாங்குதலுக்கான வேண்டுதல்

இப்போது ஆத்துமாக்களின் பழிவாங்குதலுக்கான வேண்டுதலுக்கு மீண்டும் வருகிறோம். மரணத்துக்குப் பின் உணர்வுள்ள ஒரு வாழ்வை மறுக்கிறவர்கள், இந்த வார்த்தைகளை உண்மையில் யாரோ பேசியவையாகப் புரிந்துகொள்ளாமல், முற்றிலும் அடையாள அர்த்தத்தில்

விளக்குகிறார்கள் (ஒப்பிடுக: ஆதியாகமம் 4:10; யாக்கோபு 5:4; லூக்கா 19:40). மேலும், சிலுவையில்கூடத் தம்மைக் கொன்றவர்களுக்காக ஜெபித்த கிறிஸ்துவின் மாதிரியைப் பின்பற்ற விரும்புவதால், கிறிஸ்தவர்கள் ஒருபோதும் பழிவாங்கும்படி கூப்பிடமாட்டார்கள் என்றும் அவர்கள் வாதிடுகிறார்கள். ஆகவே ஆபேலின் இரத்தத்தைப் போலவே இந்த இரத்தமும் அடையாள அர்த்தத்தில் மட்டுமே பழிவாங்குதலைக் கேட்க முடியும் என்கிறார்கள்.

ஆத்துமாக்கள் பழிவாங்குதலைக் கேட்கின்றன, இதனால் அவை உண்மையிலேயே கிறிஸ்தவச் சிந்தையோடு ஒத்துப்போகவில்லை என்பது உண்மையில் கவனிக்கத்தக்கது. ஆயினும் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தால் மட்டுமே கிறிஸ்தவச் சிந்தையை மறுதலிக்கிறவர்களாக இருப்பார்கள். இந்தக் கேள்விக்கான தீர்வு, வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தை வரலாற்றுரீதியில் எப்படி விளக்குகிறோம் என்பதைச் சார்ந்திருக்கிறது. குறிப்பாக, கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் வரலாற்றுரீதியில் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தின் ஆரம்பத்தில் இருக்கிறோமா, நடுவில் இருக்கிறோமா, அல்லது ஏற்கெனவே அதன் முடிவில் இருக்கிறோமா என்ற கேள்வி இதில் அடங்கும். இதை இங்கே விரிவாக ஆராய முடியாவிட்டாலும், என் புரிதலின்படி வரலாற்று அல்லது தீர்க்கதரிசனச் சட்டகத்தைச் சுருக்கமாகத் தருகிறேன்.

வெளிப்படுத்தல் 1:19-இலுள்ள பிரிவின்படி, ஏழு நிருபங்களும் கிறிஸ்தவ சபையின் வரலாற்றை அதன் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரை தீர்க்கதரிசன ரீதியில் கண்ணோட்டமிடுகின்றன. இதன்படி, மறுபடியும் பிறந்த கிறிஸ்தவர்கள் 4-ஆம் அதிகாரம் முதல் இனி பூமியில் இல்லை, பரலோகத்தில் இருக்கிறார்கள். அங்கே கிறிஸ்தவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்து விசுவாசிகளோடுகூட, மகிமைப்படுத்தப்பட்ட விசுவாசிகளாக, 24 மூப்பர்களில் சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள்.

கிறிஸ்தவர்கள் பரலோகத்தில் இருக்கும்போது, இஸ்ரவேலிலிருந்தும் (வெளிப்படுத்தல் 7:3-8) புறஜாதிகளிலிருந்தும் (வெளிப்படுத்தல் 7:9-12) மனிதர்கள் விசுவாசத்துக்கு வருவார்கள். ஆகவே பலிபீடத்தின் கீழிருக்கும் ஆத்துமாக்கள் கிறிஸ்தவர்கள் அல்ல, தேவனுடைய சபையைச் சேர்ந்தவர்களும் அல்ல என்று இது அர்த்தப்படுத்துகிறது. சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலுக்குப் பின் பிரசங்கிக்கப்படப்போகிற ராஜ்யத்தின் சுவிசேஷத்தின் அறிவிப்பை (மத்தேயு 24:14) பலிபீடத்தின் கீழிருக்கும் ஆத்துமாக்கள் விசுவாசித்தார்கள். தங்கள் விசுவாசத்தினிமித்தம் அவர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பழிவாங்கும்படி கூப்பிடுவது பழைய ஏற்பாட்டுக்கே உரியது (உபாகமம் 32:43; 2 இராஜாக்கள் 9:7; சங்கீதம் 79:10), கிறிஸ்தவத்துக்குரியதல்ல. ஆகவே பழிவாங்குதலுக்கான வேண்டுதலை அடையாள அர்த்தத்தில் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை; ஏனெனில் அது மகா உபத்திரவக் காலத்தின் விசுவாசிகளுடைய புரிதலுக்கும் நிலைக்கும் ஏற்றதாக இருக்கிறது.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- "பலிபீடத்தின் கீழிருக்கும் ஆத்துமாக்களைப்" பற்றிய விவரிப்பு எந்த விதத்தில் நமக்கு ஆறுதலாக இருக்க முடியும்?
- இங்கே பேசப்படுவது மரித்த பரிசுத்தவான்களைப் பற்றியது என்று ஏன் சொல்லலாம்?
- அவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட உடல் இருக்கிறது?

2.9 நித்திய ஜீவன்

மரணத்துக்குப் பின், உயிர்த்தெழுதலில், அல்லது நித்தியத்தில் மனிதனின் நிலையைப் பற்றி ஆராயும்போது, வேதாகமம் "நித்திய ஜீவன்"[91] என்று அழைப்பதை ஏறக்குறைய தவிர்க்க

91. புதிய ஏற்பாட்டில் நித்திய ஜீவனைப் பற்றிப் பேசும் எல்லா வசனங்களும் இவை: மத்தேயு 19:16, 29; 25:46; மாற்கு 10:17, 30; லூக்கா 10:25; 18:30; யோவான் 3:15-16, 36; 4:14, 36; 5:24, 39; 6:27, 40, 47, 54, 68; 10:28; 12:25, 50; 17:2-3; அப்போஸ்தலர் 13:46,

முடியாமல் சந்திக்கிறோம். கிறிஸ்தவச் செய்தியின் ஒப்பற்ற அம்சமாக, நித்திய ஜீவன் மரணத்துக்கும் அழிவுக்கும் எதிராக நிற்கிறது என்பது முக்கியமான விஷயம். இந்த ஜீவனைச் சம்பாதிக்க முடியுமானால் மனிதன் எவ்வளவு விலை கொடுப்பான்; அதைப் பெற்றுக்கொள்ள அவன் எதைத்தான் கொடுக்கமாட்டான்! தேவனுடைய குமாரன் மூலமாக இந்த ஜீவனை உண்மையில் நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் – அதுவும் விலையின்றி. ஆகவே நித்திய ஜீவனோடு தொடர்புடையதாக விசுவாசிகளைப் பற்றி மட்டுமே பேச முடியும். தேவனுடைய குமாரனை விசுவாசித்து அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதால் அவர்களுக்கு மட்டுமே நித்திய ஜீவன் உண்டு.[92] தேவனுடைய கிருபை வரமாக அவர்கள் நித்திய ஜீவனை உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் (ரோமர் 6:23).

விசுவாசியின் மரணத்தைப் பொறுத்தவரை நித்திய ஜீவனுக்கு என்ன முக்கியத்துவம் உண்டு? அவன் மரணத்தில் நித்திய ஜீவனை ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டு அல்லது இழந்துவிட்டு, உயிர்த்தெழுதலில் அதை மீண்டும் பரிசாகப் பெறுவது சாத்தியமா?

இந்தக் கேள்வியை ஆராய்வதற்கு முன், நித்திய ஜீவன் என்பது உண்மையில் என்ன என்பதை முதலில் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

2.9.1 நித்திய ஜீவன் என்றால் என்ன?

தேவனைத் தவிர எதுவும் எவரும் நித்தியமானவர்கள் அல்ல. ஆரம்பமும் முடிவும் இல்லாத நித்தியர் அவரே (ஆதியாகமம் 21:33; ஏசாயா 40:28; ரோமர் 16:26). ஆகவே நித்திய ஜீவன் என்பது நித்திய தேவனுடைய சொந்த ஜீவனே. தேவனுடைய நித்திய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறித்து இப்படிச் சொல்லப்படுகிறது: “இவரே மெய்யான தேவனும் நித்திய

48; ரோமர் 2:7; 5:21; 6:22-23; கலாத்தியர் 6:8; 1 தீமோத்தேயு 1:16; 6:12; தீத்து 1:2; 3:7; 1 யோவான் 1:2; 2:25; 3:15; 5:11, 13, 20; யூதா 21.

92. யோவான் 3:16, 36; 6:40, 47, 54; 10:28; 11:25; 1 யோவான் 5:13.

ஜீவனுமாயிருக்கிறார்” (1 யோவான் 5:20). அவர் தம்மைக் குறித்தே சாட்சி கொடுக்கிறார்: “நானே வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்” (யோவான் 14:6; ஒப்பிடுக: 11:25). நித்திய ஜீவன் குமாரனில் ஆளாக உருவெடுத்திருக்கிறது. அவர் தமக்குள்ளே ஜீவனை உடையவராயிருக்கிறார் (யோவான் 1:4); ஆகவே அதை வெளிப்படுத்தக்கூடியவர் அவர் ஒருவரே. “நித்திய ஜீவன் என்பது உணர்வுள்ள, சிந்திக்கிற, சித்தங்கொள்ளுகிற, உணருகிற, அறிகிற, அன்புகூருகிற தேவனுடைய சொந்த ஜீவனே”.[93]

தேவனுடைய இன்னொரு அடையாளமும் இந்த ஜீவனோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது: தேவன் பரலோகத்தில் வாசமாயிருக்கிறார் (சங்கீதம் 115:3; மத்தேயு 6:9 முதலியவை); ஆகவே நித்திய ஜீவன் பரலோகத்தின் ஜீவன். அங்கேதான் அது தன் வீட்டில் இருக்கிறது. இந்த ஜீவன் இந்தச் சிருஷ்டியின் இயற்கையான வாழ்வின் தளத்தைச் சேர்ந்ததல்ல. மனிதப் புலன்களின் எல்லைக்கு அப்பாலுள்ள வேறொரு உலகத்தைச் சேர்ந்தது (2 கொரிந்தியர் 4:18).

இந்த அர்த்தத்தில்தான் இயேசு நிக்கொதேமுவிடம் நித்திய ஜீவனைப் பற்றிப் பேசுகிறார். அவர் அதைப் “பரமகாரியங்கள்” என்று அழைக்கிறார் (யோவான் 3:12). நித்திய ஜீவன் என்பது பிதாவின் வீட்டிலுள்ள ஜீவன் (யோவான் 14:3); பிதாவுக்கும் குமாரனுக்கும் உள்ள ஐக்கியமும் (1 யோவான் 1:2-3) அன்பும் (யோவான் 17:24) அதன் அடையாளங்கள்.

கிறிஸ்துவுக்குள் விசுவாசிகளுக்கு அருளப்பட்ட பரலோக ஆசீர்வாதத்தின் நிறைவுக்கும் (எபேசியர் 1:3) ஆவிக்குரிய ஐசுவரியத்துக்கும் சாரமே நித்திய ஜீவன். அவர்கள் பிதாவோடும் குமாரனோடும் ஐக்கியத்தில் வைக்கப்பட்டிருப்பதும் அதில் அடங்கும் (1 யோவான் 1:1-4; யோவான் 14:23; 1 கொரிந்தியர் 1:9). நித்திய ஜீவனை அவர்கள் இப்போதே உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்; எதிர்காலத்தில்

93. W.J. Ouweneel, Das ewige Leben, Neustadt (Ernst-Paulus Verlag), 1980; பக். 9.

அதைப் பெறுவதற்காக அவர்கள் காத்திருக்கவில்லை (யோவான் 3:36; 5:24).

2.9.2 நித்திய ஜீவனும் சாவாமையும்

நித்திய ஜீவனும் சாவாமையும் ஒன்றே என்பதுபோல இந்தச் சொற்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றொன்று குழப்பிக்கொள்ளப்படுகின்றன. இது ஒரு பெரிய தவறு. நித்திய ஜீவன் முதன்மையாக ஒரு கால அளவையோ வாழ்வின் நீளத்தையோ (அளவு) குறிக்கவில்லை, மாறாக வாழ்வின் "தன்மையை" விவரிக்கிறது என்பது மேலே சொன்னவற்றிலிருந்து தெளிவாகிறது. பரலோகத்தில் வாசமாயிருக்கிற நித்திய தேவனுடைய ஜீவன் அது என்பதிலேயே நித்திய ஜீவனின் தன்மை அடங்கியிருக்கிறது. குமாரனில் இருக்கிற தேவனுடைய முழு நிறைவையும் இந்த ஜீவன் தன்னோடு கொண்டுவருகிறது. திரியேக தேவன் அநாதி நித்தியமாக வாசம்பண்ணின பிதாவின் வீட்டில் அனுபவிக்கப்படும் ஜீவன் அது.

ஆகவே நித்திய ஜீவனைச் சாவாமைக்கோ நித்திய இருப்புக்கோ சமமாக்குவது போதாது.[94] நிச்சயமாக நித்திய ஜீவன் சாவாமையையும் உள்ளடக்குகிறது; இல்லாவிட்டால் அது "நித்திய" ஜீவனாக இருக்காது. ஆனால் நித்திய ஜீவனின் அர்த்தம் கால அம்சத்தை வெகுவாகக் கடந்து செல்கிறது.

"நித்திய ஜீவன்", "சாவாமை" ஆகியவற்றை ஒரே அர்த்தமுள்ள சொற்களாகப் பயன்படுத்தினால், நித்திய ஜீவனை உடையவர்களாயிராத அவிசுவாசிகளுக்கு நித்திய இருப்பு இல்லை என்ற தவறான முடிவுக்கு எளிதில் வந்துவிடலாம். ஆனால் நித்திய இருப்பு நித்திய ஜீவனை உடையவர்களாயிருப்பதைச் சார்ந்ததல்ல.

94. நித்திய ஜீவன் என்று வரும் இடங்களில் சாவாமை என்று வாசித்துப் பார்க்க வாசகர் தாமே முயலலாம். மிகச் சில இடங்களில் மட்டுமே இந்தச் சொற்களை ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றொன்றைப் பயன்படுத்த முடியும் என்பதை அவர் சீக்கிரத்தில் கவனிப்பார்.

மீண்டும் சொல்லுகிறேன்: நித்திய ஜீவன் ஒருபோதும் முடிவடையாத ஒரு வாழ்வு மட்டுமல்ல; அது முற்றிலும் வேறுவிதமான ஒரு ஜீவன். இந்த ஜீவன் அவிசுவாசிக்கு இல்லை. "[நித்திய] ஜீவனைக்" காணமாட்டார்கள் என்று சிலரைப் பற்றி யோவான் பேசும்போது இதைத் தெளிவுபடுத்துகிறான். தேவனுடைய கோபம் அவர்கள்மேல் நிலைநிற்கும் (யோவான் 3:36). ஆனால் மனிதன் அழிக்கப்பட்டு, அதன் விளைவாக நித்திய மரணம் வருவதோடு தேவனுடைய கோபம் தீர்ந்துபோவதில்லை. தேவனுடைய கோபம் பொறுப்புள்ள சிருஷ்டிகளுக்கு எதிராக இருக்கிறது; ஆகவே எப்போதும், அதாவது நித்தியமாக, இருக்கும் மனிதர்கள்மேல் மட்டுமே அது என்றென்றைக்கும் "நிலைநிற்க" முடியும். நித்திய ஜீவனுக்கும் நித்திய இருப்புக்கும் இடையே பெரிய வேறுபாடு உண்டு என்பதை இந்த வசனம் தெளிவாக்குகிறது.

2.9.3 ஒரு மனிதன் தேவனுடைய ஜீவனை எப்படிப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்?

தேவன் தாமே மனிதனாகாவிட்டால், மனிதர்கள் நித்திய ஜீவனை, தேவனுடைய ஜீவனை, பெற்றுக்கொண்டிருக்க முடியாது. அதுவே நடந்தது. கிறிஸ்துவே ஆகிய ஜீவவார்த்தையைக் குறித்து அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் சொல்லுகிறான்: "அந்த ஜீவன் வெளிப்பட்டது; பிதாவினிடத்திலிருந்ததும், எங்களுக்கு வெளிப்பட்டதுமான நித்தியமாயிருக்கிற அந்த ஜீவனை நாங்கள் கண்டு, அதைக்குறித்துச் சாட்சிகொடுத்து, அதை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம்" (1 யோவான் 1:2).

கிறிஸ்துவே ஜீவனுடைய வார்த்தை (logos), அதாவது ஜீவனின் பூரணமான வெளிப்பாடும் வெளிப்படுத்துதலும்; ஏனெனில் அவருக்குள் ஜீவன் இருக்கிறது (யோவான் 1:4; 14:6). மனிதனாக அவர் தமக்குள்ளே ஜீவனை உடையவராயிருக்கிறார்; ஆகவே அதை மனிதர்களுக்குக் கொடுக்க அவரால் முடியும் (யோவான் 5:26). மனிதர்கள்

மரணத்தில் கிடந்ததால், உலகத்துக்கு ஜீவனைக் கொண்டுவருவதற்காக வார்த்தை மாம்சமானார் (யோவான் 5:24; எபேசியர் 2:1). ஆவிக்குரிய மரணம் பாவத்தின் விளைவு. ஆகவே நாம் ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி, தேவனுடைய குமாரன் நம்முடைய பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக வேண்டியிருந்தது (1 யோவான் 4:9-10).

தங்கள் பாவங்களில் ஆவிக்குரிய விதத்தில் மரித்தவர்கள் (கொலோசெயர் 2:13) பெற்றுக்கொள்வது “ஆவிக்குரிய” ஜீவன். தேவனுடைய குமாரனின் நாமத்தில் விசுவாசிக்கும்போது அவர்கள் அந்த ஜீவனைத் தேவனுடைய ஈவாகப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள் (1 யோவான் 5:13). இதற்கு மறுபிறப்பின் மூலம் தேவன் தலையிடுவது அவசியம்; ஏனெனில் ஒரு மனிதன் இந்தப் பிறப்பைத் தானாக உண்டாக்க முடியாது (யோவான் 1:13). மறுபிறப்போடு இப்படிப்பட்ட மனிதர்களின் ஆவிக்குரிய ஜீவனின் வரலாறு தொடங்குகிறது; அது ஒருபோதும் முடிவடையாது.

இந்த ஜீவன் அவர்களுடைய உடைமையாகிறது; ஆகவே அவர்கள் அதைத் தங்களுக்குள்ளே உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் (யோவான் 6:53; 1 யோவான் 3:15). அதே வேளையில் அவர்கள் அதைக் குமாரனில் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது (1 யோவான் 5:11); ஏனெனில் ஜீவனின் ஊற்றாகிய அவரைச் சார்ந்திருந்தால் மட்டுமே அவர்கள் அதை உடையவர்களாயிருக்க முடியும். அவருக்கு வெளியே அவர்கள் அதை உடையவர்களாயிருக்க முடியாது. இவ்விதமாக அவர்கள் திவ்விய சுபாவத்துக்குப் “பங்குள்ளவர்களாகிறார்கள்” (2 பேதுரு 1:4); ஓர் இலை கிளையில் இருக்கும்போது மட்டுமே புதிதாகவும் பச்சையாகவும் இருக்க முடிவதுபோல.

2.9.4 விசுவாசிகள் நித்திய ஜீவனை எவ்விதம் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்?

விசுவாசிகள் மறுபிறப்பின் மூலம் பெற்றுக்கொண்டதும் (யோவான் 3; 1 பேதுரு 1:23-25) தேவனுக்கு முன்பாக உடையவர்களாயிருப்பதுமான ஜீவன் “நித்திய ஜீவன்”. இதன் அர்த்தம்: இந்த ஜீவன், (எந்தக் காரணத்தினாலாவது) மீண்டும் அவர்களிடமிருந்து பிரிந்துபோகக்கூடிய, விசுவாசிகளின் ஒரு பகுதி மட்டுமல்ல. சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்து மீண்டும் இழந்துபோகக்கூடிய ஒரு விலையுயர்ந்த பரிசைப் போன்றதல்ல அது. நித்திய ஜீவன் விசுவாசிகளின் ஜீவனாகிவிட்டது; கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுக்கு முன்பாக அது அவர்களுடைய நிலையும் அவர்களுடைய புதிய இருப்புமாயிருக்கிறது. மரித்தோரிலிருந்து ஜீவனுள்ளவர்களாக்கப்பட்டவர்களின் இந்தப் புதிய இருப்பைப் பவுல் புதிய சிருஷ்டியாகவும்,[95] தேவனுடைய கிரியையாகவும்[96] விவரிக்கிறான். புதிய ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்வதன் மூலம் பாவி ஒரு புதிய மனிதனாகிறான்.

மேலே சொன்னதை விளக்க ஓர் உதாரணம்: நம்முடைய இயற்கையான வாழ்வை (கிரேக்கம்: bios) விளைவுகள் இல்லாமல் இழந்துவிடக்கூடிய ஒரு பொட்டலத்தைப் போல நாம் சுமந்து திரிவதில்லை. அதை இழப்பவன் மரிக்கிறான். இயற்கையான வாழ்வு என்பது சரீர மரணத்தால் முடிவுக்கு வரும் நம்முடைய முழு பூமிக்குரிய இருப்பையே குறிக்கிறது. நாம் நித்திய ஜீவனை உடையவர்களாயிருக்கும் விதத்தையும் இதோடு ஒப்பிடலாம். நித்திய ஜீவனை இழக்க முடியுமென்றால், அதனால் புதிய சிருஷ்டி அழிக்கப்பட்டுவிடும். ஆனால்

95. நித்திய ஜீவன் நிச்சயமாக ஒரு சிருஷ்டி அல்ல; ஆனால் விசுவாசிகள் இப்போது அதை உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள், அது அவர்களுடைய புதிய நிலையின் அடையாளமாயிருக்கிறது என்ற உண்மையைப் புதிய சிருஷ்டியின் ஒரு பகுதியாகக் கருதலாம்.
96. 2 கொரிந்தியர் 5:17; கலாத்தியர் 6:15; எபேசியர் 2:5, 10; 4:23-24; கொலோசெயர் 3:9-11.

உண்மை அதற்கு நேர் எதிரானது. புதிய சிருஷ்டி கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவனுடைய கிரியையாயிருப்பதால், அதை இனி அழிக்க முடியாது.

பூமியிலுள்ள வாழ்வு மனிதனை ஓர் ஆளுமையாக்கும் உணர்வுள்ள இருப்பை உள்ளடக்குகிறது. தன்னை வெளிப்படுத்தும் திறன், சிந்திக்க, உணர, அறிய, அன்புகூர உள்ள வல்லமை – இவையே அது. பூமிக்குரிய வாழ்வின் இந்த அடையாளங்களை நாம் நித்திய ஜீவனுக்கும் பொருத்தலாம். இயற்கையான வாழ்வு மனிதனை ஓர் ஆளுமையாக்குவதுபோல, பவுல் ஒரு புதிய ஆளுமையைப் பற்றி, ஒரு புதிய "நான்" பற்றிப் பேசுகிறான்: "… இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைக்கிறார்" (கலாத்தியர் 2:20). விசுவாசி புதிய ஜீவனை உடையவனாயிருக்கும் விதம் அவனை ஒரு புதிய ஆளுமையாக்குகிறது. ஆகவே இப்போது நாம் தேவனைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக இருக்க முடியும்; ஏனெனில் அவருடைய ஜீவனும் அவருடைய சுபாவமும் நமக்கு உண்டு. இந்த ஜீவனின் வல்லமை பரிசுத்த ஆவியானவர்; நித்திய ஜீவனைப் போலவே அவரும் நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறார்.

நித்திய ஜீவன் மரிக்க முடியாது என்பதால், இந்த நிலையின்மேலும் இந்த இருப்பின்மேலும் மரணத்துக்கு இனி எந்தச் செல்வாக்கும் இல்லை.

இப்போது நித்திய ஜீவனின் தன்மை, அர்த்தம், வீச்சு ஆகியவற்றை வரையறுத்த பின், நம்முடைய ஆரம்பக் கேள்விக்குத் திரும்புவோம்.

2.9.5 நித்திய ஜீவனும் மரணமும்

விசுவாசி மரிக்கும்போது நித்திய ஜீவனுக்கு என்ன நடக்கிறது? நித்திரையடைந்தவர்களுக்கு நித்திய ஜீவன் என்ன அர்த்தமுள்ளது? மரணத்துக்குப் பின் விசுவாசிகளின் நிலையைப் பொறுத்தவரை இதுவே மையக் கேள்வி.

கர்த்தராகிய இயேசு இந்தக் கேள்விக்குத் தெளிவான பதில் தருகிறார்: “நானே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்; என்னை விசுவாசிக்கிறவன் மரித்தாலும் பிழைப்பான்; உயிரோடிருந்து என்னை விசுவாசிக்கிறவனெவனும் என்றென்றைக்கும் மரியாமலும் இருப்பான்” (யோவான் 11:25-26). கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து தம்முடைய ஆளத்துவத்திலேயே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறார் என்ற உண்மை, விசுவாசிகளுக்கு – உயிரோடிருப்பவர்களுக்கும் மரித்தவர்களுக்கும் – தொலைநோக்குள்ள, ஆசீர்வாதமான விளைவுகளைக் கொண்டிருக்கிறது.

2.9.6 மரித்த விசுவாசிகள்

மரித்துப்போன விசுவாசிகளுக்கு, கர்த்தர் இவையாயிருக்கிறார் என்ற அவருடைய வார்த்தை என்ன அர்த்தமுள்ளது:

- அவர் உயிர்த்தெழுதலாயிருக்கிறார்?
- அவர் ஜீவனாயிருக்கிறார்?

அவர்கள் ஒருநாள் உயிர்த்தெழுவார்கள் என்பதால் பிழைப்பார்கள். இதன் மூலம் சரீர உயிர்த்தெழுதலே குறிக்கப்படுகிறது என்பதை ஏற்கெனவே கண்டோம். அவர் உயிர்த்தெழுதலாயிருப்பதால், அது அவர்களுடைய சரீர மரணத்தின் முடிவையும் மீண்டும் ஜீவனுக்குள் பிரவேசிப்பதையும் குறிக்கிறது. அவருடைய ஆளத்துவத்திலும், அவருடைய பிராயச்சித்தக் கிரியையிலும், அவருடைய உயிர்த்தெழுதலிலும் அஸ்திபாரப்பட்டிருக்கிற உயிர்த்தெழுதலின் நம்பிக்கை இதுவே. சரீரம் எழுப்பப்படும் என்பதற்கு நித்திய ஜீவனே உத்தரவாதம். அப்போது சரீரமும் முழு அளவில் நித்திய ஜீவனில் பங்குபெறும்.

அவர்கள் மரித்தாலும் பிழைப்பார்கள்: மரணத்துக்கு உடனடியாகப் பின் விசுவாசியின் நிலை இங்கே குறிக்கப்படுகிறது. விசுவாசி மரிக்கும்போது, நித்திய ஜீவனின்

எல்லா அடையாளங்களோடும் (காண்க: பகுதி 2.9.4) ஜீவன் நிலைத்திருக்கிறது. மரணம் நித்திய ஜீவனைத் தொடுவதில்லை; அது பாதிக்கப்படாமல் “மரணவாசல்” வழியாகக் கடந்து செல்கிறது. நடைமுறையில் இதன் அர்த்தம்: புதிய ஜீவன், அதாவது விசுவாசியின் புதிய “நான்”, புதிய மனிதனின் ஆளுமை உணர்வு, மரணத்துக்குப் பின்னும் நிலைத்திருக்கிறது. நித்திய ஜீவன் விசுவாசியோடு பிரிக்க முடியாதபடி இணைந்திருக்கிறது.

நித்திய ஜீவனை இனி ஒருபோதும் விசுவாசியிடமிருந்து பிரிக்க முடியாது என்பது இந்தச் சூழலில் மீண்டும் தெளிவாகிறது. அவன் மரித்தாலும், இந்த ஜீவனின் வல்லமையிலும் உணர்விலும் தொடர்ந்து வாழ்கிறான். நித்திய ஜீவனால் மட்டுமே சாத்தியமான பிதாவோடும் குமாரனோடும் உள்ள ஐக்கியம் தடைபடுவதில்லை.

2.9.7 உயிரோடிருக்கும் விசுவாசிகள்

தாம் உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருப்பது உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு என்ன அர்த்தமுள்ளது என்பதை யோவான் 11:26-இல் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்: உயிரோடிருப்பவர்கள் என்றென்றைக்கும் மரிப்பதில்லை. இந்தச் சத்தியத்தைக் கர்த்தர் வேறு இடங்களில் இன்னும் இரண்டு முறை சொல்லுகிறார்: “வானத்திலிருந்து இறங்கின அப்பம் இதுவே; உங்கள் பிதாக்கள் புசித்தும் மரித்ததுபோல அல்ல; இந்த அப்பத்தைப் புசிக்கிறவன் என்றென்றைக்கும் பிழைப்பான்” (யோவான் 6:58); மேலும், “ஒருவன் என் வார்த்தையைக் கைக்கொண்டால், அவன் என்றென்றைக்கும் மரணத்தைக் காண்பதில்லை” (யோவான் 8:51).

யோவான் 11:26-இலுள்ள வசனத்தின் முதல் பகுதியில் மரித்துப்போன விசுவாசிகளைப் பற்றிக் கர்த்தர் பேசுகிறார்; ஆனால் இரண்டாம் பகுதியில் விசுவாசிகள் இனி மரிப்பதே இல்லை என்று சொல்லுகிறார் – இது கவனிக்கத்தக்கது. ஆயினும் விசுவாசியும் அவிசுவாசியைப் போலவே இன்னும்

மரிக்கிறான். இது ஒரு முரண்பாடா? வசனத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் மரணத்துக்கு வேறோர் அம்சம் இருக்கிறது. விசுவாசிகளின் மரணமும் அவிசுவாசிகளின் மரணமும் ஒன்றல்ல. மரிக்கும் விசுவாசி, அவிசுவாசி தன் சரீர மரணத்துக்குப் பின் எதிர்நோக்கிச் செல்லும் நித்திய மரணத்தைக் காணமாட்டான். சரீர மரணம் பாவியை நித்திய நியாயத்தீர்ப்பை நோக்கி நடத்துகிறது; அதுவே நித்திய மரணம் (வெளிப்படுத்தல் 20:14); ஏனெனில் “மனுஷர் ஒரேதரம் மரிப்பதும், பின்பு நியாயத்தீர்ப்படைவதும் அவர்களுக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது” (எபிரெயர் 9:27). பாவிக்கு மரணமும் நியாயத்தீர்ப்பும் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. அவனுக்கு இனி நம்பிக்கையும் இல்லை, உதவியும் இல்லை. இதுவே அவிசுவாசியின் மரணம்!

பாவியின் இந்த மரணத்தை விசுவாசி மரிக்கமாட்டான். மனிதன்மேல் பாவத்தின் விளைவு (மரணம்) கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலால் விசுவாசிகளுக்கு முற்றிலும் நீக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் இன்னும் சரீர மரணத்தைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தாலும், இனி மரிக்க முடியாத ஒரு புதிய சுபாவம் இப்போதே அவர்களுக்கு உண்டு. திவ்விய ஜீவனின் வல்லமையில் மரணத்தை ஜெயித்தவருடைய ஜீவன் அது. அவர் உயிர்த்தெழுதலாயிருப்பதால், அது மரணத்துக்கு இனி எந்த அதிகாரமும் இல்லாத ஒரு ஜீவன்.

விசுவாசி உயிரோடிருந்தாலும் மரித்திருந்தாலும், எப்போதும் நித்திய ஜீவனின் வல்லமையிலும் உணர்விலும் வாழ்கிறான். மரணத்தின் காரணமாக சரீரம் மட்டுமே ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு அதிலிருந்து விலக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுருக்கம்: விசுவாசி கடந்துசெல்லும் மூன்று வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளிலும் நித்திய ஜீவன் அவனுடைய உடைமையாக இருக்கிறது. அவன் மறுபடியும் பிறக்கும்போது, அவனுடைய பூமிக்குரிய வாழ்வின்போதே அது தொடங்குகிறது. அதன் பின் மரணத்துக்குப் பின்னும் அது

அவனுடைய உடைமையாக இருக்கிறது. இறுதியாக அது உயிர்த்தெழுதலில் நித்திய பூரணத்துக்கு நடத்துகிறது.

2.9.8 நித்திய ஜீவனின் எதிர்கால வடிவம்

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் (ரோமர் 5:21, 6:22-இல்) ஒத்தமைவுச் சுவிசேஷங்களும் (மத்தேயு 18:8; 25:46; மாற்கு 10:30; லூக்கா 18:30-இல்) நித்திய ஜீவனைப் பற்றி அதன் எதிர்கால வடிவத்தில் பேசுகிறார்கள்; யோவானிடம் இருப்பதுபோல தற்போதைய உடைமையாக அல்ல.

நித்திய ஜீவனை முழுமையாக உடையவர்களாயிருப்பதையும் அனுபவிப்பதையும் பவுல் உயிர்த்தெழுதலிலுள்ள அழியாமையோடு இணைக்கிறான். "சோர்ந்துபோகாமல் நற்கிரியைகளைச் செய்து, மகிமையையும் கனத்தையும் அழியாமையையும் [உயிர்த்தெழுதலில் சரீரத்தின் அழியாமையை] தேடுகிறவர்களுக்கு" கிடைக்கும் பலன் நித்திய ஜீவனாக இருக்கும் என்று அவன் சொல்லுகிறான் (ரோமர் 2:7). பவுலுக்கு, நித்திய ஜீவன் அதன் முழு அர்த்தத்தில், மகிமையில் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவைப் போலிருப்பதே. நித்திய ஜீவன் தன் வீட்டில் இருக்கும் சூழல் அதுவே.

பூமியில் உயிரோடிருக்கும் நாம் இன்னும் சாவுக்கேதுவான ஒரு சரீரத்தில் நித்திய ஜீவனை உடையவர்களாயிருக்கிறோம். உயிர்த்தெழுதலில் நாம் ஒரு "நித்திய வீட்டைத்" தரித்துக்கொள்வோம் (2 கொரிந்தியர் 5:1). அது நித்திய ஜீவனுக்கு, பூரண நிலைக்கு, முற்றிலும் ஏற்ற ஒரு சரீரமாக இருக்கும். நித்திய ஜீவனின் இந்த அம்சத்தை யோவானும் அறிந்திருக்கிறான்.[97]

நித்திய ஜீவனின் நம்பிக்கையும் எதிர்பார்ப்பும் (தீத்து 1:2; 3:7; ரோமர் 6:22) இதுவே: பரலோகத்தின், பிதாவின் வீட்டின் காரியங்களை, அந்த ஜீவனுக்கே உரிய சூழலிலும் வளிமண்டலத்திலும், சீக்கிரத்தில் அனுபவித்து மகிழ முடியும்.

97. யோவான் 4:36; 12:25; ஒப்பிடுக: 1 யோவான் 3:1-2.

2.9.9 பரிசுத்த ஆவியானவர்

பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறார்.[98] மேலதிக விவரங்களுக்குள் இங்கே செல்லாமல், இயேசு சொல்லுகிறபடி அவர் என்றென்றைக்கும் நம்மோடு இருப்பார் என்பதை மட்டும் சுட்டிக்காட்டுகிறேன்:

> "... நான் பிதாவை வேண்டிக்கொள்ளுவேன்; அப்பொழுது என்றென்றைக்கும் உங்களுடனேகூட இருக்கும்படிக்குச் சத்திய ஆவியாகிய வேறொரு தேற்றரவாளனை அவர் உங்களுக்குத் தந்தருளுவார். உலகம் அவரைக் காணாமலும் அறியாமலும் இருக்கிறபடியால் அவரைப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டாது; அவர் உங்களுடனே வாசம்பண்ணி உங்களுக்குள்ளே இருப்பதால், நீங்கள் அவரை அறிவீர்கள்." (யோவான் 14:16-17).

ஆகவே மரணத்திலும் தேவனுடைய ஆவியானவர் நம்மோடு இருக்கிறார். அப்போதும் அவரே நம்முடைய வல்லமை. இந்த இடைக்காலத்தில், நித்திய ஜீவனைப் போலவே, நாம் முழு உணர்வுநிலையோடும், முழு வல்லமையோடும் அறிவோடும் இயேசுவோடு இருப்போம் என்பதற்கு அவரே உத்தரவாதம். துல்லியமாக இதற்காகவே, அந்த நேரத்தை நோக்கிய அச்சாரமாக, பாதுகாப்பாக, தேவனுடைய ஆவியானவர் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்:

> "இதற்கு நம்மை ஆயத்தப்படுத்தினவர் தேவனே; ஆவியென்னும் அச்சாரத்தை நமக்குத் தந்தவரும் அவரே" (2 கொரிந்தியர் 5:5).

நம்முடைய வாழ்க்கையில் தேவன் நமக்கு அருளியிருப்பது மரணத்திலும் நம்முடையதாகவே இருக்கும்!

98. யோவான் 7:39; 14:16; 15:26; அப்போஸ்தலர் 1:8; 19:2; ரோமர் 8:9, 11, 14-16; 1 கொரிந்தியர் 2:12; 3:16; 6:19; 2 கொரிந்தியர் 1:22; எபேசியர் 4:30; 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:8; 2 தீமோத்தேயு 1:14; யாக்கோபு 4:5.

2.9.10 முடிவுரை

முடிவாக, “மரணத்துக்குப் பின் விசுவாசிகளின் நிலை என்ன?” என்ற மேலான கேள்விக்கு இதை நாம் உறுதியாகச் சொல்லலாம்: மரணத்துக்குப் பின் விசுவாசி கிறிஸ்துவோடு உணர்வுள்ள ஐக்கியத்தில் தொடர்ந்து வாழ்கிறான் என்பதற்கு நித்திய ஜீவனும் பரிசுத்த ஆவியானவரும் உத்தரவாதமாக இருக்கிறார்கள்.

விசுவாசிக்குள் இருக்கும் ஜீவன் மரிக்க முடியாது (புறம்பான மனுஷன் மரிக்கும்போதும்கூட); ஏனெனில் அவன் அதை என்றென்றைக்கும் ஜீவிக்கிற குமாரனில் உடையவனாயிருக்கிறான். விசுவாசி அதை இனி இழக்கவும் முடியாது; இல்லாவிட்டால் தேவனால் பிறந்தவனாக அவனுக்கு இருக்கும் தன் முழு இருப்பையும் அவன் இழந்துவிடுவான். இந்தப் புதிய இருப்பு தேவனுடைய கிரியை, ஒரு புதிய சிருஷ்டி; அதை அழிக்கவும் முடியாது, அதற்கு ஒருபோதும் முடிவும் இருக்காது.

அதுபோலவே, நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியானவரின் எல்லா அடையாளங்களும் மரணத்தில் நம்முடைய இருப்பைத் தீர்மானிக்கும்.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- “நித்திய ஜீவனை” “சாவாமையிலிருந்து” வேறுபடுத்திக் காட்டுங்கள்!
- ஒரு விசுவாசியின் மரணம் ஓர் அவிசுவாசியின் மரணத்திலிருந்து எப்படி வேறுபடுகிறது? இதற்கு யோவான் 11:26-இன் கூற்றைக் கவனியுங்கள்!
- இடைநிலைக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு என்ன முக்கியத்துவம் உண்டு?

2.10 காவலிலுள்ள ஆவிகள்

“காவலிலுள்ள ஆவிகள்” என்பது நம்முடைய பொருளோடு நேரடியாகத் தொடர்புடைய ஒரு சொற்றொடர். பரிசுத்த வேதவாக்கியத்தில் அது ஒரே ஒரு முறை, அதுவும் பேதுருவின் 1-ஆம் நிருபத்தில் மட்டுமே வருகிறது. அதைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதில் உள்ள சிரமமும் இதிலேயே இருக்கிறது. பவுலின் நிருபங்களில் சில காரியங்கள் அறிகிறதற்கு அரிதானவை என்று பேதுரு தன் இரண்டாம் நிருபத்தில் எழுதுகிறான் (2 பேதுரு 3:16). ஆனால் இங்கே அது அவனுடைய சொந்த நிருபத்துக்கும் பொருந்தும் என்று தோன்றுகிறது; ஏனெனில் ஆவிகள் குறிப்பிடப்படும் வேதப்பகுதி (1 பேதுரு 3:19-20) புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள மிகக் கடினமான பகுதிகளில் ஒன்று. இதனால் சபை வரலாற்றில் மிகவும் வேறுபட்ட பல விளக்கங்கள் இருந்திருக்கின்றன; இன்றும் இருக்கின்றன.[99]

வேதவாக்கியத்தை விளக்குவதற்கான மிக முக்கியமான கொள்கையைச் சொல்லுகிறவன் பேதுருவே: “வேதத்திலுள்ள எந்தத் தீர்க்கதரிசனமும் சுயவிளக்கத்துக்குரியதல்ல” (2 பேதுரு 1:20). ஆகவே 2.1–9 பகுதிகளில் ஏற்கெனவே நாம் ஆராய்ந்த புதிய ஏற்பாட்டின் எல்லா வேதப்பகுதிகளின் வெளிச்சத்திலும் இந்த வேதப்பகுதியையும் ஆராய்வோம்; நீதிமான்களும் அநீதிமான்களும் மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையில் இருக்கும் நிலையைப் பற்றி அவை நமக்கு ஒரு விரிவான சித்திரத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றன.

பேதுரு சிதறியிருக்கிற பரதேசிகளுக்கு எழுதுகிறான்:

> “ஏனெனில் கிறிஸ்துவும் நம்மைத் தேவனிடத்தில் சேர்க்கும்படி அநீதியுள்ளவர்களுக்காக நீதியுள்ளவராய்ப் பாவங்களினிமித்தம் ஒருதரம் பாடுபட்டார்; அவர்

99. இதைப் பற்றிக் காண்க: William Kelly, Christ Preaching to the Spirits in Prison, The Bible Treasury, Vol. 9, 1872; மேலும்: Jürgen Kuberski, Eine Höllenfahrt Jesu?, Bibel und Gemeinde, 2/1988; மேலும்: H.L. Heijkoop, Der erste Brief des Petrus, Neustadt (Schriftenverlag Ernst Paulus) 1978. இதைப் பற்றிப் பின்னிணைப்பையும் காண்க.

> மாம்சத்தின்படி கொல்லப்பட்டு, ஆவியின்படி உயிர்ப்பிக்கப்பட்டார். அந்த ஆவியிலே அவர் போய், காவலிலுள்ள ஆவிகளுக்குப் பிரசங்கித்தார். அந்த ஆவிகள், பூர்வத்திலே நோவாவின் நாட்களில் பேழை ஆயத்தமாக்கப்படுகையில், தேவன் நீடிய பொறுமையோடே காத்திருந்தபோது, கீழ்ப்படியாமற்போனவைகள்; அந்தப் பேழைக்குள் சிலராகிய எட்டு ஆத்துமாக்கள் மாத்திரம் பிரவேசித்துத் தண்ணீரினால் காக்கப்பட்டார்கள்" (1 பேதுரு 3:18-20).

2.10.1 பேதுருவின் நோக்கம்

மரணத்துக்குப் பின் உள்ள நிலை என்ன என்ற கேள்வி பேதுருவின் கவலை அல்ல. யாரும் அவனிடம் அதைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை; மறுக்கப்பட வேண்டிய ஒரு தவறான போதனையையும் யாரும் கொண்டுவரவில்லை.[100] பேதுரு எழுதுகிற விசுவாசிகள் இயேசுவினிமித்தம் கடுமையான துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாகியிருந்தார்கள்.[101] இந்தக் கடினமான சூழ்நிலையில் அவர்களை உற்சாகப்படுத்த அவன் விரும்பினான். ஆகவே அவர்களுடைய நிலையை ஜலப்பிரளயத்துக்கு முந்தைய நாட்களில் நோவாவின் நிலையோடு ஒப்பிட்டான். நோவா தன் குடும்பத்தாரோடுகூட எட்டு ஆத்துமாக்கள் மட்டுமே கொண்ட ஒரு சிறுபான்மையாக இருந்தான். கர்த்தருடைய வார்த்தையின்படி அவன் தன் குமாரரோடு வறண்ட நிலத்தில் ஒரு கப்பலைக் கட்டினான். வேறு யாரும் அவனைப் பின்பற்றவில்லை. நோவா தேவனைக் காணாததுபோல, விசுவாசிகளும் கிறிஸ்துவைக் காணவில்லை (1:8); அது விசுவாசத்தின் காரியமாக இருந்தது. நோவாவின் மாதிரியும், தம்முடைய ஆவியின் மூலம் கிறிஸ்துவின் செயல்பாடும் பிரசன்னமும், அவர்களுடைய

100. உதாரணமாகப் பவுல் 1 கொரிந்தியர் 15-இல் அப்படிச் செய்தான்; அங்கே அவன் உயிர்த்தெழுதலை மறுப்பதை எதிர்த்து வாதிடுகிறான்.
101. 1 பேதுரு 1:6; 2:12, 19-21; 3:14, 17; 4:1, 4, 12, 16; 5:8-9.

செய்தி நிராகரிக்கப்பட்டாலும், அவர்கள் அநியாயமாக நெருக்கப்பட்டாலும், சகித்து நிற்கும்படி அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டியிருந்தது.

2.10.2 இந்த வேதப்பகுதிக்கான என் விளக்கம்

பாடுபட்ட கிறிஸ்து, அவரைப் போலவே நன்மை செய்ததற்காகப் பாடுபட வேண்டியிருந்த விசுவாசிகளுக்கு மாதிரியாக இருக்கிறார். இந்த வசனம் பாவங்களினிமித்தம் கிறிஸ்து பட்ட பாடுகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது. அநீதியுள்ளவர்களைத் தேவனிடத்தில் சேர்க்கும் நோக்கத்தோடு, நீதியுள்ளவராக அவர் அவர்களுக்காக மரித்தார். இவை கிறிஸ்துவின் பிராயச்சித்தப் பாடுகள்; விசுவாசிகள் அவற்றைச் சகிக்க வேண்டியதில்லை. கிறிஸ்துவின் பிராயச்சித்தம் அவருக்கு மரணத்தைக் கொண்டுவந்தது; அவர் “மாம்சத்தின்படி கொல்லப்பட்டார்”. ஆனால் அது முடிவல்ல; ஏனெனில் அவர் தேவனுடைய ஆவியின் வல்லமையில் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார் (ரோமர் 1:4; 8:11).

இந்த ஆவியிலே – பூமியிலுள்ள ஒரு மனிதனாக அல்ல – அவர் போய், பூர்வத்திலே கீழ்ப்படியாமற்போன காவலிலுள்ள ஆவிகளுக்குப் பிரசங்கித்தார். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், பரிசுத்த ஆவியானவர், அதாவது கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் (1 பேதுரு 1:11), நீதியைப் பிரசங்கித்த நோவாவுக்குள் (2 பேதுரு 2:5) செயல்பட்டார். நோவாவின் சமகாலத்தவர்களுக்கு அந்தப் பிரசங்கம் பேழை கட்டப்பட்டு வந்த காலம் முழுவதும் நீடித்தது. அவர்களில் ஒருவரும் மனந்திரும்பவில்லை; அவர்கள் எல்லாரும் தங்கள் கீழ்ப்படியாமையினிமித்தம் ஜலப்பிரளயத்தில் மரித்தார்கள். இப்போது அதே நோக்கத்தோடு, பேதுரு எழுதுகிற விசுவாசிகளுக்குள் கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் செயல்பட்டார் (1 பேதுரு 4:14; ஒப்பிடுக: 1:11); அவர்கள் மூலம் தேவனுடைய கிருபையைப் பற்றிய சாட்சியைப் பரப்புவதற்காக.

நோவாவின் காலத்தில் மரித்தவர்களைப் பேதுரு "காவலிலுள்ள ஆவிகள்" என்று குறிப்பிடுகிறான். அவர்கள் நற்செய்தியை விசுவாசிக்கவில்லை (1 பேதுரு 4:6); பேழை கட்டப்பட்ட பல ஆண்டுகளாக தேவனுடைய நீடிய பொறுமையை வீணாகக் கடந்துபோக விட்டார்கள். ஆகவே மரணத்தில் அவர்களுடைய நியாயத்தீர்ப்பு தொடங்குகிறது (எபிரெயர் 9:27); இங்கே காவல் என்று அழைக்கப்படும் வேதனையுள்ள இடமாகிய (லூக்கா 16:23) ஹேடீஸில் அவர்கள் தங்களைக் காண்கிறார்கள். இதிலும் விசுவாசிகளுக்கு ஓர் உற்சாகம் இருக்கிறது. அவர்கள் உத்தரவு சொல்ல வேண்டியிருந்த அவர்களுடைய செய்தியும் நம்பிக்கையும் (1 பேதுரு 3:15) முற்றிலும் சரியானவை. அவர்களுடைய செய்தியைப் பின்பற்றாத யாவரும் அதே இடத்துக்கு வருவார்கள். மரணத்துக்குப் பின் அவர்களுக்கும் காவல் காத்திருந்தது. சற்றுப் பின்பு பேதுரு எழுதுகிறபடி, உயிர்த்தெழுதலின் நாள்வரை, பெரிய நியாயத்தீர்ப்பின் நாள்வரை அதுவே அவர்களுடைய இடமாக இருக்கும்:

> "... உயிரோடிருக்கிறவர்களையும் மரித்தோரையும் நியாயந்தீர்க்க ஆயத்தமாயிருக்கிறவருக்கு அவர்கள் கணக்கு ஒப்புவிப்பார்கள்" (1 பேதுரு 4:5).

நோவா பேழைக்குள் ஜலப்பிரளயத்தின் வழியாகக் காக்கப்பட்டான். அதற்கு ஒப்பனையான ஞானஸ்நானம் இப்போது விசுவாசிகளையும் இரட்சிக்கிறது; நோவாவைப் போலவே அவர்களும் பூமியில் ஒரு புதிய நிலைக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறார்கள். உலகத்திலிருந்தும் தங்கள் சமகாலத்தவர்களிடமிருந்தும் பிரிக்கப்பட்டு (அப்போஸ்தலர் 2:40-41), சகல அதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்ட, உயிர்த்தெழுந்து மகிமைப்படுத்தப்பட்ட கிறிஸ்துவுக்கு இப்போது அவர்கள் ஊழியம் செய்தார்கள்.

பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ், நான் வேதாகமத்துக்கு ஏற்றவை என்று கருதாத சில சொற்களையும்

விளக்கங்களையும் இன்னும் விரிவாக ஆராய்கிறேன்.

2.10.3 மாம்சத்தின்படி கொல்லப்பட்டு – ஆவியின்படி உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு

இந்த இரண்டு சொற்றொடர்களுக்கும் மேலே ஏற்கெனவே ஒரு விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், இன்னும் சில அம்சங்களை இங்கே குறிப்பிடுகிறேன். “மாம்சத்தின்படி கொல்லப்பட்டு” என்ற சொற்றொடரைப் பற்றி மாறுபட்ட கருத்துகள் இல்லை. இதன் மூலம் கிறிஸ்துவின் பிராயச்சித்த மரணமே குறிக்கப்படுகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவருடைய மரணம் அதற்குப் பின் வந்ததற்கு, அதாவது அவருடைய உயிர்த்தெழுதலுக்கு, எதிர்மாறாக நிற்கிறது. உயிர்த்தெழுதல் “ஆவியின்படி உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு” என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. “உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு” என்பது ரோமர் 4:17; 8:11; 1 கொரிந்தியர் 15:22, 36, 45 ஆகிய இடங்களிலுள்ள அதே சொற்றொடர். ஆனால் உயிர்த்தெழுதல் என்பது கர்த்தருடைய ஆவியை “உயிர்ப்பித்தல்” அல்ல, சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதலே (யோவான் 2:19-22).

உயிர்த்தெழுதலில் செயல்படுகிறவர் தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவரே; ஏனெனில் அவரைக் குறித்து இப்படிச் சொல்லப்படுகிறது: “ஆவியே உயிர்ப்பிக்கிறது” (யோவான் 6:63). கர்த்தருடைய உயிர்த்தெழுதலோடும் விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலோடும் தொடர்புபடுத்திப் பவுல் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிப் பேசுகிறான்:

> “… பரிசுத்தமுள்ள ஆவியின்படி மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்ததினாலே வல்லமையாய்த் தேவனுடைய குமாரனென்று … நிரூபிக்கப்பட்டவருமாயிருக்கிற நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து” (ரோமர் 1:4).

> “அன்றியும், இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவர் உங்களில்

வாசமாயிருக்கிற தமது ஆவியினாலே சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரங்களையும் உயிர்ப்பிப்பார்” (ரோமர் 8:11).

கர்த்தராகிய இயேசுவுக்குள் தேவத்துவத்தின் பரிபூரணமெல்லாம், அதாவது திரியேக தேவன், சரீரப்பிரகாரமாக வாசமாயிருக்கிறது (கொலோசெயர் 1:19-20; 2:9). தேவத்துவத்தின் மூன்று ஆட்களும் மீட்பின் கிரியையில், ஆகவே அவருடைய உயிர்த்தெழுதலிலும், பங்குகொண்டார்கள்.

இந்த ஆவியிலே அவர் போய்ப் பிரசங்கித்தார். ஆகவே அவர் இதை நேரடியாக, அதாவது மாம்சமும் இரத்தமுமுள்ள மனிதனாகச் செய்யவில்லை. கிறிஸ்துவின் மனித அவதாரத்துக்கு முன்பே பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளுக்குள் செயல்பட்டவரும் (1 பேதுரு 1:11), இப்போது சுவிசேஷப் பிரசங்கத்திலும் செயல்பட்டு, அங்கே “பரிசுத்த ஆவி” என்று அழைக்கப்படுகிறவருமான (1 பேதுரு 1:12) கிறிஸ்துவின் ஆவியானவரே[102] அவர்.

நோவாவின் நாட்களில், பேதுரு “நீதியைப் பிரசங்கித்தவன்” என்று அழைக்கும் நோவாவின் மூலம் தேவனுடைய ஆவியானவர் செயல்பட்டார் (2 பேதுரு 2:5). ஜலப்பிரளயத்தின் மூலம் வரவிருந்த நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்து, நோவாவின் காலத்தில் தேவனுடைய ஆவியானவரின் செயல்பாட்டைப் பற்றி மோசேயும் பேசுகிறான் (ஆதியாகமம் 6:3). புதிய ஏற்பாட்டிலும் இதற்கு ஓர் இணையைக் காண்கிறோம்; அங்கே கிறிஸ்து சமாதானத்தை அறிவித்துப் பிரசங்கித்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது (எபேசியர் 2:17). ஆனால் அங்கேயும் அவர் அதை நேரடியாகச் செய்யவில்லை, தம்முடைய ஊழியக்காரர்

102. “கிறிஸ்துவின் ஆவி” அல்லது “இயேசுவின் ஆவி” என்ற சொற்றொடர் அப்போஸ்தலர் 16:7; ரோமர் 8:9; பிலிப்பியர் 1:19; 1 பேதுரு 1:11 ஆகிய இடங்களில் வருகிறது; “கர்த்தருடைய ஆவி” என்பது அப்போஸ்தலர் 5:9; 8:39; 2 கொரிந்தியர் 3:17 ஆகிய இடங்களில் வருகிறது. எல்லா இடங்களிலும் அது தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவரே.

மூலமாகச் செய்தார். அவர் பரலோகத்துக்கு ஏறிப்போயிருந்தார்; நேரடியாக இனி அங்கே இருக்கவில்லை.

2.10.4 காவலிலுள்ள ஆவிகளுக்குச் செய்யப்பட்ட பிரசங்கம்

மிகவும் வேறுபட்ட விளக்கங்களுக்குள்ளும் ஒரு விஷயத்தில் பெருமளவு ஒத்த கருத்து நிலவுகிறது: தம்முடைய மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட குறுகிய காலத்தில் கிறிஸ்து நேரடியாக ஹேடீஸிலுள்ள ஆவிகளுக்குப் பிரசங்கித்தார் என்பதே அது. இதோடு தொலைநோக்குள்ள கேள்விகள் இணைந்திருக்கின்றன.

2.10.5 பிரசங்கத்தின் உள்ளடக்கம்

பிரசங்கத்தின் உள்ளடக்கம், அதாவது அதன் செய்தி, அறியப்படவில்லை என்பது விளக்கங்களின் பன்முகத்தன்மையிலிருந்து தெரிந்தாலும், மனிதர்கள் இரட்சிக்கப்படும்படி அவர்களை மனந்திரும்புதலுக்கு நடத்தும் நோக்கமுள்ள ஓர் அறிவிப்பை மட்டுமே என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. பொதுவாக “பிரசங்கம்” என்பதன் அர்த்தம் இதுவே.[103] இந்தப் பிரசங்கத்தை வரையறுப்பவன் பேதுருவே. மரித்தோருக்கு நற்செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது என்று அவன் சொல்லுகிறான் (4:6). ஆகவே ஹேடீஸில் இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரசங்கம் நடந்தது என்றால், மரித்தவர்களுக்கு மனந்திரும்புவதற்கு இரண்டாவது வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டது என்று அர்த்தமாகும்.

பிரசங்கத்தின் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றிய விளக்கங்கள், கிறிஸ்துவின் வெற்றியைப் பிரகடனம் செய்தது முதல் நற்செய்தியை அறிவித்தது வரை பரந்திருக்கின்றன. மரித்தவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவின் வெற்றி அறிவிக்கப்படுகிறது என்ற கருத்து வேதவாக்கியத்தில் எங்குமே

103. உதாரணமாக மத்தேயு 26:13; 1 கொரிந்தியர் 1:23; கலாத்தியர் 2:2; பிலிப்பியர் 1:15.

குறிப்பிடப்படவில்லை. அதற்கு அதிக அர்த்தமும் இல்லை; ஏனெனில் எப்படியும் ஒருநாள் எல்லாரும் – கிறிஸ்துவின் மரணம் வரை மரித்த மனிதர்கள் மட்டுமல்ல – கிறிஸ்துவின் ஆளுகையை ஒப்புக்கொள்ளும் நேரம் வரும். பூதலத்தோரும் (அதாவது உயிரோடிருப்பவர்கள்) பூமியின் கீழானோரும் (அதாவது மரித்தோர்) அதில் அடங்கியிருக்கிறார்கள் என்று பவுல் சொல்லுகிறான்:

> "… இயேசுவின் நாமத்தில் வானோர் பூதலத்தோர் பூமியின் கீழானோருடைய முழங்கால் யாவும் முடங்கும்படிக்கும், பிதாவாகிய தேவனுக்கு மகிமையாக இயேசுகிறிஸ்து கர்த்தர் என்று நாவுகள் யாவும் அறிக்கைபண்ணும்படிக்கும்" (பிலிப்பியர் 2:10-11).[104]

கிறிஸ்துவின் மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையில் காவலிலுள்ள ஆவிகளுக்கு மனந்திரும்புதலுக்கான அழைப்பாக ஒரு பிரசங்கம் செய்யப்பட்டது என்ற கருத்தைப் பின்வரும் காரணங்களுக்காகவும் நிராகரிக்க வேண்டும்:

- இந்தக் கருத்தை ஆதரிக்கும் வேறு எந்தக் குறிப்பும் வேதவாக்கியத்தில் நமக்கு இல்லை. மாறாக, லூக்கா 23:43-இல் அவரே சொன்னபடி, கிறிஸ்து ஹேடீஸூக்கு அல்ல, பரதீசுக்கு விசுவாசிகளிடம் சென்றார்.
- அவர் மரித்த பின் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டார் என்று பேதுரு சொல்லுகிறான். மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையில் என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி அவன் பேசவில்லை.

104. இது எப்போது நடக்கும், குறிப்பிடப்பட்ட எல்லாருக்கும் அது ஒரே நேரத்தில் நடக்குமா என்பதைப் பிலிப்பியர் 2:11-இலிருந்து அறிய முடியாது. ஆயினும் மற்ற வேதவசனங்களோடு ஒத்துப்போக – குறிப்பாக நியாயத்தீர்ப்பு அமர்வுகளிலிருந்து – இது பெரிய சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக உயிரோடிருப்பவர்களுக்கும் மரித்தோருக்கும் நடக்கும் நியாயத்தீர்ப்பு என்றும், அப்போது அது எல்லாருக்கும் ஒரே நேரத்தில் வரும் என்றும் வருவிக்கலாம். இந்த அர்த்தத்தில்தான் கர்த்தராகிய இயேசுவும் "நியாயத்தீர்ப்பு நாள்" பற்றிப் பேசுகிறார் (மத்தேயு 10:15; 11:22, 24; லூக்கா 10:14).

- உயிரோடிருந்தபோது தேவனுடைய நீடிய பொறுமையை அனுபவித்து அதை நிராகரித்தவர்கள் என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படும் மனிதர்களுக்கே மீண்டும் பிரசங்கிக்கப்பட்டது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. மரணத்துக்குப் பின் மனந்திரும்புவதற்கு இனி எந்த வாய்ப்பும் இல்லை என்பதே வேதவாக்கியத்தின் தெளிவான சாட்சி.
- அப்படியானால் ஜலப்பிரளயத்தில் மரித்த மனிதர்களுக்கு மட்டுமே அவர் பிரசங்கித்தார் என்று அர்த்தமாகும். இங்கே பேசப்படுவது வெளிப்படையாக இந்த மனிதர்களைப் பற்றித்தான். ஆனால் அதற்கு முன்போ பின்போ மரித்த மனிதர்களின் நிலை என்ன? மொத்தத்தில் அவர்கள் நிச்சயமாக இவர்களைவிட மிக அதிகம். அப்படியானால் மரித்த எல்லாருமே ஒரு பிரசங்கத்தைக் கேட்க முடிய வேண்டுமே.

இதுவும் அர்த்தமற்றது; மரணத்துக்குப் பின் மனந்திரும்புவதற்கான வாய்ப்பையும் திறந்துவிடுகிறது. ஆனால் இது தவறு; பரிசுத்த வேதவாக்கியத்தின் போதனையும் அல்ல. லூக்கா 16-இல் ஹேடீஸைப் பற்றி இயேசு கொடுத்த போதனைகள், மரணத்துக்குப் பின் இனி எந்த மாற்றமும் இல்லை என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. கடக்க முடியாத ஒரு பெரும் பிளப்பு ஆசீர்வாதத்தின் இடத்தை வேதனையுள்ள இடத்திலிருந்து பிரிக்கிறது.

2.10.6 ஆத்துமாக்களும் ஆவிகளும்

பேழையில் காக்கப்பட்ட எட்டு மனிதர்கள் “ஆத்துமாக்கள்” என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். பேதுரு தன் முதலாம் நிருபத்தில் “ஆத்துமா” என்ற சொல்லை ஆறு முறை பயன்படுத்துகிறான்.[105] ஐந்து முறை “ஆத்துமா” என்பதன் மூலம் விசுவாசியின் இயல்பின் ஒரு கூறைக் குறிக்கிறான்; ஒரே

105. 1:9, 22; 2:11, 25; 3:20; 4:19.

ஒரு முறை மட்டும் – நம்முடைய வேதப்பகுதியில் – முழு மனிதனைக் குறிக்கிறான். அவன் இங்கே “ஆத்துமா” என்பதற்குப் பதிலாக “மனிதர்கள்” என்று சொல்லியிருந்தாலும் அர்த்தம் அதுவாகவே இருந்திருக்கும்; ஏனெனில் வேதவாக்கியத்தில் “ஆத்துமா” என்ற சொல் அடிக்கடி இப்படிப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.[106] “ஆத்துமா” என்பதன் இந்த அர்த்தம் இன்றைய நம் பேச்சுவழக்கிலும் காணப்படுகிறது.

நோவாவின் காலத்தில் பூமியில் வாழ்ந்த மனிதனை “ஆத்துமா” குறிக்கிறதென்றால், காவலிலுள்ள “ஆவிகள்” என்பதன் அர்த்தம் என்ன? “ஆவிகள்” என்ற சொல் மரித்த மனிதர்களைக் குறிக்கிறதா? “ஆத்துமா” என்பதற்குத் தெளிவாக எதிர்மாறாக, பூமியில் வாழும் மனிதனுக்கு “ஆவி” என்ற சொல் எங்குமே பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பதை உறுதியாகச் சொல்லலாம். நிச்சயமாக “ஆவி” என்ற சொல் மனிதனோடு தொடர்புபடுத்தி மிக அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகிறது; ஆனால் அப்போது, ஆத்துமாவைப் போலவே, மனிதனின் இயல்பின் ஒரு கூறாக மட்டுமே. அதற்கு மாறாக, “ஆவி” என்ற சொல் தூதர்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது – தேவனுக்கு ஊழியம் செய்கிறவர்களுக்கும், பிசாசுகளுக்கும், அதாவது விழுந்துபோன தூதர்களுக்கும் (உதாரணமாக மத்தேயு 10:1; வெளிப்படுத்தல் 12:8).

2.10.7 இந்த ஆவிகள் விழுந்துபோன தூதர்களா?

ஆயினும் இவை இப்போது மிக ஆழமான பாதாளத்தில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் தூதர்கள் என்ற கருத்து இதனால் நிரூபிக்கப்படவில்லை.[107] இந்தக் கருத்தை உடையவர்கள் பின்வரும் வேதப்பகுதிகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்:

106. உதாரணமாக ஆதியாகமம் 12:5; யாத்திராகமம் 1:5; எண்ணாகமம் 31:35; அப்போஸ்தலர் 2:41; 7:14.
107. காண்க: Kenneth S. Wuest, First Peter in Greek New Testament, Michigan (Eerdmans Publishing), 1942.

> “பாவஞ்செய்த தூதருக்குத் தேவன் இரங்காமல், அவர்களை மிக ஆழமான பாதாளத்தில் [கிரேக்கம்: Tartarus] தள்ளி, நியாயத்தீர்ப்புக்கு வைக்கப்படும்படி அந்தகாரச் சங்கிலிகளுக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருக்க …” (2 பேதுரு 2:4; ஒப்பிடுக: யூதா 6),

இதோடு ஆதியாகமம் 6:2-4-ஐ இணைக்கிறார்கள்:

> “… தேவகுமாரர் மனுஷகுமாரத்திகளை அதிக சௌந்தரியமுள்ளவர்களென்று கண்டு, அவர்களுக்குள்ளே தங்களுக்குப் பிடித்த எவர்களையும் மனைவிகளாகக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது கர்த்தர்: என் ஆவி என்றைக்கும் மனுஷனோடே போராடுவதில்லை; அவன் மாம்சந்தானே; அவன் நாட்கள் நூற்றிருபது வருஷமாயிருக்கும் என்றார். அந்நாட்களில் இராட்சதர் பூமியிலே இருந்தார்கள்; பின்பு தேவகுமாரர் மனுஷகுமாரத்திகளோடே கூடுகிறதினால் அவர்கள் இவர்களுக்குப் பிள்ளைகளைப் பெற்றபோதும் இருந்தார்கள்.”

யூதா எழுதும் சங்கிலிகளில், பேதுரு எழுதும் காவலுக்கு ஓர் இணையை அவர்கள் காண்கிறார்கள். தூதர்கள் ஸ்திரீகளோடு கூடிய ஆதியாகமம் 6-இலுள்ள நிகழ்வு சந்தேகமின்றி நோவாவின் காலத்தையே குறிக்கிறது. விழுந்துபோய், இப்போது கட்டப்பட்டு, நியாயத்தீர்ப்புக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தத் தூதர்களுக்குக் கிறிஸ்து ஒரு செய்தியைக் கொண்டுவந்தார் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அது கிருபையையும் இரட்சிப்பையும் பற்றிய செய்தியாக இருக்க முடியாது; ஏனெனில் எபிரெயர் 2:16-இன்படி கர்த்தர் தூதர்களை விடுவிக்கும்படி அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வரவில்லை.

கொல்கொதாவில் தாம் பெற்ற வெற்றியைக் கிறிஸ்து தூதர்களுக்கு அறிவித்தார் என்பதற்கு வேதவாக்கியத்தில்

எந்தக் குறிப்பும் இல்லை; அதற்கு அர்த்தமும் இல்லை; ஏனெனில் அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே குறிக்கப்பட்ட ஒரு நியாயத்தீர்ப்பின் நாள் உண்டு. கிறிஸ்துவே நியாயாதிபதியாக இருப்பார் (ஒப்பிடுக: 1 கொரிந்தியர் 6:3). அப்போது எப்படியும் அவருடைய அதிகாரமும் மகத்துவமும் வெளிப்படும்.

இறுதியாக, கிறிஸ்துவின் வல்லமையைப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை; ஏனெனில் விழுந்துபோன தூதர்களுக்கு, அதாவது பிசாசுகளுக்கு அல்லது அசுத்த ஆவிகளுக்கு, கொல்கொதாவுக்கு முன்பே கிறிஸ்துவின் வல்லமை தெரிந்திருந்தது – நியாயத்தீர்ப்பைப் பொறுத்தவரையிலும் – அவர்கள் அவருடைய வல்லமைக்குப் பயந்தார்கள் (லூக்கா 8:27-33; மத்தேயு 8:29). கிறிஸ்து அவர்களுக்கு எந்தச் செய்தியையும் அறிவிக்காமலேயே பிசாசுகள் விசுவாசித்து நடுங்குகின்றன (யாக்கோபு 2:19).

தூதர்கள் நோவாவின் காலத்துக்கு முன்பே ஸ்திரீகளோடு கூடினார்கள் என்று ஆதியாகமம் 6-இலிருந்து அறியலாம்; ஆகவே இந்த நிகழ்வு நோவாவின் நாட்களில்தான் நடந்தது என்று கட்டாயமில்லை.

தொடர்புடைய அம்சங்கள் இருப்பதுபோலத் தோன்றினாலும், இந்த இடத்தில் "ஆவிகள்" என்பதைத் தூதர்கள் என்று புரிந்துகொள்வது தவறு. மீண்டும், வேதப்பகுதியின் சூழலையும் வேதவாக்கியத்தின் முழுச் சாட்சியையும் கவனிக்க வேண்டும்.

2.10.8 ஆவிகள் – மரித்த மனிதர்கள்

நோவாவின் சமகாலத்தவர்கள் இங்கே "ஆவிகள்" என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்; ஏனெனில் இப்போது, நிருபம் எழுதப்பட்ட காலத்தில், அவர்கள் காவலில் இருந்தார்கள். "காவல்" என்பதன் மூலம் அவர்களுடைய கீழ்ப்படியாமையின் விளைவு சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது; ஏனெனில் அவர்களுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்கு முடிவு இல்லை. மரணத்துக்குப் பின்

அவர்களுடைய இருப்பு மாம்சமும் இரத்தமுமுள்ள சரீரத்தில் அல்ல; பவுலின் ஒரு சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தினால், அவர்கள் “சரீரத்தை விட்டு” இருக்கிறார்கள் (2 கொரிந்தியர் 5:8). ஆகவே அவர்கள் ஆவிகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். இங்கே ஆவிகள் என்று அழைக்கப்படும் இந்த நபர்களுக்குப் பேதுரு சில வசனங்களுக்குப் பின் வேறொரு பெயரைப் பயன்படுத்துகிறான். அந்த வசனங்களும் மேலே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட வசனங்களைச் சேர்ந்தவையே; உண்மையில் அவையே அந்தச் சிந்தனைத் தொடரின் முடிவு:

> “ஏனெனில் மரித்தோர் மனுஷருக்கேற்றபடி மாம்சத்திலே நியாயந்தீர்க்கப்பட்டாலும், தேவனுக்கேற்றபடி ஆவியிலே பிழைக்கும்படியாக, இதற்காகவே அவர்களுக்கும் நற்செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது” (1 பேதுரு 4:6).

இப்போது அவர்கள் – ஆவி-ஆத்துமாவைப் பொறுத்தவரை – காவலிலுள்ள ஆவிகள். அவர்களுடைய சரீரத்தைப் பொறுத்தவரை இப்போது அவர்கள் மரித்தோர். இந்த இரண்டு விவரிப்புகளும் ஒரே நிலையை விளக்குகின்றன, ஆனால் இரண்டு பக்கங்களிலிருந்து. ஒன்று சரீர அம்சம் (“மரித்தோர்”), மற்றொன்று ஆவி-ஆத்துமாவின் அம்சம். அப்போதே மரித்திருந்தவர்களுக்கு நற்செய்தி அறிவிக்கப்படவில்லை; இப்போது மரித்திருப்பவர்களுக்கே, அதாவது அப்போது உயிரோடிருந்த மனிதர்களாகச் செய்தியைக் கேட்ட பின் ஜலப்பிரளயத்தில் அழிந்துபோனவர்களுக்கே, அது அறிவிக்கப்பட்டது.[108]

மூலமொழியைப் பற்றிய அறிவு இல்லாமலேயே, வேதப்பகுதியின் சூழலிலிருந்து அறிந்துகொள்ளக்கூடிய “ஆவிகள்” என்ற சொல்லின் அர்த்தம் இதுவே.

108. சில விளக்கவுரையாளர்கள் இங்கே மரணத்தை ஆவிக்குரிய அர்த்தத்தில் விளக்குகிறார்கள் (ஒப்பிடுக: எபேசியர் 2:1, 5; கொலோசெயர் 2:13; லூக்கா 15:24, 32). ஆனால் என் கருத்தில், ஆவிக்குரிய மரணம் பழைய ஏற்பாட்டில் ஒருபோதும் குறிப்பிடப்படவில்லை, பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்து மனிதர்களுக்குப் பொருத்தப்படவும் இல்லை.

ஆவிகளைப் பற்றி, அதாவது மரணத்துக்குப் பின் உள்ள மனிதர்களைப் பற்றிப் பேசும் இன்னொரு வேதப்பகுதியும் உண்டு:

> “… நீங்களோ சீயோன் மலையினிடத்திற்கும், ஜீவனுள்ள தேவனுடைய நகரமாகிய பரம எருசலேமினிடத்திற்கும், ஆயிரம் பதினாயிரமான தூதர்களினிடத்திற்கும், சர்வசங்கத்தினிடத்திற்கும், பரலோகத்தில் பேரெழுதப்பட்டிருக்கிற முதற்பேறானவர்களின் சபையினிடத்திற்கும், எல்லாருக்கும் நியாயாதிபதியாகிய தேவனிடத்திற்கும், பூரணராக்கப்பட்ட நீதிமான்களுடைய ஆவிகளினிடத்திற்கும் … வந்து சேர்ந்தீர்கள்” (எபிரெயர் 12:22-23).

இந்த மகிமையான பட்டியலின் முடிவில், இந்தச் சூழலில் நமக்குச் சுவாரசியமான சொற்றொடர் வருகிறது: “பூரணராக்கப்பட்ட நீதிமான்களுடைய ஆவிகள்”.[109] ஆகவே இங்கே ஆவிகள் தங்கள் சரீரத்திலிருந்து பிரிந்திருக்கின்றன; அவை முதற்பேறானவர்களின் சபையின் ஒரு பகுதியாக இருக்கின்றன. இந்தச் சொற்றொடர் இவர்களை மட்டுமே குறிக்கிறது; ஏனெனில் பாவிகள் மட்டுமே இயேசுவின் இரத்தத்தால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டார்கள். இயேசுவின் இரத்தம் தூதர்களுக்குப் பொருந்தாது. இந்தப் பட்டியலில்

---

109. 1 பேதுருவிலும் எபிரெயர் 12-இலும் உள்ள சொற்களுக்கிடையிலான வேறுபாடு இதுவே: பேதுருவில் “ஆவிகள்” முழு நபரையும் குறிக்கின்றன; எபிரெயர் 12-இல் ஆவிகள் விசுவாசிகளின் இயல்பின் ஒரு கூறாகக் காணப்படுகின்றன; இதனால் ஆவியோடுகூட ஒரு சரீரமும் உண்டு என்பது தெளிவாகிறது. அடிப்படையில் இந்தச் சொற்களுக்கு ஒரே அர்த்தம்தான். இந்தச் சூழலில், ஒரு விளையாட்டரங்கில் இருப்பதுபோல விசுவாச ஓட்டப்பந்தய வீரனைச் சூழ்ந்திருக்கும் “மேகம்போன்ற சாட்சிகள்” என்ற சொற்றொடரைச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன். இந்தச் சாட்சிகள் எபிரெயர் 11-இலுள்ள விசுவாச வீரர்கள்; அவர்கள் இப்போது பரலோகப் பரதீசில் இருக்கிறார்கள். ஒரு போட்டியைப் பார்க்கும் பார்வையாளர்களைப் போல அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களைப் பார்க்கிறார்கள் என்று சிலர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். என் கருத்தில் அது இருக்க முடியாது. அப்படியானால் அவர்கள் நம்முடைய முழு வாழ்க்கையையும், அந்தரங்கமான காரியங்களையும், காண்பார்கள். வேதவாக்கியம் இதைப் பற்றி மௌனமாயிருப்பதால், இதைப் பற்றி நிச்சயமாக நாம் எதுவும் சொல்ல முடியாது.

தூதர்கள் தனியாகக் குறிப்பிடப்படுவதால், இந்த ஆவிகள் தூதர்களாக இருக்க முடியாது.

2.10.9 காவல்

காவல் உண்மையில் ஹேடீஸ்தானா? இந்தக் கேள்விக்கான பதில் எளிதல்ல; ஏனெனில் ஆவிகளோடு தொடர்புடையதாக “காவல்” என்ற சொல்லை வேதவாக்கியத்தில் ஒரே ஒரு முறைதான் காண்கிறோம்.

புதிய ஏற்பாட்டின் மற்ற இடங்களிலிருந்து நாம் அறிந்திருக்கும் அர்த்தத்திலேயே “காவல்” என்ற சொல் இங்கே பயன்படுத்தப்படுகிறது.[110] குற்றவாளி காவலில் வைக்கப்படுகிறான்; குற்றம் பற்றிய கேள்வி தீர்க்கப்படாமல் அவன் அந்த இடத்திலிருந்து[111] தப்பிக்க முடியாது. மரணத்துக்குப் பின் அநீதிமான்கள் நியாயத்தீர்ப்பின் நாள்வரை பிடித்து வைக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைக் கொண்டு “காவல்” என்ற சொல்லை நன்றாக விளக்கலாம். தன் 2-ஆம் நிருபத்தில் இதைக் குறிப்பிடுகிறவனும் பேதுருவே:

> “கர்த்தர் தேவபக்தியுள்ளவர்களைச் சோதனையினின்று இரட்சிக்கவும், அநீதியுள்ளவர்களைத் தண்டிக்கப்படும்படி நியாயத்தீர்ப்பு நாளுக்கென்று காவலில் வைக்கவும் அறிந்திருக்கிறார்” (2 பேதுரு 2:9).

நீதிமன்ற விசாரணை வரை விசாரணைக் காவல் உண்டு என்ற நம்முடைய இன்றைய புரிதலோடும் இந்தச் சத்தியம் ஒத்துப்போகிறது. நம்முடைய பொருளோடு தொடர்புடையதாக ஏற்கெனவே நாம் ஆராய்ந்த மற்ற எல்லா வேதப்பகுதிகளோடும் இந்த விளக்கம் எந்த விதத்திலும் முரண்படவில்லை. மாறாக, மரணத்துக்குப் பின் அநீதிமான்களின் பங்கைப் பற்றிய சித்திரத்தை அது முழுமையாக்குகிறது.[112]

110. உதாரணமாக மத்தேயு 14:10; லூக்கா 3:20; அப்போஸ்தலர் 5:19; 2 கொரிந்தியர் 6:5.
111. ஒருவேளை அப்போஸ்தலர் 1:25-இலும் இந்த இடத்தைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பு நமக்கு இருக்கலாம்.

சில தூதர்களும் “காவலில்” சிறைவைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் பொருந்தும். நியாயத்தீர்ப்பின் நாள்வரை அவர்கள் அங்கே பிடித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தீர்ப்பு அறிவிக்கப்படும் நாள்வரை அவர்கள் சிறைக்கூடத்தில் இருக்கிறார்கள்.

“காவல்” என்ற சொல் “பாவத்தின் காவல்” என்ற அர்த்தத்திலும் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. ஏசாயாவும் (42:7; 49:9; 61:1) லூக்காவும் (4:18-19) இந்தச் சொற்றொடரை இப்படிப் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் என் கருத்தில், இந்தப் பயன்பாடு இங்கே சாத்தியமில்லை; ஏனெனில் இந்த ஆவிகள் உயிரோடிருக்கும் மனிதர்கள் அல்ல, ஒருகாலத்தில் அப்படி இருந்தார்கள். ஆவிகளோடு தொடர்புடையதாகப் பாவத்தின் காவல் பற்றிப் பேசப்பட்டால், அவர்களுக்கு மன்னிப்பு இல்லாததால் இப்போது அவர்கள் தங்கள் பாவத்தோடு கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற அர்த்தத்தில் மட்டுமே இருக்க முடியும்.

2.10.10 பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகள் ஷியோலிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார்களா?

பரவலாகக் காணப்படும் இன்னொரு கருத்து இது: ஷியோலில் இருந்த பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகள் ஒரு வேதனையுள்ள இடத்தில், அல்லது பேரின்பம் என்று சொல்ல முடியாத ஒருவிதக் காத்திருக்கும் நிலையில் இருந்தார்கள். கிறிஸ்து தம்முடைய மரணத்துக்குப் பின் அந்த இடத்துக்குச் சென்றபோது, அவர் விசுவாசிகளை விடுவித்து அவர்களைப் பரதீசுக்கு நடத்தினார், அல்லது தம்முடைய பிரசன்னத்தால் அந்த இடத்தையே பரதீசாக்கினார் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

112. காவலில் இருப்பவர்களுக்கு முழு உணர்வுநிலை உண்டு என்று குறிப்பிடுவது ஏறக்குறைய தேவையற்றதாகத் தோன்றுகிறது; ஏனெனில் தூங்குகிறவர்களைக் காவலில் வைக்க வேண்டியதில்லை.

இந்தக் கருத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்று பழைய ஏற்பாட்டில் “ஷியோல்” என்ற சொல்லின் அர்த்தம். மற்றவற்றோடு, ஷியோல் மரித்தோர் சென்றடையும் எதிர்மறையான, இருண்ட ஓர் இடம். அதற்கு மாறாக, பழைய ஏற்பாட்டில் பரதீசு மரித்த விசுவாசிகளின் இடமாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் அது வெளிப்படுத்தப்படவில்லை என்ற உண்மை, பரதீசு இருக்கவில்லை என்று அர்த்தப்படுத்தாது. ஆபிரகாம் மரணத்துக்குப் பின் பயத்துக்கும் திகிலுக்கும் உள்ளானான் என்று நினைக்க வேண்டுமா? அஸ்திபாரங்களுள்ளதும், தேவனே கட்டி உண்டாக்கினதுமான நகரத்தையும், இந்த உலகத்தைச் சேராத ஒரு பரம தேசத்தையும் அவன் அப்போதே எதிர்பார்த்திருந்தான் (எபிரெயர் 11:10, 14, 16).

அதுபோலவே இதையும் கேட்க வேண்டியிருக்கும்: கிறிஸ்து இன்னும் வராததால், அவன் பாவமன்னிப்பை அறிந்திருந்தானா, அல்லது அதைப் பெற்றிருந்தானா?[113]

ஷியோலிலிருந்து விடுதலை இருந்ததா என்ற கேள்விக்கு எதிர்க்கேள்விகளால் மட்டும் பதில் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் இதைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு நம்மிடம் எந்த வேதப்பகுதியும் இல்லை. என் கருத்தில் இந்த எண்ணத்துக்கு அர்த்தமும் இல்லை; கிறிஸ்துவின் இப்படிப்பட்ட ஒரு செயலைச் சாடையாகக்கூடக் குறிப்பிடும் எந்த இணையும் வேதவாக்கியத்தில் இல்லை.

ஆபிரகாம் தன் பிதாக்களிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டான்.[114] மறுமையின் உலகில் அவன் அவர்களை மீண்டும் சந்தித்தான்

---

113. ரோமர் 3:25-26-இன் அடிப்படையில், இயேசுவின் பலியை முன்னிட்டு, அதாவது அதை முன்கூட்டியே கணக்கில் கொண்டு, தேவன் பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகளுக்குப் பாவங்களைக் கணக்கிடவில்லை என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆகவே ஆபிரகாம் தன் மரணத்துக்குப் பின் எந்த வேதனையையும், சுத்திகரிப்பையும்கூட, அனுபவிக்க வேண்டிய காரணம் எதுவும் இல்லை.

114. ஆதியாகமம் 25:8; ஒப்பிடுக: எண்ணாகமம் 27:13-இல் மோசே (காண்க: பகுதி 1.5.3).

என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். சர்வவல்லவர் என்று அவன் அறிந்திருந்த அவனுடைய தேவன் ஜீவனுள்ளோரின் தேவன் (லூக்கா 20:38). ஆகவே தேவனுடைய சிநேகிதன் என்று அழைக்கப்படும் (யாக்கோபு 2:23) ஆபிரகாம், உயிர்த்தெழுதல் வரை விடுதலையோ முன்னேற்றமோ தேவைப்படாத ஒரு பேரின்ப வாழ்வை இப்போது வாழ்கிறான் என்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாம்.

கர்த்தராகிய இயேசு பேரின்பத்தின் இடத்தைப் பற்றி “ஆபிரகாமின் மடி” என்று பேசியபோது, யூதர்கள் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்த, அல்லது நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரு சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தினார்: மரணத்துக்குப் பின் நீதிமான்களுக்கு அது ஆசீர்வாதத்தின் இடமாக இருந்தது. கிறிஸ்து தம்முடைய மரணத்துக்குப் பின் – ஆபிரகாமுக்கும் – பரதீசின் கதவைத் திறக்கும்வரை, மரணத்தில் பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகளுக்கு ஆபிரகாமே மையமாக இருந்தான் என்று இதிலிருந்து வருவிக்க முடியாது. இப்படிச் சொல்லலாம்: பரதீசு எல்லாக் காலத்து விசுவாசிகளுக்கும் திறந்திருந்தது. பரதீசு எப்போதும் இருந்தது; ஏனெனில் அது தேவனுடைய பரலோகச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக உள்ள அவருடைய பிரசன்னமே.

2.10.11 இயேசு நரகத்துக்கு இறங்கினாரா?

கர்த்தராகிய இயேசு நரகத்துக்கு இறங்கினாரா என்ற கேள்விக்கு ஏற்கெனவே பல்வேறு கோணங்களில் பதில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், உண்மையில் அது தேவையற்றதாகிவிடுகிறது. காலப்போக்கில் தாங்களே பலமுறை மாற்றங்களுக்கு உள்ளான சில விசுவாச அறிக்கைகள், நரகத்துக்கு அல்லது மரணத்தின் ராஜ்யத்துக்கு இறங்கினவராக இயேசுவை அறிக்கையிடுகின்றன. லூத்தரும் (Luther) அவரோடு மற்றவர்களும் “ஹேடீஸ்” என்பதை “நரகம்” (ஜெர்மன் மொழியில்: Hölle) என்று மொழிபெயர்க்கிறார்கள்;

இதனால் கிறிஸ்து “நரகத்துக்கு இறங்கினார்” (ஜெர்மன் மொழியில்: Höllenfahrt) என்ற கருத்து உருவானது.

“நரகத்துக்கு இறங்குதல்” என்பதை நிரூபிக்க, உதாரணமாக எபேசியர் 4:8-10 காட்டப்படுகிறது:

> “ஆதலால், அவர் உன்னதத்திற்கு ஏறி, சிறையிருப்பைச் சிறையாக்கி, மனுஷருக்கு வரங்களை அளித்தார் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஏறினார் என்பதினாலே, அவர் பூமியின் தாழ்விடங்களுக்கும் இறங்கினார் என்று விளங்குகிறதல்லவா? இறங்கினவரே எல்லாவற்றையும் நிரப்பத்தக்கதாக, எல்லா வானங்களுக்கும் மேலாக உன்னதத்திற்கு ஏறினவருமாயிருக்கிறார்.”

இங்கே பேசப்படுவது இயேசுவின் உயர்த்தப்படுதலையும் அவருடைய தாழ்த்தப்படுதலின் ஆழத்தையும் பற்றியது. அவருடைய தாழ்த்தப்படுதலின் மிகத் தாழ்ந்த நிலை மரணம். குமாரனாகிய தேவனாகிய அவர் மனிதனாகப் பூமியின்மேல் இருந்ததே ஒரு தாழ்த்துதலாக இருந்தது (ஒப்பிடுக: பிலிப்பியர் 2:5-11). ஆனால் நமக்காக அவர் மரணம்வரைகூடச் சென்று அடக்கம்பண்ணப்பட்டார். “பூமியின் தாழ்விடங்கள்” என்பதன் மூலம் குறிக்கப்படுவது இதுவே; பின்வரும் வசனமும் இதையே சொல்லுகிறது.

மத்தேயு 12:40 சரீர மரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது, மரித்தோரின் உலகில் தங்கியிருப்பதைப் பற்றி அல்ல.

> “யோனா இரவும் பகலும் மூன்றுநாள் பெரிய மீனின் வயிற்றில் இருந்ததுபோல, மனுஷகுமாரனும் இரவும் பகலும் மூன்றுநாள் பூமியின் இருதயத்தில் இருப்பார்.”

அப்போஸ்தலர் 2:27-இல் சங்கீதம் 16:10 மேற்கோள் காட்டப்படுவதிலிருந்து, கர்த்தராகிய இயேசு ஹேடீஸில் இருந்தார் என்ற முடிவுக்கு ஒருவர் வரக்கூடும்:

> "… என் ஆத்துமாவை ஹேடீஸில் விடீர்; உம்முடைய பரிசுத்தவானை அழிவைக் காணவொட்டீர்."

ஆனால் கர்த்தர் உண்மையில் ஹேடீஸில் இருந்தார் என்பதற்கு இந்த வசனம் சான்று அல்ல. இதைப் பற்றி 2.1.8-இலுள்ள விளக்கத்தைக் காண்க. (பின்னிணைப்பையும் காண்க)

2.10.12 முடிவுரை

கர்த்தராகிய இயேசு தம்முடைய மரணத்துக்குப் பின் ஹேடீஸுக்குச் செல்லவில்லை, நரகத்துக்கு நிச்சயமாகச் செல்லவில்லை என்பதை வலியுறுத்துவதில் நான் சோர்ந்துபோவதில்லை. சிலுவையிலிருந்த கள்ளனிடம் அவரே சொன்னபடி, அவர் பரதீசுக்குச் சென்றார்.

அங்கே பிரசங்கிக்கும் நோக்கத்தோடு ஹேடீஸுக்கு இறங்கினார் என்பதற்கு வேதவாக்கியத்தில் வேறு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. மேலும், அதன் உள்ளடக்கம் எதுவாக இருந்திருந்தாலும், அங்கே ஒரு பிரசங்கத்துக்கு அர்த்தமில்லை. விழுந்துபோன தூதர்கள் உட்பட மரித்தோர் யாவரும், மனந்திரும்புவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல், தங்கள் நியாயத்தீர்ப்பு வரை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; அப்போது அவர்கள் கிறிஸ்துவின் நியாயாதிபதிக்குரிய வல்லமையை எதிர்கொள்வார்கள்.

மனந்திரும்பாத பாவியின் முடிவு, சிரமங்கள் இருந்தாலும் மௌனமாயிராமல், நோவாவைப் போல நீதியைப் பிரசங்கிக்கிறவர்களாக இருக்கும்படி விசுவாசிகளுக்கு ஓர் உந்துதலாக இருக்கிறது.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- 1 பேதுரு 3-இலுள்ள "ஆவிகள்" யார்?
- அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்தவர் யார், அது எப்போது நடந்தது?

- தம்முடைய மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையில் கர்த்தராகிய இயேசு எங்கே இருந்தார் – எங்கே இருக்கவில்லை?
- ஏன்?
- அப்போதைய விசுவாசிகளை (இன்றைய நம்மையும்) உற்சாகப்படுத்தப் பேதுரு இந்தப் பகுதியை எப்படிப் பயன்படுத்துகிறான்?

2.11 மரண அனுபவங்களும் மரண விளிம்பு அனுபவங்களும்

பரிசுத்த வேதவாக்கியத்தின் சாட்சியைக் கொண்டு மறுமையைப் பற்றிய ஒரு தெளிவான சித்திரத்தை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் நம்முடைய காலத்தில் இந்தச் சித்திரம் தவறான இறையியல் அல்லது போதனைக் கருத்துகளை மட்டுமல்ல, மரணத்தின் அருகே ஏற்படும் அனுபவங்களையும், அதாவது மரண அனுபவங்களையும் மரண விளிம்பு அனுபவங்களையும், எதிர்கொள்கிறது. இங்கே பேசப்படுவது “மருத்துவரீதியில்” மரித்து மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட, ஆனால் “உயிரியல்ரீதியில்” மரிக்காத மனிதர்களைப் பற்றியது. அவர்கள் மரணத்துக்கும் வாழ்வுக்கும் இடைப்பட்ட மண்டலத்தில் “எங்கோ” இருந்தார்கள். என் ஆய்வில் நான் எப்போதும் மரணத்தை எப்படி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேனோ – மாற்ற முடியாத, இறுதியான ஒன்றாக – அந்த அர்த்தத்தில் அவர்கள் மரித்திருக்கவில்லை.

மருத்துவரீதியான மரணம் என்பதை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள, ஒரு மருத்துவரை மேற்கோள் காட்டுகிறேன்: “மருத்துவரீதியான மரணம் என்பது ஒருபுறம் சுவாசம் நின்றுபோவது, அதாவது சுற்றியுள்ள காற்றிலிருந்து பிராணவாயுவை உள்ளெடுப்பதும் கரியமில வாயுவை வெளியிடுவதும் முற்றிலும் நின்றுபோவது. மேலும் அது இதயம் நின்றுபோவது, அதாவது இரத்த ஓட்டம் முற்றிலும்

முடங்கிப்போவது. மருத்துவரீதியான மரணம் நிகழ்ந்தவுடன், மின் இதய வரைபடம் திரையில் ‘பூஜ்ஜியக் கோடு’ என்று அழைக்கப்படுவதைக் காட்டுகிறது; அதாவது இதயத் துடிப்பின் வளைவு எதுவும் இல்லை. மிகக் குறுகிய ஒரு கால அளவுக்குள், உதாரணமாக மிக வலுவான மின் அதிர்ச்சிகளால், மருத்துவரீதியான மரணத்தை மாற்ற முடியும். உயிர்ப்பித்தல் வெற்றிபெறாவிட்டால், சில நிமிடங்களுக்குப் பின் ‘உயிரியல்ரீதியான மரணம்’ நிகழ்கிறது. உயிரியல்ரீதியான மரணம் என்பது தனித்தனி உறுப்பு மண்டலங்கள், குறிப்பாக மூளை, தங்கள் செயல்பாட்டை நிறுத்திவிடுவது … உயிரியல்ரீதியான மரணத்தின் வாசற்படிக்கு அப்பால் பொதுவாகத் திரும்பி வருவது இல்லை.”[115]

வாழ்வுக்கும் “இறுதியான” மரணத்துக்கும் இடைப்பட்ட இந்த மண்டலத்தில் சில நிகழ்வுகள் தோன்றியிருக்கின்றன; இப்போது அவற்றை ஆராய விரும்புகிறேன்.[116] இங்கே பேசப்படுவது உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் வாழ்வுக்குத் திரும்பி வந்த மனிதர்களைப் பற்றி அல்ல; மிகக் குறுகிய நேரம் மட்டுமே மருத்துவரீதியில் மரித்திருந்தவர்களைப் பற்றியது. அந்த நேரத்தில் அவர்களுடைய ஆத்துமா – அவர்களுடைய உணர்வுநிலை – உடலை விட்டுச் சென்றது. உதாரணமாக, அறுவை சிகிச்சை அறையில் மருத்துவர்கள் தங்கள் உயிருக்காகப் போராடுவதை அவர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள். இனிமையான சூழலில் அன்பான ஒளி உருவங்களையும் பழைய அறிமுகமானவர்களையும் சந்தித்ததாக அவர்கள் விவரிக்கிறார்கள். தங்கள் உடலுக்குத் திரும்பிச் செல்ல அவர்கள் விரும்பவில்லை. இந்த நேர்மறையான

115. Dr. med. Hartmut Maier-Gerber, Sterben – Der Höhepunkt des Lebens, Wuppertal, 1994, பக். 20 முதல்; மேற்கோள்: R. Moeckel, Ist Sterben doch ganz anders, Sehnde.
116. எனக்கு நானே எந்த மரண அனுபவமும் ஏற்பட்டதில்லை; அப்படிப்பட்ட அனுபவம் பெற்ற எவரையும் தனிப்பட்ட முறையில் நான் அறியவும் இல்லை. ஆகவே இந்த நிகழ்வுகளை, எனக்குக் கிடைக்கக்கூடியதும் எல்லாருக்கும் அணுகக்கூடியதுமான எழுத்து ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் மட்டுமே மதிப்பிடுகிறேன்.

அனுபவங்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் மட்டுமல்ல, கிறிஸ்துவின்மேல் உள்ள விசுவாசத்தோடு எந்தத் தொடர்பும் இல்லாதவர்களும் விவரிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஓர் அனுபவத்துக்குப் பின் அவர்களுக்கு மரணத்தில் பயமுறுத்துவது எதுவும் இல்லை; இந்த அனுபவத்தை அவர்கள் ஒரு நற்செய்தியைப் போலப் பிறருக்குச் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த நிகழ்வுகளைக் குறித்துக் கிறிஸ்தவர்கள் தெளிவான நிலைப்பாடு எடுக்க முடிய வேண்டும்; ஏனெனில் இந்த அறிக்கைகள் நம்முடைய சமுதாயத்தில் மரணத்தை ஒரு புதிய, ஏறக்குறைய கவர்ச்சியான வெளிச்சத்தில் வைக்கின்றன. மனிதனின் கடைசிச் சத்துரு தோற்கடிக்கப்பட்டுவிட்டதுபோலத் தோன்றுகிறது; ஏனெனில் இந்த அனுபவங்களின்படி மரணம் அன்பால் நிறைந்த ஒரு பூரண உலகத்துக்குள் கடந்துபோவது. அப்படியானால் “நாம் எல்லாரும், எல்லாருமே பரலோகத்துக்குப் போவோம்” (ஜெர்மன் மொழியில்: Wir kommen alle, alle in den Himmel) என்பது நியாயமாகவே பாடக்கூடிய ஒரு பாடல். அல்லது இப்படியே இருக்கும்: “எல்லாம் நன்றாகிவிடும்” (ஜெர்மன் மொழியில்: Alles wird gut).

டாக்டர் ரேமண்ட் மூடி (Raymond Moody), ராபர்ட் ஏ. மன்றோ (Robert A. Monroe), எலிசபெத் கியூப்ளர்-ராஸ் (E. Kübler-Ross) முதலியோரின் வெளியீடுகளுக்குப் பின், மரணத்தைப் பற்றிய இந்த எண்ணங்கள் பரவலாகப் பரவியிருக்கின்றன. மரண ஆய்வாளர்களின் செய்தியைத் திருமதி கியூப்ளர்-ராஸ் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்: “தேவன் தண்டிக்கிறவரோ குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறவரோ அல்ல. திரும்பி வந்தவர்களிடமிருந்து நாம் அறிவது இந்த உறுதிமொழியே: ஒவ்வொரு மனிதனும் மறுபக்கம் கடந்துசென்ற பின் சமாதானம், சமநிலை, முழுமையின் நிறைவு ஆகியவற்றின்

உணர்வை அனுபவிக்கக்கூடும்”[117].

இவை பரபரப்பான கண்டுபிடிப்புகள் அல்லவா? ஒரு மனிதன் சந்திரனிலோ செவ்வாயிலோ இறங்குவதைவிட, மரணத்தின் இரகசியத்தையும் மறுமையின் இரகசியத்தையும் வெளிப்படுத்துவது உண்மையில் அதிக முக்கியமானது. கடைசியாக, மறுபக்கத்தைப் பார்க்க ஒரு வழி கிடைத்திருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது; அது மரணத்தைப் பற்றிய பயத்தை நம்மிடமிருந்து நீக்குகிறது; ஏனெனில் தன் வாழ்க்கைக்காக ஒருவன் கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டிய தேவன் அங்கே இல்லை. இவை அனைத்துக்கும் ஒரு விஞ்ஞானப் பூச்சு கொடுக்கப்படுகிறது; அதனால் இந்தக் கண்டுபிடிப்புகள் தீவிரமானவையாகவும் நம்பத்தக்கவையாகவும் தோன்றுகின்றன.

2.11.1 இந்த அறிக்கைகளில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது?

இந்த அறிக்கைகளை மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு பார்க்க வேண்டும். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட ஆசிரியர்களின் விவரிப்புகளை வார்த்தைக்கு வார்த்தை தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது; ஏனெனில் அவை பெரும்பாலும் புறஜாதி உலகப் பார்வையாலும், ஆவியுலகத் தொடர்பு வழிபாட்டாலும் (ஸ்பிரிட்டிசம்), நியூ ஏஜ் இயக்கத்தாலும் உருவாக்கப்பட்டவை; இந்த நிகழ்வுகளும் அந்த உலகப் பார்வைக்கு ஏற்றபடியே விளக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் இந்த அசாதாரண நிகழ்வுகளைத் தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்ளவும், அவற்றின் உண்மைத்தன்மையைச் சந்தேகிக்காமலிருக்கவும் போதுமான காரணம் உண்டு. இப்படிப்பட்டதை அனுபவித்த கிறிஸ்தவர்களும் கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களும் மிக அதிகம். இந்த அறிக்கைகளைப் பேய்க்கதை என்றும் கற்பனை என்றும் நிராகரிப்பது மிக எளிதான, ஏன், தவறான முடிவாக இருக்கும். ஆனால் உண்மையில் இவற்றைப் பற்றி நாம் என்ன நினைக்க

117. Elisabeth Kübler-Ross, Über den Tod und das Leben danach, Berlin, 1994, பக். 44.

வேண்டும்? இந்த அறிக்கைகளை வேதாகமத்தின்படி எப்படி வகைப்படுத்தி மதிப்பிடலாம்?

2.11.2 வேதாகமத்தில் மரண அனுபவங்கள்?

தேவனுடைய வார்த்தையில் இப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகளைக் காண்கிறோமா என்பதே எப்போதும் முதல் கேள்வி. மரித்தோர் எழுப்பப்பட்டதைப் பற்றிய விவரிப்புகள் நம்மிடம் இருப்பதால், சம்பந்தப்பட்ட நபர்களைப் பார்ப்போம்.

மிகவும் அறியப்பட்ட விவரிப்பு, இயேசு லாசருவை எழுப்பியது (யோவான் 11). லாசரு ஏற்கெனவே நான்கு நாட்களாக மரித்திருந்தான் என்றும், அவனுடைய உடல் அழுகத் தொடங்கியிருந்தது என்றும் இந்த விவரிப்பு சொல்லுகிறது. இங்கே உயிரியல்ரீதியான மரணமே என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஜீவனுக்கும் மரணத்துக்கும் ஆண்டவர் லாசருவை மீண்டும் உயிருக்கு அழைத்தார். அது ஓர் அற்புதம், யூதர்களுக்குச் சாட்சியாக ஓர் அடையாளம்.

லாசரு தன் மரணத்தின் நேரத்தில் எதை அனுபவித்தான் என்பதைப் பற்றி எதுவும் சொல்லப்படவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. பொதுவாகவே லாசருவைப் பற்றி ஏறக்குறைய எதுவும் சொல்லப்படவில்லை; ஆனால் இங்கே நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கு ஏதாவது இருந்திருக்கும். மறுமையைப் பற்றிய அவனுடைய கூற்றுகள், இன்று நாம் கேட்பவற்றைவிட முற்றிலும் வேறொரு பரிமாணத்தில் இருந்திருக்கும்.

இயேசு மரித்தோரை எழுப்பிய மற்ற இரண்டு நிகழ்வுகளும் குறைவான பரபரப்புள்ளவை அல்ல. யவீருவின் மகளும் (மாற்கு 5:22; லூக்கா 8:41) நாயீன் ஊர் வாலிபனும் (லூக்கா 7:11) இருக்கிறார்கள். அவர்களும் உயிரியல்ரீதியில் மரித்திருந்தார்கள்; ஜீவாதிபதியாகிய (அப்போஸ்தலர் 3:15) கர்த்தராகிய இயேசு அவர்களை எழுப்பினார். அவர்களைப்

பற்றியும் மறுமையிலான அனுபவங்கள் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை.

பழைய ஏற்பாட்டிலோ புதிய ஏற்பாட்டிலோ விவரிக்கப்படும் மற்ற எல்லா உயிர்ப்பித்தல்களுக்கும் இதுவே பொருந்தும்.

தம்முடைய சொந்த வார்த்தைகளின்படி தம்முடைய மரணத்தின்போது பரதீசில் இருந்த இயேசுவும்கூட அங்கே தங்கியிருந்ததைப் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை. பரதீசு எவ்வளவு மகிமையானது என்பதையும், அங்கே எல்லாக் காலத்து விசுவாசிகளையும் சந்தித்தபோது எப்படிப்பட்ட சந்தோஷம் இருந்தது என்பதையும் அவர் சொல்லியிருக்க முடியாதா?

ஓர் அனுபவ விவரிப்பின் அடிப்படையில் பரதீசின் இருப்பை நமக்கு உறுதிப்படுத்தும் ஒரே ஒரு அனுபவத்தைப் பற்றி மட்டுமே தேவன் தம்முடைய வார்த்தையில் பேசுகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மூன்றாம் வானம்வரை, பரதீசுக்குள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவன் பவுல் (2 கொரிந்தியர் 12:1-4).

மறுபுறம், வேதாகமத்தில் இப்படிப்பட்ட அனுபவங்களைப் பற்றி (ஒரு விதிவிலக்கைத் தவிர) எதுவும் சொல்லப்படவில்லை என்ற உண்மை, அவை இல்லை என்பதற்குச் சான்று அல்ல. ஆனால் அது அடிப்படையான ஒன்றைத் தெளிவாக்குகிறது. தேவன் சான்றுகளைக் கொடுப்பதில்லை; ஏனெனில் அவருக்கு அது அவசியமில்லை. பரதீசும் ஹேடீஸும், பரலோகமும் நரகமும் உண்டு என்பதைத் தம்முடைய வார்த்தையில் அவர் போதுமான அளவிலும் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடியும் தெளிவாக்குகிறார்.

லூக்கா 16-இலுள்ள ஏழை லாசருவிலும் ஐசுவரியவானிலும் இது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஐசுவரியவான் ஹேடீஸில் வேதனையில் இருந்தான்; தன் சகோதரர் மனந்திரும்பாவிட்டால் ஒருநாள் அவர்களும் இந்தப் பயங்கரமான இடத்துக்குத் தன்னைப் பின்தொடர்வார்கள் என்று அவன் அறிந்திருந்தான். அவன் வாழ்ந்ததுபோலவே

அவர்களும் வாழ்ந்தார்கள். அவர்களை உறுதியாக எச்சரிக்கும்படி யாராவது அவர்களுடைய வீட்டுக்கு அனுப்பப்படுவதே அவர்கள் மனந்திரும்புவதற்கான ஒரே வாய்ப்பு என்று அவன் கண்டான்: “அப்பொழுது அவன்: அப்படியானால், தகப்பனே, நீர் அவனை என் தகப்பன் வீட்டுக்கு அனுப்பும்படி உம்மை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; எனக்கு ஐந்து சகோதரர் இருக்கிறார்கள்; அவர்களும் இந்த வேதனையுள்ள இடத்துக்கு வராதபடி அவன் அவர்களுக்கு உறுதியாய் எச்சரிக்கட்டும் என்றான். ஆபிரகாம் அவனை நோக்கி: அவர்களுக்கு மோசேயும் தீர்க்கதரிசிகளும் உண்டு; அவர்களுக்கு அவர்கள் செவிகொடுக்கட்டும் என்றான். அதற்கு அவன்: அப்படியல்ல, தகப்பனாகிய ஆபிரகாமே, மரித்தோரில் ஒருவன் அவர்களிடத்தில் போனால் அவர்கள் மனந்திரும்புவார்கள் என்றான். அதற்கு அவன்: அவர்கள் மோசேக்கும் தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் செவிகொடாவிட்டால், மரித்தோரிலிருந்து ஒருவன் எழுந்தாலும் அவர்கள் நம்பமாட்டார்கள் என்றான்” (லூக்கா 16:27-31).

தேவன் மனிதனையும் அவனுடைய அவிசுவாசத்தையும் அறிந்திருக்கிறார்; மரித்தோரிலிருந்து ஒருவன் எழுந்தாலும் பாவி பதிலளிக்கமாட்டான் என்பதையும் அவர் அறிந்திருக்கிறார். தேவன் பாவியிடம் மனந்திரும்புதலையும் விசுவாசத்தின் கீழ்ப்படிதலையும் கேட்கிறார். பாவிக்குச் சிருஷ்டிப்பின் சாட்சியும் ஒரு மனசாட்சியும் உண்டு. அதோடு தேவன் அவனுக்குத் தம்முடைய வார்த்தையையும் சுவிசேஷப் பிரசங்கத்தையும் கொடுத்திருக்கிறார். பரிசுத்த வேதவாக்கியத்தின் சாட்சி அடிப்படையில் போதுமானது. மனிதர்கள் சான்றுகளையும் அடையாளங்களையும் கேட்கிறார்கள்; ஆனால் பல்வேறு வகையான ஏராளமான அற்புதங்களின் மூலம் இயேசு செய்த கிரியைகள் காட்டியது இதுவே: அவருடைய தேவத்துவத்தின் மிகப் பெரிய சான்றுகள்கூட மனிதனின் மனந்திரும்புதலை அல்ல, இன்னும் அதிகமான பகையையே உண்டாக்கின.

தாம் பரதீசுக்குச் செல்வதாகவும், உயிர்த்தெழுதலில் அங்கிருந்து திரும்பி வருவதாகவும் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து சொன்னார். பரதீசில் தாம் இருந்த காலத்தைப் பற்றி அவர் நமக்கு எதுவும் தெரிவிக்கவில்லை. அதைப் பற்றி ஏதாவது அறிவது நமக்கு முக்கியமல்ல என்பதே என் முடிவு. அவருடைய கவலை மறுமை அல்ல, இம்மையே – அதாவது பூமியில் தேவனுடைய ராஜ்யமே. கர்த்தர் எப்போது தேவனுடைய ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பார் என்பதே சீஷர்களின் கவலையாக இருந்தது. உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின் 40 நாட்களில் கர்த்தராகிய இயேசு இதைப் பற்றி அவர்களோடு பல மணிநேரம் பேசினார் (அப்போஸ்தலர் 1:3). வேதவாக்கியம் முழுவதும் மறுமையையோ இடைநிலையையோ தன் மையமாகக் கொள்ளவில்லை, மாறாக எப்போதும் உயிர்த்தெழுதலில் வரும் பூரணத்தையும் முழுச் சிருஷ்டியோடும் தேவன் நடத்தும் வழிகளின் நிறைவையுமே மையமாகக் கொள்ளுகிறது என்பது இங்கேயும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

2.11.3 அப்போஸ்தலர்களாகிய பவுலும் யோவானும்

மேலே சொன்னவை மரண அனுபவங்களைப் பற்றிய கடினமான கேள்விகளுக்கு இறுதியான பதிலைத் தரவில்லை. ஆனால் இந்த நிகழ்வுகளை எதிர்கொள்ளும்போது நாம் பயன்படுத்த வேண்டிய ஒரு கொள்கையை வெளிக்கொண்டுவந்திருக்கிறோம்.

பவுலும் யோவானும், மற்ற விசுவாசிகளும், பரலோகத்தைப் பற்றியும் பரதீசைப் பற்றியும் சொல்லுவதை நாம் காண்கிறோம். யோவான் தன் வாழ்க்கையின் முடிவில் பத்மு தீவில் சிறைப்பட்டிருந்தான் (வெளிப்படுத்தல் 1). அங்கே அவன் தரிசனங்களைப் பெற்றான்; அவற்றை வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் எழுதினான். வெளிப்படுத்தின விசேஷம் பரலோகத்திலிருந்து வந்த ஓர் அனுபவ விவரிப்பு. யோவான் கர்த்தருடைய நாளில் ஆவிக்குள்ளானான். அதாவது,

தேவனுடைய ஆவியானவர் அவன்மேல் வந்தார்; அவன் வேறோர் உலகத்துக்குள் பிரவேசித்து, அங்கே உயிர்த்தெழுந்தவரைச் சந்தித்தான். அவன் பரலோகத்துக்கு மேலே அழைக்கப்பட்டான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அது ஒரு கனவு அல்ல; அது ஓர் உண்மை; தான் கண்ட எல்லாவற்றையும் விவரமாக எழுதும் அளவுக்கு அது அவனை ஆட்கொண்டது. அது மரண அனுபவமும் அல்ல, மரண விளிம்பு அனுபவமும் அல்ல. ஆனால் மனிதர்கள் பரலோகத்தோடும், தூதர்களோடும், கர்த்தராகிய இயேசுவோடும் தொடர்புகொள்ளும்படியான அனுபவங்களை தேவன் அவர்களுக்கு அருளினார் என்பதை அது தெளிவாக்குகிறது. ஏசாயா (உதாரணமாக அதிகாரம் 6), தானியேல், எசேக்கியேல் முதலிய தீர்க்கதரிசிகளும் இதே அனுபவத்தைப் பெற்றார்கள். ஆனால் இந்த நபர்களைப் பொறுத்தவரை, பழைய ஏற்பாட்டு, புதிய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்களை எழுதிய தீர்க்கதரிசிகளாக அவர்களுடைய விசேஷ ஊழியத்தை நிறைவேற்றுவதே இதன் நோக்கம். ஆகவே இவை "சாதாரண" மரண அனுபவங்கள் அல்ல.

பவுலுக்கும் இப்படியே இருந்தது: "மேன்மைபாராட்டுவது எனக்குத் தகுதியல்ல; ஆயினும் கர்த்தர் அருளிய தரிசனங்களையும் வெளிப்படுத்தல்களையும் சொல்லத் தொடங்குகிறேன். கிறிஸ்துவுக்குள்ளான ஒரு மனுஷனை அறிவேன்; பதினாலு வருஷங்களுக்கு முன்பு (சரீரத்தோடேயோ, நான் அறியேன்; சரீரத்தை விட்டோ, நான் அறியேன்; தேவனே அறிவார்) அப்படிப்பட்டவன் மூன்றாம் வானம்வரை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டான். அப்படிப்பட்ட மனுஷனை அறிவேன் (சரீரத்தோடேயோ, சரீரத்தை விட்டோ, நான் அறியேன்; தேவனே அறிவார்); அவன் பரதீசுக்குள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, மனுஷர் பேசக்கூடாததும் வாக்குக்கெட்டாததுமான வார்த்தைகளைக் கேட்டான்" (2 கொரிந்தியர் 12:1-4).

பவுலின் விஷயத்தில் இது ஒரு மரண அனுபவமாகவும் ஓர் உயிர்த்தெழுதலாகவும் இருக்கக்கூடும். கொரிந்தியருக்கு எழுதின 2-ஆம் நிருபம் எழுதப்பட்டதற்கும், அப்போஸ்தலர் 14:19-இல் விவரிக்கப்படுகிறபடி லீஸ்திராவில் பவுல் கல்லெறியப்பட்டதற்கும் இடையில் 14 ஆண்டுகள் உள்ளன. கல்லெறியப்பட்டவன் உண்மையில் மரித்துவிட்டான் என்று உறுதிசெய்யும்வரை கல்லெறிதல் நிறுத்தப்படவில்லை. பவுல் மரித்துவிட்டான் என்று உறுதியாக நம்பியதால் அவர்கள் அவனைப் பட்டணத்துக்கு வெளியே இழுத்துக்கொண்டுபோனார்கள். ஆனால் அப்போது பவுல் வெறுமனே எழுந்து – சீஷர்கள் அவனை உயிர்ப்பிக்க முயன்றதாக இங்கே எதுவும் சொல்லப்படவில்லை – மீண்டும் பட்டணத்துக்குள் போனான். இது ஓர் அற்புதம். பவுல் எழுப்பப்பட்டான், அல்லது தானாகவே மீண்டும் சுயநினைவுக்கு வந்தான். இந்த நிகழ்வின்போது அவன் பரதீசுக்குள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டானா? நாம் அதை நிரூபிக்கவும் முடியாது, மறுக்கவும் முடியாது. மறுமையில் அசாதாரண அனுபவங்கள் – இந்த விஷயத்தில் விசுவாசிகளுடையவை – அடிப்படையில் சாத்தியம் என்பதை அப்போஸ்தலனின் உதாரணம் தெளிவாக்குகிறது.

அதுபோலவே இரத்தசாட்சியாகிய ஸ்தேவானும் ஒரு கனவில் அல்ல, உண்மையாகவே, திறக்கப்பட்ட வானத்தைக் கண்டான் (அப்போஸ்தலர் 7:55-56). சற்று நேரத்தில் கல்லெறிதலால் மரணம் நிகழ்ந்தாலும், அது ஒரு மரண அனுபவம் அல்ல. இப்படிப்பட்ட ஒரு வெளிப்பாட்டை இன்றும் நாம் அடிப்படையிலேயே மறுக்கக்கூடாது.

2.11.4 மரண அனுபவங்கள் – பரலோகமும் நரகமும்

நம்முடைய காலத்தில் மரண அனுபவங்கள் இவ்வளவு அதிகமாக இருப்பதற்குப் பெரும்பாலும் உயிர்ப்பித்தலைச் சாத்தியமாக்கும் நவீன தொழில்நுட்பக் கருவிகளே காரணம். நம்முடைய சமுதாயத்தின் உயர்ந்த தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி,

வேதவாக்கியத்தில் நேரடியாக ஆராயப்படாத கேள்விகளை எழுப்புகிறது. இங்கே தேவனுடைய ஆவியானவரின் உதவியோடு மட்டுமே அவருடைய வார்த்தையில் கண்டடையக்கூடிய பதில்களை, அல்லது கொள்கைகளை, நாம் தேட வேண்டும். நம்முடைய காலத்தின் கேள்விகளுக்கு அதைப் பொருத்துவது சில நேரங்களில் எளிதல்ல என்றாலும், தேவனுடைய வார்த்தை நம்முடைய நாட்களிலும் பொருத்தமானதும் கட்டுப்படுத்துவதுமாக இருக்கிறது. நம்முடைய காலத்தில் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பொருத்துவதும், காலங்களை அவற்றின் ஆவிக்குரிய பரிமாணத்தில் அறிந்து மதிப்பிடுவதுமே (1 நாளாகமம் 12:32) ஜீவனுள்ள, ஆவியானவரால் உண்டாக்கப்பட்ட வேதப் புரிதலின் தனி அடையாளம்.

மரண அனுபவங்களைப் பொறுத்தவரை முக்கியமான ஒன்று: மிகவும் எதிர்மறையான அனுபவங்களும் உண்டு. பரலோகமும் நரகமும் எவ்வளவு வேறுபட்டவையோ, மரண அனுபவங்களும் அவ்வளவு வேறுபட்டவை. மனிதர்கள் நரக அனுபவங்களையும், வேதனைகளையும், பிசாசுகளையும் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். இந்தப் பயங்கர அனுபவங்கள் அதிகம் விற்பனையாகும் புத்தகங்களில் சொல்லப்படுவதில்லை; ஏனெனில் நேர்மறையான அனுபவங்களோடு கூடிய மரணத்தின் அழகிய சித்திரத்தை அவை சிதைக்கின்றன; நரகமும் பாவங்களுக்குத் தண்டனையும் உண்மையில் இருக்கக்கூடும் என்ற சாத்தியத்தை அவை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. சிலர் தாங்கள் அனுபவித்ததைச் சீக்கிரத்தில் அடக்கி மறந்துவிடுகிறார்கள்; வேறு சிலர் கிறிஸ்துவில் இரட்சிப்பைத் தேடுகிறார்கள்.

டாக்டர் ராலிங்ஸ் (Rawlings)[118] விரிவாக முன்வைக்கும் இந்தத் தகவலைக் கொண்டு, எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஒரு பரலோகம்

118. Dr. med. Maurice S. Rawlings, Zur Hölle und zurück, Leben nach dem Tod – überraschende Beweise, Hamburg (Verlag C.M. Fliß), 1996.

உண்டு என்றும், நரகம் சபையின் ஒரு கண்டுபிடிப்பு மட்டுமே என்றும் வரையறைப்படியே இனி பேச முடியாது. ஆகவே மேலே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட திருமதி கியூப்ளர்-ராஸ் (Kübler-Ross) அவர்களின் கூற்று உண்மையல்ல!

மரண அனுபவங்கள் மறுமையின் இரண்டு இடங்களையும் அல்லது நிலைகளையும் பிரதிபலிக்கின்றன என்ற அளவில் அவை வேதவாக்கியத்தின் சித்திரத்தோடு ஒத்துப்போகின்றன என்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாம். வாழ்வுக்கும் மரணத்துக்கும் இடைப்பட்ட இந்த மண்டலத்தில் ஹேடீஸும் பரதீசும் தங்கள் நிழல்களை முன்கூட்டியே வீசுவதுபோல இருக்கிறது.

2.11.5 இருளின் வஞ்சகம்

இயேசு கிறிஸ்துவோடும் வேதாகமத்தோடும் எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ள விரும்பாத மனிதர்கள் நேர்மறையான மரண அனுபவங்களைப் பெறுவதும், மறுமையில் வெளிப்படையாக மிக நன்றாக இருக்கும் தூத உருவங்களையும் அறிமுகமானவர்களையும் சந்திப்பதும் நம்மைச் சந்தேகப்பட வைக்கிறது. அவர்களைக் கணக்குக் கேட்கும் எந்த நியாயாதிபதியையும் அவர்கள் சந்திப்பதில்லை; அவர்கள் செய்த தீமையைப் பொறுத்தவரைகூட அவர்கள் பாதுகாக்கப்பட்டு மன்னிக்கப்படுகிறார்கள்.

அவர்கள் சந்திக்கும் உருவங்கள் அன்பைப் பொழியும், பிரகாசமாக ஒளிவீசும், அன்பான உருவங்கள். அவை பொய் சொல்லுவதால் இந்த உருவங்களைப் பற்றிய நம்முடைய மதிப்பீடு தெளிவானது: அவை தங்கள் தலைமைத் தலைவனாகிய பிசாசின் (2 கொரிந்தியர் 12:7; வெளிப்படுத்தல் 12:8) தந்திரத்தைப் பின்பற்றும் பிசாசுகள். அவன் ஒளியின் தூதனுடைய வேஷத்தைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறான் (2 கொரிந்தியர் 11:14); இதனால் தன்னுடைய கெட்ட நோக்கங்களை நல்லவையாக மனிதனுக்குக் காட்டி ஏமாற்றுகிறான்.

மறுமையோடு சந்திக்கும் எல்லையில், ஆவிகள் தங்கள் தீய செல்வாக்கைச் செலுத்தக் காத்திருக்கின்றன. இந்த ஆவிகள் மனிதர்களுக்கு எவ்வளவு அருகில் இருக்கின்றன என்பதை இது நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது – மரணத்தின் வாசற்படியில் மட்டுமல்ல. இந்த அறிக்கைகளால் பொல்லாத ஆவிகளின் பிரசன்னம் இன்னும் தெளிவாகிறது. அவை ஆகாயத்தில் இருக்கின்றன; ஆகவே மனிதர்கள் மத்தியிலும் இருக்கின்றன; சில மனிதர்களைப் பிடித்து அவர்களுக்குள் வாசமும் செய்கின்றன; கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பூமியில் இருந்த காலத்திலும், அவருடைய சுகமாக்குதல்களாலும் விடுவித்தல்களாலும் இது விசேஷமாக வெளிப்பட்டது. பவுல் எபேசியருக்கு எழுதுகிறான்: “அவைகளில் நீங்கள் முற்காலத்திலே இவ்வுலக வழக்கத்திற்கேற்றபடியாகவும், கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகளிடத்தில் இப்பொழுது கிரியைசெய்கிற ஆகாயத்து அதிகாரப்பிரபுவாகிய ஆவிக்கேற்றபடியாகவும் நடந்துகொண்டீர்கள்” (எபேசியர் 2:2); மேலும்: “ஏனென்றால், மாம்சத்தோடும் இரத்தத்தோடுமல்ல, துரைத்தனங்களோடும், அதிகாரங்களோடும், இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் அந்தகார லோகாதிபதிகளோடும், வானமண்டலங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவிகளின் சேனைகளோடும் நமக்குப் போராட்டம் உண்டு” (எபேசியர் 6:12).

பிசாசுகளின் செயல்பாட்டையும் செல்வாக்கையும் கிறிஸ்தவர்கள் அடிக்கடி குறைத்து மதிப்பிடுகிறார்கள் என்று நான் அஞ்சுகிறேன்; இதனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர்கள் ஏற்கெனவே ஓரளவு சத்துருவின் தந்திரத்துக்குப் பலியாகியிருக்கிறார்கள். மனிதகுலத்தின் சிந்தனையின்மேல் நடக்கும் மிகப் பயங்கரமான சாத்தானியத் தாக்குதல் இது. மரண பயம் ஒழிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அது வெட்கமற்ற ஒரு பொய். மரணத்தைத் தீங்கற்றதாகவும், முடிவில்லாத அழகான ஓர் உலகத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் வாசலாகவும் காட்டுவதில் பிசாசைத் தவிர வேறு யாருக்கு ஆர்வம் இருக்கிறது?

ஏழை லாசரு தன் மரணத்தின் நேரத்தில் தேவதூதர்களால் ஆபிரகாமின் மடிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டான். இந்தத் தூதர்களைக் குறித்து நாம் வாசிக்கிறோம்: “அவர்களெல்லாரும் இரட்சிப்பைச் சுதந்தரிக்கப்போகிறவர்களினிமித்தம் ஊழியஞ்செய்யும்படிக்கு அனுப்பப்பட்ட பணிவிடை ஆவிகளாயிருக்கிறார்களல்லவா?” (எபிரெயர் 1:14). ஆகவே இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் இடையிலான எல்லையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

2.11.6 செத்தவர்களிடத்தில் குறிகேட்கிறவர்கள் கர்த்தருக்கு அருவருப்பானவர்கள்

தேவன் ஜீவனுள்ளோருக்கும் மரித்தோருக்கும் இடையில் ஒரு தெளிவான எல்லையை வைத்திருக்கிறார். மரித்தோரோடு தொடர்புகொள்ளும் எல்லா முயற்சியையும் அவர் தடைசெய்கிறார். செத்தவர்களிடத்தில் குறிகேட்கிறவர்கள் இந்தத் தெளிவான எல்லையை மீறுகிறார்கள். ஆகவே இந்த ஆண்களையும் பெண்களையும் குறித்த தேவனுடைய தீர்ப்பு மிகக் கடுமையானது: “அஞ்சனம் பார்க்கிற ஆவியோ குறிசொல்லுகிற ஆவியோ உள்ள புருஷனாவது ஸ்திரீயாவது நிச்சயமாகக் கொல்லப்படவேண்டும்; அவர்களைக் கல்லெறியக்கடவர்கள்; அவர்கள் இரத்தப்பழி அவர்கள்மேல் இருக்கும்” (லேவியராகமம் 20:27).[119]

மரித்தோரோடு தொடர்புகொள்ளும் திறன்கள், அல்லது சரியாகச் சொன்னால் முயற்சிகள், குறிகேட்கிறவர்களைப் பிடித்திருக்கும் பொல்லாத ஆவிகளால் நடத்தப்படுகின்றன என்பதையும் இந்த வார்த்தை தெளிவாக்குகிறது (1 சாமுவேல் 28:7-8). இந்த மனிதர்களைத் தேவன் இவ்வளவு கடுமையாகக் கண்டிப்பதற்கு இதுவும் ஒரு முக்கியக் காரணம். ஆகவே இங்கே வெளிப்படுவது மனிதர்களின் திறன்கள் அல்ல, தீமையின் ராஜ்யத்திலிருந்து தோன்றும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட

119. மேலும் காண்க: லேவியராகமம் 19:31; 20:6; உபாகமம் 18:11-12; 1 சாமுவேல் 28:3; 2 இராஜாக்கள் 21:6; 1 நாளாகமம் 10:13.

சக்திகள். இது தெளிவாகவே பொல்லாத வல்லமைகளின் செல்வாக்கு.

ஆகவே இந்த ஆவிகள் வஞ்சிக்கின்றன என்பதும் தெளிவு; ஏனெனில் மரித்தோரின் ஆவிகளை அவற்றால் வெளிக்கொண்டுவர முடியாது. சாத்தானின் கலகத்தில் அவனைப் பின்பற்றிய விழுந்துபோன தூதர்கள் மரித்தோரைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியும் என்பது ஒரு பொய். சம்பந்தப்பட்ட நபரை உண்மையானவர்போல ஏமாற்றும் விதத்தில் பின்பற்றுவதே அவற்றின் திறன். வேறுவிதமாக அறிய முடியாத காரியங்களை அறியும்படி, குறிகேட்கிறவர்கள் மூலம் மரித்தோரோடு தொடர்புகொள்ள விரும்பும் எல்லாரையும் அவை ஏமாற்றுகின்றன. இவ்விதமாக இந்த யுகத்தின் தேவனாகப் பிசாசு தன் செல்வாக்கை விரிவுபடுத்துகிறான்.

தேவன் ஏசாயாவின் மூலம் தம்முடைய ஜனங்கள் தங்கள் தேவனிடத்தில் விசாரிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்: “அவர்கள் உங்களை நோக்கி: முணுமுணுவென்று ஓதுகிற, செத்தவர்களிடத்தில் குறிகேட்கிறவர்களிடத்திலும் குறிசொல்லுகிறவர்களிடத்திலும் விசாரியுங்கள் என்று சொல்லும்போது, ஜனங்கள் தங்கள் தேவனிடத்தில் அல்லவோ விசாரிக்கவேண்டும்? உயிருள்ளவர்களுக்காகச் செத்தவர்களிடத்தில் விசாரிக்கலாமா?” (ஏசாயா 8:19).

இந்தச் சூழலில், திருமதி கியூப்ளர்-ராஸ் போன்ற பல மரண ஆய்வாளர்கள் ஆவியுலகத்தோடும் தீவிரமான தொடர்பு வைத்திருந்தார்கள் என்பதைக் காண்பது முக்கியம். தான் அடிக்கடி தொடர்புகொண்ட தன் ஆவிகளைப் பற்றி அவர் சொல்லுகிறார். மரணத்தின் அதிகாரத்தை உடைய பிசாசு, மரணத்தைப் பற்றிய மனிதனின் பயத்தை அறிந்திருக்கிறான்; மரணம் நியாயத்தீர்ப்போ பாவத்தின் விளைவோ அல்ல என்று மனிதனை ஏமாற்ற அதைப் பயன்படுத்துகிறான். அப்படியானால், மரணத்தை ஜெயித்தவர் மீட்பை

நிறைவேற்றியிருந்தாலும், மனிதனுக்கு மீட்பு தேவையில்லை. “நீங்கள் சாகவே சாவதில்லை” என்பதே ஆதிமுதல் வஞ்சகனின் பொய் (ஆதியாகமம் 3:4); இந்தப் பொய்யை மறைப்பதற்கு அவன் எப்போதும் புதிய வாதங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறான்.

பல மரண ஆய்வாளர்கள் ஆவியுலகத் தொடர்பு வழிபாட்டாளர்களாகவும் (ஸ்பிரிட்டிஸ்டுகள்) நியூ ஏஜ் இயக்கத்தோடு இணைந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாக மட்டுமே இருக்க முடியும்.

2.11.7 சவுலும் சாமுவேலும்

1 சாமுவேல் 28-இல், சவுலும் எந்தோரிலிருந்த செத்தவர்களிடத்தில் குறிகேட்கிற ஸ்திரீயும் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க விதிவிலக்கு. சவுல் இங்கே பெரிய தவறு செய்தாலும், குறிகேட்கிறவர்கள் மரித்தோரை எழும்பிவரப்பண்ண முடியாவிட்டாலும், இந்த விஷயத்தில் சாமுவேல் உண்மையாகவே தோன்றினான். இரண்டு காரியங்கள் இதைத் தெளிவாக்குகின்றன: முதலாவது, சாமுவேலை வரவழைத்தது அந்த ஸ்திரீ அல்ல. அவளுடைய செயல் இல்லாமலேயே அவன் தோன்றினான். அவள் வழக்கமாக அனுபவித்ததைவிட முற்றிலும் வேறான ஒன்று இங்கே நடந்தது என்பதை அந்த ஸ்திரீயின் திகில் காட்டுகிறது. நிலைமை அவள் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. தேவனுடைய தீர்க்கதரிசி ஒருபோதும் குறிசொல்லும் ஆவியால் வரவழைக்கப்பட்டிருக்கமாட்டான். இரண்டாவது, சவுலுக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்த உண்மையையே சாமுவேல் தெளிவாகச் சொன்னான். ஆகவே சாமுவேலைப் போல நடித்துச் சவுலிடம் பொய் சொன்ன ஏதோ ஓர் ஆவி அல்ல அது. பிற்பாடு மறுரூப மலையில் மோசேயும் எலியாவும் தோன்றியதுபோலவே சாமுவேல் இங்கே தோன்றினான்.

ஆகவே குறிகேட்கிறவர்களாலோ பிசாசின் ஆவிகளாலோ மரித்தோரை வரவழைக்க முடியாது என்பதை இந்த நிகழ்வு உறுதிப்படுத்துகிறது. தேவனால் மட்டுமே அது முடியும்; வேதவாக்கியம் சொல்லுகிறவரை, அவர் இங்கே மட்டுமே அதைச் செய்தார். ஜீவனுள்ளோரின் இம்மைக்குரிய உலகத்துக்கும் மரித்தோரின் மறுமைக்குரிய உலகத்துக்கும் இடையில் எந்தப் பரிமாற்றமும் இல்லை. ஜீவனுள்ளோருக்கும் மரித்தவர்களுக்கும் இடையில் உடைக்க முடியாத ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. இம்மைக்குரிய உலகத்தோடு தொடர்புகொள்ள மிகவும் முயலும் பிசாசுகளின் உலகத்தை நான் இங்கே குறிக்கவில்லை. ஆனால் மரித்தவர்களோடு பிசாசுகளுக்கு இனி எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.

2.11.8 கடைசிக் காலத்தில் அந்திக்கிறிஸ்துவின் வஞ்சகம்

வேகமாக முன்னேறும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியால் எழும் ஒழுக்க, அறநெறிப் பிரச்சினைகள் கடைசிக் காலத்தின் ஓர் அடையாளம். பெருமளவில் தொழில்நுட்பத்தால் மட்டுமே சாத்தியமான மரண அனுபவங்கள், பிசாசுகளுக்கும் அவற்றின் போதனைகளுக்கும் கதவைத் திறக்கின்றன: “ஆவியானவர் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லுகிறபடி, பிற்காலங்களில் சிலர் வஞ்சிக்கிற ஆவிகளுக்கும், பிசாசுகளின் உபதேசங்களுக்கும் செவிகொடுத்து, விசுவாசத்தைவிட்டு விலகிப்போவார்கள்” (1 தீமோத்தேயு 4:1).

வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் விவரிக்கப்படும் கடைசிக் காலத்தின் நிகழ்வுகள் இன்றே தங்கள் நிழல்களை முன்கூட்டியே வீசுகின்றன: “அவைகள் அற்புதங்களைச் செய்கிற பிசாசுகளின் ஆவிகள், …” (வெளிப்படுத்தல் 16:14). அந்திக்கிறிஸ்துவின் ஆவி இப்போதே செயல்படுகிறது; சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலுக்குப் பின் இதுவரை அறியப்படாத அளவில் அது முழுமையாக வெளிப்படும். அவன் அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் செய்வான்;

தேவனுக்கு மட்டுமே உரியதாகக் கருதப்படும் அற்புதங்களைச் செய்ய சாத்தானுக்குத் தேவன் எவ்வளவு இடம் கொடுப்பார் என்பது நமக்குத் தெரியாது. பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதினான்: “அப்பொழுது அக்கிரமக்காரன் வெளிப்படுவான்; அவனைக் கர்த்தராகிய இயேசு தம்முடைய வாயின் சுவாசத்தினாலே அழித்து, தம்முடைய வருகையின் பிரசன்னத்தினாலே நாசம்பண்ணுவார். அவனுடைய வருகை, கெட்டுப்போகிறவர்களுக்குள்ளே சாத்தானுடைய செயலின்படி சகல வல்லமையோடும் அடையாளங்களோடும் பொய்யான அற்புதங்களோடும், அநீதியினால் உண்டாகும் சகலவித வஞ்சகத்தோடும் இருக்கும்; அவர்கள் இரட்சிக்கப்படும்படிக்குச் சத்தியத்தின்மேலுள்ள அன்பை அங்கிகரிக்காமற்போனபடியால் இப்படி நடக்கும்” (2 தெசலோனிக்கேயர் 2:8-10).

இந்த வசனங்கள் இன்றைய நிலைமையைத் துல்லியமாக விவரிப்பதால் நான் அவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன். தேவனுடைய வார்த்தையோடு எந்த விதத்திலும் ஒத்துப்போகாத மரண அனுபவங்களும் சாத்தானின் கடைசிக் காலத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியே. அவன் எந்த வாய்ப்பையும் விடுவதில்லை; இது ஆரம்பம் மட்டுமே.

2.11.9 முடிவுரை[120]

இப்போது மரண அனுபவங்களைப் பற்றி நாம் என்ன நினைக்க வேண்டும்? இந்தக் கேள்விக்கு ஒரே வாக்கியத்தில் பதில் சொல்ல முடியாது. மரண அனுபவங்களின் சில அம்சங்கள் மிகவும் சிக்கலானவை; உளவியல், அதீத உளவியல், மறைஞானம் (அமானுஷ்யம்) ஆகியவற்றின் கேள்விகளை அவை தொடுகின்றன. ஆகவே ஒரு தெளிவான

120. மரண அனுபவங்களை இன்னும் விரிவாக ஆராய, ஜான் ஆங்கர்பெர்க் (John Ankerberg), ஜான் வெல்டன் (John Weldon) ஆகியோரின் புத்தகங்களைப் பரிந்துரைக்கிறேன் (காண்க: நூற்பட்டியல்).

தீர்ப்புக்கு வர உதவும் சில அடிப்படைக் கூற்றுகளோடு இந்த அதிகாரத்தை முடிக்கிறேன்.

மரண அனுபவங்களைப் பெற்ற மனிதர்களுக்கு, அதாவது “திரும்பி வந்த” மனிதர்களுக்கு, மரணம் மாற்ற முடியாத மரணமாக இருக்கவில்லை; ஆகவே அவர்களுடைய அனுபவங்கள் மறுமையைப் பற்றி உண்மையான தகவலைத் தருவதில்லை.

அவர்கள் பரலோகத்திலும் இல்லை, நரகத்திலும் இல்லை. “மரித்துக்கொண்டிருப்பது” என்பது “மரித்திருப்பது” என்பதற்குச் சமமல்ல. மியூனிக் (München) நகரத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்து அதே வழியில் திரும்பி வருவது, மியூனிக்கைச் சென்றடைந்ததாகவோ, அங்கே வாழ்ந்ததாகவோ அர்த்தமாகாது.

அவர்கள் அனுபவித்தது பரலோகத்துக்கோ நரகத்துக்கோ ஒத்திருந்தால்,[121] பரிசுத்த வேதவாக்கியம் எதுவும் சொல்லாத, வாழ்வுக்கும் மரணத்துக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு பகுதியைப் பற்றியே நாம் பேசுகிறோம். ஆயினும் இப்படிப்பட்ட அனுபவங்களைப் பற்றிய ஏராளமான சாட்சிகளின் அடிப்படையில் நாம் இந்த முடிவுக்கு வருகிறோம்: ஆத்துமா குறுகிய நேரத்துக்கு உடலை விட்டுச் செல்லும் மண்டலத்தில்,[122] ஆவிகள் ஆத்துமாவை அணுக முடியும் – தேவனுடைய தூதர்களும், ஆனால் சாத்தானின் தூதர்களாகிய பிசாசுகளும் (2 கொரிந்தியர் 12:7). இந்த மனிதர்கள் கெட்டுப்போனவர்களாயிருந்தும் அவர்களுக்குப் பரலோகத்தைக் காட்டி ஏமாற்றுவதே சாத்தானின் வஞ்சகம். “மறுமையிலிருந்து” கொண்டுவரப்பட்ட தகவல்கள்

121. மருத்துவரீதியில் மரித்திருந்தும் எதையுமே அனுபவிக்காத மனிதர்களும் உண்டு.

122. இதைப்போன்ற அனுபவங்களைப் போதைப்பொருட்களாலும் உண்டாக்க முடியும்; ஆகவே அவை அவசியமாக மரணத்தோடு தொடர்புடையவை அல்ல. மரண அனுபவம் எதுவும் இல்லாமலேயே தங்கள் உடலுக்கு வெளியே ஓர் அனுபவத்தைப் பெற்ற மனிதர்களைப் பற்றி எண்ணற்ற அறிக்கைகள் உண்டு.

பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் வேதாகமத்தின் சத்தியத்தோடு ஒத்துப்போவதில்லை.

கடைசிக் காலம் பிசாசின் வஞ்சகத்தால் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அது கிறிஸ்தவர்களையும் விட்டுவைப்பதில்லை. சொல்லப்படுவதில் பலவும் ஆசிரியர்களுடையவும் ஆய்வாளர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்பவர்களுடையவும் விருப்பச் சிந்தனையால் நிறைந்திருக்கின்றன; மற்றவை வெறும் மோசடி. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் மரண ஆய்வாளர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறவர்களின் உலகப் பார்வை நியூ ஏஜ் இயக்கத்துக்கும், மறைஞான மாயவாதத்துக்கும், கிழக்கத்திய மதங்களுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் ஒத்திருக்கிறது. இந்த ஒரு காரணத்தினாலேயே இந்த மனிதர்கள் சாத்தானின் வஞ்சகத்துக்குப் பாதுகாப்பின்றி ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

கிறிஸ்தவர்கள் என்று அறிக்கையிடுகிறவர்களுக்கு மரண அனுபவங்கள் ஏற்பட்டால், ஒன்று எப்போதும் உறுதியாக நிலைத்திருக்க வேண்டும்: பரிசுத்த வேதவாக்கியத்தின் நியதி முடிவுபெற்றுவிட்டது. வேதாகமத்திலிருந்து நாம் ஏற்கெனவே அறியாத எதையாவது நமக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடிய புதிய அறிவு எதுவும் இருக்காது. இப்படிப்பட்ட அனுபவங்களைப் பெற்ற கிறிஸ்தவர்கள் இறையியல் முடிவுகளை எடுக்கக்கூடாது; மாறாக, தங்கள் தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையைக் குறித்து, தாங்கள் அனுபவித்ததன் மூலம் தேவன் தங்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறார் என்று கேட்க வேண்டும்.

ஆவிகளைப் பகுத்தறிய (1 கொரிந்தியர் 12:10; 1 யோவான் 4:1) நம்மால் முடியவும், தெளிவான, வேதாகமத்துக்கு ஏற்ற ஒரு நிலைப்பாட்டை நாம் எடுக்கவும் ஜெபிப்போம்.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- தான் மரித்து மீண்டும் திரும்பி வந்ததாகச் சொல்லும் ஒருவருக்கு நீங்கள் என்ன பதில் சொல்லுவீர்கள்?
- மறுபுறம், “இதுவரை ஒருவரும் திரும்பி வந்ததே இல்லையே!” என்ற ஆட்சேபனைக்கு நீங்கள் எப்படிப் பதில் சொல்லுவீர்கள்?
- மரண அனுபவங்கள் ஏன் பரலோகத்தையும் நரகத்தையும் பற்றிச் சொல்லுவதில்லை?
- மரண அனுபவம் பெற்ற ஒரு கிறிஸ்தவர் அதற்கு எப்படிப் பிரதிபலிக்க வேண்டும்?
- மரண அனுபவங்கள் ஏன் புதிய அறிவை வெளிக்கொண்டுவர முடியாது?

3 வேதாகமத்தின்படி மனிதன்

“ஆவி-ஆத்துமா” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவது, வேதாகமம் மனிதனை எப்படிப் பார்க்கிறது என்பதை ஆராயக் கடமைப்படுத்துகிறது. உண்மையில், மனிதனையும் அவனை மனிதனாக்குவதையும் ஆராயாமல் “மரணம்”, “ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்ற பொருளை உண்மையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இங்கே இது வரையறுக்கப்பட்ட அளவிலும் நம்முடைய பொருளைக் கருத்தில் கொண்டும் செய்யப்படும். ஆயினும் வேதாகமம் மானிடவியலின்[123] பாடநூல் அல்ல; ஆகவே அது ஒரே இடத்தில் மனிதனைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுவதில்லை. மேலும், அது மனிதனைப் பற்றி இறையியலாளர்களின் அல்லது உளவியலாளர்களின் மொழியில் அல்ல, அன்றாட மொழியில் பேசுகிறது. வேதாகம மொழி பன்முகத்தன்மையுள்ளது; அது பெரும்பாலும் ஒரே சொல்லை வெவ்வேறு அர்த்தங்களில் பயன்படுத்துகிறது. இந்தப் பொருள் கடினமானதாகவும் விரிவானதாகவும் இருப்பதற்கு இது மட்டும் காரணம் அல்ல; ஆகவே ஒரு கண்ணோட்டத்தைப் பெற முயற்சி தேவை. பொருள் கடினமானதாகவும் அதைப் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துகள் இருந்தாலும், விசுவாசி அதை ஆராய்வதிலிருந்து பின்வாங்கக்கூடாது. ஏனெனில் இது அவனைப் பற்றியே – தேவன் அவனை எப்படிச் சிருஷ்டித்தார், எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார் என்பதைப் பற்றியே – பேசுகிறது! இதில் தேவனுடைய மகத்துவத்தையும் ஞானத்தையும் காணலாம்.

இந்தப் பொருளைக் குறித்துத் தேவனுடைய வார்த்தையை எடுத்துப் பார்ப்பவர், மனிதனின் இயல்பின் கூறுகளை விவரிக்கும் பல சொற்களைக் காண்பார். “இருதயம், ஆவி,

123. மனிதனைப் பற்றிய போதனை.

ஆத்துமா, உள்ளிந்திரியங்கள் (சிறுநீரகங்கள்), எலும்புகள், மாம்சம், சரீரம், எண்ணங்கள், மனசாட்சி, மனம், சித்தம்” முதலிய சொற்கள் அவை. இந்தச் சொற்களை அவற்றின் வேதப்பகுதிச் சூழலில் ஆராய வேண்டும்.

அப்போது இந்தச் சொற்கள் பலவிதமான அர்த்தங்களிலும் மொழிபெயர்ப்புகளிலும் பயன்படுத்தப்படுவதைக் காண்போம். ஆகவே ஆய்வின் முடிவில் மிகத் துல்லியமான, ஐயமற்ற வரையறைகளோடு கூடிய ஒரு தீர்வு நமக்குக் கிடைக்காது. ஆனால் முக்கியமான சொற்கள் இன்னும் தெளிவாகும்; அவற்றில் பலவற்றை இன்னும் சரியாக வகைப்படுத்த நம்மால் முடியும். வேதாகமம் மனிதனைப் பார்க்கும் விதம் என்று நாம் அழைக்கக்கூடிய ஒரு பொதுவான அமைப்பு அல்லது ஒழுங்கு தெரியவரும்.[124]

என் ஆய்வு தனியாகவும் எந்தச் சூழலுக்கும் வெளியேயும் நடத்தப்படும் ஒரு விரிவான ஆய்வும் அல்ல. மரணத்துக்குப் பின் மனிதன் எந்த விதத்திலும் இனி இருப்பதில்லை என்ற தவறான கருத்தைக் கருத்தில் கொண்டே இது விசேஷமாகச் செய்யப்படுகிறது. சரீரத்திலிருந்து வேறுபட்ட கூறுகளாக மனிதனுக்கு ஆத்துமாவும் ஆவியும் இல்லை என்று சிலர் வாதிடுகிறார்கள். மனிதன் அவனுடைய முழுமையிலும் ஒருமைப்பாட்டிலும் மட்டுமே பார்க்கப்படுகிறான்; அது மரணத்தால் அழிக்கப்படுகிறது. ஆகவே உயிர்த்தெழுதலில் புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப்படும்வரை மரணம் இல்லாமையைக் குறிக்கிறது. அதன்படி, மனித ஆளுமையின் இருப்பிடமும்

124. அடிப்படையில், இந்த ஆய்வில் இதை நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்: மனிதன் தன் முழு அமைப்பிலும், அதாவது அவனுடைய இயல்பின் எல்லாக் கூறுகளிலும், பாவத்தின் விளைவுகளுக்கு உட்பட்டிருக்கிறான்; ஆகவே அவற்றில் எதையும் நடுநிலையானதாகவோ பாவத்தால் பாதிக்கப்படாததாகவோ பார்க்க முடியாது. பொதுவான மனிதப் பார்வைகள் வேதாகமம் மனிதனைப் பார்க்கும் விதத்துக்குக் கடுமையாக முரண்படுகின்றன என்பது இங்கே தெளிவாகிறது. சிருஷ்டிகரை அறியாமல், ஆகவே அவருடைய வெளிப்பாட்டை நிராகரிக்கும் உளவியலாளர்களிடமும் தத்துவஞானிகளிடமும், வீழ்ச்சியையோ சிருஷ்டிகருக்கு முன்பாக உள்ள பொறுப்பையோ கணக்கில் கொள்ளும் பதில்களை நாம் அரிதாகவே காண்போம்.

மையமுமான ஆவியும் ஆத்துமாவும் தற்காலிகமானவை, சரீரத்தைப் போலவே அழிவுள்ளவை என்கிறார்கள்.

மரணத்துக்குப் பின் உணர்வுநிலை உண்டு என்பதை நான் ஏற்கெனவே விரிவாக நிரூபித்திருப்பதால், இந்தத் தவறான கருத்துகள் வேதாகமத்தோடு ஒத்துப்போகாத ஒரு மனிதப் பார்வையின்மேல் அமைந்திருப்பதில் ஆச்சரியம் இல்லை.

3.1 மனிதன் எவற்றால் ஆனவன்?

ஏற்கெனவே சுட்டிக்காட்டியபடி, பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் மனிதனின் இயல்பின் கூறுகளைக் குறிக்கும் பல சொற்கள் உண்டு. முதலிடத்தில் இருப்பவை “ஆவி”, “ஆத்துமா” என்ற சொற்கள் அல்ல; மற்ற எல்லாச் சொற்களையும்விட மனிதனின் இயல்பை அதிகமாக விவரிப்பது “இருதயம்”. “இருதயம்” வேதாகமத்தில் ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான முறை, பல்வேறு அர்த்தங்களில் வருகிறது. மனிதனின் இருதயம் – இரத்தத்தை உந்தித்தள்ளும் உட்குழிவான தசை அல்ல – உருவக அர்த்தத்தில் மனிதனின் மையம், அவனுடைய உள்ளார்ந்த, ஆகவே மறைவான, இயல்பு.

சிருஷ்டிப்பின் மகுடமாகவும் தேவனுடைய சாயலாகவும் மனிதன் மிகவும் சிக்கலான ஒரு ஜீவன். அவனை இரண்டு அல்லது மூன்று கூறுகளாகப் பிரிப்பது மிக எளிதானதாக இருக்கும். பிரித்தெடுக்கக்கூடிய “பொருட்களால்” மனிதன் ஆனவன் அல்ல; பல்வேறு அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு முழுமையாக அவன் இருக்கிறான். ஓர் அம்சம்[125] மனிதனை ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைப்பாட்டிலிருந்து அல்லது கோணத்திலிருந்து விவரிக்கிறது. காலத்தைக் கடந்த அவனுடைய தன்மை என்ற அம்சத்தின் கீழ் நாம் மனிதனைப் பார்க்கிறோம். மரணத்தில் மனிதனுக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதே நம்முடைய கேள்வி.

125. இதைப் பற்றி விரிவாகக் காண்க: W.J. Ouweneel, Psychologie, Ein Bibelorientiert-Wissenschaftlicher Entwurf, Dillenburg (CVD), 1993, பக். 61–67.

இந்தக் கேள்வி பெரும்பாலும் “ஆவி”, “ஆத்துமா” என்று அழைக்கப்படும் இயல்பின் கூறுகளை அல்லது அம்சங்களைத் தொடுகிறது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.[126] மற்ற எல்லாச் சொற்களையும்விட வேதாகமத்தின் மானிடவியல் சொல் என்றால் அதுவே என்று சொல்லக்கூடிய இருதயம், இந்தச் சூழலில் அரிதாகவே பேசப்படுகிறது, அல்லது பேசப்படுவதே இல்லை.

என் ஆய்வுக்கு ஆரம்பப் புள்ளியாக இரண்டு வேதப்பகுதிகளை எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஒன்று மனிதனின் சிருஷ்டிப்புக்குத் திரும்பிச் செல்லுகிறது; மற்றொன்று எதிர்காலத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது:

> “தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனைப் பூமியின் மண்ணினாலே உருவாக்கி, ஜீவசுவாசத்தை அவன் நாசியிலே ஊதினார்; மனுஷன் ஜீவாத்துமாவானான்” (ஆதியாகமம் 2:7) மேலும்:
>
> “சமாதானத்தின் தேவன்தாமே உங்களை முற்றிலும் பரிசுத்தமாக்குவாராக; உங்கள் ஆவி ஆத்துமா சரீரம் முழுவதும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து வரும்போது குற்றமற்றதாயிருக்கும்படி காக்கப்படுவதாக” (1 தெசலோனிக்கேயர் 5:23).

மனிதனின் தோற்றம், அதாவது சிருஷ்டிப்போடும், அவனுடைய எதிர்காலத்தோடும் தொடர்புடையதாக, “ஆவி”, “ஆத்துமா”, “சரீரம்” என்ற சொற்களை இந்த வசனங்களில் காண்கிறோம். பவுல் கர்த்தருடைய வருகையைப் பற்றிப் பேசுகிறான்; இந்த வேதப்பகுதியில் அவனுக்கு முழு மனிதன் ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் ஆகியவற்றால் ஆனவன். “உங்களை முற்றிலும் பரிசுத்தமாக்குவாராக” என்ற சொற்றொடர் இந்தச் சத்தியத்தை வெளிப்படையாக வலியுறுத்துகிறது. இயல்பின் கூறுகளின் இந்த “ஒழுங்கை” தேவனுடைய வார்த்தையில்

126. உதாரணமாக ஆதியாகமம் 8:21; உபாகமம் 6:5; 26:16; நீதிமொழிகள் 4:23; மத்தேயு 22:37; மாற்கு 7:21; ரோமர் 1:21; 2:15; 10:9.

உண்மையில் ஒரே ஒரு முறை, இங்கே மட்டுமே, காண்கிறோம். பலர் இந்த வேதப்பகுதியிலிருந்து மனிதனை மூன்றாக மட்டுமே பிரிக்கும் பிரிவை வருவிக்கிறார்கள்.[127] அப்படியானால் மனிதனின் இருதயம் எங்கே போகும்? மேலே குறிப்பிட்ட மற்ற எல்லாச் சொற்களும் எப்படி விளக்கப்படும்? பொதுவாகப் பவுல் மனிதனை இந்த மூன்று அம்சங்களுக்குள் வரையறுக்கவில்லை; ஏனெனில் அவனும் தன் நிருபங்களில் மற்றச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறான். இங்கே அவன் எதிர்காலத்தைக் கண்முன் வைத்து, முழு மனிதனும் அவனுடைய பன்முகத்தன்மையோடு, அவனுடைய எல்லா அம்சங்களோடும், கிறிஸ்துவின் நாளுக்கென்று காக்கப்படுகிறான் என்று சொல்லுகிறான்.

எதிர்காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு மனிதனைப் பற்றிய இந்தப் பார்வையைக் கொண்டிருப்பது பவுலுக்கு முக்கியம். அவனுடைய பார்வை, ஆதியாகமம் 2:7-இலிருந்து தொடங்கி மனிதனின் அமைப்பைப் பற்றி ஏதாவது சொல்லும் பழைய ஏற்பாட்டு வேதப்பகுதிகள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு சுருக்கமாகத் தொகுப்பதே தவிர வேறல்ல. வேறுவிதமாக இருக்கவும் முடியாது; ஏனெனில் பழைய ஏற்பாடும் புதிய

127. வேதாகம அர்த்தத்தில் மனிதன் இருகூறாக (இரண்டு பகுதிகளாக) இருக்கிறானா, முக்கூறாக (மூன்று பகுதிகளாக) இருக்கிறானா என்ற பழைய விவாதத்தை நான் இங்கே பின்தொடரவில்லை. ஆத்துமாவுக்கும் ஆவிக்கும் உள்ள பலவிதமான அர்த்தங்களின் காரணமாக அவற்றுக்கிடையே இப்படிப்பட்ட தெளிவான எல்லைக்கோடு இல்லை என்ற அணுகுமுறையையே நான் விரும்புகிறேன். ஆகவே இந்தக் கூற்று உதவியாக இருக்கிறது: “செயல்பாட்டுரீதியில் பார்த்தால், உயிரோடிருக்கும் மனிதனின் முழுமையைக் கருத்தில் கொள்ளும்போது, உதாரணமாக 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:23-இல் உள்ளதுபோல, ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் என்று நிச்சயமாகப் பேசலாம். ஆனால் பொருள்ரீதியில், மனிதன் இரண்டு ‘பகுதிகளால்’ மட்டுமே ஆனவன் என்பதே நிலைத்திருக்கிறது: ஆவி-ஆத்துமா என்ற கடந்துநிற்கும் பகுதி, சரீரம் என்ற உள்ளுறையும் பகுதி. ஆகவே பொருள்ரீதியான இருகூறுநிலை என்றும் செயல்பாட்டுரீதியான முக்கூறுநிலை என்றும் பேசலாம். ஆகவே ஆத்துமாவுக்குச் சரீரத்தையும் ஆவியையும் சாராத தனியான இருப்பு இல்லை; அது ஆவியோடு முற்றிலும் ஒன்றானதும் அல்ல; மாறாக எப்போதும் – ஒரு மனிதனின் மரணத்துக்குப் பின்னும் – வேறுபடுத்தி அறியக்கூடியதாகவே இருக்கிறது” (Roland Antholzer, Geist, Seele und Leib – der Mensch in seiner Beschaffenheit).

ஏற்பாடுமாகிய பரிசுத்த வேதவாக்கியம் தேவனால் இணைக்கப்பட்ட ஒரே முழுமை. ஆகவே பவுல் மனிதனைப் பார்க்கும் விதம், பழைய ஏற்பாட்டில் ஏற்கெனவே கொடுக்கப்பட்டிருந்த தேவனுடைய வெளிப்பாட்டோடு முற்றிலும் ஒத்துப்போகிறது. ஆகவே அது ஒரு புதிய, அல்லது கிரேக்க, மனிதப் பார்வை அல்ல; வேண்டுமானால் இப்படிச் சொல்லலாம்: அது எபிரெய அல்லது யூத மனிதப் பார்வை.

பவுல் ஒரு குறிப்பிட்ட வரிசையைக் குறிப்பிடுகிறான்; அதில் மனிதனின் ஆவியை முதலிடத்தில் வைக்கிறான். ஆயினும் சரீரம் கடைசி இடத்தில் இருப்பதால் அது மதிப்புக் குறைந்ததாக்கப்படவில்லை[128]. இந்த வரிசை ஏன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது என்பது மனிதனின் சிருஷ்டிப்பிலிருந்து தெரிகிறது; அங்கே ஆவி (ஜீவசுவாசம்) மனிதனைத் தேவனுடைய சாயலாக மனிதனாக்கும் இன்றியமையாத கூறு.

3.2 மனிதனின் ஆவி

மனிதனின் சிருஷ்டிப்பைப் பற்றிய பழைய ஏற்பாட்டின் முக்கியக் கூற்றுகள் இவை:

> “பின்பு தேவன்: நமது சாயலாகவும் நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக … தேவன் மனுஷனைத் தம்முடைய சாயலாகச் சிருஷ்டித்தார், அவனைத் தேவசாயலாகவே சிருஷ்டித்தார்” (ஆதியாகமம் 1:26-27).

128. ஆயினும் இது கிறிஸ்தவன் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு வரிசை: சரீரத்தின் தேவைகள் தேவையற்ற சுமையாகவும், ஆகவே ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவும் மாறக்கூடும். ஆகவே பவுல் சொன்னான்: “என் சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன்” (1 கொரிந்தியர் 9:27). அவன் “சரீரத்தால் ஆளப்பட” விரும்பவில்லை; பரிசுத்த ஆவியானவரால் புதுப்பிக்கப்படும் தன் ஆவியால் ஆளப்பட விரும்பினான். அவனுடைய சரீரம் அவனுடைய ஆவியின் கருவியாக இருந்து அவனுடைய எண்ணங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும்; மாறாக அல்ல.

> “தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனைப் பூமியின் மண்ணினாலே உருவாக்கி, ஜீவசுவாசத்தை அவன் நாசியிலே ஊதினார்; மனுஷன் ஜீவாத்துமாவானான்” (ஆதியாகமம் 2:7).

இங்கே முதல் மனிதனை, முதலில் உயிரற்றவனாக, பூமியின் மண்ணிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டவனாகக் காண்கிறோம். அதன் பின், சிருஷ்டிப்பின் வரலாற்றில் ஒப்பற்றதான உயிர்ப்பிக்கும் செயல் வருகிறது: தேவன் ஜீவசுவாசத்தை அவன் நாசியிலே ஊதுகிறார். அதன் விளைவு, பூமியிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட பொருள்சார்ந்த உடலைக் கொண்டவனும், தேவனுடைய ஜீவசுவாசத்தைத் தனக்குள் கொண்டிருக்கும் ஒரே சிருஷ்டியுமான ஜீவனுள்ள மனிதன். ஜீவசுவாசம் அவனுக்குள் சென்று அங்கேயே நிலைத்திருக்கிறது; ஆகவே அது அவனுடைய அமைப்பின்[129] ஒரு பகுதியாகிறது. அது அவனைத் தேவனுடைய சாயலாக மனிதனாக்குகிறது.

3.2.1 ஜீவசுவாசம்

தேவன் தம்மிடமிருந்தே கொடுத்த ஜீவசுவாசம், 1 தெசலோனிக்கேயர் 5-இல் பவுலும் குறிப்பிடுகிற மனித ஆவிக்கு ஒத்திருக்கிறது.[130] “சுவாசம்” என்ற சொல் பலவிதமாக மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. இந்தச் சொல்லுக்குப் பரந்த அர்த்த வீச்சு உண்டு. அது தேவனையும், மனிதனையும், மிருகங்களையும் குறிக்கிறது. அதன் ஓர் அர்த்தம் இதுவே: ஜீவசுவாசம் என்பது தேவன் மனிதனுக்குக் கொடுத்த ஆவி; மிருகத்துக்கு மாறாக, மனிதனின் அமைப்பின் மிக இன்றியமையாத கூறாக அது அவனுக்குள் ஊதப்படுகிறது.

129. கூட்டமைப்பு, தன்மை, ஒழுங்கு.

130. பழைய ஏற்பாட்டில் இது பலமுறை உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது: யோபு 27:3; 32:8; 33:4, 6; 34:14-15; ஏசாயா 42:5; 57:16; 1 இராஜாக்கள் 17:17, 21 – இவற்றைச் சங்கீதம் 104:29-30-உடனும் எசேக்கியேல் 37:1-14-உடனும் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

தேவன் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கொடுக்கும் ஆவியினால்,[131] மனிதன் தனித்து நிற்கும் ஒரு நபராகிறான்; அதாவது ஒரு "நான்" ஆகிறான்; ஆகவே தேவனுக்கு ஒரு "நீ" ஆகவும் ஆகிறான். நமக்கு மிகவும் பழக்கமான "நபர்" (ஆள்) என்ற கருத்து துல்லியமாக இங்கேதான் தோன்றுகிறது. தேவன் எல்லையற்றவர், ஆயினும் தனிப்பட்ட ஆளுமையுள்ள தேவன்; அவர் மனிதனின் சிருஷ்டிகரும் பராமரிப்பவருமாயிருக்கிறார்.

தேவனுடைய சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதன் ஒரு நபர்; அவனுடைய ஆளுமை தேவனுடைய ஆளுமையிலிருந்து பெறப்பட்டது.

3.2.2 தேவனிடமிருந்து வரும் ஆவியும் மனிதனின் ஆவியும்

தேவன் கொடுக்கும் ஆவி மனிதனின் ஆவியை உருவாக்குவதன் மூலம் அவனை ஒரு நபராக்குகிறதென்றால், நம்முடைய பொருளுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவமுள்ள இந்த ஆவியின் இரண்டு அம்சங்களை நாம் தெளிவாக வேறுபடுத்த வேண்டும். ஒருபுறம், அது தேவனிடமிருந்து வரும் ஆவியாக இருக்கிறது, அப்படியே நிலைத்திருக்கிறது. இது மனிதனைத் தேவனுக்குச் சமமாக்குவதில்லை; ஒரு மரத்தின் இலைகள் மரத்தோடு இணைந்திருக்கும்போது மட்டுமே வல்லமையையும் ஜீவனையும் உடையவையாயிருப்பதுபோல, கொடுப்பவரைச் சார்ந்திருந்து அவன் இந்த ஆவியை ஒரு ஈவாக உடையவனாயிருக்கிறான். அரேயோபாகுவில் கிரேக்கர்களிடம் நாம் "தேவனுடைய சந்ததியார்" என்று பவுல் சொல்லும்போது, அவனுடைய கூற்றையும் இந்த அர்த்தத்திலேயே புரிந்துகொள்ள வேண்டும் (அப்போஸ்தலர் 17:28-29; ஒப்பிடுக: லூக்கா 3:38-இலுள்ள இயேசுவின் வம்சவரலாறு; அங்கே மனித

131. "தேவனிடமிருந்து வரும் ஆவியை", நாம் தேவத்துவத்தின் மூன்றாம் ஆள் என்று அழைக்கும் பரிசுத்த ஆவியானவரோடு குழப்பிக்கொள்ளக்கூடாது. அது தேவனிடமிருந்து வரும் ஆவியே; ஆனால் ஓர் ஆளாக அல்ல, உயிர்ப்பிக்கும் சக்தியாக. தேவன் தம்மிடமிருந்தே மனிதனுக்குக் கொடுத்தது அதுவே.

இனத்தின் தோற்றுநராகத் தேவன் ஆரம்பத்தில் நிற்கிறார்: "ஆதாமின் குமாரன், தேவனுடைய குமாரன்").

இரண்டாவது அம்சம், இந்த ஆவிக்கு மனிதனில் உள்ள சொந்த இருப்பு. தேவனிடமிருந்து வந்த ஆவி மனிதனுக்குள் மனிதனின் ஆவியாக மாறியது; அது அவனை ஒரு நபராக்குகிறது (ரோமர் 1:9; 1 கொரிந்தியர் 16:18; 2 கொரிந்தியர் 2:13; 7:13; பிலிப்பியர் 4:23; 2 தீமோத்தேயு 4:22; பிலேமோன் 25).

அதுபோலவே, தேவனுக்கு முன்பாகச் சோர்ந்துபோகும் "அவர்களுடைய" – அதாவது மனிதனுடைய – ஆவியைப் (சுவாசத்தைப்) பற்றியும் பேசப்படுகிறது (ஏசாயா 57:16). இங்கே அது சோர்ந்துபோக முடியாத தேவனிடமிருந்து வரும் ஆவிக்கு மாறாக, அதன் பலவீனத்திலும் நிலையற்ற தன்மையிலும் உள்ள மனித ஆவி.

ஆவி மனிதனின் உள்ளார்ந்த இயல்பு (சங்கீதம் 32:2; இருதயம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது: மாற்கு 7:20-23; ஏசாயா 57:15; 1 கொரிந்தியர் 7:34)[132]. அதுவே செயல்படும் மையம், நபராகிய "நான்" (ஏசாயா 26:9). தேவனிடமிருந்து வரும் இந்த ஆவி மனிதனுக்குத் தேவசாயலைக் கொடுக்கிறது ("தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார்"; யோவான் 4:24); தேவன் நோக்கங்கொண்டபடி அவனுடைய மனிதத்தன்மையை உருவாக்குகிறது.

பெரும்பாலும் கருதப்படுவதுபோல, ஆவி மனிதனின் புத்தி அல்ல. ஆவி என்பது "புத்தி", "அறிவு" என்பதற்குச் சமமான கிரேக்கத் தத்துவத்திலிருந்து இந்தக் கருத்து தோன்றியது. இந்தக் கருத்து வேதாகமம் மனிதனைப் பார்க்கும் ஒப்பற்ற விதத்தை இருளடையச் செய்கிறது. ஆவி சிந்திக்கவும் உணரவும் செய்தாலும், "ஆவிக்கும்" "புத்திக்கும்" உள்ள வேறுபாட்டை வேதாகமமே வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் புத்திக்கு உரியதாகக் கருதும் சிந்தனை, ஆவியின் செயல்பாடுகளில்

132. ஒப்பிடுக: 2 கொரிந்தியர் 4:16-இல் "உள்ளான மனுஷன்"; ஆயினும் அங்கே அது விசுவாசியின் புதிய ஜீவனை விவரிக்கிறது.

ஒன்று மட்டுமே (நீதிமொழிகள் 20:27; 1 கொரிந்தியர் 2:11; 14:14; ஏசாயா 29:24).

தேவன் பேசக்கூடிய நமக்குள் உள்ள “இடமும்” மனிதனின் ஆவியே. மனிதன்மேல் தேவன் செயல்படுவதற்கு அதுவே தொடக்கப் புள்ளியும் உணர்கருவியும் (நீதிமொழிகள் 20:27). உதாரணமாக, நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம் என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய ஆவியோடேகூட (அதாவது மனித ஆவியோடு) சாட்சி கொடுக்கிறார் (ரோமர் 8:16). ஆயினும் தேவன் முழு மனிதனோடும் பேசுகிறார். தேவனுடைய பேச்சுக்கு ஆவியே நுழைவாயில்; ஆனால் மனிதன் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியும்போது, தேவனுடைய ஊழியத்துக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுப்பது முழு மனிதனே.

விசுவாசியிலும் அவிசுவாசியிலும் மனிதனின் ஆவியே மனிதனின் சாராம்சம் (ஆதியாகமம் 41:8; 45:27; எஸ்றா 1:1, 5; தானியேல் 6:3). ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவர் இல்லாமல் மனிதனின் ஆவி மாம்சத்துக்குரியது (ரோமர் 8:4-8); தேவனோடு தொடர்புகொள்ள இயலாதது.

பாவத்தில் விழுந்த மனிதனும் அவனுடைய மனித ஆவியும் தேவனை நோக்கியிருப்பது மதங்களில் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. தேவனை நோக்கியிருக்கும் தன்மையில் மனிதன் தன் சிருஷ்டிகரிடம் அல்ல, பின்னால் பிசாசுகள் நிற்கும் விக்கிரகங்களிடம் திரும்புகிறான்.

நம்முடைய ஆய்வுக்கு முக்கியமான விஷயம் இதுவே: தேவன் கொடுத்த ஆவிக்குச் சாவாமை என்ற தன்மை உண்டு. மனித ஆவியின் சாவாமை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை என்றாலும், தேவனுடைய சுவாசம் மரிக்க முடியாது என்ற உண்மையிலிருந்து அது பின்தொடர்கிறது. அது நித்திய தேவனுடைய சுவாசம், அல்லது ஆவி (ரோமர் 16:26). ஆனால் ஒவ்வொரு மனிதனும் ஆரம்பம் முதல் தனக்குள் கொண்டிருக்கும் தேவனுடைய சுவாசம், தேவத்துவத்தின் ஓர் ஆளாகிய பரிசுத்த ஆவியானவர் அல்ல.

தேவனுடைய பிள்ளைகளைக் குறித்து மட்டுமே பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்களுக்குள் வாசமாயிருக்கிறார் என்று சொல்லப்படுகிறது. தேவனுடைய சுவாசம் என்பதன் மூலம் தேவனுடைய ஆவியானவரின் ஆளத்துவம் குறிக்கப்படவில்லை; தேவனுடைய ஜீவனுக்கு ஒத்ததும், ஆகவே மனிதனை உயிர்ப்பிக்கும் சக்தியுமான ஒன்றாகத் தேவனுடைய சுவாசமே குறிக்கப்படுகிறது. தேவனுடைய இந்தச் சுவாசம் அதன் இயல்பிலும் “பொருளிலும்” தேவனிடமிருந்து வந்தது. மனிதன் இந்த ஆவியை உடையவனாயிருந்தால், அவனுடைய ஆவியும் – எப்போதும் நித்திய தேவனைச் சார்ந்திருந்து – சாவாமையுள்ளதாக, அதாவது காலத்தைக் கடந்ததாக இருக்க வேண்டும்.

இங்கே மீண்டும் சொல்லுகிறேன்: மனிதன் தன் மனிதத்தன்மைக்குத் தீர்மானமான ஈவாகத் தேவனுடைய சுவாசத்தை உடையவனாயிருக்கிறான். அதன் சொந்த இருப்பில், அதே வேளையில், அது மனிதனின் ஆளத்துவத்தை உருவாக்குகிறது. ஆகவே மரணத்தோடு தொடர்புடையதாக மனித ஆவியைப் பற்றி என்ன சொல்லப்படுகிறது என்பதை அறிவது சுவாரசியமானது.[133] பிரசங்கி புத்தகத்திலுள்ள, அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படும் அந்த உன்னதமான வேதப்பகுதி இப்படிச் சொல்லுகிறது: மண், அதாவது மனித உடல், பூமிக்குத் திரும்புகிறது; ஆவி தன்னைத் தந்த தேவனிடத்திற்குத் திரும்புகிறது (பிரசங்கி 12:7). உடலின் மரணத்தையும் அழிவையும் கடந்து நிலைத்திருக்கும் ஆவி இங்கே அதன் அழியாமையில் காணப்படுகிறது. ஆனால் இந்த ஆவி, மனிதனை உயிர்ப்பிக்கும் தேவனிடமிருந்து வரும் ஆவி மட்டுமல்ல. அதே வேளையில் அது மனிதனின் ஆவியும்கூட; அவனுடைய ஆளுமையும் அவனுடைய “நான்” என்ற உணர்வும் அதிலேயே அடங்கியிருக்கின்றன. ஆவி தேவனிடத்திற்குத் திரும்பும்போது, மனிதனின் ஆவி, அதாவது

133. ஒப்பிடுக: பகுதி 1.7.1.

அந்த நபர் (சரீரத்தின் உயிர் மட்டுமல்ல), தேவனிடத்திற்குத் திரும்புகிறான்; நியாயத்தீர்ப்புக்காகவோ ஆசீர்வாதத்துக்காகவோ தேவன் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்.

மனிதனின் ஆவி சரீரத்தோடு கட்டப்பட்டதல்ல; மரணத்தில் சரீரத்தைப் போல அது அழிந்துபோவதில்லை. ஆவி புறப்பட்டு மண்ணுக்குத் திரும்புகிறது என்று சங்கீதக்காரன் சொல்லும்போது (சங்கீதம் 146:4),[134] நபர் சரீரத்தோடு கட்டப்பட்டிருக்கிறான் என்றும், “நான்” என்பதை உருவாக்குவது மண்ணாகிவிடுகிறது என்றும் அதிலிருந்து முடிவுசெய்ய முடியாது. மனிதனின் ஆளத்துவம் அவனுடைய ஆவியோடு கட்டப்பட்டிருக்கிறது (1 கொரிந்தியர் 5:5); உடல் மரித்து அழியும்போது அது இல்லாமற்போவதில்லை.

யவீருவின் மகளுடைய ஆவி மரித்த சிறுமிக்குள் எப்படித் திரும்பி வந்தது என்பதையும் (லூக்கா 8:55; யாக்கோபு 2:26), ஸ்தேவான் தன் ஆவியைக் கர்த்தராகிய இயேசுவின் கைகளில் எப்படி ஒப்புவித்தான் என்பதையும் (அப்போஸ்தலர் 7:59; ஒப்பிடுக: லூக்கா 23:46; சங்கீதம் 31:5) புதிய ஏற்பாடு நமக்குக் காட்டுகிறது. இந்த அர்த்தத்திலேயே பேதுருவும் இப்போது காவலிலிருக்கும் ஆவிகளைப் பற்றிப் பேசுகிறான் (1 பேதுரு 3:19). ஒருபுறம் அவர்கள் அந்த நபர்களே; மறுபுறம், அவர்கள் மரித்துவிட்டதால், ஆவிக்குரிய, அதாவது பொருள்சாராத ஒரு நிலையில் இருக்கிறார்கள் (எபிரெயர் 12:23).

3.2.3 சுருக்கம்

வேதாகமத்தின் ஆவி பற்றிய கருத்து, மனிதனைப் பற்றிய மற்றப் பார்வைகளின் ஆவி பற்றிய கருத்திலிருந்து அடிப்படையிலேயே வேறுபடுகிறது. ஆவி மனித ஆத்துமாவை ஆவி-ஆத்துமாவாக உயர்த்தி, மனிதனை ஒரு நபராக்குகிறது.

134. “ஆவி” என்ற சொல்லுக்குப் பல்வேறு அர்த்தங்கள் உண்டு என்பதற்கு சங்கீதங்களிலுள்ள இந்த இடம் ஒரு சான்று; இங்கே உதாரணமாக அது வெறுமனே “சுவாசம்” என்று அர்த்தப்படுகிறது.

மனிதனின் அடையாளத்துக்கு அதுவே உத்தரவாதம். தேவசாயலாகிய மனிதனை மிருகத்திலிருந்து வேறுபடுத்துவது ஆவியே. மனிதனுக்கு ஆவி இருப்பதால், தேவன் அவனோடு பேச முடியும், அவனும் தேவனோடு பேச முடியும். தேவனிடமிருந்து வரும் ஆவியாக இருப்பதால் அதற்கு நித்திய இருப்பு உண்டு. ஆகவே மனிதன் ஒரு நித்திய ஜீவி; உயர்ந்த, காணப்படாத ஓர் உலகத்தை நோக்கியவன்.

3.3 மனிதனின் ஆத்துமா

மனிதனின் ஆவிக்கும் சரீரத்துக்கும் இடையில் பவுல் ஆத்துமாவைக் குறிப்பிடுகிறான். வேதவாக்கியத்தில் ஆவியும் ஆத்துமாவும் சில முறை ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்பில் நிற்கின்றன; ஆகவே ஒவ்வொரு சொல்லும் தனியாகவே (1 பேதுரு 2:11; பிலிப்பியர் 1:27) உள்ளான மனுஷனை (2 கொரிந்தியர் 4:16; சங்கீதம் 103:1), அதாவது மனிதனின் பொருள்சாராத, காணப்படாத அம்சத்தைக் குறிக்க முடியும். ஆயினும் இந்த இரண்டு சொற்களும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று வேறுபடுத்தப்படவும் செய்கின்றன (எபிரெயர் 4:12; 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:23).

மனிதனுடையவும் மிருகத்துடையவும் பொருள்சார்ந்த உயிரமைப்பை உயிர்ப்பிக்கும் உயிரை மட்டுமே ஆத்துமா குறிக்கிறது என்று அடிக்கடி தவறாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது (காண்க: மத்தேயு 2:20; 16:25-26; லூக்கா 12:22). ஆத்துமா என்ற சொல்லுக்கு இந்த அர்த்தமும் உண்டு; ஆனால் ஆவி என்ற சொல்லுக்கு இருப்பதுபோன்ற அர்த்தப் பன்முகத்தன்மை அதற்கும் உண்டு.

ஆத்துமா பெரும்பாலும் வெறும் “உயிர்” என்ற அர்த்தத்திலிருந்து வேறுபடுத்தப்படுகிறது. ஏனெனில் மனிதனின் ஆவியைப் போலவே ஆத்துமாவும் அவனுடைய இன்றியமையாத கூறு (யோபு 19:2; நீதிமொழிகள் 3:21-22; மத்தேயு 10:28; லூக்கா 12:20; 2 பேதுரு 2:8).

உதாரணமாக, ஆத்துமாவின் நலம் சரீரத்தின் நலத்தோடும் அதன் உயிரோடும் ஒப்பிட்டு வைக்கப்பட்டு, அதிலிருந்து தெளிவாக வேறுபடுத்தப்படுகிறது (3 யோவான் 2). மனிதர்கள் சரீரத்தைக் கொல்லலாம், ஆனால் ஆத்துமாவைக் கொல்ல முடியாது (மத்தேயு 10:28). இந்த வசனத்தில் ஆத்துமா உயிராக இருந்தால், அது சரீரத்தின் உயிரோடுகூடக் கொல்லப்படும். சரீரத்தின் மரணத்தோடு மரிக்காத மனிதனின் இயல்பின் கூறாகக் கர்த்தராகிய இயேசு இந்த இடத்தில் ஆத்துமாவைத் தெளிவாக அடையாளப்படுத்துகிறார். கர்த்தராகிய இயேசுவின் வார்த்தைகளின்படி, மனிதனின் ஒரு கூறாக ஆத்துமா அவனுடைய ஆவியிலிருந்தும் அவனுடைய சரீரத்திலிருந்தும் தெளிவாக வேறுபடுத்தப்படுகிறது (லூக்கா 17:33; ஒப்பிடுக: 1 பேதுரு 2:25; அப்போஸ்தலர் 14:22).

மனிதனின் ஒரு பகுதியாக, ஆவியோடுகூட ஆத்துமாவும் மனிதனை அவனுடைய முழுமையில் குறிக்கும் சொல். ஆகவே மனிதர்களை எண்ணும்போது வேதாகமம் “ஆத்துமா” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறது (ஒப்பிடுக: ஆதியாகமம் 46:25-27; அப்போஸ்தலர் 2:41).

மனிதனில் ஆவியோடுகூட ஆத்துமா ஆளுமையை உருவாக்குகிறது (லூக்கா 9:24; எபிரெயர் 6:19; 10:39). அது – ஆவியைப் போலவே – மனிதனின் “நான்” என்பதைக் குறிக்கிறது (2 கொரிந்தியர் 1:23; ஏசாயா 53:11; புலம்பல் 3:24).

ஆத்துமா ஆவிக்கும் சரீரத்துக்கும் இடையில் ஒருவித நடுநிலையை வகிக்கிறதென்றால், ஒருபுறம் அதற்கு ஆவியோடு தொடர்பு உண்டு; ஆகவேதான் நாம் அதை “ஆவி-ஆத்துமா” என்றும் அழைக்கிறோம். மறுபுறம், அது புறம்பான மனுஷனாகிய சரீரத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பில் இருக்கிறது.

மாம்சத்தின் ஆத்துமா இரத்தத்தில் இருக்கிறது என்று வாசிக்கும்போது, சரீரத்தோடு ஆத்துமாவுக்கு உள்ள உறவு தெளிவாக வெளிப்படுகிறது (லேவியராகமம் 17:11; உபாகமம் 12:23). மனிதனுடையவும் மிருகத்துடையவும் ஆத்துமா

இரத்தத்தோடு இணைக்கப்படுகிறது (ஆதியாகமம் 9:4-5). ஆகவே மனிதனின் மரணம் ஆத்துமாவை ஊற்றிவிடுவது என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது (சங்கீதம் 141:8; ஏசாயா 53:12). சரீரத்திலிருந்து எவ்வளவு வேறுபட்டிருந்தாலும், ஆத்துமா அதோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பில் இருக்கிறது; ஆவிக்கு இது இந்த வடிவில் பொருந்தாது. ஆகவே மனிதனின் சிருஷ்டிப்பில், மிருகமும் ஜீவாத்துமா என்று அழைக்கப்படுவதுபோல (ஆதியாகமம் 1:20-21, 24; 2:19; 9:10), அவன் ஜீவாத்துமாவானான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மனிதன் அவனுடைய முழுமையில் ஜீவாத்துமாவானான் என்பது ஆத்துமாவுக்கும் சரீரத்துக்கும் உள்ள நெருங்கிய உறவையே வெளிப்படுத்துகிறது; ஏனெனில் அங்கே மண்ணை, உயிரற்ற பொருளை, உயிர்ப்பிப்பதைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது. இந்த அர்த்தத்தில் மட்டுமே, வேறு எந்த அர்த்தத்திலும் அல்ல, மிருகமும் “ஜீவாத்துமா” என்று அழைக்கப்படுகிறது. மிருகத்தின் ஆத்துமா சிருஷ்டிகரால் அதற்குள் ஊதப்படவில்லை; மனிதனுக்கோ அப்படியே நடந்தது. மிருகத்துக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள இன்றியமையாத வேறுபாடு இதுவே (லேவியராகமம் 24:17-18).

பழைய ஏற்பாட்டில் பிணமும் (எபிரெய மொழியில்) “ஆத்துமா” என்று அழைக்கப்படுகிறது (எண்ணாகமம் 5:2; 6:6, 11; 19:11, 13). இங்கே ஆத்துமா மனிதனின் உடலையும் உருவத்தையும் குறிக்கிறது. ஆகவே உடல் அதே வேளையில் ஆத்துமாவின் வெளிப்புற வடிவமாகவும் இருக்கிறது, ஆனால் அதன் பொருளாக அல்ல; அதாவது பிணம் ஆத்துமா அல்ல. அது அப்படி இருக்க முடியாது; ஏனெனில் மனிதன் மரிக்கும்போது ஆத்துமா வெளியேறுகிறது (ஆதியாகமம் 35:18). மரித்த மனித உடலைப் பொறுத்தவரை, “ஆத்துமா” என்ற சொல், ஆத்துமா இல்லாத, முற்றிலும் உடல் சார்ந்த, பொருள் சார்ந்த ஆத்தும உருவத்தைக் குறிக்கிறது.

உடலுக்கும் ஆத்துமாவுக்கும் உள்ள இந்த நெருங்கிய தொடர்பு, மனிதனின் மரணத்துக்குப் பின்னும் ஆத்துமா “தன்னுடைய” மனித உடலின் வடிவத்தோடும் உருவத்தோடும் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஆகவே ஆத்துமா “சரீர ரூபத்தில்” (லூக்கா 3:22-இன் அர்த்தத்தில்) தோன்றுகிறது. ஆயினும் இடைநிலையின் இந்தச் “சரீரம்” இனி பொருள் சார்ந்ததல்ல. இவ்விதமாக மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமா மனித உருவமாகவும் தோன்றுகிறது; அப்படியே அடையாளம் கண்டுகொள்ளவும்படுகிறது.

இந்த வெளிச்சத்தில், தேவனுடைய வசனத்தினிமித்தம் கொல்லப்பட்டவர்களுடைய ஆத்துமாக்களை யோவான் காண்கிறான் என்பது புரிந்துகொள்ளக்கூடியது (வெளிப்படுத்தல் 6:9; 20:4). ஆத்துமா வெறும் உயிர் மட்டுமே என்றால், அவன் எதைக் கண்டிருப்பான்? அவன் மனித உருவங்கள் என்று அடையாளம் கண்டுகொண்ட மனித உருவங்களையே கண்டான் என்பது வெளிப்படை. நமக்குக் காணப்படாத உலகில் அவற்றின் ஆவிக்குரிய சரீரத்தன்மையைப் பற்றி இதற்கு மேல் – அதாவது யோவான் ஆத்துமாக்களை மனித உருவங்களாக அடையாளம் கண்டுகொண்டான் என்பதற்கு மேல் – எதையும் வருவிக்க முடியாது. பூமியில் பொருள்சார்ந்த உடலின் மூலம் நடப்பதுபோல, மரணத்துக்குப் பின் ஒருவரை அடையாளம் கண்டுகொள்வது மனிதனின் வெளிப்புறத் தோற்றத்தோடு தொடர்புடையது என்பதையே இங்கே தெளிவாக்க விரும்புகிறோம்.

மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமா தொடர்ந்து இருப்பதைப் பற்றிய இந்தச் சிந்தனைகள் சாவாமை பற்றிய கேள்வியையும் தொடுகின்றன. சரீரத்தின் மரணத்துக்குப் பின்னும் ஆத்துமா பிழைத்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அது சாவாமையுள்ளதா, அதாவது நித்திய இருப்புள்ளதா என்பதற்கு ஆவியோடு அதற்குள்ள

தொடர்பின் அடிப்படையில் மட்டுமே பதில் சொல்ல முடியும். சாவாமையுள்ள ஆவி ஆத்துமாவில் வாசமாயிருப்பதாலும், மனிதனின் அமைப்பில் அதோடு பிரிக்க முடியாத தொடர்பில் இருப்பதாலும், இந்த இரண்டு சொற்களும் பெரும்பாலும் ஒரே காரியத்தை வெளிப்படுத்துவதாலும், மனிதனின் ஆத்துமாவும் ஆவி-ஆத்துமாவாகச் சாவாமையுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். அது தனக்குள் தானாகவே அப்படி அல்ல; ஏனெனில் தேவன் ஒருவரே தமக்குள்ளே சாவாமையுள்ளவர். தேவன் அதைத் தாங்குவதாலும், அது மரிக்காமல் வாழ வேண்டுமென்று அவர் விரும்புவதாலும் அது சாவாமையுள்ளதாக இருக்கிறது.

3.3.1 சுருக்கம்

“ஆத்துமா” என்ற சொல்லின் (பழைய ஏற்பாட்டில் 755 முறை) பல அடுக்குகளுள்ள அர்த்தங்களின் காரணமாக ஒரு வரையறையை உருவாக்க முடியாவிட்டாலும், இந்தச் செழுமையிலிருந்தே இதை வருவிக்கலாம்: மனிதனின் ஆத்துமா அவனுடைய இயல்பின் கூறுகளில் ஒன்று. அது ஆவி-ஆத்துமா; ஆகவே ஆவி-ஆத்துமா அல்லாத மிருகத்தின் ஆத்துமாவிலிருந்து அது வேறுபடுகிறது. அது ஆவிக்கும் சரீரத்துக்கும் இடையிலான இணைப்பு. அது ஆளுமையின் இருப்பிடமும் தனிப்பட்ட “நான்” வாழ்வின் இருப்பிடமுமாயிருக்கிறது. அதற்குள் வாசமாயிருக்கும் ஆவியினால் அது சாவாமையுள்ளது; சரீரத்தின் மரணத்துக்கு அப்பாலும் மனிதனை ஒரு நபராகக் காக்கிறது. இங்கேயும் – மனிதனின் ஆவியைப் போலவே – மனிதன் ஒரு நித்திய ஜீவி என்பது தெளிவாகிறது.

3.4 மனிதனின் சரீரம்

சரீரமும் மனிதனின் இயல்பின் ஒரு கூறு. மனிதனின் காணக்கூடிய பகுதி அவனுடைய காணப்படாத பகுதியைவிட நம்முடைய புரிதலுக்கு மிக அதிகமாக எட்டக்கூடியது; ஆகவே புரிந்துகொள்வதில் அது குறைவான சிரமத்தையே தருகிறது.

தேவன் தமக்குச் சித்தமானபடி ஒரு சரீரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 15:38). சரீரம் – வீழ்ச்சிக்குப் பின்னும் – தேவனுடைய ஞானத்தின் வெளிப்பாடு; நாம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கும் அதிசயமான விதத்தைக் குறித்து அது நம்மை மீண்டும் மீண்டும் வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது (சங்கீதம் 139). மாம்சமும் இரத்தமுமுள்ள சரீரம் (எபிரெயர் 2:14) காணக்கூடிய உலகில் நம்முடைய இருப்பைச் சாத்தியமாக்குகிறது, தீர்மானிக்கிறது. சரீரத்தைக் கொண்டே நாம் உலகத்தை அனுபவிக்கிறோம், அறிகிறோம், உணருகிறோம்.

பாவத்தின் மூலம் இந்த உலகத்துக்குள் நுழைந்த மரணத்தால், சரீரம், அதாவது மாம்சம், மரணத்துக்கும் அழிவுக்கும் உட்படுத்தப்படுகிறது (ரோமர் 6:23; ஏசாயா 40:6-8; 1 பேதுரு 1:24). மரணத்துக்கு அப்பால் எட்டாத இயற்கையான மனிதனின் கண்ணோட்டத்தில் – பிரசங்கி சொல்லுகிறபடி – மிருகத்துக்கு நேரிடுவதே மனிதனுக்கும் நேரிடுகிறது: அவன் மீண்டும் மண்ணாகிறான் (பிரசங்கி 3:19). புறம்பான மனுஷன் அழிந்துபோகிறான் (2 கொரிந்தியர் 4:16); உலகத்தின் வேஷமும் (1 கொரிந்தியர் 7:31; ஏசாயா 51:6), அதாவது காணப்படுகிற யாவும் (2 கொரிந்தியர் 4:18), அப்படியே அழிந்துபோகின்றன.

சரீரம் பாவத்தின் கருவியாகவும் ஆகிவிட்டது (ரோமர் 6). ஆகவே பாவத்துக்கு அடிமைப்படுத்தப்பட்ட மனிதனின் இயலாமையைப் பற்றிப் பேசும்போது பவுல் சொல்லுகிறான்: “இந்தச் சாவுக்கேதுவான சரீரத்தினின்று யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்?” (ரோமர் 7:24).

ஆயினும் இதன் அர்த்தம் சரீரம் ஒரு சிறைச்சாலை, மரணத்தால் மட்டுமே அதிலிருந்து விடுதலை பெற முடியும் என்பதல்ல. அது கிரேக்கத் தத்துவத்தின் கருத்து; சரீரத்தைப் பற்றிய வேதாகமப் பார்வைக்கு அது முற்றிலும் எதிரானது (ஒப்பிடுக: பகுதி 4). தேவனுடைய பார்வையில் சரீரத்துக்கு எவ்வளவு மதிப்பு உண்டு என்பது உலக வரலாற்றின் மிகப்

பெரிய இரகசியத்தில் தெளிவாகிறது: தேவனே மனிதனானார்; தேவன் மாம்சத்தில் வெளிப்பட்டார் (1 தீமோத்தேயு 3:16).

வார்த்தை மாம்சமாகி நமக்குள்ளே வாசம்பண்ணினார் என்று யோவான் சொல்லுகிறான் (யோவான் 1:14). சிலுவையில் பலியாக மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும்படி (எபிரெயர் 10:10), கர்த்தராகிய இயேசு தமக்கென்று ஒரு சரீரம் ஆயத்தம்பண்ணப்பட இடங்கொடுத்தார் (எபிரெயர் 10:5). அவர் மரித்தபோது, பலியாகச் செலுத்திய தம்முடைய சரீரத்தை என்றென்றைக்குமாகக் களைந்துவிடவில்லை. அவர் பூரணமாக மனிதனாயிருப்பதாலும் என்றென்றைக்கும் அப்படியே நிலைத்திருப்பதாலும், உயிர்த்தெழுதலில் அவர் மகிமைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சரீரத்தைப் பெற்றார்; மறுரூபமாக்கப்படுதலிலும் உயிர்த்தெழுதலிலும் அதே மகிமையின் சரீரத்தை விசுவாசிகள் தரித்துக்கொள்ளும்போது, அது எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் மாதிரியாகவும் இருக்கிறது (பிலிப்பியர் 3:21; ரோமர் 8:23).

மீட்பின் மூலம் விசுவாசிகளின் சரீரம் தேவனுடைய வாசஸ்தலமாகிவிட்டது (1 கொரிந்தியர் 6:19); ஏனெனில் பரிசுத்த ஆவியாகிய தேவன் அதில் வாசமாயிருக்கிறார். ஆகவே சரீரம் பாவத்தினால் சாவுக்கேதுவானதாயிருந்தாலும், இப்போது பூமியில் தேவன் மகிமைப்படுத்தப்படும் கருவியாக இருக்கிறது (ரோமர் 12:1-2; 1 கொரிந்தியர் 6:20). முழு மனிதனும் தேவனுடைய ஊழியத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

தேவன் வேறோர் இருப்பு வடிவத்தை ஒருவேளை விரும்புவதால் சரீரத்தைப் புறக்கணிக்கவோ விட்டுவிடவோ இல்லை என்பதற்கு விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலே சான்று. ஒருகாலத்தில் தேவனுடைய கரத்திலிருந்து பூரணமாக வெளிவந்து, பாவத்தால் உருக்குலைந்து கெட்டுப்போனது, ஒருநாள் கிறிஸ்துவின் மரணம், உயிர்த்தெழுதல்

ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தேவனுடைய மகிமைக்காக மீண்டும் சீர்ப்படுத்தப்படும்.

சரீரம் மீட்கப்படும்போதுதான் விசுவாசிகளின் புத்திரசுவிகாரம் முழுமையாக நிறைவேறும் (ரோமர் 8:23).

ஆவியும் ஆத்துமாவும் சரீரமும், அதாவது முழு மனிதனும், சிருஷ்டிப்பிலிருந்தே நித்தியத்துக்கென்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறான். உயிர்த்தெழுதலில்தான் சரீரம் சாவாமையில் பங்குபெறும். “சாவுக்கேதுவான தன்மைக்கு” எதிர்ச்சொல்லாக, “சாவாமை” என்ற சொல் உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்துக்கு மட்டுமே பொருந்தும் (ரோமர் 8:11); ஏனெனில் பாவத்தினால் இந்தச் சரீரம் “சாவுக்கேதுவான” சரீரமாகிவிட்டது. ஆகவே வேதவாக்கியம் “ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்று பேசுவதில்லை; ஏனெனில் சரீரத்துக்கு நிச்சயமாக நடந்ததுபோல, ஆத்துமா சாவுக்கேதுவானதாக இருக்கவுமில்லை, அப்படி ஆகவுமில்லை.

3.5 முடிவுரை

இதை மறுக்க முடியாது: வேதாகமம் மனிதனை ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் ஆகியவற்றின் ஒருமைப்பாட்டில் அறிந்திருக்கிறது. தேவனோடு ஐக்கியத்தில் வாழும் தன் நோக்கத்திலிருந்து மனிதன் விழுந்துபோனாலும், சிருஷ்டிப்பிலிருந்து வெளிப்படுகிறபடி வேதாகமம் மனிதனைப் பார்க்கும் விதம் நிலைத்திருக்கிறது (யாக்கோபு 3:9).

இந்த மூன்று அம்சங்களும் பிரிக்க முடியாத ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்கி, மரணம்வரை நிலைத்திருக்கும் மனிதனின் முழுமையைக் காட்டுகின்றன என்பதை நான் இங்கே வலியுறுத்துகிறேன். மரணம் சரீரத்தையும் ஆவி-ஆத்துமாவையும் தற்காலிகமாகப் பிரிக்கிறது. உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் மனிதனின் இந்த ஒருமைப்பாடு மீண்டும் நிலைநாட்டப்படுகிறது.

மனிதன் ஒரு நித்திய ஜீவி. இதன் மூலம் மனிதனின் ஒரு பகுதி மட்டும் குறிக்கப்படவில்லை; தேவன் ஆரம்பம் முதல் விரும்பி நிறைவேற்றியபடி, அவனுடைய ஒருமைப்பாட்டிலும், அதே வேளையில் அவனுடைய பல்வேறு அம்சங்களின் பன்முகத்தன்மையிலும், முழு மனிதனே குறிக்கப்படுகிறான்.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- வேதாகமம் மனிதனைப் பார்க்கும் விதம் ஏன் ஒப்பற்றது?
- வேதாகமம் மனிதனைப் பற்றிய தன் பார்வைக்குப் பயன்படுத்தும் சொற்களைக் குறிப்பிடுங்கள்.
- மையச் சொல் எது, ஏன்?
- மனிதனின் ஆவி ஏன் சாவாமையுள்ளது?
- மனித ஆவியின் சில முக்கிய அடையாளங்களைக் குறிப்பிடுங்கள்!
- ஆத்துமாவின் சில முக்கிய அடையாளங்களைக் குறிப்பிடுங்கள்!
- மனித சரீரத்தின் சில முக்கிய அடையாளங்களைக் குறிப்பிடுங்கள்!

4 ஆத்துமாவின் சாவாமை

“ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்ற சொல்லை நான் ஏற்கெனவே பலமுறை பயன்படுத்தியிருப்பதால், ஆதாரமற்ற தவறான புரிதல்களையும், துரதிர்ஷ்டவசமாகச் சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டுகளையும் நீக்கும்படி, இப்போது அதற்கென்று ஒரு தனி அதிகாரத்தை ஒதுக்க விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சொல் பல கிறிஸ்தவர்களை இரு துருவங்களாகப் பிரிக்கிறது. சபை வரலாற்றின் போக்கில் இன்றுவரை அது விரிவான, கடுமையான விவாதங்களுக்கு வழிவகுத்திருக்கிறது. ஆயினும் கிறிஸ்தவ உலகில் அது பொதுவான ஏற்பைப் பெற்றிருக்கிறது; ஆனால் அதுவே அதன் சரியான தன்மையை உறுதிப்படுத்துவதில்லை. சபை வரலாற்றின் போக்கில் ஆத்துமாவின் சாவாமை பற்றிய புரிதலைப் பின்தொடர்வது விரிவான, சுவாரசியமான ஒரு பொருளாக இருக்கும். ஆனால் அது என் நோக்கம் அல்ல; ஏனெனில் ஆரம்பத்திலேயே தெளிவாக உருவான வெவ்வேறு நிலைப்பாடுகள் அடிப்படையில் இன்றுவரை அப்படியே இருக்கின்றன.[135]

வேதாகமம் “ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவதுமில்லை, அந்த உண்மையைப் பற்றி நேரடியாகப் பேசுவதுமில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆனால் இந்தச் சொல் இல்லாததோ, அதை விவரிக்கும் வேறு சொற்றொடர் இல்லாததோ, அது உள்ளடக்கும் சத்தியத்தை நிராகரிப்பதற்குக் காரணம் அல்ல. அப்படியே, வேதவாக்கியம் இந்தச் சொற்களையும் குறிப்பிடாவிட்டாலும், தேவனுடைய திரித்துவத்தைப் பற்றியும், கிறிஸ்துவின் பதிலாள் தன்மையைப் பற்றியும், பழைய சுபாவத்தைப் பற்றியும் நாம்

135. உதாரணமாக Texte der Kirchenväter, München (Kösel Verlag), 1966, தொகுதி 1, 4, 5.

பேசுகிறோம். ஆயினும் அவை சத்தியங்களைச் சரியாக மட்டுமல்ல, பயனுள்ள விதத்திலும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆத்துமாவின் சாவாமையை நிராகரிப்பவர்கள், இங்கே நாம் ஒரு புறஜாதிச் சொல்லை – இந்த விஷயத்தில் கிரேக்கர்களின் சொல்லை – கையாளுகிறோம் என்று சரியாகவே சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். கிரேக்கர்களின் சிந்தனையில் ஆத்துமாவின் சாவாமை இருந்தது. சொல்லப்போனால், மரித்தோரின் இடத்துக்கும் மரித்தோரின் உலகத்தின் தெய்வத்துக்கும் அவர்கள் “ஹேடீஸ்” என்ற சொல்லையும் பயன்படுத்தினார்கள்.

ஆனால் “ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்ற சொல்லின் தோற்றத்தை மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு, மரணத்துக்குப் பின்னும் நித்தியத்திலும் உணர்வுள்ள ஒரு வாழ்வை நிராகரிப்பவர், மறுபக்கத்தில் குதிரையிலிருந்து விழுந்துவிடுகிறார். கிரேக்கச் சிந்தனையின் செல்வாக்குக்கு எதிரான போராட்டம் சில நேரங்களில் எவ்வளவு கடுமையாக இருக்கிறதென்றால், அதனால் தேவனுடைய சாவாமையைத் தவிர மற்ற எல்லாச் சாவாமையும் உடனே மறுக்கப்படுகிறது; சொல்லப்போனால், குளிப்பாட்டிய தண்ணீரோடு குழந்தையையும் சேர்த்து வெளியே ஊற்றிவிடுகிறார்கள்.

இந்தச் சொல்லை நான் இங்கே வற்புறுத்தவோ, அதன் சொல்லாட்சியைப் பாதுகாக்கவோ, அதைக் கிறிஸ்தவமயமாக்கவோ விரும்பவில்லை. வேதாகம அர்த்தத்தில் ஆத்துமாவின் சாவாமையை நாம் எப்படிப்

புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே விஷயம்.[136] புறஜாதித் தத்துவத்துக்கு நாம் ஒருபோதும் கதவைச் சிறிதளவுகூடத் திறக்கக்கூடாது.

"ஆத்துமாவின் சாவாமை" என்பதன் அர்த்தம்: சரீரத்துக்கு மாறாக, ஆத்துமா மரிப்பதில்லை (மத்தேயு 10:28). தேவன் மனிதனின் இருதயத்தில் நித்தியத்தை வைத்திருக்கிறார் (பிரசங்கி 3:11) என்பதன் அடிப்படையில், கிரேக்கர்களிடம் ஓரளவு சத்தியம் இருந்திருக்கக் கூடாதா? மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைப் பற்றிய நம்பிக்கை எல்லாப் பழங்காலக் கலாச்சாரங்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. மனிதர்கள் சத்தியத்தை அறிந்திருக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்களுடைய இருதயம் இருளடைந்திருப்பதால், அதை அநியாயத்திலே வைத்து அடக்குகிறார்கள் (ரோமர் 1:18-32).[137]

4.1 நித்திய ஜீவனும் ஆத்துமாவின் சாவாமையும்

ஆத்துமாவின் சாவாமைக்கு எதிரான ஓர் ஆட்சேபனை இந்தக் கேள்வியில் வெளிப்படுகிறது: மனிதனுக்கு இயற்கையாகவே ஆத்துமாவின் சாவாமை இருந்தால், அவனுக்கு ஏன் இன்னும் நித்திய ஜீவன் தேவை?

நித்திய ஜீவனும் ஆத்துமாவின் சாவாமையும் ஒரே காரியமாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றன என்பது இந்தக் கேள்வியிலிருந்து தெளிவாகிறது. அது தவறான புரிதல்; ஏனெனில் இவை இரண்டும் அடிப்படையிலேயே ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று வேறுபட்டவை (ஒப்பிடுக: 2.9.2).

---

136. கிரேக்கர்களின் சிந்தனைகளையும் அறியாமல், மூலமொழிகளைப் பற்றிய அறிவும் இல்லாத வேதாகம வாசகர், பகுதி 2-இல் நாம் ஆராய்ந்த வேதப்பகுதிகளை எப்படிப் புரிந்துகொள்வார்? அவருக்கு "ஆத்துமாவின் சாவாமை" என்பது டிராய் குதிரையோ, புறஜாதி எண்ணங்களின் மறைமுக ஊடுருவலோ அல்ல; பகுதி 2-இல் கண்டறியப்பட்டவற்றின் சட்டகத்துக்குள் அவர் இந்தச் சொல்லை நிச்சயமாக வேதாகமத்தின்படி புரிந்துகொண்டு, அந்த அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தவும் முடியும். புதிய ஏற்பாட்டின் வெளிச்சத்தில் இந்தச் சொல்லுக்கு நியாயம் உண்டு; அது அவசியமாகப் புறஜாதி எண்ணங்களைச் சுமந்துவர வேண்டியதில்லை.
137. மேலும் காண்க: Don Richardson, Ewigkeit in ihren Herzen, Lahr (Verlag der Liebenzeller Mission), 1999.

ஒவ்வொரு மனிதனும் சாவாமையுள்ள ஓர் ஆத்துமாவோடு பிறக்கிறான். ஆனால் ஆதாமின் சந்ததியாக அவன் ஒரு பாவியாயிருப்பதால், அவனுடைய முழு இருப்பும் பாவத்தால் ஊடுருவப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அவனுக்குப் "புதிய" ஜீவன் தேவை. இந்தக் கேள்விக்கு என் பதில்: தன் சாவாமையுள்ள ஆத்துமாவுக்கு, அல்லது தன் நித்திய இருப்புக்கு, "கூடுதலாக" மனிதனுக்கு நித்திய ஜீவன் தேவை. சிருஷ்டியாக, இயல்பாகவே அவனுக்கு ஏற்கெனவே நித்திய இருப்பு இருப்பதால், முடிவில்லாத ஒரு வாழ்வு மீண்டும் அவனுக்குத் தேவையில்லை; ஏனெனில் அது அவனுக்கு ஏற்கெனவே உண்டு. வெறும் நித்திய இருப்பைவிட மிக அதிகமான "நித்திய ஜீவன்" அவனுக்குத் தேவை. நித்திய ஜீவனோடு அவன் பெறும் ஒரு "புதிய" இருப்பு அவனுக்குத் தேவை. அதற்காக அவன் மறுபடியும் பிறப்பதால் தேவனுடைய பிள்ளையாகிறான் (யோவான் 1:12-13; 3:1-21).

நித்திய ஜீவனை உடையவனாயிராத மனிதனுக்கும் நித்திய இருப்பு உண்டு. ஆனால் அது தேவனில்லாத நித்திய இருப்பு. தன் பூமிக்குரிய வாழ்வில் அவன் தேவனில்லாமல் வாழ்கிறான், தேவனில்லாமல் மரிக்கிறான், எழுப்பப்பட்ட பின் தேவனில்லாமல் என்றென்றைக்கும் தொடர்ந்து வாழ்வான். ஆகவே கேள்வி மனிதன் நித்தியமாக இருக்கிறானா என்பதல்ல, தேவனோடு எந்த உறவில் அவன் நித்தியமாக இருக்கிறான் என்பதே. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நித்திய இருப்பு உண்டு; தேவனுடைய பிள்ளையாக விசுவாசிக்கு நித்திய ஜீவனின் மூலம் தேவனோடு ஐக்கியத்தில் ஒரு புதிய, நித்திய இருப்பு உண்டு. அவிசுவாசிக்குத் தேவனில்லாத நித்திய இருப்பு உண்டு; ஏனெனில் பாவம் அவனைத் தேவனிடமிருந்து பிரிக்கிறது.

4.2 புதிய ஏற்பாட்டில் சாவாமை

"சாவாமை" (கிரேக்கம்: atanasia) என்ற சொல் புதிய ஏற்பாட்டில் மூன்று முறை மட்டுமே வருகிறது. தேவன் "ஒருவரே

சாவாமையுள்ளவர்” என்று 1 தீமோத்தேயு 6:16 சொல்லுகிறது. தேவன் தமக்குள்ளே முழுமையான அர்த்தத்தில் சாவாமையை உடையவராயிருக்கிறார். சாவாமை என்பது இந்த வடிவில் தேவனுக்கு மட்டுமே உள்ள ஒரு குணம்.[138] ஒருவரும் அதை அவருக்குக் கொடுக்கவில்லை; ஒருவரும் அதை அவரிடமிருந்து எடுக்கவும் முடியாது. அவர் “இருக்கிறவராக இருக்கிறவர்” (யாத்திராகமம் 3:13-14), மாறாத தேவன் (ரோமர் 16:26) என்பதால், அது அவருடைய இயல்பான உடைமை. ஆகவே எல்லாச் சாவாமையும் அவரிடமிருந்தே பெறப்படுகிறது; அவர் ஒருவரே அதைக் கொடுக்க முடியும்.

இதிலிருந்து, தேவனைத் தவிர யாரும் சாவாமையுள்ளவர்கள் அல்ல என்ற முடிவுக்கு ஒருவர் வரக்கூடும். ஆனால் தூதர்கள் மரிப்பதில்லை என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொல்லுகிறார் (லூக்கா 20:36); வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால்: அவர்கள் சாவாமையுள்ளவர்கள். தேவனைத் தவிர வேறு யாருக்காவது சாவாமை இருக்க முடியுமா? தேவன் “ஒருவரே” சாவாமையுள்ளவர் என்பதற்கு இது முரண்பாடு அல்லவா? இல்லை; தேவன் சாவாமையுள்ளவராயிருக்கும் அர்த்தத்தில் தூதர்கள் சாவாமையுள்ளவர்கள் அல்ல. இந்தக் குணம் அவர்களுக்குள்ளேயோ தேவனைச் சாராமலோ இல்லை. உயிருள்ள எல்லாவற்றுக்கும் பொருந்துவதுபோல, அவர்களும் தேவனால் உயிரோடு காக்கப்படுகிறார்கள். சகலமும் அவருடைய வல்லமையுள்ள வசனத்தினாலே தாங்கப்படுகின்றன (எபிரெயர் 1:3). இந்த அர்த்தத்தில் எல்லா ஜீவனும், ஆகவே “சாவாமையும்”, தேவனிடமிருந்து பெறப்பட்டு

138. தேவன் சாவாமையுள்ளவர் என்று சொல்லப்படவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. மரணம் சிருஷ்டிக்குள் நுழைந்த பின்புதான் சாவாமையைப் பற்றிப் பேசுவது அர்த்தமுள்ளதாகிறது. அது “சாவுக்கேதுவானது” என்பதன் எதிர்ச்சொல். தேவன் சாவாமையுள்ளவர் என்று சொல்வது ஒருவேளை பொருத்தமாக இருக்காது; ஏனெனில் மரணத்தோடு அவருக்கு ஒருபோதும் எந்தத் தொடர்பும் இருந்ததில்லை. அவர் சாவாமையை “உடையவராயிருக்கிறார்”; அது அவருடைய இயல்பு என்பதால் அல்ல, சாவுக்கேதுவான ஜீவிகளுக்கு அவர் அதைக் கொடுப்பதால்.

அவரைச் சார்ந்திருக்கிறது. உயிரோடிருக்கும் யாவும் அவர் விரும்புவதால் உயிரோடிருக்கின்றன (வெளிப்படுத்தல் 4:11; 1 தீமோத்தேயு 6:13; அப்போஸ்தலர் 17:25). மனிதனின் ஆவி-ஆத்துமாவுக்கும் இது பொருந்தும். தேவனைத் தவிர வேறு யாராவது சாவாமையுள்ளவராக இருக்க முடியுமா என்பதல்ல கேள்வி; அவர் எந்த விதத்தில் அப்படி இருக்கிறார் என்பதே கேள்வி.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய தன் அதிகாரத்தில் இந்தச் சொல்லை இன்னும் இரண்டு முறை பயன்படுத்துகிறான் (1 கொரிந்தியர் 15:53-54). அங்கே சாவாமை, உயிர்த்தெழுதலில் அல்லது மறுரூபமாக்கப்படுதலில் விசுவாசிகள் பெறும் புதிய சரீரத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது. இந்தப் புதிய சரீரத்தோடுதான் விசுவாசிகள் அதன் வேதாகம அர்த்தத்தில் சாவாமையைப் பெறுகிறார்கள்.

ஆகவே வேதவாக்கியத்தில் சாவாமை எப்போதும் முழு மனிதனையே குறிக்கிறது. ஆனால் அது உயிர்த்தெழுதலோடுதான் தொடங்குகிறது. அப்போது அது ஆத்துமாவை மட்டுமல்ல, முழு மனிதனையும் உள்ளடக்குகிறது. தெளிவாகச் சொன்னால்: வேதவாக்கியம் சாவாமை என்ற சொல்லை ஆத்துமாவோடு தொடர்புபடுத்திப் பயன்படுத்துவதில்லை. மறுபுறம், ஆத்துமா மனிதனின் இயல்பின் ஒரு கூறாகக் காட்டப்படும் இடங்களில், அது மரிக்கிறது என்றும் எங்குமே சொல்லப்படவில்லை. சாவாமை சரீரத்தை மட்டுமே குறிப்பதால், சாவுக்கேதுவான தன்மையும் சரீரத்துக்கு மட்டுமே பொருந்துகிறது. ஆனால் ஆத்துமா சாவுக்கேதுவானதல்ல என்பதால், ஆத்துமாவின் சாவாமை என்பதும் இல்லை. சிலர் வாதிடுவதுபோல, நித்திய ஜீவனைப் பெற்றதன் மூலம் பின்னர்தான் அது அதைப் பெற்றதும் இல்லை.

புதிய ஏற்பாட்டில் சாவுக்கேதுவான தன்மை சரீரத்துக்கு மட்டுமே பொருந்துகிறது (ரோமர் 6:12; 8:11; 1 கொரிந்தியர் 15:53-

54; 2 கொரிந்தியர் 4:11; 5:4). சரீரம் சாவுக்கேதுவானது; ஆகவே அது காணப்படுகிற, ஆகவே அழிந்துபோகிற சிருஷ்டியைச் சேர்ந்தது (2 கொரிந்தியர் 4:18). நாம் காணாத ஆத்துமாவைப் பொறுத்தவரை, சரீரத்துக்கு மாறாக, அது நித்தியமானது.

ஆகவே “ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்ற சொல் உண்மையில் பொருத்தமானதல்ல. இந்தச் சொல்லை அல்ல, அது வெளிப்படுத்தும் சத்தியத்தையே பாதுகாப்பது என் அக்கறை. “ஆத்துமாவின் நித்திய இருப்பு” என்று பேசுவதே நல்லது. நான் “ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்ற சொல்லைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தி, அதைப் புத்தகத்தின் தலைப்பாகவும் வைத்தால், அது இன்னும் நல்ல புரிதலுக்காகவே.

மனிதனின் நித்திய இருப்பு ஆத்துமாவின் நித்திய இருப்பை மட்டுமல்ல, (உயிர்த்தெழுதலில்) சரீரத்தின் நித்திய இருப்பையும் உள்ளடக்குகிறது. மனிதன் தன் முழுமையில் நித்தியத்துக்கென்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறான். “ஆத்துமாவின் சாவாமை” என்ற சொல், மனிதனின் முழுமையிலிருந்து ஆத்துமா என்ற ஒரே அம்சத்தை மட்டும் குறிப்பதற்குக் காரணம், அது மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது என்பதே. ஆகவே வேதாகமச் சட்டகத்துக்குள் இந்தச் சொல் இந்தக் காலப்பகுதிக்கு மட்டுமே செல்லுபடியாகும். அதற்கு மேலான எந்த அர்த்தமும் கிரேக்கக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாக இருக்கும்; அதை முற்றிலும் நிராகரிக்க வேண்டும்.

4.3 மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையில்

மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆவி-ஆத்துமா சரீரமின்றி இருக்கிறது. சரீரம் அழிந்துபோகிறது; உயிர்த்தெழுதலில்தான் அது மீண்டும் வெளிக்கொண்டுவரப்படுகிறது. இங்கே சிலர் ஒரு ஆட்சேபனையை எழுப்புகிறார்கள்: சரீரமும் அதன் புலன்களும் இல்லாமல் உணர்வுநிலை இருக்க முடியாது;

ஆகவே சரீரமின்றி ஆத்துமாவுக்குத் தனியான இருப்பு இருக்க முடியாது என்கிறார்கள். மனிதனின் ஒருமைப்பாடு எப்படிப்பட்டது என்றால், மரணம் மனிதனின் எல்லாச் செயல்பாடுகளுக்கும் முடிவுகட்டுகிறது என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

4.3.1 சரீரமின்றி ஆத்துமாவின் உணர்வுநிலை

மரணத்துக்குப் பின் மனிதனின் நிலை முற்றிலும் இயல்புக்கு மாறானது; ஏனெனில் மரணம் மனிதனின் ஒருமைப்பாட்டை உடைக்கிறது. மரணம் ஆவி-ஆத்துமாவைச் சரீரத்திலிருந்து பிரிக்கிறது. இப்போது ஆவி-ஆத்துமா சரீரமில்லாமல் "சமாளிக்க" வேண்டும். இந்த நிலை பூரணமானதல்ல என்பது வெளிப்படை. ஆனால் சரீரமில்லாத ஆவி-ஆத்துமாவுக்கு உணர்வுநிலை இல்லை என்பது இதனால் நிரூபிக்கப்படவில்லை. காணக்கூடிய இந்த உலகில், உணர்வுநிலை உடையவர்களாயிருக்க நமக்குச் சரீரமும் புலன்களும் தேவை. ஆனால் இதை, நமக்குக் காணக்கூடாததும் முற்றிலும் வேறுவிதமானதுமான மரணத்துக்கு அப்பாலுள்ள உலகத்துக்கு நாம் பொருத்திப் பார்க்க முடியாது.

பகுதி 2-இல் ஆராயப்பட்ட வேதப்பகுதிகளிலிருந்து, மரணத்துக்குப் பின் சரீரமில்லாத ஆத்துமாவுக்கும் அதன் உணர்வுநிலைக்கும் எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை என்பது தெளிவாகியிருக்கிறது. மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமாவின் உணர்வுநிலை சரீரத்தோடு கட்டப்பட்டிருக்கவில்லை. உண்மையில் சரீரத்துக்கு மட்டுமே உரியதாகக் கருதக்கூடிய பேசுதல், கேட்டல் போன்ற செயல்பாடுகள், கொல்லப்பட்டவர்களுடைய "ஆத்துமாக்களுக்கும்" பொருந்துகின்றன (வெளிப்படுத்தல் 6:9; ஒப்பிடுக: பகுதி 2.9). சரீரமில்லாத ஆத்துமாவின் நிலையை நம்மால் கற்பனை செய்ய முடியாவிட்டாலும், அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலை இருப்பதை அதற்காக நாம் மறுக்கக் கூடாது. தேவதூதர்களை

மட்டும் நினைத்துப் பாருங்கள்: அவர்கள் சரீரமில்லாத ஆவிகள் (எபிரெயர் 1:7, 14). ஆயினும் அவர்களுக்கு ஆள் என்ற உணர்வுநிலை உண்டு.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் மூன்றாம் வானம்வரை எடுக்கப்பட்டபோது, தான் “சரீரத்துக்குப் புறம்பே” இருந்திருக்கக்கூடும் என்று கருதினார் (2 கொரிந்தியர் 12:1-4).

4.3.2 ஆத்துமாவுக்கு இன்னும் ஒரு சரீரம் தேவையா?

இன்னொரு வாதம் இப்படிச் சொல்லுகிறது: “மரணத்துக்குப் பின் மனிதனின் ஆத்துமா தொடர்ந்து வாழ்ந்து, விசுவாசியின் ஆத்துமா பரதீசுக்குள் பிரவேசிக்கிறது என்றால், பிறகு உயிர்த்தெழுதல் எதற்குத் தேவை? சரீரம் இல்லாமலேயே பேரின்பமான ஓர் இருப்பை நாம் அடைகிறோம் என்றால், நமக்குச் சரீரம் எதற்கு?”

இங்கேயும் நான் வலியுறுத்துகிறேன்: மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட காலம் முற்றிலும் ஒரு விதிவிலக்கான நிலை. இந்தக் காலத்துக்காக மனிதன் சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை என்று சொல்லலாம். மனித முறையில் சொன்னால், மரணம் திட்டத்தில் இருக்கவில்லை. மனிதன் மரிக்க வேண்டும் என்பது தேவனுடைய சித்தமல்ல. ஆகவே விசுவாசிகள் பரதீசில் இருந்தாலும், மரணத்துக்குப் பிந்தைய நிலையைப் பூரணமானது என்று சொல்ல முடியாது. அவர்களுடைய சரீரம் மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது.

இந்த வாதம், ஏற்கனவே பலமுறை ஆராயப்பட்ட சத்தியத்துக்கு நம்மை மீண்டும் கொண்டுவருகிறது: தேவன் சிருஷ்டித்த சரீரத்தின் மதிப்பும் மனிதனின் ஒருமைப்பாடும். தேவனுடைய இந்தக் கிரியை மரணத்தால் அழிக்கப்பட்டது. ஆனால் உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் மட்டுமே மரணத்தை ஜெயித்து நீக்க முடியும்.

இயேசு கிறிஸ்துவின் கிரியை அவருடைய உயிர்த்தெழுதல் இல்லாமல் எவ்வளவு குறைவுள்ளதாயிருக்குமோ (ரோமர் 4:25),

அவ்வளவு குறைவுள்ளதாகவே, மரித்த விசுவாசிகளின் சரீரம் கல்லறையில் விடப்பட்டால் மீட்பும் இருக்கும் (ரோமர் 8:23). உயிர்த்தெழுதல் இல்லையென்றால் மரணம் ஜெயித்திருக்கும். உயிர்த்தெழுதலில் தேவனுடைய கனமும் மகிமையும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன; உயிர்த்தெழுதல் இல்லாமல் அவை குறைந்துபோகும்.

கிறிஸ்து தம்முடைய மரணத்துக்குப் பின் பரதீசுக்குச் சென்றார் (ஒப்பிடுக: பகுதி 2.3). அது மிகுந்த பேரின்பத்தின் இடமாக இருந்தபோதிலும், அவர் அங்கே தங்கியிருக்கவில்லை. அவர் மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார். நம்முடைய இரட்சிப்பு அவருடைய உயிர்த்தெழுதலைச் சார்ந்தே நிற்கிறது அல்லது விழுகிறது. அவருடைய உயிர்த்தெழுதல் இல்லாமல் நீதிமானாக்கப்படுதலும் இல்லை, தேவனோடு சமாதானமும் இல்லை. அவர் பரதீசுக்குச் சென்றதற்கும், அவருடைய ஆவி-ஆத்துமா மரிக்கவில்லை என்பதற்கும் இது முரண்பட்டதல்ல. ஆத்துமாவின் சாவாமையும் உயிர்த்தெழுதலும் ஒன்றையொன்று விலக்குவதுமில்லை, ஒன்றையொன்று ரத்துசெய்வதுமில்லை என்பதை இங்கே காண்கிறோம். ஆகவே வேதாகமப் பொருளில் ஆத்துமாவின் சாவாமை உயிர்த்தெழுதலை அர்த்தமற்றதாக்குவதில்லை. ஆனால் கிரேக்கப் பொருளில் ஆத்துமாவின் சாவாமையை ஒருவர் விசுவாசித்தால், அவருக்கு உண்மையில் உயிர்த்தெழுதல் தேவையில்லை. பின்வரும் ஒப்பீடு காட்டுவதுபோல, கிரேக்கத் தத்துவத்தின் சாவாமைக் கருத்துக்கும் வேதாகமச் சாவாமைக்கும் எந்தப் பொதுத்தன்மையும் இல்லை.

4.4 வேதாகமத்திலும் கிரேக்கத் தத்துவத்திலும் சாவாமை

ஆத்துமாவின் சாவாமை என்ற போதனைக்கு எதிரான மிக வலுவான வாதமாக, அதன் புறஜாதித் தோற்றம் முன்வைக்கப்படுகிறது. கிரேக்கர்களுக்கு மிக முன்பே, உதாரணமாக பாபிலோனியர்களிடையே, ஆத்துமாவின்

சாவாமை பற்றிய நம்பிக்கை இருந்தபோதிலும், கிரேக்கர்களின் சாவாமைக் கருத்து பிளேட்டோவிடம் (Plato) தன் மிகப் பிரபலமான வடிவத்தைப் பெற்றது.

கிறிஸ்தவ உலகம் கிரேக்கர்களின் சாவாமைக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வேதாகமப் போதனையோடு கலந்துவிட்டதா? வருத்தத்துடன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது: உண்மையில் அப்படித்தான் நடந்தது. இங்கே ஆத்துமாவின் சாவாமையை நிராகரிப்பவர்களின் கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆகவே ஒரு தெளிவான பிரிகோடு வரையப்பட்டு, எல்லாவிதக் கலப்பும் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும்.

கிரேக்கச் சிந்தனைக்கும், வேதாகமச் சாவாமைக் கருத்தோடு இணைந்த கிறிஸ்தவ உயிர்த்தெழுதல் நம்பிக்கைக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளைக் கொண்டு, நான் புறஜாதி மார்க்கத்தோடு எந்தச் சமரசமும் செய்யவில்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவேன். நான்கு குறிப்புகளில் சொல்லப்படும் வேறுபாடுகள் (நிச்சயமாக இவை மட்டுமே வேறுபாடுகள் அல்ல) இந்த இரண்டு கருத்துகளும் எவ்வளவு ஒத்துப்போகாதவை என்பதைக் காட்டப் போதுமானவை. அவற்றின் தொடக்கப் புள்ளிகளும் முடிவுப் புள்ளிகளும் முற்றிலும் எதிரெதிரானவை.

4.4.1 இருமைவாதம்

கிரேக்கத் தத்துவம் மனிதனை இரண்டு பொருள்களாகப் பிரிக்கிறது: சரீரமும் ஆத்துமாவும், அல்லது சடப்பொருளும் ஆவியும். சமமான மதிப்புள்ள ஒரு பிரிவாக இருந்திருந்தால், வேதாகமக் கண்ணோட்டத்திலும் இந்தப் பிரிவு ஏற்கத்தக்கதாக இருந்திருக்கும்.[139] ஆனால் அது அப்படி இல்லை; ஏனெனில் கிரேக்கர்கள் ஆத்துமாவையும் ஆவிக்குரியதையும் சரீரத்தைவிட உயர்வாகக் கருதி, சரீரத்தை ஆத்துமாவின் சிறைச்சாலையாகப் பார்த்தார்கள். ஆகவே மரணம்

139. “உள்ளான” மனுஷனாகவும் “புறம்பான” மனுஷனாகவும்.

அவர்களுக்குச் சிறையிலிருந்து விடுதலையாக இருந்தது; அதன் மூலம் ஆத்துமா உண்மையான வாழ்வைக் கண்டடைந்தது. அவர்களிடம் ஆவிக்கும் சடப்பொருளுக்கும் இடையே ஒரு பிளவு இருந்தது.

வேதாகமத்தில், மனிதனின் சிருஷ்டிப்பிலிருந்து தொடங்கி, சரீரம் ஒருபோதும் இரண்டாம் தரமானதல்ல; ஏனெனில் அது தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பு, ஆகவே நல்லது (ஒப்பிடுக: பகுதி 3.3). பாவம் மரணத்தைக் கொண்டுவந்திருந்தாலும், விசுவாசியின் சரீரம் தேவன்தாமே வாசமாயிருக்கும் ஆலயம் என்பது மாறாமல் நிற்கிறது (1 கொரிந்தியர் 6:19). விசுவாசி தன் சரீரத்தோடு கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் அவயவமாயிருக்கிறான்.

4.4.2 உயிர்த்தெழுதல்

கிரேக்கர்கள் சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதலை அறிந்திருக்கவில்லை; ஏனெனில் அது அவர்களுடைய சிந்தனைக்குப் பொருந்தவில்லை (அப்போஸ்தலர் 17:32-34). சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதல் ஆத்துமாவைச் சரீரம் என்ற சிறைக்குள் திரும்பவும் அனுப்புவதாக இருக்குமே.

ஆத்துமா விடுவிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று அல்ல சரீரம். உயிர்த்தெழுதல் என்ற உண்மை இதைத் தெளிவாக்குகிறது. தேவன்தாமே உயிர்த்தெழுதலில் சரீரத்தைப் புதுப்பிப்பார்.

ஆவி-ஆத்துமா நித்தியமாக இருக்கிறது என்று கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசிக்கும்போது, அதனால் அவர்கள் உயிர்த்தெழுதலைக் கைவிடுவதில்லை. வேதாகமப் பொருளிலுள்ள ஆத்துமாவின் சாவாமை உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பதிலாக நிற்பதுமில்லை, அதை விலக்குவதுமில்லை. இரண்டும் நிச்சயமாக ஒன்றாகச் சேர்ந்தவை; ஒன்று இல்லாமல் மற்றொன்று இல்லை என்ற அளவுக்கு.

தேவன் மனிதனின் ஆவி-ஆத்துமாவைச் சாவாமையுள்ளதாகச் சிருஷ்டித்ததால், அதே ஆளாக,

சரீரப்பிரகாரமான உயிர்த்தெழுதலை அவர் சாத்தியமாக்கினார். ஆகவே உயிர்த்தெழுதல் என்பது, மரிக்கும்போது மனிதன் விழுகிற ஒரு ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்து செய்யப்படும் புதிய சிருஷ்டிப்பு அல்ல; அது ஆவி-ஆத்துமாவைச் சரீரத்தோடு மீண்டும் இணைப்பதாகும். ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் தனிப்பட்ட அடையாளம் உயிர்த்தெழுதலில் காக்கப்பட்டுத் தொடர வேண்டும் என்பது தேவனுடைய சித்தம்.

ஆகவே மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் ஆத்துமாவின் சாவாமைக்கு முன்நிபந்தனையாக இருக்கிறது. உயிர்த்தெழுதல் இல்லையென்றால், ஆத்துமாவின் சாவாமையும் இருக்காது. தேவனுடைய திட்டம் மனிதனை அவனுடைய முழுமையில் உள்ளடக்குகிறது. ஆகவே சரீரமின்றி ஆத்துமாவுக்கு நித்திய இருப்பு இருக்க முடியாது. தேவன் மனிதனின் ஒருமைப்பாட்டை மீண்டும் நிலைநாட்டுவார்.

ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட ஆதாரங்களிலிருந்து, பரிசேயர்கள் ஆத்துமாவின் சாவாமையைக் குறித்து உறுதியாக இருந்தார்கள், உயிர்த்தெழுதலையும் விசுவாசித்தார்கள் என்று நாம் அறிவோம். அவர்களும் கிரேக்கப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்குக்கு உள்ளாயிருந்தார்கள்; ஆனால் உயிர்த்தெழுதல் என்பது பழைய ஏற்பாட்டின்மேல் அஸ்திபாரப்படுத்தப்பட்ட அவர்களுடைய விசுவாசச் செல்வமாக இருந்தது. ஆத்துமாவின் சாவாமைக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடையிலான தொடர்பைக் காண்பது அவர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையாகவோ முரண்பாடாகவோ இருக்கவில்லை.

ஆத்துமாவின் சாவாமையும் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரானவை அல்ல. வேதாகமப் போதனையின்படி அவை ஒன்றாகச் சேர்ந்தவை (ஒப்பிடுக: பகுதி 2.2); அவை ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்கின்றன. இது ஒரு சமரசமும் அல்ல; கிறிஸ்தவப் போதனையும் புறஜாதிக் கருத்துகளும் கலந்த ஒரு கலப்பு வடிவமும் அல்ல.

4.4.3 ஆத்துமாவின் சாவாமை இறுதி நிலை அல்ல

கிரேக்கர்களிடம், மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமா தன் இறுதி இலக்கை அடைகிறது; அது மனிதனுக்குள் இருக்கும் “தெய்வீகமான” பகுதி, அது தேவனிடம் திரும்புகிறது. வேதாகமத்தின்படி உயிர்த்தெழுதல் இருப்பதால், மரணத்துக்குப் பின் ஆத்துமா தன் இறுதி இலக்கை இன்னும் அடையவில்லை. வேதாகமக் கண்ணோட்டத்திலான ஆத்துமாவின் சாவாமைப் போதனை ஒரு நித்திய இறுதி நிலையை விவரிப்பதில்லை. மரணத்துக்குப் பின் இருப்பது ஆத்துமாவின் ஒரு தற்காலிக நிலை; அது உயிர்த்தெழுதல்வரை மட்டுமே நீடிக்கிறது. மரணம் காலவரம்புக்குட்பட்ட ஒரு “விதிவிலக்கான நிலையை” உண்டாக்கியிருக்கிறது; இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலினிமித்தம் அது நீக்கப்படும்.

4.4.4 ஆளுமை

கிரேக்கர்கள் ஆத்துமாவின் முன்-இருப்பை விசுவாசித்தார்கள்: தெய்வீகப் பொறியாகிய ஆத்துமா மரணத்துக்குப் பின் தேவனிடம் திரும்புவதுபோலவே, மனிதன் கருத்தரிக்கப்படுவதற்கு முன்பும் அது தேவனுக்குள் இருக்கிறது என்றார்கள். அவர்கள் ஆத்துமாவை இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு “பிரபஞ்ச ஆத்துமாவின்” பகுதியாகக் கருதினார்கள். சரீரம் என்ற சிறையைக் களைந்த பின், அந்த ஆத்துமா தன் தனித்தன்மையை மீண்டும் இழந்துவிட்டது.

வேதாகமத்தின் ஆத்துமாக் கருத்திலிருந்து இங்கே ஒரு தீர்க்கமான வேறுபாடு இருக்கிறது. வேதாகமத்தில், தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பின் மூலம் ஆத்துமா ஒவ்வொரு மனிதனுடைய ஆளுமையின் இருப்பிடமும் வெளிப்பாடுமாக இருக்கிறது. ஆத்துமா ஒரு தனிப்பட்ட ஆவி-ஆத்துமா; என்றென்றைக்கும் அப்படியே இருக்கும். அதன் இருப்பு ஒவ்வொரு தனிநபரின் வரலாற்றுக்கு முன்பு அல்ல, அந்த

வரலாற்றோடு தொடங்குகிறது; அது ஒருபோதும் முடிவதில்லை.

இவ்வளவு கடுமையான வேறுபாடுகள் இருக்கும்போது, கிறிஸ்தவர்கள் ஆத்துமாவின் சாவாமையைப் பற்றிப் பேசும்போது கிரேக்கர்கள் சொன்னதையே சொல்லுகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை இன்னும் நிலைநிறுத்த முடியுமா? அவர்கள் புறஜாதிக் கருத்துகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டார்களா? அப்படி இல்லை என்பதை மேலே சொல்லப்பட்ட வேறுபாடுகள் போதுமான அளவு தெளிவாக்க வேண்டும்.

4.5 முடிவுரை

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நித்திய இருப்பு உண்டு என்றும், வேதாகமப் போதனையின்படி அதில் நித்தியமான ஆவி-ஆத்துமாவும் அடங்கும் என்றும் நான் ஏன் விசுவாசிக்கிறேன் என்பதைப் பின்வரும் மூன்று குறிப்புகளில் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.

- மனிதனின் ஆவி, தேவன்தாமே ஊதின ஜீவ ஆவி (ஒப்பிடுக: பகுதி 3.1). இந்த ஆவி தேவனிடமிருந்து வருவதாலும், அதே நேரத்தில் மனிதனின் ஆவியை உருவாக்குவதாலும், மனிதனின் ஆவி-ஆத்துமா தேவனுடைய ஆவியைப் போலவே நித்தியமாக இருக்க வேண்டும். இந்த இருப்பு, எல்லாவற்றையும் உயிரோடு காக்கும் தேவனுடைய சித்தத்தை மட்டுமே சார்ந்திருக்கிறது.
- பின்பு, மரணத்துக்குப் பிந்தைய நிலையைப் பற்றிய வேதவாக்கியங்களின் சாட்சிகளை நாம் விரிவாக ஆராய்ந்தோம் (பகுதி 2.1-10). மனிதன் மரிக்கும்போது இல்லாமல் போவதில்லை, தொடர்ந்து வாழ்கிறான் என்பது அப்போது தெளிவாயிற்று. இந்த உண்மையை நாம் எப்படி விளக்குவது? மனிதனின் ஆவி-ஆத்துமா சரீர மரணத்துக்கு உட்பட்டதல்ல என்பதே மிகவும் பொருத்தமான விளக்கம்.

- நித்திய ஜீவனை உடைய மனிதர்களோடுகூட, அதை உடையாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவிசுவாசிகள்; அவர்கள் நித்திய வேதனைக்குள் போவார்கள் என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொல்லுகிறார். விசுவாசிகளின் நித்திய சந்தோஷத்தைப் போலவே இந்த வேதனையும் முடிவில்லாதது, அதாவது நித்தியமானது (மத்தேயு 18:8; 25:41, 46; 2 தெசலோனிக்கேயர் 1:9; எபிரெயர் 6:2). கெட்டுப்போனவர்கள்மேல் தேவனுடைய கோபம் என்றென்றைக்கும் நிலைநிற்கும் (யோவான் 3:36; ஒப்பிடுக: பகுதி 6.2).

ரெனே பாஷ் (René Pache)[140] இந்த விஷயத்தை மிகப் பொருத்தமாகச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறார்:

> மனிதன் பெற்றுக்கொள்வது:

- தன் பிறப்பில், தன் ஆத்துமாவோடு, முடிவில்லாத இருப்பை
- தன் மறுபிறப்பில் ... நித்திய ஜீவனை
- தன் உயிர்த்தெழுதலில், தன் சரீரத்தோடு, சாவாமையை

ஆத்துமாவின் சாவாமை என்பது மரணத்தின் யதார்த்தத்தை மனதிலிருந்து ஒதுக்கித் தள்ளுவது அல்ல; பரிசுத்த வேதாகமம் விவரிக்கிறபடி, அது மனித இருப்பின் சாராம்சமான ஒரு பகுதி.

4.6 இந்தச் சத்தியத்தின் முக்கியத்துவம்

இந்த முக்கியமான சத்தியம் சுவிசேஷத்தை அறிவிப்பதற்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் உடையது. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சாவாமையுள்ள ஆத்துமா இருக்கிறது என்ற உண்மையிலேயே, சுவிசேஷத்தோடு மனிதர்களைச் சென்றடைவதற்கான உந்துதல் இருக்கிறது. பவுல் சொல்லுகிறார்: “ஆகையால், கர்த்தருக்குப் பயப்படத்தக்கதென்று அறிந்து, மனுஷருக்குப் புத்திசொல்லுகிறோம்” (2 கொரிந்தியர் 5:11). அவிசுவாசிகளுக்கும் மனந்திரும்பாத மனிதர்களுக்கும்,

140. René Pache, Das Jenseits, Wuppertal (Verlag Sonne und Schild), 1957.

கிறிஸ்துவின் நியாயாசனம், அவர்களுடைய நித்தியத் தலைவிதியை முத்திரையிடும் தீர்ப்பு அவர்கள்மேல் கூறப்படும் தருணமாக இருக்கும் (ரோமர் 14:10-12; வெளிப்படுத்தல் 20:11-15). ஆகவே ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்க வேண்டிய அவசியத்தால் பற்றிக்கொள்ளப்பட வேண்டும்: “சுவிசேஷத்தை நான் பிரசங்கியாதிருந்தால், எனக்கு ஐயோ” (1 கொரிந்தியர் 9:16).

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- ஆத்துமாவின் சாவாமை ஏன் அடிக்கடி நிராகரிக்கப்படுகிறது?
- இந்த நிராகரிப்பு நியாயமானதா?
- ஆத்துமாவின் சாவாமையின் வேதாகமப் பொருள் என்ன?
- நித்திய ஜீவனுக்கும் ஆத்துமாவின் சாவாமைக்கும் இடையிலான வேறுபாடு என்ன?
- எந்த மனிதர்களுக்குச் சாவாமையுள்ள ஆத்துமா இருக்கிறது?
- எந்த மனிதர்களுக்கு நித்திய ஜீவன் இருக்கிறது?
- சரீரமின்றி ஆத்துமாவுக்கு உணர்வுநிலை இருக்க முடியுமா? ஏன்?
- ஆத்துமாவுக்கு உண்மையில் ஒரு சரீரம் தேவையா? ஏன்?
- ஆத்துமாவின் சாவாமையைப் பற்றிய கிரேக்கப் புரிதலுக்கும் வேதாகமப் புரிதலுக்கும் இடையே என்ன வேறுபாடுகள் உள்ளன?

5 மரித்தோரின் எதிர்காலம்

மனிதன் – விசுவாசியாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் – மரிக்கும்போது இறுதி நிலையை இன்னும் அடையவில்லை என்பது முந்தைய அதிகாரங்களில் தெளிவாகியிருக்கிறது. மரணத்துக்கு உடனடியாகப் பின் வரும், மனிதன் உணர்வுநிலையோடு அனுபவிக்கும் நிலை, வரையறுக்கப்பட்ட காலம் மட்டுமே நீடிக்கிறது. ஆகவே அது ஒரு இடைநிலை, நித்தியத்தை நோக்கிய வழியில் ஓர் இடைநிறுத்தம். ஆயினும் இடைநிலை தொடங்கும்போதே மரித்தோருக்குத் தாங்கள் நித்தியத்தை எங்கே கழிப்பார்கள் என்பது தெளிவாகிவிடுகிறது; ஏனெனில் நித்தியத்தில் அவர்களுடைய பங்காக இருக்கப்போவது ஏற்கனவே இந்தக் காலத்தின் தன்மையாக இருக்கிறது: ஒருபுறம் வேதனை, மறுபுறம் சந்தோஷம்.

விசுவாசிகளோடு, தேவனுடைய பிள்ளைகளோடு, தேவன் மகத்தான ஒன்றைச் செய்ய எண்ணியிருக்கிறார். அவர்களை மகிமைப்படுத்தி, தம்முடைய குமாரனின் சாயலுக்கு ஒப்பாக்குவதே அவருடைய தீர்மானம் (ரோமர் 8:17, 29, 30). கிறிஸ்து திரும்ப வரும்போது அவர்கள் இன்னும் உயிரோடிருந்தாலும், ஏற்கனவே மரித்திருந்தாலும் – இது எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் பொருந்தும். மரணம் தேவனுடைய தீர்மானத்தைத் தடுக்க முடியாது; ஏனெனில் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலில் மரணம் பரிகரிக்கப்பட்டது.

ஒப்புரவாகாமல், தேவனோடு சமாதானமின்றி மரித்தவர்களின் நிலை வேறு. அவர்களுக்கும் ஒரு எதிர்காலம் உண்டு. அவர்கள் மரணத்தில் அழிக்கப்படுவதில்லை; ஏனெனில் அவர்களுக்குச் சாவாமையுள்ள ஆவி-ஆத்துமா இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களுடைய எதிர்காலம் பயங்கரமாக இருக்கும். வேதாகமத்தின் வார்த்தைகளின்படி அவர்கள்

“கெட்டுப்போனவர்கள்”. அவர்களுக்கும் இடைநிலை முடிவுக்கு வரும்; அப்போது தீர்ப்புக் கூறப்படுவதற்காக அவர்கள் சர்வலோக நியாயாதிபதிக்கு (ஆதியாகமம் 18:25) முன்பாகக் கொண்டுவரப்படுவார்கள்.

விசுவாசிகளின் எதிர்காலமும் அவிசுவாசிகளின் எதிர்காலமும் அடிப்படையிலேயே வேறுபட்டவை. நிகழ்வுகளின் கால வரிசையிலும் இது பொருந்தும். ஆகவே தேவன் விசுவாசிகளோடும் அவிசுவாசிகளோடும் தம்முடைய இலக்கை எப்படி அடைகிறார் என்பதைக் காண, நாம் இரண்டு கோடுகளைப் பின்தொடர்வோம்.

ஆவி-ஆத்துமா சரீரத்திலிருந்து பிரிந்திருப்பதே இடைநிலையின் அடையாளம். தேவன் எப்போதும் முழு மனிதனையும் கண்முன் வைத்திருப்பதால், இது இறுதி நிலையாக இருக்க முடியாது. ஆகவே உயிர்த்தெழுதல் – மனிதனின் ஒருமைப்பாடு மீண்டும் நிலைநாட்டப்படுதல் – மரித்தோர் அனுபவிக்கப்போகும் அடுத்த பெரிய நிகழ்வு.

5.1 உயிர்த்தெழுதல்

உயிர்த்தெழுதல் மரண நிலைக்கு, அதாவது சரீரம் ஆவி-ஆத்துமாவிலிருந்து பிரிந்திருக்கும் நிலைக்கு, முடிவுகட்டுகிறது. மனிதனை அவனுடைய முழுமையில், அதாவது ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் ஆகியவற்றால் ஆனவனாக (1 தெசலோனிக்கேயர் 5:23), மீண்டும் நிலைநாட்டுவது தேவனுடைய நோக்கம்; அது சிருஷ்டிப்பிலேயே அஸ்திபாரப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

உயிர்த்தெழுதலில் நடக்கும் இந்த மீட்டமைப்பு, மனிதன் தன் மரணத்தில் முற்றிலும் அழிந்து இல்லாமற்போனதுபோல, ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்து செய்யப்படும் புதிய சிருஷ்டிப்பு அல்ல. ஆதாம் மரித்த பின் மீண்டும் மண்ணானபோது, அது “முழு” ஆதாமைப் பாதிக்கவில்லை; பூமியின் மண்ணால் உண்டாக்கப்பட்ட அவனுடைய சாவுக்கேதுவான சரீரத்தை

மட்டுமே பாதித்தது. அவனுடைய ஆவி-ஆத்துமா சாவுக்கேதுவான சரீரத்தைப் போல அழிந்துபோகவில்லை. அது அழியவும் முடியாது; ஏனெனில் அதில் தேவனுடைய ஜீவசுவாசம் இருந்தது.

இவ்வாறு மனிதனின் ஆவி-ஆத்துமா மரணத்துக்குப் பின் சரீரத்திலிருந்து பிரிந்து தொடர்ந்து வாழ்கிறது – தேவன் உயிர்த்தெழுதலில் அதை மீண்டும் அதன் சரீரத்தோடு இணைக்கும் தருணம்வரை (2 கொரிந்தியர் 5:1-4).

உயிர்த்தெழுதல்வரை ஆவி-ஆத்துமா தொடர்ந்து இருப்பதே, ஒவ்வொரு மனிதனின் தனிப்பட்ட அடையாளமும் உயிர்த்தெழுதலில் காக்கப்படுவதற்கான காரணமும் முன்நிபந்தனையுமாகும். அதாவது, உயிர்த்தெழுதலில் மனிதன், ஒருகாலத்தில் பூமியில் வாழ்ந்த அதே மனிதனாகவே இருக்கிறான். தேவன் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கொடுத்திருக்கிறபடி (ஒப்பிடுக: சங்கீதம் 33:15; ஏசாயா 45:9; ரோமர் 9:20-21), ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் ஆகியவை சேர்ந்த மனிதனின் ஆளுமை இழந்துபோவதில்லை. அது மாற்றப்படுவதுமில்லை, புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப்படுவதுமில்லை; காக்கப்படுகிறது. ஆகவே சரீரம் புதியதாக இருந்தாலும், கல்லறையிலிருந்து வேறொரு மனிதன் வெளியே வரமாட்டான். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு ஆளாகத் தேவனுக்கு எவ்வளவு விலையேறப்பெற்றவன் என்பது அற்புதமானதல்லவா!?

இதற்கு ஆதாரம் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல். சிலுவையில் மரித்த அதே கர்த்தரே மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார். மனிதனாக அவருடைய மரணமும், அவருடைய ஆவி-ஆத்துமா சரீரத்திலிருந்து பிரிந்ததுதான். அவர் – அதாவது அவருடைய ஆவி-ஆத்துமா (அப்போஸ்தலர் 2:27, 31) – தம்முடைய மரணத்தில் பரதீசுக்கு, பரலோகத்தில் தம்முடைய பிதாவினிடத்துக்குச் சென்றார் (லூக்கா 23:43, 46). அவருடைய சரீரம் மூன்று நாள்

கல்லறையில் இருந்தது. ஆகவே அவர் உண்மையாகவே மரித்தார் என்பதில் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. அவருடைய உயிர்த்தெழுதலில் இந்தப் பிரிவு மீண்டும் நீக்கப்பட்டது; ஆகவே இப்போது அவர் உயிர்த்தெழுதலில் மனிதனாக, அநேக சகோதரருக்குள்ளே முதற்பேறானவராக முதலிடத்தை வகிக்கிறார் (ரோமர் 8:29).

ஆயினும் சரீரத்தைப் பொறுத்தவரை, உயிர்த்தெழுதல் ஒரு புதிய சிருஷ்டிப்பைப் போன்றதே. ஜீவனுக்கும் மரணத்துக்கும் கர்த்தராகிய தேவனால் மட்டுமே அதைச் செய்ய முடியும். இது சிருஷ்டிப்பில் நடந்ததைப் போன்றது: “அவர் சொல்ல ஆகும்; அவர் கட்டளையிட நிற்கும்” (சங்கீதம் 33:9). அவர் “மரித்தோரை உயிர்ப்பித்து, இல்லாதவைகளை இருக்கிறவைகளைப்போல அழைக்கிற தேவன்” (ரோமர் 4:17). ஒவ்வொரு தனி மனிதனுக்கும் உரியதாயிருந்த அடையாளங்களோடு, சிதைந்துபோன சரீரத்தை மீண்டும் வெளிக்கொண்டுவர அவரால் மட்டுமே முடியும். அதில் தேவனுடைய வல்லமையின் மகத்துவமும் அவருடைய பலத்தின் சத்துவமும் வெளிப்படுகின்றன (எபேசியர் 1:19-20).

5.1.1 பழைய ஏற்பாட்டில் உயிர்த்தெழுதல்

பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்திலேயே மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் மனிதர்களின் நம்பிக்கையாக இருந்தது. ஆகவே ஆபிரகாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து தன் ஒரே மகனைப் பலியிடத் துணிந்தான்; ஏனெனில் “மரித்தோரிலிருந்தும் எழுப்ப தேவன் வல்லவராயிருக்கிறார் என்று எண்ணினான்” (எபிரெயர் 11:19; ஒப்பிடுக: ஆதியாகமம் 22; ரோமர் 4:17). ஏசாயா சொல்லுகிறார்: “உம்முடைய மரித்தோர் பிழைப்பார்கள்; என் சடலங்கள் எழுந்திருக்கும். மண்ணிலே தங்கியிருக்கிறவர்களே, விழித்துக் கெம்பீரியுங்கள்” (ஏசாயா 26:19). தானியேல் சொல்லுகிறார்: “பூமியின் தூளிலே நித்திரைபண்ணுகிறவர்களில் அநேகர் விழித்து, சிலர் நித்திய ஜீவனுக்கும், சிலர் நித்திய நிந்தைக்கும் இகழ்ச்சிக்கும்

எழுந்திருப்பார்கள்” (தானியேல் 12:2). எசேக்கியேல் சொல்லுகிறார்: “கர்த்தராகிய ஆண்டவர் சொல்லுகிறது என்னவென்றால்: இதோ, என் ஜனங்களே, நான் உங்கள் பிரேதக்குழிகளைத் திறந்து, உங்களை உங்கள் பிரேதக்குழிகளிலிருந்து வெளிப்படப்பண்ணி, உங்களை இஸ்ரவேல் தேசத்துக்குக் கொண்டுவருவேன்” (எசேக்கியேல் 37:12; வசனம் 5, 6-ஐயும் காண்க).

உயிர்த்தெழுதல் (ஜனத்தின் தேசிய உயிர்த்தெழுதலானாலும் சரீரத்தின் உயிர்த்தெழுதலானாலும்) விசுவாசமுள்ள இஸ்ரவேலனின் விசுவாசச் செல்வமாக இருந்தது (எபிரெயர் 6:2; அப்போஸ்தலர் 26:6-8; யோபு 19:25-27). சதுசேயருக்கு மாறாக, இந்த உயிர்த்தெழுதல் நம்பிக்கைக்குக் குறிப்பாகப் பரிசேயர் பெயர்பெற்றிருந்தார்கள்; மேசியா வந்து தம்முடைய ராஜ்யத்தை நிறுவும்போது மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் நடக்கும் என்று அவர்கள் விசுவாசித்தார்கள் (அப்போஸ்தலர் 23:6).

ஆயினும் உயிர்த்தெழுதல் என்ற உண்மை இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலோடுதான் உறுதியான வடிவம் பெறுகிறது; ஏனெனில் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலே மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலுக்கு அடிப்படை: “மனுஷனால் மரணம் உண்டானபடியால், மனுஷனால் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் உண்டாயிற்று” (1 கொரிந்தியர் 15:21). அவர் மனிதனாக மரித்து மனிதனாக உயிர்த்தெழுந்ததால், மனிதனின் உயிர்த்தெழுதல் உறுதிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது குறிப்பாக விசுவாசிகளுக்குப் பொருந்தும்; ஏனெனில் அவர்கள் வாழ்விலும் மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் (ரோமர் 14:8-9).

ஆனால் உயிர்த்தெழுதல் மீட்கப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே என்று வெளிப்படையாக வரையறுக்கப்படவில்லை; விசுவாசியாதவன் உட்பட ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அது பங்காக இருக்கிறது (யோவான் 5:29; அப்போஸ்தலர்

24:15).[141] ஆனால் நீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதலும் அநீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதலும் காலத்திலும் தன்மையிலும் அடிப்படையிலேயே ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டவை. ஒரு முதலாம் உயிர்த்தெழுதல் உண்டு – மீட்கப்பட்டவர்களை மட்டுமே சம்பந்தப்படுத்தும் ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதல் – என்றும், “மற்றவர்களுக்கு” ஒரு கடைசி உயிர்த்தெழுதல் – நியாயத்தீர்ப்புக்கான உயிர்த்தெழுதல் – உண்டு என்றும் வேதவாக்கியம் தெளிவாகப் போதிக்கிறது (வெளிப்படுத்தல் 20:5). ஆகவே எல்லா மனிதர்களும் விதிவிலக்கின்றி ஒரே நேரத்தில் உயிர்த்தெழும் “பொதுவான” ஒரு உயிர்த்தெழுதல் “கடைசி நாளில்” நடக்கப்போவதில்லை (யோவான் 11:24).

5.1.2 ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதல்

ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதல் விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலைக் குறிக்கிறது; ஏனெனில் அது தேவகுமாரனின் உயிர்த்தெழுதலின் ஜீவனால் உண்டாகிறது, அதனாலேயே அதன் தன்மையும் அமைகிறது (ரோமர் 6:9-10). மரித்த லாசருவின் கல்லறையருகே அவர் சொன்னார்: “நானே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்” (யோவான் 11:25). அவரே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமானவர். அவர் இல்லாமல் உயிர்த்தெழுதலும் இல்லை, மரணத்துக்கு அப்பாலான ஜீவனும் இல்லை! விசுவாசிகள் கர்த்தராகிய இயேசுவின் ஜீவனைத் தங்கள் ஜீவனாக உடையவர்களாயிருப்பதால் உயிர்த்தெழுவார்கள்.

மரித்த விசுவாசிகள் உயிர்த்தெழுவதற்கு இன்னொரு காரணம், பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்களுக்குள் வாசமாயிருக்கிறார் என்பதே: “அன்றியும், இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து

141. ஆயினும் விசுவாசிகளைக் குறித்து மட்டுமே அவர்கள் உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

எழுப்பினவர் உங்களில் வாசமாயிருக்கிற தம்முடைய ஆவியினாலே சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரங்களையும் உயிர்ப்பிப்பார்” (ரோமர் 8:11).

இயேசுவில் இருந்தவரும் (கொலோசெயர் 2:9; எபிரெயர் 9:14), அவர் உயிர்த்தெழுந்தபோது வல்லமையோடு வெளிப்பட்டவருமான (ரோமர் 1:4; 1 பேதுரு 3:18) அதே ஆவியானவர் நமக்குள்ளும் வாசமாயிருக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 6:19; 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:8; 1 யோவான் 4:13). ஆகவே மரித்த விசுவாசிகள் எழுப்பப்படும்போதும் ஜீவனுடைய ஆவியானவர் (ரோமர் 8:2) கிரியை செய்வார். விசுவாசிகள் எழுப்பப்படுவார்கள் என்பதற்கும், கர்த்தர் வரும்போது அவர்கள் பின்தங்கிவிடமாட்டார்கள் என்பதற்கும் (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:13-17) பரிசுத்த ஆவியானவரே அச்சாரமும், ஆகவே உத்தரவாதமுமாயிருக்கிறார் (2 கொரிந்தியர் 5:5).

உயிர்த்தெழுதலிலும் மறுரூபமாக்கப்படுதலிலும் விசுவாசிகள்மேல் மீட்பின் கிரியை நிறைவுபெறும் (ரோமர் 8:23; பிலிப்பியர் 1:6; 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:23). நம்முடைய தாழ்மையான சரீரத்தை மறுரூபமாக்கும்படி கர்த்தராகிய இயேசு விசுவாசிகளுக்கு இரட்சகராகத் திரும்ப வரும்போது (1 தெசலோனிக்கேயர் 1:10; 4:15-16; யோவான் 14:3), மீட்கப்பட்ட பாவிகளாகிய நாம் பரலோகமானவருடைய சாயலையும் அணிந்துகொள்வோம் (பிலிப்பியர் 3:20-21; தீத்து 2:13; 1 கொரிந்தியர் 15:49). அவர் இப்போதே நம்முடைய இரட்சகர் (மீட்பர்; யோவான் 4:42); ஏனெனில் நம்முடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, அவர் நம்மைத் தேவனிடத்தில் சேர்த்திருக்கிறார் (1 பேதுரு 1:19; 2:24; 3:18). ஆனால் கர்த்தருடைய வருகைக்கு முன் நம்முடைய சரீரம் இந்த இரட்சிப்பில் இன்னும் பங்குபெறவில்லை; பாவத்தினிமித்தம் அது இன்னும் மரித்ததாயிருக்கிறது (ரோமர் 8:10; ஒப்பிடுக: 6:12). விசுவாசியின் சரீரம் இன்னும் சாவுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே உயிரோடிருக்கும் நாம், நம்முடைய சரீரத்துக்கான இரட்சகராக அவரை எதிர்பார்த்திருக்கிறோம்.

கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களுக்கும் இது பொருந்தும்; அவர்கள் எழுப்பப்படும்போது இரட்சகருடைய அதே பெலனுள்ள வல்லமை தடுக்கமுடியாதபடி வெளிப்படும். அப்போது, தேவனுடைய ஆலோசனையில் ஏற்கனவே நீண்ட காலமாக நிறைவேறியதாகக் காணப்படுவது யதார்த்தமாகும். நாம் மகிமைப்படுத்தப்பட்டிருப்போம்; கிறிஸ்து சகோதரருக்குள்ளே முதற்பேறானவரின் இடத்தை வகிப்பார் (ரோமர் 8:29-30). அவரே ஒரு புதிய சிருஷ்டிப்பின் தலை (கொலோசெயர் 1:18); அது அவருடைய உயிர்த்தெழுதலின் கனி.

ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதலை அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் வெளிப்படுத்தின விசேஷப் புத்தகத்தில் “முதலாம்” உயிர்த்தெழுதல் என்று அழைக்கிறார்: “இதுவே முதலாம் உயிர்த்தெழுதல். முதலாம் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பங்குள்ளவன் பாக்கியவானும் பரிசுத்தவானுமாயிருக்கிறான்; இவர்கள்மேல் இரண்டாம் மரணத்துக்கு அதிகாரமில்லை; இவர்கள் தேவனுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் ஆசாரியராயிருந்து, அவரோடேகூட ஆயிரம் வருஷம் அரசாளுவார்கள்” (வெளிப்படுத்தல் 20:5-6).

முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பங்குள்ளவன் பாக்கியவான் என்று அழைக்கப்படுகிறான்; ஏனெனில் நரகத்திலுள்ள இரண்டாம், நித்திய மரணத்துக்கு அவன்மேல் அதிகாரமில்லை. ஆகவே அநீதிமான்கள் முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பங்குபெறமாட்டார்கள்; ஏனெனில் அவர்களைப் பாக்கியவான்கள் என்றும் பரிசுத்தவான்கள் என்றும் அழைக்க முடியாது. இது நீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதல்; அதில் அவர்களுடைய நீதியான செயல்களுக்குப் பலன் அளிக்கப்படும் (லூக்கா 14:14; 20:35-36; அப்போஸ்தலர் 24:15). அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் மரித்தோரின்

உயிர்த்தெழுதலையும், குறிப்பாக விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலையும் 1 கொரிந்தியர் 15-இல் விரிவாக ஆராய்கிறார். கொரிந்துவில் சிலர் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்று சொன்னதே இந்த விளக்கத்துக்குக் காரணம் (வசனம் 12). அப்படியானால் கிறிஸ்துவும் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்திருக்க முடியாது என்பதை அவர்கள் கவனிக்கத் தவறினார்கள் – அப்படியானால் அவர்களுடைய விசுவாசம் வீணாயிருந்திருக்கும். கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலைக் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் அஸ்திபாரமாகப் பவுல் பாதுகாத்து, கள்ளப்போதகர்களை மறுத்துரைத்த பின், உயிர்த்தெழுதலின் தன்மையைத் தொடர்ந்து விளக்கினார்.

“கிறிஸ்துவோ மரித்தோரிலிருந்தெழுந்து நித்திரையடைந்தவர்களில் முதற்பலனானார்” (1 கொரிந்தியர் 15:20). கிறிஸ்து தம்முடையவர்களின் உயிர்த்தெழுதலுக்குக் காரணகர்த்தராக முன்வைக்கப்படுகிறார். அவர் அவர்களோடு என்றென்றைக்கும் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர் ஒரு புதிய குடும்பத்தின் தலை (ரோமர் 5:12-21). மரணத்திலிருந்து ஜீவனுக்குள் செல்லும் வாசலை அவர்களுக்காகத் திறந்ததால், அவர் அவர்களுடைய முன்னோடியும் வழியை ஆயத்தப்படுத்தினவருமாயிருக்கிறார். அவர் இப்போது மரணத்தின் மறுபக்கத்தில் இருக்கிறார்; மரணம் இனி அவரை ஆளுவதில்லை (ரோமர் 6:9).

“முதற்பலன்” என்ற சொல் ஒரு முதன்மை நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான உயிர்த்தெழுதலில் காலவரிசைப்படி அவரே முதலானவர். ஏனெனில் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்பும் எழுப்பப்பட்ட மனிதர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தைப் பெறவில்லை; பின்பு மீண்டும் மரித்தார்கள். அவருடைய உயிர்த்தெழுதலில் மரணம்

முற்றிலுமாக ஜெயிக்கப்பட்டது. அவர் விசுவாசிகளை எழுப்பும்போது, அவர்கள் இனி மரிக்கமாட்டார்கள்.

கர்த்தராகிய இயேசுவின் முதன்மை நிலையைப் பவுல் வேறொரு இடத்திலும் விவரிக்கிறார்: “அவர் … எல்லாவற்றிலும் முதல்வராயிருக்கும்படி, மரித்தோரிலிருந்து எழுந்த முதற்பேறுமானவர்” (கொலோசெயர் 1:18). அவர் மரித்தோர் “இலிருந்து” எழுப்பப்பட்டார் (மாற்கு 9:9; 1 பேதுரு 1:3, 21). விசுவாசிகளும் மரித்தோர் “இலிருந்து” எழுப்பப்படுவார்கள்; அதாவது, மற்றவர்கள் – அவிசுவாசிகள் – தற்போதைக்கு இன்னும் பின்தங்கியிருப்பார்கள். இவர்கள் முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பங்குபெறுவதில்லை; “கடைசி” உயிர்த்தெழுதலில்தான் தங்கள் கல்லறைகளிலிருந்து அழைக்கப்படுவார்கள். ஆகவே வேதவாக்கியம் “மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலை” “மரித்தோரிலிருந்து [வெளியே] எழும் உயிர்த்தெழுதலிலிருந்து” தெளிவாக வேறுபடுத்துகிறது (லூக்கா 20:35; அப்போஸ்தலர் 4:2; பிலிப்பியர் 3:11).

ஒரு மனிதனாகிய ஆதாமின் மூலம் மரணம் உலகத்தில் வந்தது; அது ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் பரவியது; ஆகவே எல்லாரும் மரிக்கிறார்கள் (ரோமர் 5:12, 21). ஆனால் கிறிஸ்துவுக்குள் மரணம் பரிகரிக்கப்படுகிறது; ஏனெனில் தாம் முன்பு ருசிபார்க்க வேண்டியிருந்த மரணத்தை (எபிரெயர் 2:9) அவர் மனிதனாகத் தம்முடைய உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் மேற்கொண்டார். மரித்தோரிலிருந்து கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்ததே மரணத்தை ஜெயிக்க ஒரே வழியாக இருந்தது.

1 கொரிந்தியர் 15 விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலை மட்டுமே ஆராய்கிறது. அது கிறிஸ்துவினுடையவர்களைப் (வசனம் 23) பற்றியது – அதாவது அவருக்குச் சொந்தமானவர்கள், அவருக்குள் இருப்பவர்கள் (வசனம் 22), இரண்டாம் மனுஷனின் உயிர்ப்பிக்கும் வல்லமையை அனுபவிக்கப்போகிறவர்கள் (வசனம் 45-47). ஆனால்

அவிசுவாசிகளும் எழுப்பப்படுவார்கள். அவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவோடு எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. நியாயத்தீர்ப்புக்காக அவர்களைக் கல்லறைகளிலிருந்து அழைப்பதன் மூலம், உயிர்த்தெழுந்தவராகத் தம்முடைய வல்லமையை அவர் அவர்கள்மேல் செலுத்துவார் (யோவான் 5:29). மனுஷகுமாரனின் இந்த வல்லமை வெளிப்பாடு, முதல் சிருஷ்டிப்போடு தேவன் கொண்டிருக்கும் வழிகளின் நிறைவுக்கு உரியது (வெளிப்படுத்தல் 21:4). முடிவில் கடைசிச் சத்துருவாகிய மரணத்தையும் அவர் என்றென்றைக்கும் நீக்கிவிடுவார்.

மரணம் நீக்கப்படுவதில் அநீதிமான்களின் (சரீர) மரணமும் முடிவுக்கு வருவதால், இந்த நிகழ்வில் அவர்களுடைய உயிர்த்தெழுதலும் அடங்குகிறது. ஆகவே 1 கொரிந்தியர் 15-இல் அவிசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதல் நேரடியாகக் குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும், அதில் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. இந்த உயிர்த்தெழுதல் அவசியமான ஒரு நிகழ்வாகப் பின்னணியில் இருக்கிறது. இந்த அதிகாரத்தில் இவ்வளவு சிறப்பாக விவரிக்கப்படும், மரணத்தின்மேல் கர்த்தராகிய இயேசு பெற்ற வெற்றியில் அவிசுவாசிகளுக்கு எந்தப் பங்கும் இல்லை.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- விசுவாசிகள் “ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதலில்” ஏன் பங்குபெறுகிறார்கள் என்பதற்கான காரணங்களைக் கூறுங்கள்!
- இதை அவிசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுங்கள்!

5.1.3 உயிர்த்தெழுதலில் சரீரம்

உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தின் தன்மையை விவரிப்பது கடினம்; ஏனெனில் இந்தப் புதிய சரீரத்தைக் கற்பனை செய்ய உதவும் ஒப்பிடக்கூடிய எதுவும் இல்லை. நாம் இப்போது உடைய

சரீரத்தை மட்டுமே அறிவோம். அது “மாம்சமும் இரத்தமும்”; பூமியின் மண்ணால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜென்மசரீரம். பாவத்தினால் அது சாவுக்கும் அழிவுக்கும் உட்பட்டிருக்கிறது.

“மாம்சமும் இரத்தமும்” பரலோகத்திலுள்ள தேவனுடைய ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிக்கமாட்டாது என்று பவுல் சொல்லுகிறார் (1 கொரிந்தியர் 15:50). ஆகவே பூமிக்குரிய சரீரம் மறுரூபமாக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். தேவன் விசுவாசிகளுக்கு – நித்திரையடைந்தவர்களுக்கு அவர்கள் எழுப்பப்படும்போதும், உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு அவர்கள் மறுரூபமாக்கப்படும்போதும் – ஒரு பரலோக சரீரத்தைக் கொடுக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 15:40, 48-50). இந்தச் சரீரம் பரலோக வாழ்வின் நிலைமைகளுக்கு ஏற்றதாக இருக்கும்.

ஆகவே சந்தேகமின்றி அது இப்போதைய சரீரத்திலிருந்து வேறான சரீரமாக இருக்க வேண்டும். ஆயினும் அது இப்போதைய சரீரத்தோடு ஒற்றுமையும் கொண்டிருக்கும். மனிதனின் உருவம் நிலைத்திருக்கும் ஒரு தொடர்ச்சி இருக்கும். உயிர்த்தெழுந்தவராகிய கர்த்தரை நினைத்துப் பாருங்கள். சீஷர்கள் அவரை அடையாளம் கண்டார்கள். அவர்கள் பின்பற்றிய அதே ஆள் அவர்தான். அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டதன் காயங்கள்கூட இன்னும் தெரிந்தன.[142]

இந்த ஒற்றுமை பவுலிடமும் வெளிப்படுகிறது. சாவுக்கேதுவான நம்முடைய சரீரங்கள் உயிர்ப்பிக்கப்படும் என்று அவர் சொல்லுகிறார். நாம் இப்போது உடைய சாவுக்கேதுவான சரீரம் மீண்டும் உயிர்பெற்று, உயிர்த்தெழுதலில் சாவாமையைப் பெறுகிறது.

அதே அளவில், அது வேறொரு சரீரமாக இருக்கும் என்றும் வேதவாக்கியம் வலியுறுத்துகிறது. உயிர்த்தெழுதலை

142. இது நிச்சயமாக ஒரு விதிவிலக்காக இருக்கும்; ஏனெனில் அவை அவருடைய மீட்பின் கிரியையின் காயங்கள் (ஒப்பிடுக: அடிக்கப்பட்டதுபோலிருந்த, அல்லது மரணக் காயமுள்ள ஆட்டுக்குட்டி; வெளிப்படுத்தல் 5). என் கருத்தில், விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தில் காயத் தழும்புகள் இருக்காது.

விதைப்போடு ஒப்பிடுவதிலிருந்து, மண்ணில் விதைக்கப்பட்ட விதையைவிட வேறான ஒன்று மண்ணிலிருந்து வளர்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. இந்த உருவகமும் ஒரு ஒற்றுமையும் தொடர்ச்சியும் இருப்பதை மீண்டும் தெளிவாக்குகிறது: விதையும் அதிலிருந்து வரும் கனியும் “சாராம்சத்தில்” ஒன்றே; ஏனெனில் அவை ஒரே தாவரம்.

இந்த இரண்டு அம்சங்களையும் (ஒற்றுமையையும் வேறுபாட்டையும்) நாம் கவனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். நாம் இப்போது உடைய சரீரத்தோடு கட்டப்பட்டிருக்கும் ஆள் காக்கப்படுவான்; அப்படியே அடையாளம் காணப்படுவான். ஆனால் சரீரத்தின் தன்மை முற்றிலும் புதியதாக இருக்கும். இதைப் பழைய சிருஷ்டிப்போடும் புதிய சிருஷ்டிப்போடும் ஒப்பிடலாம். புதிய சிருஷ்டிப்பும், அதே நேரத்தில் முற்றிலும் புதியதாக இருந்தாலும், பழைய சிருஷ்டிப்பை ஒத்திருக்கும் (வெளிப்படுத்தல் 21:1).

இந்தப் புதிய சரீரத்தைக் குறித்து மிகப் பெரிய காரியம், நாம் அவருக்கு, தேவகுமாரனுக்கு, ஒப்பாயிருப்போம் என்ற உண்மையே (1 யோவான் 3:2). பவுல் சொல்லுகிறார்: “மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்” (1 கொரிந்தியர் 15:43). எல்லாம் கிறிஸ்துவின் மகிமையின் முத்திரையைத் தாங்கியிருக்கும். அவர் பரலோகத்துக்கு ஏறி மகிமைப்படுத்தப்பட்டபோது பெற்ற மகிமை இதுவே. கர்த்தருக்கு ஒப்பாயிருப்பது அவருடைய புறம்பான மகிமையைக் குறிக்கிறது. இவ்வாறு, நாம் அவரோடுகூட வெளிப்படும்போது, பரலோகமானவருடைய சாயலை அணிந்துகொள்வோம் (1 கொரிந்தியர் 15:49; பிலிப்பியர் 3:20-21). ஆகவே விசுவாசித்தவர்களிடத்தில் அவர் ஆச்சரியப்படத்தக்கவராயிருப்பார் (2 தெசலோனிக்கேயர் 1:10).

மரணம் ஜெயிக்கப்பட்டதால், புதிய சரீரம் இனி சாவுக்கேதுவானதாயிருக்காது (1 கொரிந்தியர் 15:54-55). மரித்த சரீரத்தைக் குறித்து, அது அழியாமையைத் தரித்துக்கொள்ளும்

என்று சொல்லப்படுகிறது. மரித்த சரீரம் சிதைந்துபோயிருக்கிறது. புதிய சரீரத்துக்கு அது இனி ஒருபோதும் நடக்காது. இன்னும் மரிக்காத, உயிரோடிருப்பவர்களின் சரீரத்தைக் குறித்து, அது சாவாமையைத் தரித்துக்கொள்ளும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இனி மரணம் இருக்காது (வெளிப்படுத்தல் 21:4)!

புதிய சரீரத்தின் இந்த அடையாளங்களும் – அழியாமையும் சாவாமையும் – உயிர்த்தெழுந்த தேவகுமாரனுடையவையே: “மரித்தோரிலிருந்தெழுந்த கிறிஸ்து இனி மரிப்பதில்லை என்று அறிந்திருக்கிறோம்” (ரோமர் 6:9). உயிர்த்தெழுதலில் நீதிமான்கள் இனி மரிக்கமாட்டார்கள் என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொல்லுகிறார். அவர்கள் சாவாமையுள்ள தூதர்களுக்கு ஒப்பானவர்கள் (லூக்கா 20:36).

இதே சந்தர்ப்பத்தில், உயிர்த்தெழுதலில் திருமண உறவு இருக்காது, ஆகவே இனப்பெருக்கமும் இருக்காது என்றும் கர்த்தர் சொல்லுகிறார். அதனால் பாலின வேறுபாடும் மறைந்துவிடும் என்று அர்த்தமல்ல. தேவன் மனிதனின் ஆளுமையைக் காப்பதால் இந்த வேறுபாடு நிலைத்திருக்கிறது; ஆணாக இருப்பதும் பெண்ணாக இருப்பதும் அந்த ஆளுமையைச் சேர்ந்ததே.

ஜென்மசரீரம் பூமிக்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. ஆகவே அது பூமியோடுள்ள தன் தொடர்பால் வடிவமைக்கப்பட்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. அது பூமியின் விதிகளுக்கும் வாழ்க்கை நிலைமைகளுக்கும் உட்பட்டிருந்தது. ஆனால் உயிர்த்தெழுதலில் நாம் ஒரு “ஆவிக்குரிய சரீரத்தை” (1 கொரிந்தியர் 15:44) பெறுவோம். அது இனி பூமியின் நிலைமைகளுக்கு உட்பட்டிருக்காது. உயிர்த்தெழுதலில் கர்த்தராகிய இயேசுவின் சரீரத்தில் இது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அது இடத்தோடும் காலத்தோடும் கட்டப்பட்டிருக்கவில்லை. கர்த்தர் பூட்டியிருந்த கதவுகள் வழியாக உள்ளே வந்தார். சீஷர்களின் கணிப்பில், அது ஒரு ஆவியாக மட்டுமே இருக்க

முடியும். ஆனால் ஒரு ஆவிக்கு மாம்சமும் எலும்புகளுமுள்ள சரீரத்தின் அடையாளங்கள் இல்லை என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். சீஷர்கள் அவரைத் தொட்டுப் பார்க்க முடிந்தது; அவர் பொரித்த மீனையும் சாப்பிட்டார் (லூக்கா 24:36-43).

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்வி

- உயிர்த்தெழுதலின் சரீரத்தின் சில தன்மைகளைப் பட்டியலிடுங்கள்!

5.1.4 உயிர்த்தெழுதலின் காலம்

ஆகவே நாட்களின் முடிவில், மரித்தோர் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் எழும் பொதுவான உயிர்த்தெழுதல் இருக்காது. நீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதலின் காலத்தை அநீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதலின் காலத்திலிருந்து வேதவாக்கியம் தெளிவாக வேறுபடுத்துகிறது. மரித்தோர் “இலிருந்து” விசுவாசிகள் எழும் ஒரு உயிர்த்தெழுதல் உண்டு, அதில் மற்ற மரித்தோர் தற்போதைக்கு எழுப்பப்படுவதில்லை என்ற உண்மையே இதற்குச் சான்று. “முதலாம்” உயிர்த்தெழுதல் (வெளிப்படுத்தல் 20:5) என்ற பெயரும், பிற்பாடு “இரண்டாம்” அல்லது “கடைசி” உயிர்த்தெழுதல் ஒன்று இருக்கும் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது.

நாட்களின் முடிவில் ஒரே பொதுவான உயிர்த்தெழுதலும், அதைத் தொடர்ந்து ஒரு நியாயத்தீர்ப்பும் மட்டுமே இருக்கும் என்ற அனுமானம், கர்த்தராகிய இயேசுவின் இந்த வார்த்தைகளிலிருந்து ஊகிக்கப்படுகிறது: “இதைக்குறித்து ஆச்சரியப்படவேண்டாம்; ஏனெனில் பிரேதக்குழிகளிலுள்ள அனைவரும் அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்கும் வேளை வருகிறது; அப்பொழுது நன்மைசெய்தவர்கள் ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதலுக்கும், தீமைசெய்தவர்கள் நியாயத்தீர்ப்புக்கான உயிர்த்தெழுதலுக்கும் புறப்படுவார்கள்” (யோவான் 5:28-29).

ஒரே பொதுவான உயிர்த்தெழுதல் மட்டுமே இருக்க முடியும் என்று “வேளை” என்ற சொல்லிலிருந்து ஊகிக்கப்படுகிறது. அப்படிச் செய்யும்போது வேளை ஒரு குறிப்பிட்ட நேரப்புள்ளியாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் இங்கே நீண்ட காலம் நீடிக்கும் ஒரு கால கட்டத்தைப் பற்றி நாம் நினைக்க வேண்டும். இந்த அர்த்தத்தில் யோவான் அடிக்கடி ஒரு “வேளையைப்” பற்றிப் பேசுகிறார் (யோவான் 4:21, 23; 5:25; 16:2, 25; 1 யோவான் 2:18; வெளிப்படுத்தல் 3:10; 14:7; 17:12). இந்த வசனங்களிலிருந்து, வேளை என்பது ஒரு நேரப்புள்ளியையோ 60 நிமிடங்கள் கொண்ட ஒரு கால அலகையோ குறிக்கவில்லை, மாறாக ஒருபுறம் ஒரு மணிநேரத்தைவிட மிக நீண்ட காலம் நீடிப்பதும், மறுபுறம் குறிப்பிட்ட அடையாளங்களாலும் நிகழ்வுகளாலும் குறிக்கப்படுவதுமான ஒரு யுகத்தைக் குறிக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

யோவான் 5:25-இல் கர்த்தர் ஒரு வேளையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்; அதை 60 நிமிடங்கள் கொண்ட காலத்துக்குள் அடக்க முடியாது; அது இப்போது ஏற்கனவே 2000 ஆண்டுகளாக நீடித்துவரும் கிருபையின் காலத்தை உள்ளடக்குகிறது; அதில் தேவகுமாரனின் சத்தம் மனிதர்களை அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய மரணத்திலிருந்து வெளியே அழைக்கிறது. உயிர்த்தெழுதலோடு தொடர்புடைய “வேளை” குறைந்தபட்சம் 1000 ஆண்டுகள் கொண்ட காலத்துக்கு நீள்கிறது. வேளையின் இந்த உருவகப் பொருள் “கடைசி நாளுக்கும்” பொருந்தும் (யோவான் 6:39 முதலிய வசனங்கள்; 11:24). இந்த நாள் உலகத்தின் முடிவைக் குறிக்கும் ஒரு நேரப்புள்ளியைக் குறிக்கவில்லை; வேளையைப் போலவே அது ஒரு காலகட்டம், ஒரு யுகம்; அதில் பல்வேறு உயிர்த்தெழுதல்கள் நடைபெறும்.

ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதல், அதாவது விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதல், கிறிஸ்து திரும்ப வரும்போது

நடைபெறுகிறது. இது தேவன் நிர்ணயித்த ஒழுங்கைச் சேர்ந்தது: “ஒவ்வொருவனும் தன்தன் வரிசையிலே: முதற்பலனானவர் கிறிஸ்து; பின்பு கிறிஸ்து வருகையில் அவருடையவர்கள்” (1 கொரிந்தியர் 15:23). நீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதலின் காலம் இங்கே கிறிஸ்துவின் வருகையின் காலத்தோடு சமமாக்கப்படுகிறது. இதனால் அந்த நேரம் துல்லியமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. கிறிஸ்துவின் வருகையோ (கிரேக்கம்: parousia) இரண்டு வெவ்வேறு காலங்களில் நடைபெறுகிறது. ஆகவே “முதலாம்” உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இரண்டு, அல்லது மூன்று கட்டங்கள் உள்ளன: 1. கிறிஸ்து, 2. எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலின்போது விசுவாசிகள், 3. சமாதான ராஜ்யத்தின் தொடக்கத்தில் இரத்தசாட்சிகள்.

முதலாவது, உயிரோடிருக்கும் எல்லா விசுவாசிகளையும் பரலோகத்துக்கு (யோவான் 17:24; பிலிப்பியர் 3:20-21), பிதாவின் வீட்டுக்கு (யோவான் 14:2-3), தம்மிடத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி கர்த்தராகிய இயேசு திரும்ப வருவார். இது விசுவாசிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதற்கான அவருடைய வருகை; அதில் கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் எழுப்பப்படுவார்கள், உயிரோடிருக்கும் விசுவாசிகள் மறுரூபமாக்கப்படுவார்கள் (1 கொரிந்தியர் 15:51-52; 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:13-17). இந்த முதல் வருகை விசுவாசிகளுக்கு மட்டுமே உரியது. பிற்பாடு நடப்பதுபோல, அப்போது அவர் எல்லா மனிதர்களுக்கும் காணக்கூடியவராக வருவதில்லை.

கிறிஸ்துவின் முதல் வருகையே விசுவாசிகளின் நம்பிக்கை. பரலோகத்திலிருந்து வரப்போகும் தேவகுமாரனை அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் பரலோகத்தில் இருக்கும்போது பூமியின்மேல் வரப்போகும் கோபாக்கினையிலிருந்து அவர் அவர்களை இரட்சிப்பார் (1 தெசலோனிக்கேயர் 1:10). பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்து

விசுவாசிகளும் இந்த உயிர்த்தெழுதலைச் சேர்ந்தவர்கள் (எபிரெயர் 11:35, 39-40). உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின், சபையின் விசுவாசிகளோடுகூட அவர்கள், பரலோகத்தில் தேவனுடைய சிங்காசனத்தையும் ஆட்டுக்குட்டியையும் சூழ்ந்திருக்கும் 24 மூப்பர்களில் காணப்படுகிறார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 4:4 முதலிய வசனங்கள்). தேவனுடைய கோபமும் நியாயத்தீர்ப்பும் பூமியின்மேல் வரும்போது உயிர்த்தெழுந்தவர்கள் பரலோகத்தில் இருக்கிறார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 6–19).

பின்பு கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து எல்லா மனிதர்களுக்கும் காணக்கூடியவராக இரண்டாம் முறை வல்லமையோடும் மகிமையோடும் பிரசன்னமாவார் (2 தெசலோனிக்கேயர் 1:7-8; எபிரெயர் 1:6; வெளிப்படுத்தல் 1:7; 19:11-16). அப்போதும் விசுவாசிகள் உயிர்த்தெழுவார்கள். அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலுக்குப் பின் மரித்தவர்கள். இயேசுவைப் பற்றிய சாட்சியினிமித்தமும் தேவனுடைய வசனத்தினிமித்தமும் அவர்கள் சிரச்சேதம்பண்ணப்பட்டார்கள் என்றும், மிருகத்தை வணங்கவில்லை என்றும் யோவான் அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்; அவர்கள் உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 20:4).

ஆகவே முதலாம் உயிர்த்தெழுதல் இரண்டு படிகளில் நடைபெறுகிறது:

- முதலில் சபையின் விசுவாசிகளும் பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகளும்
- பின்பு, எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலுக்குப் பின் சமாதான ராஜ்யம்வரை மரித்த விசுவாசிகள்

முதலாம் உயிர்த்தெழுதலின் விசுவாசிகள் மகிமைப்படுத்தப்பட்ட சரீரங்களோடு பரலோகத்துக்குள் கொண்டுசெல்லப்படுவார்கள். அங்கே அவர்கள் நித்தியமாக வாசம்பண்ணுவார்கள். அவர்கள் ஒரு பரலோக சரீரத்தைப் பெறுகிறார்கள்; அதனால் அவர்களுடைய நித்திய வீடு பூமியில் அல்ல, பரலோகத்தில் இருக்கும்.

எழுப்பப்பட்ட விசுவாசிகளுக்கு இனி நியாயத்தீர்ப்பு இருக்காது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை நியாயத்தீர்ப்பின் கேள்வி கொல்கொதாவின் சிலுவையில் தீர்க்கப்பட்டது. ஏற்கனவே பூரணமாக்கப்பட்டு மகிமையின் சரீரத்தைத் தரித்திருப்பவர்கள், இன்னும் கெட்டுப்போகக்கூடும் என்ற சாத்தியத்தோடு மீண்டும் நியாயந்தீர்க்கப்படுவதில்லை என்பதும் தெளிவு.

ஆயினும் விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்துக்கு முன்பாக நிற்பார்கள் (2 கொரிந்தியர் 5:10). ஆனால் அங்கே இரட்சிப்பின் கேள்வி இல்லை. அங்கே அவர்களுடைய கிரியைகளின் மதிப்பீடும் பலனும்தான் (1 கொரிந்தியர் 3:12-15). தாங்கள் அறியப்பட்டிருக்கிறபடியே அறிந்துகொள்ளும்படி (1 கொரிந்தியர் 13:12), அங்கே அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தேவனுடைய கண்ணோட்டத்தில் கண்டு மதிப்பிடுவார்கள். தங்களை நிச்சயமாக இலக்குக்குக் கொண்டுவந்த கிருபையை அவர்கள் அறிந்து மகிமைப்படுத்துவார்கள்.

5.1.5 நியாயத்தீர்ப்புக்கான உயிர்த்தெழுதல்

அநீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி (அப்போஸ்தலர் 24:15) வேதவாக்கியம் சொல்லுவது குறைவு. ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதலோடு ஒப்பிடும்போது சில விஷயங்கள் ஏற்கனவே பேசப்பட்டுவிட்டன. நடைபெறப்போகும் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாக வேதவாக்கியம் இந்த உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிப் பேசுகிறது; அதன் மூலம் தேவன் முதல் சிருஷ்டிப்பின் வரலாற்றை நிறைவுக்குக் கொண்டுவருவார்.

இந்த உயிர்த்தெழுதல் ஒரு கணப்பொழுதில் நடைபெறும்; முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பங்குபெறாத, அதாவது மீதியாயிருந்த மரித்தோர் அனைவரையும் அது உள்ளடக்கும் (வெளிப்படுத்தல் 20:5). இந்த அர்த்தத்தில் மட்டுமே கடைசி நாளில் நடக்கும் பொதுவான உயிர்த்தெழுதல் என்று பேசலாம்.

கர்த்தராகிய இயேசு அநீதிமான்களை அவர்களுடைய கல்லறைகளிலிருந்து அழைப்பார் (யோவான் 5:28-29). இந்த உயிர்த்தெழுதலை அவர் “நியாயத்தீர்ப்புக்கான உயிர்த்தெழுதல்” என்று அழைக்கிறார்; ஏனெனில் நியாயத்தீர்ப்பே அதன் அடையாளம். அநீதிமான்கள் விசுவாசியாததால் தங்கள் வாழ்நாளிலேயே ஆக்கினைத்தீர்ப்புக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள் (யோவான் 3:18). அவர்கள் உயிர்த்தெழுந்த பின், பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்தின் நியாயவிசாரணையோடு தொடங்கும் நித்திய நியாயத்தீர்ப்புக்குள் போகிறார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 20:11).

அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் வெளிப்படுத்தல் 20:11-15-இல் இந்த நிகழ்வைப் பற்றிப் பேசுகிறார். கிறிஸ்துவின் ஆட்சியின் 1000 ஆண்டுகள் முடியும்வரை உயிரடையாத மற்ற மரித்தோரைப் பற்றி அவர் பேசுகிறார் (வெளிப்படுத்தல் 20:5). இதனால் கடைசி உயிர்த்தெழுதலின் காலமும் துல்லியமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆட்சிக்காலத்தின் முடிவில் (1 கொரிந்தியர் 15:24) மரித்தோர் அழைக்கப்படுவார்கள். ஜீவனுள்ளோருக்கும் மரித்தோருக்கும் நியாயாதிபதியானவருக்கு முன்பாகக் கொண்டுவரப்படும்படி அவர்கள் உயிர்த்தெழுவார்கள் (எபிரெயர் 12:23; ரோமர் 2:16; 2 தீமோத்தேயு 4:1).

வரப்போகும் இந்த நிகழ்வை யோவான் மனதில் பதியும்படி விவரிக்கிறார்: முதலில் அவர் ஒரு பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்தைக் காண்கிறார். அது உடனடியாக உன்னதமான அதிகாரத்தையும் முழுமையான நீதியையும் பரிசுத்தத்தையும் உணர்த்துகிறது (1 யோவான் 1:5). பின்பு சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிறவரை அவர் காண்கிறார். இந்த ஆளுக்கு முன்பாக வானமும் பூமியும் ஓடிப்போகின்றன. இது முதல் சிருஷ்டிப்பின் முடிவு (1 கொரிந்தியர் 15:24). பூமியும் வானமும் அகன்றுபோகின்றன (வெளிப்படுத்தல் 20:11); வெந்து அழிந்துபோகின்றன (2 பேதுரு 3:7, 11). இப்போது பழைய

சிருஷ்டிப்பு புதிய சிருஷ்டிப்புக்கு இடம்கொடுக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிகழ்வை உண்டாக்குகிறவர் எப்படிப்பட்டவராயிருக்க வேண்டும்! இவருக்கு முன்பாக நிற்கப்போகும் மனிதர்கள் என்ன உணர்வார்கள்!?

சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிறவர் யார்? பிதாவாகிய தேவன் எல்லா நியாயத்தீர்ப்பையும் ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிற மனுஷகுமாரனாகிய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே அவர் (யோவான் 5:22, 27; அப்போஸ்தலர் 10:42; 17:31; 2 கொரிந்தியர் 5:10). நியாயாதிபதி ஒரு மனிதர்; அவர் தாமே பூமியில் வாழ்ந்தவர்; மனிதத்தன்மையைப் பூரணமாக அறிந்தவர். ஆகவே எந்த ஒரு மனிதச் சூழ்நிலையையும் அனுபவத்திலிருந்து மதிப்பிட அவரால் முடியாது என்று ஒருவரும் அவர்மேல் குற்றம்சாட்ட முடியாது.

பின்பு யோவானின் பார்வை தொடர்ந்து நகர்கிறது; சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக ஒரு பெரிய மக்கள் கூட்டம் நிற்பதை அவர் காண்கிறார். பூமியில் எப்போதாவது வாழ்ந்த எல்லா அவிசுவாசியான மரித்தோரும் அவர்கள். ஒருவரும் மறக்கப்படவில்லை. சிறியோர்முதல் பெரியோர்வரை அவர்கள் அனைவரும் அங்கே தோன்றுவார்கள். சத்தியத்தின் இந்த வேளையில் எந்த வேறுபாடும் காட்டப்படாது.

இந்த மனிதர்கள் எழுப்பப்பட்ட பின்பும் “மரித்தோர்” என்று அழைக்கப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. இது முரண்பாடு அல்ல; ஏனெனில் பெரிய வெள்ளைச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக அநீதிமான்கள் மட்டுமே நிற்பார்கள் என்பது ஏற்கனவே தெளிவாகியிருக்கிறது. முதலாம் உயிர்த்தெழுதல், அதாவது நீதிமான்களின் உயிர்த்தெழுதல், குறைந்தபட்சம் 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நடந்துவிட்டது. சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக இருக்கும் மனிதர்கள் எழுப்பப்பட்டிருந்தும் “மரித்தோர்” என்று அழைக்கப்பட்டால், அது அவர்களுடைய கெட்டுப்போன நிலையைக் குறிக்கிறது: அவர்கள் தங்கள் பாவங்களில் ஆவிக்குரிய விதத்தில் மரித்தவர்கள் (எபேசியர்

2:1); பாவத்தின் சம்பளமாகச் சரீர மரணத்தை அடைந்தார்கள்; தீர்ப்புக் கூறப்பட்ட பின், தங்கள் குற்றத்தையும் பாவத்தன்மையையும் முழு உணர்வோடு அறிந்தவர்களாக நித்திய மரணத்துக்குள் போகிறார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 20:6, 14).

தீர்ப்புக்கான சான்றுகள் ஜீவபுஸ்தகமும்[143], எல்லாக் கிரியைகளும் எழுதப்பட்டிருக்கும் புஸ்தகங்களுமே (தானியேல் 7:10). ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதலில் பங்குபெற்ற அனைவரும் ஜீவபுஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இவர்கள் இந்தச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக நிற்பதே இல்லை; ஏனெனில் அவர்களுடைய உயிர்த்தெழுதல் 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நடந்துவிட்டது. இந்த நியாயத்தீர்ப்பில் ஜீவபுஸ்தகத்தில் காணப்படாத அனைவரும் அக்கினிக்கடலிலே தள்ளப்பட்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே இங்கே நிற்பவர்கள் அக்கினிக்கடலில் தள்ளப்படுகிறவர்கள் மட்டுமே!

ஆயினும் ஜீவபுஸ்தகம் அங்கே காணப்படுவதால், அக்கினிக்கடலுக்குப் போகாதவர்களும் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக நிற்கிறார்கள் என்று யோவானின் விவரிப்பிலிருந்து ஒருவர் எண்ணக்கூடும். அது ஏன் கொண்டுவரப்படுகிறது? இந்த நியாயத்தீர்ப்பு மிகத் துல்லியமாக நடைபெறுகிறது என்பதே காரணம். அங்கே ஒரு மனிதனுடைய நிலையைக் குறித்து எழக்கூடிய எந்தச் சந்தேகமும் நீக்கப்படும். புஸ்தகத்தைப் பரிசோதிப்பது எந்தக் குழப்பத்தையும் விலக்கும். ஜீவனை உடையவனும் இந்தப் புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறவனுமான ஒருவனும் அநியாயமாக அக்கினிக்கடலில் தள்ளப்படமாட்டான்.

அங்கே மனிதன் முற்றிலுமாகக் குற்றம் உணர்த்தப்பட்டு, தன்னைப் பற்றிய சத்தியத்தை அறியச்செய்யப்படுகிறான்.

143. லூக்கா 10:20; பிலிப்பியர் 4:3; எபிரெயர் 12:23; வெளிப்படுத்தல் 3:5; 13:8; 17:8; 20:12, 15; 21:27; 22:19.

எல்லாச் செயல்களும் எழுதப்பட்டிருக்கும் மற்ற புஸ்தகங்களும் இதற்கே உதவுகின்றன. அவிசுவாசிகள் தங்கள் கிரியைகளின்படி நியாயந்தீர்க்கப்படுகிறார்கள் என்பதை இங்கே குறிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். எல்லாக் கிரியைகளும் – நல்லவை என்று எண்ணப்பட்டவையும் தீயவையும் – பார்க்கப்பட்டு, சோதிக்கப்பட்டு, மதிப்பிடப்படும். இந்த நியாயாதிபதிக்கு முன்பாக, தன் சொந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு கெட்டுப்போயிருந்தது என்பதை மனிதன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இந்த அறிதல் பயங்கரமானது; ஏனெனில் அங்கே ஈடுசெய்தல் இல்லை; அவனுக்காகப் பரிந்துபேசும் எந்தப் பரிந்துரையாளரும் இல்லை.

மேலோட்டமான அல்லது பொத்தாம்பொதுவான தீர்ப்பு வழங்கப்படாது. நீதியும் எல்லாம் அறிந்தவருமான நியாயாதிபதி நியாயந்தீர்ப்பதால் (2 தீமோத்தேயு 4:8; சங்கீதம் 7:11; 9:4), நியாயத்தீர்ப்பு எல்லா விவரங்களிலும் முழுமையான நீதியுள்ளதாகவும் பட்சபாதமற்றதாகவும் இருக்கும்.

இவ்வளவு திரளான மரித்தோர் எங்கிருந்து வருகிறார்கள் என்று யோவான் மீண்டும் யோசிப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. சமுத்திரமும் மரணமும் ஹேடீஸும் தங்களிலுள்ள மரித்தோரை ஒப்புவித்ததை அவர் கண்டார். இவ்வாறு, மரித்தோர் இன்னும் இருக்கக்கூடிய எந்த இடமும் எந்த நிலையும் விடுபடவில்லை. மரணமும் ஹேடீஸும் அக்கினிக்கடலிலே தள்ளப்படுகின்றன; அதனால் கடைசிச் சத்துருவாகிய மரணம் தன் முடிவைக் காண்கிறது (1 கொரிந்தியர் 15:26).

அப்போது முதலாம், அதாவது சரீர மரணம் இனி இருக்காது; ஏனெனில் கடைசி உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின், ஆவி-ஆத்துமா சரீரத்திலிருந்து பிரிந்திருக்கும் அர்த்தத்தில் மரித்தோர் இனி இருக்கமாட்டார்கள். ஆகவே மரித்தோரின் இடமாகிய ஹேடீஸ் இனி தேவைப்படாது. இந்த உண்மையிலிருந்து வரும் பயங்கரமான முடிவு: அநீதிமான்கள், அதாவது கெட்டுப்போனவர்கள், தங்கள் சரீரத்தோடு இரண்டாம்

மரணத்தை, அக்கினிக்கடலை, அனுபவிப்பார்கள். “ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் நரகத்திலே அழிக்க வல்லவருக்கே” பயப்பட வேண்டும் என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொல்லுகிறார் (மத்தேயு 10:28). மனிதன் ஆத்துமாவோடும் சரீரத்தோடும் நரகத்துக்கு, அதாவது அக்கினிக்கடலுக்கு, போவான் என்பது இந்த வார்த்தைகளிலிருந்து தவறாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி தெளிவாகிறது.

ஆகவே இந்த இரண்டாம் உயிர்த்தெழுதல், அநீதிமான்கள் தங்கள் சரீரத்தோடு நரகத்துக்குத் தள்ளப்பட வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துக்காகவே நடைபெறுகிறது. அவர்களுடைய அழிவு அவர்களுடைய ஆத்துமாவை மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய சரீரத்தையும் தாக்கும். இவ்வாறு மரித்தோர் தங்கள் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் நியாயத்தீர்ப்புக்கும் பின் இறுதியான, நித்திய நிலைக்குள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்வி

- விசுவாசிகள் மற்றும் அவிசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலின் பல்வேறு கட்டங்களை (அல்லது காலங்களை) வேறுபடுத்திக் காட்டுங்கள்!

6 நித்தியத்தில் மனிதன்

நித்திய நிலையின் ஆரம்பம், முற்றிலும் புதிய ஒரு சிருஷ்டிப்பின் தொடக்கம் (வெளிப்படுத்தல் 21:1), உலகத்தோடு தேவன் கொண்டிருக்கும் வழிகளின் நிறைவு. நீண்ட காலத்துக்குப் பின் இரட்சிப்பின் வரலாறு நிறைவுபெறுகிறது. முடிவில் தேவன் தம்முடைய இலக்கை அடைந்து, தம்முடைய நித்திய ஆலோசனையை நிறைவேற்றியிருக்கிறார். அதில் அவர் தம்மை மகிமைப்படுத்துவார். தம்முடைய சிருஷ்டியும் சாயலுமான மனிதன் பேரின்பத்தையும் நித்திய சந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்கும்படி அவர் எல்லாவற்றையும் செய்து, எல்லாவற்றையும் கொடுத்திருக்கிறார்.

மரணத்துக்குப் பிந்தைய வாழ்வைக் குறித்து நாம் தேவனுடைய வார்த்தையின் வெளிப்பாட்டை முழுமையாகச் சார்ந்திருக்கிறோம் என்றால், நித்தியத்தில் மனிதனைப் பற்றிய விஷயத்திலும் அது பொருந்தும். இந்தக் கேள்வியிலும் நமக்குத் தேவனுடைய வெளிப்பாடு தேவை. நம்முடைய வாழ்க்கைக்கு முக்கியமான முடிவுகளை எடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு இதையும் அவர் நமக்கு வெளிப்படுத்துகிறார் என்பது தேவனுடைய மிகுந்த கிருபையால்தான். வரப்போகும் காரியங்களைக் குறித்து ஆராய்வது நம்முடைய ஆர்வத்தைத் தணிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே எப்போதும் தேவனுடைய இலக்கு.

இன்று இருப்பதுபோலவே நித்தியத்திலும் இரண்டு கூட்ட மனிதர்கள் இருப்பார்கள்: தேவனிடமிருந்து வரும் ஜீவனை உடையவர்களும், தேவனிடமிருந்து வரும் ஜீவனை உடையாதவர்களும். நம்முடைய பொருளோடு – மனிதனின் நித்திய இருப்போடு, வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால் ஆத்துமாவின் சாவாமையோடு – உள்ள தொடர்பு இதில்தான்

இருக்கிறது. மரணத்துக்குப் பின் – தற்காலிகமாகவே என்றாலும் – மனிதன் தன் இருப்பை இழக்கிறான் என்று ஒருவர் கருதினால், ஏதோ ஒரு நாள் அவன் தன் இருப்பை முற்றிலுமாக இழக்கிறான் என்ற முடிவுக்கு வரலாம். ஆகவே ஆத்துமா சாவுக்கேதுவானது என்று விசுவாசிப்பவர்களிடம், அவிசுவாசிகள் ஒருநாள் அழிக்கப்படுவார்கள் என்ற கருத்தைக் காண்கிறோம். ஆத்துமா சாவுக்கேதுவானது என்ற போதனையும் மனிதன் அழிக்கப்படுவான் என்ற போதனையும் பெரும்பாலும் சேர்ந்தே காணப்படுகின்றன; ஏனெனில் ஆத்துமா சாவுக்கேதுவானது என்பதுதான் இயல்பாகவே மனிதன் அழிக்கப்படுவதற்கான முன்நிபந்தனை. ஆனால் மனிதனுக்கு நித்திய இருப்பு உண்டு என்றும், ஆகவே அவிசுவாசிகள் ஒருபோதும் அழிக்கப்படமாட்டார்கள் என்றும் பரிசுத்த வேதவாக்கியத்தின் அடிப்படையில் நாம் இப்போது கண்டறிந்திருக்கிறோம்.

ஆத்துமாவின் சாவாமை, அல்லது மனிதனின் நித்திய இருப்பு பற்றிய சத்தியம் முக்கியமற்றதோ இரண்டாம் தரமானதோ அல்ல என்பது, குறைந்தபட்சம் பின்வரும் ஆய்வில் தெளிவாகும். கிறிஸ்தவர்களிடையே ஒற்றுமைக்காக அதை மூடிமறைத்துவிடக் கூடாது. இந்தச் சத்தியத்தை ஒருவர் கைவிட்டால், வேதாகமப் போதனையின் சித்திரம் சிதைக்கப்படுகிறது (ரோமர் 6:17); சுவிசேஷத்தின் செய்தியும் குறைக்கப்படுகிறது.

6.1 நித்தியத்தில் விசுவாசிகள்

தங்களுக்கு ஒரு நித்திய எதிர்காலம் உண்டு என்பதைச் சந்தேகிக்கும் விசுவாசிகள் மிகச் சிலரே. “எங்கே”, “எப்படி” என்பதைக் குறித்து வெவ்வேறு கருத்துகள் இருந்தாலும், அனைவரும் சந்தோஷமான எதிர்பார்ப்போடு நித்தியத்தை நோக்கிச் செல்லுகிறார்கள். தேவனுடைய நாளின் வருகையையும், புதிய வானத்தையும் புதிய பூமியையும் நாம் எதிர்பார்த்திருக்கிறோம் (2 பேதுரு 3:11-13).

தேவன் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் நம்மைத் தம்முடைய நித்திய மகிமைக்கு அழைத்திருக்கிறார் (1 பேதுரு 5:10). நாம் அவருடைய சொந்த மகிமைக்கும் அவருடைய சொந்த ராஜ்யத்துக்கும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (1 தெசலோனிக்கேயர் 2:12). சொல்லிமுடியாத ஒரு மகிமை நமக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டிருக்கிறது; அது நம்முடைய கற்பனையை மிகவும் மிஞ்சும் (உதாரணமாக ரோமர் 8:18, 21, 29, 30; 2 தீமோத்தேயு 2:10).

“இங்கே பூமியில் நம்முடைய வாழ்க்கையைக் கடினமாக்கும் எல்லாம் பரலோகத்தில் என்றென்றைக்கும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும். இந்த இடத்தில் வசிப்பவர்கள் இனி ஒருபோதும் வலி, துக்கம், மனச்சோர்வு, நோய், மரணம், பாவம், சுயநலம், களைப்பு, அல்லது வேதனை ஆகியவற்றைச் சகிக்க வேண்டியிருக்காது; ஏனெனில் ‘முந்தினவைகள் ஒழிந்துபோயின’ (ஒப்பிடுக: வெளிப்படுத்தல் 21:4; 22:3). பரலோகம் விவரிக்க முடியாத அன்பின், அழகின், சமாதானத்தின், சந்தோஷத்தின், சாகசத்தின், தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்தின் இடமாக இருக்கும் (வெளிப்படுத்தல் 21:4). எல்லையில்லாமல் அன்புகூருகிற, சர்வவல்லமையுள்ள, எல்லாம் அறிந்த தேவன், தாம் மனமுவந்து தம்முடைய ஒரே குமாரனைப் பலியாக்கினவர்களுக்காக நித்தியத்தில் என்ன செய்வார் என்பதைக் கற்பனை செய்வது நமக்குக் கடினம் (ஒப்பிடுக: ரோமர் 8:32; 1 கொரிந்தியர் 2:9; 3:21-23). அங்குள்ள வாழ்க்கை நம்முடைய கற்பனைகளை மிகவும் மிஞ்சும். பரலோகத்தில் எதிர்மறையான எதுவும் இல்லையென்றால், அந்த இடம் புதியதும் நேர்மறையானதுமான எல்லாவற்றாலும் நிறைந்திருக்க வேண்டும்: ‘சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்தவர்: இதோ, நான் சகலத்தையும் புதிதாக்குகிறேன் என்றார். பின்னும் அவர்: எழுது, இந்த வசனங்கள் சத்தியமும் உண்மையுமானவைகள் என்றார்’ (வெளிப்படுத்தல் 21:5).”[144]

144. John Ankerberg மற்றும் John Weldon, Fakten über Sterbeerlebnisse, Pfäffikon (Verlag Mitternachtsruf), 2001, பக். 67.

கிறிஸ்தவனுடைய இந்த மகிமைகளையும் பரலோக ஆசீர்வாதங்களையும் பற்றி மேலும் சிந்திப்பது பயனுள்ளது; இப்போது இதைக் குறித்து இன்னும் ஆராய நான் விரும்புகிறேன். ஆனால் இங்கே விசுவாசிகளின் நித்திய இருப்பு பற்றிய கேள்வி இல்லை. அதை யாரும் சந்தேகிக்கவில்லை. அவிசுவாசிகளையும் அவர்களுடைய எதிர்காலத்தையும் பற்றிய நிலை வேறு. இங்கே கருத்துகள் அடிப்படையிலேயே வேறுபடுகின்றன.

6.2 நித்தியத்தில் அவிசுவாசிகள்

மனந்திரும்பாதவர்களும் தங்கள் பாவங்களுக்கு மன்னிப்பைப் பெறாதவர்களுமான அவிசுவாசிகள் தங்கள் பாவத்திலே மரிப்பார்கள் (யோவான் 8:21). அதன்பின் நியாயத்தீர்ப்பு அவர்களுக்குக் காத்திருக்கிறது (எபிரெயர் 9:27). அவர்கள் ஜீவனுள்ள தேவனுடைய கைகளில் விழுகிறார்கள் (எபிரெயர் 10:31); அவர் முற்றிலும் பரிசுத்தர், ஆகவே பாவத்தை வெறுத்து அருவருக்கிறார். ஆகவே அவிசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதல் நியாயத்தீர்ப்புக்காக மட்டுமே நடைபெறுகிறது (யோவான் 5:29). இது தேவனுடைய வார்த்தையின் கூற்றுகளின்மேல் அஸ்திபாரப்படுத்தப்பட்ட, மறுக்க முடியாத ஒரு உண்மை: பரிசுத்த தேவனுடைய கோபம் அவிசுவாசிகள்மேல் என்றென்றைக்கும் நிலைநிற்கும் (யோவான் 3:36).

அப்போஸ்தலனாகிய பேதுருவோடு சேர்ந்து நாமும் கேட்கிறோம்: “தேவனுடைய சுவிசேஷத்துக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களின் முடிவு என்னமாயிருக்கும்?” (1 பேதுரு 4:17-18). தேவனுடைய வார்த்தை இதைக் குறித்து நம்மை இருளில் விடுவதில்லை. ஆனால் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற்கு முன், இரட்சகராகிய தேவன் தம்முடைய ஒரேபேறான குமாரனைப் பலியாகக் கொடுத்ததில், கெட்டுப்போன பாவிகளை இரட்சிக்க எல்லாவற்றையும் செய்திருக்கிறார் என்பதை மீண்டும் நினைவுபடுத்த

விரும்புகிறேன். பாவி கெட்டுப்போவது தேவனுடைய சித்தமல்ல (1 தீமோத்தேயு 2:4; 2 பேதுரு 3:9); அவன் பிழைத்து நித்திய மரணத்திலிருந்து இரட்சிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே அவருடைய சித்தம். தேவன் ஒவ்வொரு மனிதனுக்காகவும் முயற்சிசெய்து, தம்முடைய தெய்வீக அன்பினால் அவனைச் சென்றடைய முயலுகிறார். எந்த மனிதனும் தன் நித்தியத் தலைவிதிக்காகத் தேவன்மேல் ஒருபோதும் குற்றம் சுமத்த முடியாது. சிருஷ்டிகராகிய தேவனைக் கனம்பண்ணாமல், அவருடைய குமாரனைப் புறக்கணித்த எல்லா மனிதர்களையும் நித்திய ஆக்கினைத்தீர்ப்பு சந்திக்கும்.

> அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், கிருபையிலும் நியாயத்தீர்ப்பிலும் தேவனுடைய நீதியான செயல்பாட்டைப் பற்றிப் பேசுகிறார் (ஜெர்மன் எல்பர்ஃபெல்டர் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது): “அல்லது, தேவனுடைய தயவு உன்னை மனந்திரும்புதலுக்கு நடத்துகிறது என்று அறியாமல், அவருடைய தயவு, பொறுமை, நீடிய சாந்தம் ஆகியவற்றின் ஐசுவரியத்தை அசட்டைபண்ணுகிறாயோ? உன் பிடிவாதத்துக்கும் மனந்திரும்பாத இருதயத்துக்கும் ஏற்றபடி, கோபாக்கினையின் நாளிலும், தேவனுடைய நீதியான நியாயத்தீர்ப்பு வெளிப்படும் நாளிலும் வெளிப்படும் கோபத்தை உனக்கு நீயே சேர்த்துக்கொள்ளுகிறாய். அவர் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவன் கிரியைகளுக்குத் தக்கதாகப் பலனளிப்பார்: நற்கிரியைகளில் பொறுமையோடு நிலைத்திருந்து மகிமையையும் கனத்தையும் அழியாமையையும் தேடுகிறவர்களுக்கு நித்திய ஜீவனையும்; வாக்குவாதம்பண்ணி, சத்தியத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமல் அநீதிக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்குக் கோபத்தையும் உக்கிரத்தையும் அளிப்பார். தீமைசெய்கிற எந்த மனுஷனுடைய ஆத்துமாவின்மேலும் உபத்திரவமும் வியாகுலமும் வரும்” (ரோமர் 2:4-9).

கோபம், உக்கிரம், உபத்திரவம், வியாகுலம் ஆகியவை இங்கே மனந்திரும்பாத பாவியின்மேல் வரும் தேவனுடைய நீதியான நியாயத்தீர்ப்பைக் குறிக்கும் சொற்கள். வரப்போகும் நித்திய நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றிப் பரிசுத்த வேதவாக்கியம் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி பேசுகிறது. இன்று வருத்தத்துக்குரியவிதமாக அடிக்கடி செய்யப்படுவதுபோல, பாவத்தின்மேல் தேவனுடைய கோபம் என்ற யதார்த்தத்தை அது மறைப்பதில்லை. பாவியை நரகத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும் தேவனுடைய பரிசுத்தமும் நீதியும் பெரும்பாலான மனிதர்களின் சிந்தனைக்குப் பொருந்துவதில்லை; வருத்தத்துக்குரியவிதமாகப் பல கிறிஸ்தவர்களின் சிந்தனைக்கும் பொருந்துவதில்லை. தேவன் சமரசம் செய்துகொள்ள ஆயத்தமாயிருக்கிறார், கிருபையினால் பாவத்தைக் கண்டும் காணாமல் விட்டுவிடுவார் என்று அடிக்கடி விசுவாசிக்கப்படுகிறது, அல்லது நம்பப்படுகிறது. ஆனால் இந்த அனுமானம் யாருக்கும் உதவுவதில்லை; ஏனெனில் தேவனுடைய தன்மையையும் பாவத்தின் தன்மையையும், ஆகவே தன் சொந்த நித்தியத் தலைவிதியையும் குறித்து அது மனிதனை வழிதவறச் செய்கிறது.[145]

நித்திய நியாயத்தீர்ப்பை முடிந்தவரை மனதில் பதியும்படி விவரிக்கப் பரிசுத்த வேதவாக்கியம் பல்வேறு பெயர்களையும் கடுமையான உருவகங்களையும் ஒப்பீடுகளையும் பயன்படுத்துகிறது. தேவன் பாவத்தை எவ்வளவு தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்கிறார் என்பதையும், நியாயத்தீர்ப்பில் அவர்

---

145. நித்திய வேதனையைச் சாதாரணமாக்குவதும் மறுப்பதும் பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படுகிறது: 1. சர்வலோகவாதமும் சர்வ ஒப்புரவாக்குதலும்: எல்லா மனிதர்களும் முடிவில் இரட்சிக்கப்படுவார்கள் 2. நிபந்தனைச் சாவாமைக் கோட்பாடு (Konditionalismus), அல்லது நிபந்தனைக்குட்பட்ட சாவாமை: மீட்கப்படாதவர்கள் அழிக்கப்படுவார்கள் – இது “அழித்தொழிப்புக் கோட்பாடு” (Annihilationismus) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது 3. மரணத்துக்குப் பின் மனந்திரும்பி இரட்சிக்கப்படும் சாத்தியம் (அனுமான நிபந்தனைக் கோட்பாடு). இந்தப் போதனைகள் ஒவ்வொன்றும் வேதாகமத்துக்குப் புறம்பானதாகவும் விசுவாசத்தை உள்ளீடற்றதாக்குவதாகவும் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும்.

எவ்வளவு பயப்படத்தக்கவர் என்பதையும் அவை மனிதனுக்குக் காட்ட வேண்டும். வேதாகமம் பரலோகத்தையும் நரகத்தையும் உண்மையாக இருக்கும் இடங்களாகப் பேசுகிறது; அவற்றை விவரிக்க உருவக மொழியைப் பயன்படுத்துகிறது. பரலோகம் உருவகங்களால் விவரிக்கப்படுகிறது என்பதற்காக (யோவானுக்கு உண்டான வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தைக் காண்க) அதன் யதார்த்தத்தை நாம் சந்தேகிப்பதில்லை; ஆகவே நரகத்தின் யதார்த்தத்தையும் நாம் சந்தேகிக்க முடியாது.

இந்த நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றிப் பேசும் மூன்று முக்கியமான சொற்களையும் உருவகங்களையும் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். அவை நரகம், அக்கினிக்கடல், இரண்டாம் மரணம்.

6.2.1 நரகம் (கெஹென்னா)

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே சுவிசேஷங்களில் பதினொரு முறை நரகத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார் (மத்தேயு 5:22, 29, 30; 10:28; 18:9; 23:15, 33; மாற்கு 9:43, 45, 47; லூக்கா 12:5; புதிய ஏற்பாட்டில் இவற்றோடு யாக்கோபு 3:6 மட்டும்). நரகம் என்பது, அநீதிமான்கள் தங்கள் குற்றத்தைப் பற்றிய முழு உணர்வோடு என்றென்றைக்கும் தனியே விடப்பட்டுத் தேவனால் நியாயந்தீர்க்கப்படும் இடம்.

தாமே தேவனுடைய அன்பின் வெளிப்பாடாக இருந்தபோதிலும், பயங்கரமான நியாயத்தீர்ப்பின் இடமாகிய நரகத்தைப் பற்றி அதிகமாகப் பேசுகிறவர் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவரைப்போல் தேவனுடைய அன்பை அறிந்தவர் ஒருவருமில்லை; அதை வெளிப்படுத்தவே அவர் வந்தார். ஆனால் தேவனுடைய அன்பு இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான நியாயத்தீர்ப்போடு எப்படி ஒத்துப்போக முடியும்? ஏனெனில் தேவனுடைய பரிசுத்தத்தையும் அவரைப்போல் அறிந்தவர் ஒருவருமில்லை. அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் சொல்லுகிறார்: “தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார், அவரில் எவ்வளவேனும் இருளில்லை; இது நாங்கள் அவரிடத்தில் கேட்டு உங்களுக்கு அறிவிக்கிற

செய்தியாயிருக்கிறது" (1 யோவான் 1:5). ஒளி என்ற சொல் இங்கே தேவனுடைய பரிசுத்தத்தைக் குறிக்கிறது; அது, பாவத்தையும் அதோடு தொடர்புடைய எல்லாவற்றையும் குறிக்கும் இருளுக்கு எதிரானது.

இயேசுவின் காலத்து யூதர்களுக்கு, "நரகம்" (கிரேக்கம்: gehenna) என்பதன் பொருளைப் பற்றி ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்து இருந்தது. இந்தக் கருத்து நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு இடத்திலிருந்தும் அதன் வரலாற்றிலிருந்தும் வந்தது. இந்தக் கிரேக்கச் சொல் எபிரெயச் சொல்லாகிய "ge-hinnom"-க்கு ஒத்தது. அது எருசலேம் நகரத்துக்குத் தெற்கே சரிந்து இறங்கும் இன்னோம் பள்ளத்தாக்கைக் குறிக்கிறது (யோசுவா 15:8; 18:16). இஸ்ரவேலின் வரலாற்றில், ஆகாஸ் (2 இராஜாக்கள் 16:3), மனாசே (2 இராஜாக்கள் 21:6) என்ற ராஜாக்களின் காலத்தில், இது மிக அருவருப்பான விக்கிரகாராதனையின் இடமாக இருந்தது. அங்கே மோளேகு என்ற விக்கிரகத்துக்குப் பிள்ளைகளைப் பலியிட்டார்கள் (2 நாளாகமம் 28:3; 33:6). அவர்களுடைய அலறலை அமுக்கும்படி மேளச் சத்தத்தின் நடுவே அவர்களை எரித்தார்கள். இந்த அருவருப்புகளுக்காகத் தேவன் ஒரு பயங்கரமான நியாயத்தீர்ப்பை அறிவித்தார் (எரேமியா 7:32; 19:5-9; 32:35).

யோசியா ராஜாவின் காலத்து எழுப்புதலின்போது இந்த இடம் அழிக்கப்பட்டு இடிபாடுகளின் குவியலாக்கப்பட்டது (2 இராஜாக்கள் 23:10). பின்பு இந்த இடம் இடிபாடுகளும் குப்பைகளும் கொட்டப்படும் இடமாயிற்று. எருசலேம் நகரத்தின் கழிவுகளும் அசுத்தங்களும் அங்கே கொண்டுவரப்பட்டன. மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட குற்றவாளிகளின் உடல்களும் எரிக்கப்படுவதற்காக அங்கே கொண்டுவரப்பட்டன. அது ஒரு குப்பைமேடு; கழிவுகளை அகற்றுவதற்காக அங்கே எப்போதும் நெருப்பு எரிந்துகொண்டிருந்தது. புழுக்கள் கழிவுகளில் போதுமான உணவைக் கண்டடைந்ததால் அங்கே வாழ முடிந்தது. ஆகவே

நரகத்தோடு தொடர்புடையதாக, சாகாத புழுவையும் அவியாத அக்கினியையும் பற்றி அடிக்கடி பேசப்படுகிறது (மாற்கு 9:43-48; ஏசாயா 30:33; 66:24).

யூதர்களுடைய எழுத்துகளில், இந்த இடத்தில் நடந்தது அநீதிமான்கள்மேல் வரும் கடைசிக்காலத்துக்குரியதும் நித்தியமுமான தண்டனைத் தீர்ப்போடு ஒப்பிடப்படுகிறது.[146] கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து இங்கே அந்நாட்களின் யூதக் கருத்தோடு தொடர்புபடுத்திப் பேசுகிறார். யூதர்களுடைய கருத்துக்கு மாறாக, அவருடைய வார்த்தைகள் தெய்வீகச் சத்தியத்தின் வெளிப்பாடு. அவர் இரண்டு காரியங்களைக் குறிப்பாக முன்னிறுத்துகிறார்:

- முழு மனிதனும் நரகத்தின் நியாயத்தீர்ப்புக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகிறான்: “ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் நரகத்திலே அழிக்க வல்லவருக்கே பயப்படுங்கள்” (மத்தேயு 10:28; ஒப்பிடுக: லூக்கா 12:5). நரகத்தின் நியாயத்தீர்ப்பு (மத்தேயு 5:29-30) சரீரத்தைத் தாக்குவதுபோலவே ஆத்துமாவையும் தாக்கும் (லூக்கா 12:47).
- நரகம் அக்கினியோடு பிரிக்க முடியாதபடி இணைந்திருக்கிறது: “மூடனே என்று சொல்லுகிறவன் எரிநரகத்துக்கு ஏதுவாயிருப்பான்” (மத்தேயு 5:22). “நீ இரண்டு கையுடையவனாய் அவியாத அக்கினியுள்ள நரகத்திலே போவதைப் பார்க்கிலும், ஊனனாய் ஜீவனுக்குள் பிரவேசிப்பது உனக்கு நலமாயிருக்கும்; அங்கே அவர்களுடைய புழு சாகாமலும், அக்கினி அவியாமலும் இருக்கும்” (மாற்கு 9:43-44; ஒப்பிடுக: மத்தேயு 5:29).

மனிதன் அக்கினிக்குப் பயப்படுகிறான். நரகத்தில் நியாயத்தீர்ப்பு சரீரத்தையும் ஆத்துமாவையும் ஆவியையும்

146. Strack / Billerbeck, Exkurs: Scheol, Gehinnom u. Garten Eden, München (Verlag C.H. Beck) பக். 1029-1037. G.W. Bromiley, Theological Dictionary of the NT, Grand Rapids (Eerdmans) 1985, பக். 113.

தாக்குகிறது. அக்கினியின் உருவகம் வேதனையையும் பயத்தையும் பற்றிப் பேசுகிறது. நம்மால் அதைக் கற்பனை செய்ய முடியாது. உருவகம் போதுமான அளவு மனதில் பதிகிறது. இதைவிட வலியுறுத்தும் எச்சரிக்கை இருக்க முடியாது. நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில் தேவனோடு இசைவில்லாத எல்லாவற்றுக்கும் எதிராக வரும் அவருடைய நியாயத்தீர்ப்பைக் குறிக்க அக்கினி அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகிறது (ஆதியாகமம் 19:24; லேவியராகமம் 10:2; எண்ணாகமம் 16:35; 1 கொரிந்தியர் 3:13; 2 தெசலோனிக்கேயர் 1:8; எபிரெயர் 10:27; 2 பேதுரு 3:7; வெளிப்படுத்தல் 20:9; 21:8).

"நரகம்" என்ற சொல்லைக் குறிப்பிடாவிட்டாலும் அதே நியாயத்தீர்ப்பை விவரிக்கும் மற்ற வசனங்கள்:

> "நீ இரண்டு கையுடையவனாய், அல்லது இரண்டு காலுடையவனாய் நித்திய அக்கினியிலே தள்ளப்படுவதைப் பார்க்கிலும், சப்பாணியாய், அல்லது ஊனனாய், ஜீவனுக்குள் பிரவேசிப்பது உனக்கு நலமாயிருக்கும்" (மத்தேயு 18:8).
>
> "… அவர்களை [பொல்லாங்கனுடைய புத்திரரை] அக்கினிச்சூளையிலே போடுவார்கள்; அங்கே அழுகையும் பற்கடிப்பும் உண்டாயிருக்கும்" (மத்தேயு 13:42; ஒப்பிடுக: 8:12).
>
> யூதா சொல்லுகிறார்: "நித்திய அக்கினியின் ஆக்கினையை அடைந்து" (யூதா 7).

6.2.2 அக்கினிக்கடல்

மேலே சொல்லப்பட்ட வசனங்களுக்கு இசைவாக, அக்கினிக்கடல் நரகத்தின் இன்னொரு பெயர் (வெளிப்படுத்தல் 19:20; 20:10, 14, 15). இந்த இடத்தைப் பற்றிச் சில விவரங்கள் மட்டுமே சொல்லப்படுகின்றன. பாவி நித்தியமாக இளைப்பாறுதல் அடையாத இடம் அது. ஏரியும் சமுத்திரமும்

முடிவில்லாத அமைதியின்மையைக் குறிக்கின்றன (வெளிப்படுத்தல் 14:11).

முதலில் மிருகமும் கள்ளத்தீர்க்கதரிசியும் (கடைசிக்காலத்தின் இரண்டு மனிதர்கள், வெளிப்படுத்தல் 13-ஐக் காண்க) அக்கினிக்கடலில் தள்ளப்படுகிறார்கள் (வெளிப்படுத்தல் 19:20). அக்கினியும் கந்தகமும் எரிகிற இந்த இடத்துக்கு அவர்கள் உயிரோடே போகிறார்கள். 1000 ஆண்டுகளுக்குப் பின், இரவும் பகலும் சதாகாலங்களிலும் வாதிக்கப்படும்படி பிசாசு அக்கினிக்கடலில் தள்ளப்படுவான் (20:10).

அக்கினிக்கடல், நித்திய அக்கினி, பிசாசுக்கும் அவனுடைய தூதருக்குமே – மனிதனுக்கு அல்ல! – ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டது (மத்தேயு 25:41). ஆனால் மனிதன் பிசாசைப் பின்பற்றி, அதே கீழ்ப்படியாமையின் வழியில் சென்று, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய விரும்பாததால், அவனும் அங்கே தன் நித்தியத் தலைவிதியைக் கண்டடைவான் (வெளிப்படுத்தல் 20:10, 14, 15; 14:10).

இன்னோம் பள்ளத்தாக்கில் குப்பைக்கு நடந்ததுபோல, அக்கினி எதையாவது எரித்து அகற்றுவதற்காகவே இருக்கிறது. ஆனால் நரகத்தின் நியாயத்தீர்ப்பில், அழித்தொழிக்கும் அர்த்தத்தில் எரிப்பது பற்றிய கேள்வி இல்லை.

மனிதன் முழுமையாக அழிக்கப்படுவான் என்ற போதனையோடுகூட, நரகத்தில் காலவரம்புக்குட்பட்ட ஒரு தங்குதல் என்ற கருத்தும் உண்டு. அது வரம்புக்குட்பட்ட ஒரு தண்டனையை அனுபவித்துத் தீர்ப்பதற்காக, அல்லது உத்தரிக்கும் ஸ்தலம் என்ற அர்த்தத்தில் சுத்திகரிக்கப்படுவதற்காகவும்கூட. அக்கினியின் உருவகத்தை இந்த அர்த்தத்தில் விளக்கினால், துன்மார்க்கர் அனைவரும் இந்த அக்கினிக்கு உட்படுத்தப்பட்டவுடனே உடனடியாக எரிந்துபோவார்கள். அவர்களுக்குப் புதிய ஜீவனும் இல்லை,

சுத்திகரிப்பில் மீதியாகக்கூடிய எந்த நன்மையும் இல்லை. நரகத்திலிருந்து தப்பிக்க வழியில்லை; அதற்கு ஒரு நுழைவாயில் மட்டுமே உண்டு, வெளியேறும் வழி இல்லை.

இன்னோம் பள்ளத்தாக்கில் எரிந்த அக்கினி, பாவியின் வேதனைகளை விவரிப்பதன் மூலம், நரகத்தின் யதார்த்தத்தைப் பற்றிய ஒரு சித்திரமாக இருக்கிறது.

6.2.3 இரண்டாம் மரணம்

மரணம் மனிதனின் இருப்பின் முடிவு அல்ல, அடிப்படையில் இருப்பின் வடிவத்தில் ஏற்படும் ஒரு மாற்றம் என்பதை நாம் ஏற்கனவே கண்டறிந்திருக்கிறோம். மேலும், மரணம் எப்போதும் ஒரு பிரிவை உண்டாக்குகிறது. இரண்டாம், ஆகவே கடைசி மரணம் (வெளிப்படுத்தல் 20:6, 14), பாவி தேவனிடமிருந்து நிரந்தரமாகப் பிரிக்கப்படுவதே. பாவியின் நித்திய நியாயத்தீர்ப்பு இதுவே. ஆகவே பவுல் இந்த நியாயத்தீர்ப்பை "கர்த்தருடைய சந்நிதானத்திலிருந்து நீங்கலாகி, நித்திய அழிவு" என்று அழைக்கிறார் (2 தெசலோனிக்கேயர் 1:9). தேவன் பாவத்தைக் காண முடியாததால், அவர் பாவியைத் தம்முடைய சமுகத்திலிருந்து என்றென்றைக்கும் தள்ளிவிட வேண்டும் (மத்தேயு 7:23; 25:12); ஏனெனில் ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஐக்கியம் இருக்க முடியாது (2 கொரிந்தியர் 6:14). பாவி புறம்பான இருளிலே தள்ளப்படுகிறான். தேவன் அவனை அவனுடைய பாவத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதை அப்போது அவன் அறிவான் (மத்தேயு 22:13; லூக்கா 13:22-28; 2 பேதுரு 2:17; யூதா 13). அநேக மனிதர்கள் தேவனோடு எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ள விரும்புவதில்லை – அப்படியானால் அவர்கள் என்றென்றைக்கும் தேவனில்லாமலும் இருப்பார்கள். என்றென்றைக்கும் முடிவில்லாமல் பாவிகளின் பங்காக இருக்கப்போவதை நினைக்கும்போது, இந்த உண்மை நம்மை நடுங்கச் செய்கிறது.

தேவன் இறுதியாக விலகியிருப்பதும் இல்லாதிருப்பதும், மரணத்தின் புறம்பான இருளில் இருப்பதைக் குறிக்கிறது –

ஒருபோதும் முடிவடையாத கெட்டுப்போன நிலை.

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்வி

- அவிசுவாசிகளின் நித்தியத் தலைவிதியைப் புதிய ஏற்பாடு எந்த உருவகங்களில் விவரிக்கிறது?

6.3 தண்டனை எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும்?

இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி; சபை வரலாற்றின் நூற்றாண்டுகள் முழுவதும் இன்றுவரை அதிகமாக விவாதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இங்கே பல கிறிஸ்தவர்களின் கருத்துகள் வேறுபடுகின்றன. தண்டனை காலவரம்புக்குட்பட்டது என்று சிலர் வாதிடுகிறார்கள். மனிதன் தன் தண்டனையை அனுபவித்துத் தீர்த்தபின், அவன் என்றென்றைக்கும் அழிக்கப்படுவான், அல்லது பரலோகத்துக்குள் பிரவேசிப்பான் என்கிறார்கள். மற்றவர்கள் – இந்த நூலாசிரியரும் அவர்களில் ஒருவர் – தேவனுடைய வார்த்தையின் அடிப்படையில், தண்டனை ஒருபோதும் முடிவடையாது என்று உறுதியாக நம்புகிறார்கள்.

மனித (விருப்பக்) கற்பனைகளுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் கருத்துச் சொல்லும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டால், இந்தக் கேள்விக்கு நடுநிலையாகப் பதில் சொல்ல முடியாது. பரிசுத்த வேதவாக்கியமே ஒரே அதிகாரமாக இருக்க வேண்டும். துன்மார்க்கரின் தண்டனையும் வேதனையும் நித்தியமானவை, அதாவது காலவரம்பற்றவை என்பதை வேதாகமத்தின் கூற்றுகள் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி தெளிவாக்குகின்றன. பின்வரும் வேதப்பகுதிகளிலிருந்து இது தெளிவாகிறது:

> “நீ இரண்டு கையுடையவனாய் அவியாத அக்கினியுள்ள நரகத்திலே போவதைப் பார்க்கிலும், ஊனனாய் ஜீவனுக்குள் பிரவேசிப்பது உனக்கு நலமாயிருக்கும்” (மாற்கு 9:43; ஒப்பிடுக: மத்தேயு 3:12; ஏசாயா 66:24; எரேமியா 17:4).

> “நீ இரண்டு கையுடையவனாய், அல்லது இரண்டு காலுடையவனாய் நித்திய அக்கினியிலே தள்ளப்படுவதைப் பார்க்கிலும், சப்பாணியாய், அல்லது ஊனனாய், ஜீவனுக்குள் பிரவேசிப்பது உனக்கு நலமாயிருக்கும்” (மத்தேயு 18:8).
>
> “நித்திய அக்கினியின் ஆக்கினையை அடைந்து” (யூதா 7).
>
> “அவன் தேவனுடைய கோபாக்கினையாகிய பாத்திரத்திலே கலப்பில்லாமல் வார்க்கப்பட்ட அவருடைய உக்கிரமாகிய மதுவைக் குடிப்பான்; பரிசுத்த தூதர்களுக்கு முன்பாகவும், ஆட்டுக்குட்டியானவருக்கு முன்பாகவும் அக்கினியினாலும் கந்தகத்தினாலும் வாதிக்கப்படுவான். அவர்களுடைய வாதையின் புகை சதாகாலங்களிலும் எழும்பும்; அவர்களுக்கு இரவும் பகலும் இளைப்பாறுதல் இராது …” (வெளிப்படுத்தல் 14:10-11; ஒப்பிடுக: 20:10).

அக்கினி நித்தியமாக எரிகிறது, அதாவது அது அவியாதது. மனிதர்களால் கற்பனை செய்ய முடியாத நித்தியத்தின் கால அளவு (“சதாகாலங்களிலும்”) இங்கே – நமக்கு நன்றாகப் புரியும்படி – இரவும் பகலும் முடிவில்லாமல், இடைவிடாமல் தொடர்வதோடு ஒப்பிடப்படுகிறது.

> “அந்தப்படி, இவர்கள் நித்திய ஆக்கினையை அடையவும், நீதிமான்களோ நித்திய ஜீவனை அடையவும் போவார்கள்” (மத்தேயு 25:46). “… நித்திய நியாயத்தீர்ப்பு என்பவைகளைக் குறித்த உபதேசம்” (எபிரெயர் 6:2). “கர்த்தருடைய சந்நிதானத்திலிருந்து நீங்கலாகி, நித்திய அழிவாகிய தண்டனையை அடைவார்கள்” (2 தெசலோனிக்கேயர் 1:9). “அவர்களுக்காக என்றென்றைக்கும் காரிருளே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது” (யூதா 13; ஒப்பிடுக: 2 பேதுரு 2:17). “தேவனுடைய கோபம் அவன்மேல் நிலைநிற்கும்” (யோவான் 3:36).

“ஒருவன் பரிசுத்த ஆவிக்கு விரோதமாகத் தூஷணஞ்சொல்வானானால், அவன் என்றென்றைக்கும் மன்னிப்படையாமல், நித்திய பாவத்துக்குக் குற்றமுள்ளவனாயிருப்பான்” (மாற்கு 3:29; மத்தேயு 6:15; 12:32). நித்தியத்தில் பாவமன்னிப்பு இல்லாத இடத்தில், பாவத்தின்மேல் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பும் நித்தியமாக இருக்கும். பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு விரோதமாகத் தூஷிக்கிறவர்கள் எந்த மனிதர்கள் என்ற கேள்வியை ஒருபுறம் வைத்தாலும், பாவமன்னிப்பு இல்லாதவர்களும், தேவனுடைய கோபம் நித்தியமாகத் தங்கள்மேல் நிலைநிற்கப்போகிறவர்களுமான மனிதர்கள் நித்தியத்தில் இருப்பார்கள் என்பதையும் இந்த வசனம் தெளிவாக்குகிறது.

ஆயினும் “நித்திய”, “நித்தியம்” என்ற சொற்கள் எப்போதும் முடிவில்லாத காலத்தை அல்ல, முடிவுள்ள காலத்தையும் குறிக்கக்கூடும் என்று ஆட்சேபிக்கப்படுகிறது. ஆகவே நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்து புதிய ஏற்பாட்டில் இந்தச் சொற்களின் பொருள் என்ன என்பதை நாம் ஆராய வேண்டும்.

6.3.1 புதிய ஏற்பாட்டில் “நித்தியம்”, “நித்திய”

“நித்தியம்” என்ற சொல் கிரேக்கச் சொல்லாகிய “aion”-க்கு ஒத்தது. இந்தச் சொல் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியையோ வரம்புக்குட்பட்ட ஒரு யுகத்தையோ குறிக்கக்கூடும்: காண்க: மத்தேயு 12:32; 24:3; 28:20; லூக்கா 16:8; 20:34; ரோமர் 12:2; 1 கொரிந்தியர் 1:20; 2 கொரிந்தியர் 4:4; கலாத்தியர் 1:4; 1 தீமோத்தேயு 6:17; 2 தீமோத்தேயு 4:10; தீத்து 2:12; எபிரெயர் 9:26.

இங்கே காலம் மட்டுமல்ல, யுகத்தையோ காலப்போக்கையோ அடையாளப்படுத்தும் ஒழுக்கரீதியான பண்புகளும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை இந்த வசனங்கள் தெளிவாக்குகின்றன.

“நித்தியம்” – பெரும்பாலான இடங்களில் – முடிவில்லாத ஒரு காலப்பகுதியையும் குறிக்கிறது:

- “என்றென்றைக்கும்” (கிரேக்கம்: eis ton aiona). இந்தச் சொற்றொடர் பின்வரும் வசனங்களில் வருகிறது: மத்தேயு 21:19; மாற்கு 3:29; 11:14; லூக்கா 1:55; யோவான் 4:14; 6:51, 58; 8:35, 51, 52; 10:28; 11:26; 12:34; 13:8; 14:16; 1 கொரிந்தியர் 8:13; 2 கொரிந்தியர் 9:9; எபிரெயர் 5:6; 6:20; 7:17, 21, 24, 28; 1 பேதுரு 1:25; 1 யோவான் 2:17; 2 யோவான் 2.
- “நித்தியங்களுக்குள்” (eis tous aionas). இதற்குப் பின்வரும் இடங்களைக் காண்க: லூக்கா 1:33; ரோமர் 1:25; 9:5; 11:36; 16:27; 2 கொரிந்தியர் 11:31; எபிரெயர் 13:8.
- “எல்லா நித்தியங்களுக்கும்” (eis pantas tous aionas): யூதா 25
- “நித்தியங்களின் நித்தியத்துக்குள்” (eis ton aiona tou aionos): எபிரெயர் 1:8.
- “நித்தியங்களின் நித்தியங்களுக்குள்” (eis tous aionas ton aionon). இந்தச் சொற்றொடர் அடிக்கடி வருகிறது: ரோமர் 16:27; கலாத்தியர் 1:5; பிலிப்பியர் 4:20; 1 தீமோத்தேயு 1:17; 2 தீமோத்தேயு 4:18; எபிரெயர் 13:21; 1 பேதுரு 4:11; 5:11; வெளிப்படுத்தல் 1:6, 18; 4:9, 10; 5:13; 7:12; 10:6; 11:15; 14:11; 15:7; 19:3; 20:10; 22:5.

வெளிப்படுத்தல் 14:11-லும் 20:10-லும், பிசாசையும் மிருகத்தையும் கள்ளத்தீர்க்கதரிசியையும், அதோடு மிருகத்தைப் பின்பற்றிய மனிதர்களையும் தாக்கப்போகும் தண்டனையின் முடிவின்மைக்கு, இதற்குமேல் தீவிரப்படுத்த முடியாத ஒரு சொற்றொடரைக் காண்கிறோம். அவர்கள் “சதாகாலங்களிலும்” வாதிக்கப்படுவார்கள். கிரேக்க மொழியில் “நித்தியம்” பன்மையில் இருக்கிறது. ஆகவே சொல்லுக்குச் சொல் அது: “நித்தியங்களின் நித்தியங்களுக்குள்”.

“நித்திய” என்ற பெயரடையும் காலவரம்பின்மையைக் குறிக்கிறது. விசுவாசிகளின் “நித்திய” ஆசீர்வாதங்களில் இதைத் தெளிவாகக் காணலாம். விசுவாசிகள் உடையவை:

- “நித்திய இரட்சிப்பு” (எபிரெயர் 5:9)
- “நித்திய மீட்பு” (எபிரெயர் 9:12)

- “நித்திய சுதந்தரம்” (எபிரெயர் 9:15)
- “நித்திய மகிமை” (2 தீமோத்தேயு 2:10; 1 பேதுரு 5:10)
- “நித்திய வீடு” (2 கொரிந்தியர் 5:1)
- “நித்திய ராஜ்யம்” (2 பேதுரு 1:11).

இந்தக் காரியங்கள் காலவரம்புக்குட்பட்டவை என்று எந்தத் தேவனுடைய பிள்ளையும் நினைப்பதில்லை. அவை காலத்துக்குட்பட்டதும் அழிவுள்ளதுமான காரியங்களுக்கு நேர் எதிராகவே நிற்கின்றன (2 கொரிந்தியர் 4:17-18).

விசுவாசிகளின் ஆசீர்வாதங்களுக்கு எதிராக, அவிசுவாசிகளின் பங்கு நிற்கிறது:

- “நித்திய ஆக்கினை” (மத்தேயு 25:46)
- “நித்திய அக்கினி” (மத்தேயு 18:8; 25:41; யூதா 7)
- “நித்திய நியாயத்தீர்ப்பு” (எபிரெயர் 6:2)
- “நித்திய அழிவு” (2 தெசலோனிக்கேயர் 1:9).

மத்தேயு சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் சொல்லுகிறபடி, விசுவாசிகளின் ஆசீர்வாதங்களும் துன்மார்க்கரின் தண்டனையும் ஒரே விதமாக நித்தியமானவை, அதாவது முடிவில்லாதவை: “அந்தப்படி, இவர்கள் நித்திய ஆக்கினையை அடையவும், நீதிமான்களோ நித்திய ஜீவனை அடையவும் போவார்கள்” (மத்தேயு 25:46).

நித்திய வேதனைக்கு எதிரான இன்னொரு வாதம் இதுதான்: “நித்திய” என்ற பெயரடை பாவியின் இருப்பையும் அவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பின் கால அளவையும் குறிக்கவில்லை; நியாயத்தீர்ப்பின் விளைவை, அல்லது அதன் பின்விளைவை மட்டுமே குறிக்கிறது என்கிறார்கள். அப்படியானால் இரண்டாம், நித்திய மரணம் என்பது துன்மார்க்கர் அழிக்கப்படுவதே. ஆனால் மனிதன் அழிக்கப்படுவது பற்றிப் பேசவே முடியுமா? “அழிவு” என்பது மனித இருப்பின் முடிவைக் குறிக்கிறதா?

6.3.2 "அழிவு"

"அழிவு" என்ற சொல், அழித்தொழிப்பாக, அதாவது மனித இருப்பின் முடிவாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டால், நரகத்தின் தண்டனை முடிவில்லாததாக அல்ல, முடிவுள்ளதாக இருக்கும். ஆனால் இந்தக் கருத்து ஏற்கனவே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட வேதப்பகுதிகளுக்கு முரணாக இருக்கிறது. மனிதன் உண்மையில் அழிக்கப்படுகிறான் என்றால், அவனுடைய வாதையின் வேதனையின் புகை எப்படிச் சதாகாலங்களிலும் எழும்ப முடியும் (வெளிப்படுத்தல் 14:11; 20:10)? இந்த அக்கினி யாருக்காக "எரிகிறதோ" அந்த ஒருவரும் இனி இல்லையென்றால், நித்திய அக்கினியின் தண்டனை எதற்கு (யூதா 7)? நியாயத்தீர்ப்பின் அக்கினி ஏன் அவியாததாக இருக்கிறது (மாற்கு 9:43)?

அழிவு என்பதற்கு அழித்தொழிப்பு என்ற பொருள் இருக்க முடியாது என்பதை இந்த வேதவசனங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. புதிய ஏற்பாட்டின் மற்ற இடங்களும் இதைத் தெளிவாக்குகின்றன. கிரேக்கப் புதிய ஏற்பாட்டில் அழிவைக் குறிக்கப் பல சொற்கள் உள்ளன; அவற்றில், நித்தியத்தில் துன்மார்க்கரின் நியாயத்தீர்ப்புக்கும் பயன்படுத்தப்படும் மிக முக்கியமானவற்றை இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

பெயர்ச்சொல் "அழிவு" (apoleia)

இந்தச் சொல் 19 முறை வருகிறது; பல்வேறு விதங்களில் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது:

- "வீண்செலவு" அல்லது "விரயம்" (மத்தேயு 26:8; மாற்கு 14:4)
- "ஒப்புக்கொடுத்தல்" (அப்போஸ்தலர் 25:16)
- "கேட்டின் மகன்" (யோவான் 17:12; 2 தெசலோனிக்கேயர் 2:3)
- "அழிவு" (மத்தேயு 7:13; ரோமர் 9:22; பிலிப்பியர் 1:28; 3:19; 1 தீமோத்தேயு 6:9; எபிரெயர் 10:39; 2 பேதுரு 2:1; 3:7; 3:16; வெளிப்படுத்தல் 17:8, 11)

வினைச்சொல் “அழித்தல்/அழிதல்” (apollymai)

“அழித்தல்” என்ற வினைச்சொல்லுக்கும் (புதிய ஏற்பாட்டில் 86 முறை) இதுவே பொருந்தும்:

- ஜலப்பிரளயத்தில் பூமியின் “அழிவு” (2 பேதுரு 3:6; ஒப்பிடுக: எபிரெயர் 1:11)
- “ஒழிந்துபோதல்” (1 பேதுரு 1:8 முதலியவை)
- “கொலைசெய்தல்” (மத்தேயு 2:13; 12:24; 21:41; 27:26 முதலியவை)
- “மடிந்துபோதல்” (மத்தேயு 5:29, 30; 8:26; 26:52; யூதா 11 முதலியவை)
- மனிதர்கள், மிருகங்கள், பொருள்கள் சம்பந்தமாக “காணாமற்போனது/கெட்டுப்போனது” (மத்தேயு 10:6; 15:24; 16:25; 18:11, 14; 2 கொரிந்தியர் 2:15; 2 தெசலோனிக்கேயர் 2:10; 2 யோவான் 8 முதலியவை)
- நரகத்தில் சரீரத்தையும் ஆத்துமாவையும் “அழித்தல்” (மத்தேயு 10:28)
- திராட்சரசத் துருத்திகள் “கெட்டுப்போதல்” (மத்தேயு 9:17)
- “நிர்மூலமாக்குதல்” (யூதா 5)

பெயர்ச்சொல் “அழிவு” (olethros)

இந்தச் சொல் புதிய ஏற்பாட்டில் நான்கு முறை வருகிறது: 1 கொரிந்தியர் 5:5; 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:3; 2 தெசலோனிக்கேயர் 1:9; 1 தீமோத்தேயு 6:9.

2 தெசலோனிக்கேயர் 1:7-9-இல், கர்த்தர் பிரசன்னமாகும்போது நடக்கும் அவருடைய நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றியும், அதே நேரத்தில் நித்திய நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றியும், மனதில் பதியும் ஒரு விவரிப்பு நமக்கு இருக்கிறது: “உபத்திரவப்படுகிற உங்களுக்கு, கர்த்தராகிய இயேசு தம்முடைய வல்லமையின் தூதரோடும், ஜுவாலித்து எரிகிற அக்கினியோடும், வானத்திலிருந்து வெளிப்படும்போது,

எங்களோடேகூட இளைப்பாறுதலைக் கொடுப்பார்; அப்போது அவர் தேவனை அறியாதவர்களுக்கும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்துக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களுக்கும் நீதியைச் சரிக்கட்டுவார்; அவர்கள் கர்த்தருடைய சந்நிதானத்திலிருந்தும் [அல்லது: சந்நிதானத்திலிருந்து நீங்கலாகி] அவருடைய வல்லமையின் மகிமையிலிருந்தும் நித்திய அழிவாகியதண்டனையை அடைவார்கள்.”

6.3.3 சுருக்கம்

நித்திய ஜீவனைப் போலவே இந்தச் சொற்களுக்கும் வெவ்வேறு பொருள்கள் உண்டு. மிகச் சில இடங்களில் அவை ஒரு பொருளின் அழித்தொழிப்பையோ, மனிதர்கள் பூமியிலிருந்து அகற்றப்படுவதையோ குறிக்கலாம். ஆனால் அழிவு ஒருபோதும் மனிதனின் அழித்தொழிப்பையோ இல்லாமற்போதலையோ குறிப்பதில்லை. அது பூமிக்குரிய வாழ்வின் இழப்பைக் குறிக்கலாம். ஆனால் அது இருப்பின் முடிவு அல்ல; வேறொரு இருப்பு வடிவத்துக்குள் செல்லும் மாற்றம் மட்டுமே.

அழிவு என்பது ஒழுக்கரீதியான வீழ்ச்சியும் சீரழிவும்; அது அழித்தொழிப்பு அல்ல, ஒரு நிலை அடியோடு மோசமடைவதே. அழிவு ஒருபோதும் இருப்பின் இழப்பு அல்ல; இருப்புக்கு மதிப்பைக் கொடுக்கும் எல்லாவற்றின் இழப்பு. இந்த வசனங்களில் “அழிவு” என்பதற்குப் பதிலாக “அழித்தொழித்தல்” அல்லது “அழித்தொழிப்பு” என்ற சொல்லை வைத்தால், பொருள் சிதைவது மட்டுமல்ல – வசனங்கள் முற்றிலும் புரியாதவையாகிவிடும்.

துன்மார்க்கரின் நித்திய அழிவு என்பது, அவர்கள் என்றென்றைக்கும் தேவனிடமிருந்து துண்டிக்கப்பட்டு நியாயத்தீர்ப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருப்பதே. அவர்கள்

கெட்டுப்போனவர்கள்; புறம்பான இருளில் இருக்கிறார்கள் (மத்தேயு 8:12; 22:13; 25:30; யூதா 13)

ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கான கேள்விகள்

- பின்வரும் தவறான கருத்துகளுக்கு எப்படிப் பதில் சொல்லலாம்:
- அவிசுவாசிகள், அல்லது அவர்களுடைய ஆத்துமாக்கள், அழிக்கப்படும் என்பது?
- அவர்களுடைய தண்டனை காலவரம்புக்குட்பட்டது என்பது?

6.3.4 தேவனுடைய நீதியும் பரிசுத்தமும்

நித்திய நியாயத்தீர்ப்பும் பாவிக்கு இடைவிடாத தண்டனையும் உண்டு என்பதை மனிதப் புரிதலாலும் உணர்வாலும் கற்பனை செய்வது கடினம். ஆனால் பெரும்பாலும் முடிவு மட்டுமே பார்க்கப்படுகிறது; அது எப்படி நேர்ந்தது என்பது கவனிக்கப்படுவதில்லை. நம்முடைய சொந்தக் கற்பனை நம்மை வழிநடத்தக் கூடாது. இறுதியான இந்தக் கேள்வியில்தான், தேவனுடைய வார்த்தையைவிடத் தன் சொந்த எண்ணங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கும் சாய்வு மனிதனுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தையே ஒரே அளவுகோல்; எல்லாக் கேள்விகளிலும் நாம் தாழ்மையோடு அதற்குக் கீழ்ப்படிய மட்டுமே முடியும்.

பாவியை ஆக்கினைக்குள்ளாக்குவதில் தேவன் பிரியப்படுவதில்லை என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை நினைவுகூருவோம்: “அவர் மனப்பூர்வமாய் மனுபுத்திரரைச் சிறுமையாக்கிச் சஞ்சலப்படுத்துகிறதில்லை” (புலம்பல் 3:33). அப்படியானால் நித்திய நியாயத்தீர்ப்பு ஏன் இருக்கிறது? பதில்: தேவன் அன்பாக மட்டுமல்ல, ஒளியாகவும் இருக்கிறார்: அவர் முழுமையான நீதியும் பரிசுத்தமுமுள்ள தேவன். தேவனுடைய நீதி பாவக்கடனுக்கான விலையைச் செலுத்தும்படி, பாவி தண்டிக்கப்படும்படி கோருகிறது. தேவனுடைய பரிசுத்தம்

பாவத்தைச் சகிக்க முடியாது; பாவத்தோடு தொடர்புடைய எல்லாவற்றையும் அது நீக்கிப் பட்சிக்க வேண்டும் (யோசுவா 24:19).

> தீர்க்கதரிசியாகிய ஏசாயா சொல்லுகிறார்: “சேனைகளின் கர்த்தர் நியாயத்தீர்ப்பினால் உயர்ந்து, பரிசுத்தமுள்ள தேவன் நீதியினால் பரிசுத்தராய் விளங்குவார்” (ஏசாயா 5:16).

நித்திய நியாயத்தீர்ப்பை ஒருவர் மறுத்தால், அதனால் அவர் தேவனுடைய தன்மையையே கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார். தேவன் தம்முடைய தன்மையில் மாறாதவர்; தம்முடைய நீதியையும் பரிசுத்தத்தையும் ஒருபோதும் கைவிடுவதில்லை. தேவனுடைய மாறாத்தன்மையோடுகூட, பாவத்தின் தன்மையையும் அதன் விளைவுகளின் அளவையும் அவர் குறைத்து மதிப்பிடுகிறார். பாவமே நித்திய நியாயத்தீர்ப்புக்குக் காரணம். தேவனுடைய பார்வையில் பாவம் என்றால் என்ன? பாவம் பலவீனமும் அல்ல, அற்பமான தவறும் அல்ல; “பாவம் நியாயப்பிரமாணமின்மையே” (1 யோவான் 3:4). நியாயப்பிரமாணமின்மை என்பது ஒரு கட்டளையை மீறுவது மட்டுமல்ல; எல்லா தெய்வீகப் பிரமாணத்தையும் நிராகரிப்பது, அதாவது சுயசித்தமும் தேவனுடைய அதிகாரத்தை மறுப்பதும். அது இறுதியில் அராஜகம்; சிருஷ்டிகர் தம்முடைய சிருஷ்டிகள்மேல் கொண்டிருக்கும் உரிமையை அவமதிப்பது. பாவம் தேவனுக்கு எதிரான பகையும் கலகமுமாகும்.

பாவம் தேவனுக்கு எதிரான வெளிப்படையான பகையாக மட்டுமே வெளிப்படுவதில்லை; அது பல வடிவங்களில் வெளிப்படுகிறது. பாவத்தால் தேவனுடைய மகத்துவமும் கனமும் அவமதிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே தேவன் பாவத்தைத் தண்டியாமல் விடமாட்டார். அவர் தம்முடைய கனத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டி, தம்முடைய பரிசுத்தத்தின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவார். தேவனுடைய பிள்ளைகளும் அதே தேவனோடுதான்

தொடர்புகொள்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்களைக் குறித்த தேவனுடைய கோரிக்கைகளைத் தேவகுமாரன் சிலுவையில் நிறைவேற்றினார்.

தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய நம்முடைய உணர்வும், வருத்தத்துக்குரியவிதமாக, பாவத்தால் பாதிக்கப்பட்டு மங்கலாகியிருக்கிறது. சுபாவத்தின்படி நாமே பாவிகளாயிருந்தோம். ஆகவே நம்முடைய தீர்ப்பில் நாம் நடுநிலையானவர்கள் அல்ல;[147] பாவத்தின்மேல் தேவனுக்கு இருக்கும் கோபத்தை நம்முடைய அளவுகோலுக்கு ஏற்றபடி மாற்ற முடியாது. பாவத்தைக் குறித்த தேவனுடைய உணர்வைப் பற்றி நமக்கு என்ன கருத்து இருக்கிறது? பாவிக்கு அவனுடைய பாவத்துக்காக நித்திய தண்டனை கொடுக்கக் கூடாது என்று நாம் அவருக்குக் கட்டளையிட விரும்புகிறோமா? பாவியோடு அவர் எப்படி நடந்துகொள்கிறார் என்பது முழுக்க முழுக்கத் தேவனுடைய காரியம். தம்முடைய செயலுக்கு அவருக்கு ஒருபோதும் நியாயப்படுத்துதல் தேவையில்லை; ஆயினும் தம்முடைய வார்த்தையில் இந்தக் காரியங்களை அவர் நமக்கு விளக்குகிறார்.

நித்திய நியாயத்தீர்ப்பு தேவனுடைய அன்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவதில்லை. அவர் எல்லாவற்றையும் செய்து, பரலோகமும் நித்திய மகிமையும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் திறந்திருக்கிறது என்பதை நிரூபித்திருக்கிறார். ஆகவே பரிசுத்தமும் நீதியுமுள்ள தேவன்[148] பாவியை நித்தியமாக ஆக்கினைக்குள்ளாக்கும்போது அநீதியுள்ளவர் அல்ல. அதிலும் தேவன் தம்மை மகிமைப்படுத்துவார். தேவன் பரிசுத்தத்தில் மகத்துவமுள்ளவர் (யாத்திராகமம் 15:11)!

147. பாவம் என்னவென்று நாம் புரிந்துகொண்டு, அதை வெறுத்து, தேவன் அதை உணருகிறபடியே நாமும் உணர வேண்டும் என்பதே பரிசுத்த ஆவியானவரின் இடைவிடாத முயற்சி (ஒப்பிடுக: 1 யோவான் 1:5–2:2).
148. வெளிப்படுத்தல் 16:5; சங்கீதம் 47:8; 119:137; ஏசாயா 6:3.

> அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் சொல்லுகிறார்: “நீர் உம்முடைய வார்த்தைகளில் நீதியுள்ளவராக விளங்கவும், நீர் நியாயந்தீர்க்கப்படும்போது வெற்றியடையவும் என்று எழுதியிருக்கிறபடி, மனுஷர் எல்லாரும் பொய்யராயிருந்தாலும், தேவனே சத்தியபரர் என்று சொல்லக்கடவோம். நம்முடைய அநீதி தேவனுடைய நீதியை விளங்கப்பண்ணினால், என்ன சொல்லுவோம்? கோபாக்கினையைச் செலுத்துகிற தேவன் அநீதியுள்ளவரோ?” (ரோமர் 3:4-5).

6.3.5 கொல்கொதாவின் சிலுவை

இப்போது நாம் இந்தப் புத்தகத்தின் முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம்; ஆகவே பாவிக்குக் காத்திருக்கும் பயங்கரமான நியாயத்தீர்ப்பின் தாக்கத்தோடு, மனித வரலாற்றின் மிக முக்கியமான மணிநேரங்களை நோக்கிப் பார்ப்போம்.

தேவன் தம்முடைய அன்புக்காகவும் கிருபைக்காகவும் தம்முடைய நீதியையும் பரிசுத்தத்தையும் ஒருபோதும் கைவிடுவதில்லை என்பதைக் கண்டறிந்திருக்கிறோம். கொல்கொதாவின் சிலுவை இதற்கு மிகவும் மனதில் பதியும் சான்றை நமக்குத் தருகிறது. தேவகுமாரன் நம்முடைய பாவங்களுக்காகத் தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்தபோது, அவருக்குக்கூட விதிவிலக்குக் காட்டாத தேவனுடைய பரிசுத்தத்தையும் நீதியையும் சிலுவை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது: முடிவில்லாத ஒரு நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து நம்மை விடுவிக்கும்படி, ஒரு தெய்வீக ஆளால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தெய்வீகமாகப் பூரணமான ஒரு கிரியை.

பாவமில்லாத தேவகுமாரன் நமக்குப் பதிலாக நியாயத்தீர்ப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். நம்முடைய பாவத்தோடு அவர் பரிசுத்த தேவனைச் சந்தித்தார்; அதற்காகத் தேவன் அவரைச் சிலுவையில் தண்டித்தார். அவர் நம்முடைய பாவங்களைத் தம்முடைய சரீரத்திலே மரத்தின்மேல் சுமந்தார் (1

பேதுரு 2:24); நமக்குப் பதிலாக அவர் பாவமாக்கப்பட்டார் (2 கொரிந்தியர் 5:21); நமக்காக மரத்தின்மேல் சாபமானார் (கலாத்தியர் 3:13).

மார்க் டாபர்னூ (Marc Tapernoux) இதை மிகப் பொருத்தமாக வெளிப்படுத்துகிறார்: “பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்யப்படவும், தேவனுடைய நீதி, பரிசுத்தம், மகிமை ஆகியவற்றின் கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படவும், மறுபுறம் தேவன் பாவிகளுக்கு மன்னிப்பு அருளவும் இது நடந்தது. இந்தப் பலியின் மகத்துவம் [எபிரெயர் 10:1-18], குற்றத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்தவரின் [1 யோவான் 2:2; 4:10] முடிவில்லாத மதிப்பு [மத்தேயு 3:17; 17:5], அவர்மேல் வந்த நியாயத்தீர்ப்பின் கனம் [மத்தேயு 27:46; சங்கீதம் 22; 42; 69] – இவை, பிராயச்சித்தம் செய்யப்பட வேண்டிய பாவத்தின் கனத்தையும், அது மனிதனைத் தள்ளிய அழிவின் அளவையும் நமக்குப் புரியவைக்கின்றன: அது ஒரு நித்திய அழிவு.”[149]

தண்டனை காலவரம்புக்குட்பட்டது என்று சொல்லுகிறவர், தேவனுடைய பார்வையில் பாவம் நித்திய தண்டனையைக் கொண்டுவரும் அளவுக்குக் கனமானதல்ல என்று அதன் மூலம் வாதிடுகிறார். ஆனால் பாவம் இவ்வளவு தீங்கற்றதென்றால், தேவன் தம்முடைய சொந்தக் குமாரனைச் சிலுவையில் இவ்வளவு பயங்கரமான விதத்தில் ஏன் நியாயந்தீர்த்தார்? இருளின் மூன்று மணிநேரங்களில் அங்கே அவரை ஏன் கைவிட்டார்? அவரை ஏன் இவ்வளவு கொடூரமாக அடித்தார் (ஏசாயா 53; சகரியா 13:7)?

காலத்துக்குட்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு பாடுகளிலிருந்து மட்டுமே நாம் விடுவிக்கப்பட வேண்டியிருந்தால், இந்தக் கொடிய கிரியை அவசியமாயிருந்ததா? நிச்சயமாக இல்லை. காலவரம்புக்குட்பட்ட பாடுகளின் ஒரு தொகையிலிருந்து அல்ல, தேவனுடைய பரிசுத்தக் கோபத்திலிருந்தே அவர் நம்மை விடுவித்தார்; அது எவ்வளவு பயங்கரமானதென்றால்,

149. Marc Tapernoux, Das ewige Gericht, Zürich (Beröa-Verlag), 1962, பக். 5.

தேவனுடைய சொந்தக் குமாரனும்கூட அதிலிருந்து தப்புவிக்கப்படவில்லை (ரோமர் 5:8-10; 8:32).

கெட்டுப்போன பாவி நித்தியமாகத் தண்டிக்கப்படாமல் ஒருநாள் அழிக்கப்படுவான் என்று ஒருவர் வாதிட்டால், அவர் தேவகுமாரனின் பாடுகளை அவமதிக்கிறார்! இந்தக் கருத்திலிருந்து தவிர்க்க முடியாமல் வரும் மோசமான விளைவு இதுவே. தற்காலிகமான ஒரு வேதனையிலிருந்து நம்மை விடுவிப்பது மட்டுமே காரியமாயிருந்தால், தேவகுமாரன் நம்மிடம் வந்து நமக்காகத் தம்மைத்தாமே பலியாக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்காது. ஆனால் தேவனுடைய கோபமும் நியாயத்தீர்ப்பும் நித்தியமானவை என்பதால், ஒரு தெய்வீக ஆள் மட்டுமே நமக்குப் பதிலாக அவற்றைச் சுமந்து, அவற்றிலிருந்து நம்மை விடுவிக்க முடிந்தது.

நித்திய வேதனையை ஒருவர் மறுத்தால், அதன் விளைவுகள் இவ்வளவு தொலைநோக்கானவை: அதனால் அவர் இயேசு கிறிஸ்துவின் மீட்பின் கிரியையையே தொட்டுக் குறைத்துவிடுகிறார். தெய்வீக மகத்துவமுள்ள பலியின் எல்லையில்லாத மதிப்பை எந்த வடிவிலும் குறைத்துவிடாதபடி தேவன் நம்மைக் காப்பாராக! நம்மை நித்தியமாகத் தாக்கியிருக்க வேண்டிய தண்டனையைத் தேவகுமாரன் அங்கே அதன் முழு அளவில் தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டார் என்பதைப் பற்றிக்கொண்டிருப்போம்.

இதுவே தேவனுடைய முடிவில்லாத அன்புக்கும், அதே நேரத்தில் தேவனுடைய மாறாத பரிசுத்தத்துக்கும் மிகப் பெரிய சான்று.

இது நித்திய இரக்கம்,
எல்லாச் சிந்தையையும் கடந்தது;
அன்பின் கரங்களைத் திறந்து
பாவியிடம் குனிந்து வருபவரின் இரக்கம்;
சாபத்திலும் மரணத்திலுமிருந்து நம்மை விடுவித்து,
இயேசுவின் மகிமைக்கு நம்மை நடத்துகிறவர்.

நாம் கெட்டுப்போகக் கூடாதென்று,
நமக்கு உதவி கிடைக்க வேண்டுமென்று தேவன்
சித்தங்கொண்டார்;
ஆகவே குமாரன் பூமிக்கு வந்து,
பின்பு பரலோகத்தில் தம் இடத்தை ஏற்றார்.
ஆகவே கிருபாசனத்திலிருந்து குமாரன் மூலம்
கிருபையின் நிறைவு வந்துசேர்கிறது.

ஓ கிருபையே, கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால்
இப்போது எல்லாப் பாவங்களையும் நீக்க வல்லதே,
எங்கும் எல்லா மனிதருக்கும்
மன்னிப்பையும் சமாதானத்தையும் அறிவிக்கச் செய்கிறதே.
நித்திய இரட்சிப்பு இப்போது ஆயத்தமாயிருக்கிறது,
ஓ அற்புதமான கிருபையின் காலமே!

7 பின்னிணைப்பு

7.1 ஷியோலையும் ஹேடீஸையும் பற்றி பரிசுத்த வேதாகமம் என்ன போதிக்கிறது?

Bible Treasury இதழில் கேள்விகளுக்கான பதில், தொகுதி N 9, பக்கம் 79

கேள்விகள்

“இவ்விதமாக மனுஷகுமாரனும் மூன்று இரவும் மூன்று பகலும் பூமியின் இருதயத்தில் இருப்பார்” (மத்தேயு 12:40) என்ற சொற்றொடர் கல்லறையைவிட அதிகமானதைக் குறிக்கிறதா? “அவர் பூமியின் தாழ்விடங்களில் இறங்கினார்” (எபேசியர் 4:9) என்ற சொற்றொடர் மரணத்தையும் கல்லறையையும்விட அதிகமானதைக் குறிக்கிறதா?

ஷியோல் அல்லது ஹேடீஸ் (ஆபிரகாமின் மடியும் பரதீசும் உட்பட) பூமிக்குக் கீழே இருக்கின்றன என்றும், கர்த்தராகிய இயேசு அங்கே இறங்கி, சிலரைத் தம்மோடுகூட உன்னதத்துக்குக் கொண்டுசென்றார் என்றும் சொல்வது வேதவாக்கியத்தோடு ஒத்துப்போகிறதா? அல்லது பரதீசு, அதாவது ஆபிரகாமின் மடி, பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்திலும்கூட, எப்போதும் பரலோகத்திலேயே இருந்து, ஒருபோதும் பூமிக்குக் கீழே இருக்கவில்லையா?

“ஷியோலுக்கு இறங்குதல்” என்ற சொற்றொடரின் பொருள் என்ன?

“பாதாளக்குழி” என்பது “ஹேடீஸிலிருந்து” வேறானதா?

காணக்கூடாதவற்றின் ஒரு பகுதியாகிய பரலோகத்துக்கு ஷியோல் அல்லது ஹேடீஸ் என்ற சொற்களைப் பயன்படுத்த முடியுமா?

J.C.B.

பதில்

பழைய ஏற்பாட்டுச் சொல்லாகிய “ஷியோல்” 65 முறை வருகிறது; “Authorised Version”-இல் (ஆங்கில வேதாகமம்) அது 31 முறை “கல்லறை” என்றும், 3 முறை “பாதாளக்குழி” என்றும், 31 முறை “நரகம்” என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சொல்லுக்குப் பல்வேறு பொருள்கள் இருக்கலாம் என்பதை இது காட்டுகிறது. அதே சொல் செப்டுவஜின்ட்டில் (பழைய ஏற்பாட்டின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு) 31 முறை “ஹேடீஸ்” என்றும், இரண்டு முறை “மரணம்” (thanatos) என்றும் (2 சாமுவேல் 22:6; நீதிமொழிகள் 23:14) மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது; இரண்டு இடங்களில் (யோபு 24:19; எசேக்கியேல் 32:21) அது மொழிபெயர்க்கப்படவே இல்லை; ஏனெனில் அந்த இடங்களிலுள்ள பொருளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய எந்தச் சொல்லும் கிரேக்க மொழியில் இல்லை.

பின்வரும் இடங்களில் – சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிட – ஆதியாகமம் 37:35; 42:38; 44:29, 31; எண்ணாகமம் 16:30-31; 1 இராஜாக்கள் 2:6, 9; சங்கீதம் 49:15; 141:7, “ஷியோல்” என்பது வெறுமனே “கல்லறை” என்று பொருள்படுகிறது; ஆங்கிலப் பதிப்பிலும் அப்படியே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது – “பாதாளக்குழி” என்று இருக்கும் எண்ணாகமம் 16 தவிர; மற்ற எல்லா இடங்களிலும் “ஷியோல்” என்ற சொல் பிரிந்துபோன ஆவிகளின் இடத்தைக் குறிக்கிறது. கல்லறை உயிரற்ற உடலை ஏற்றுக்கொள்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், பழைய ஏற்பாட்டுச் சொல்லாகிய “ஷியோல்” கல்லறைக்கும், பிரிந்துபோன ஆவிகளின் தங்குமிடத்துக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இப்போது நாம் புதிய ஏற்பாட்டுக்குத் திரும்பும்போது, இந்த இரட்டைப் பொருள் மறைந்துவிடுகிறது; ஏனெனில் ஜீவனும் அழியாமையும் சுவிசேஷத்தினாலே வெளியரங்கமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உண்மையில் எபிரெயச்

சொல்லாகிய “ஷியோலின்” கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பாகிய “ஹேடீஸ்” என்ற சொல், புதிய ஏற்பாட்டில் பிரிந்துபோன ஆவிகளின் உலகத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது – “மரணம்”, “கல்லறை” என்ற சொற்கள் (வெளிப்படுத்தல் 20) சரீரத்தை மட்டுமே குறிக்கின்றன, ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் அல்ல என்பதுபோலவே. சரீரமே மரிக்கிறது; ஆவியோ அதைக் கொடுத்த தேவனிடத்துக்குத் திரும்புகிறது. ஆவியும் ஆத்துமாவும் ஒருபோதும் இல்லாமற்போவதில்லை. ஹேடீஸ் அவிசுவாசியான மரித்தோரை மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்கிறது. விசுவாசி வீட்டுக்கு அழைக்கப்படும்போது, அவன் ஹேடீஸுக்கு அல்ல, பரதீசுக்குப் போகிறான்.

ஹேடீஸ் மரணத்தின்போது விசுவாசிகளையும் அவிசுவாசிகளையும் ஒரே விதமாக ஏற்றுக்கொள்கிறது என்றும், ஆயினும் இந்த இரண்டு வகுப்பினரும் ஒரு பெரும் பிளப்பால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் சிலர் கருதுகிறார்கள். விசுவாசிகள் ஹேடீஸுக்குப் போகிறார்கள் என்று வேதவாக்கியம் எங்குமே சொல்லவில்லை; மாறாக, அவர்கள் அதிலிருந்து வெகுதூரத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றே சொல்லுகிறது (லூக்கா 16:23). அப்போஸ்தலர் 2-இல் இரண்டு முறை மேற்கோள் காட்டப்படும் சங்கீதம் 16-ன் வசனம் 10, கர்த்தர் தம்முடைய மரணத்துக்குப் பின் ஷியோலுக்கு, அல்லது ஹேடீஸுக்கு, இறங்கினார், அவருடைய ஆத்துமா அங்கே விடப்படவில்லை என்ற போதனைக்கு அடிப்படையாக இருந்தால் – ஆனால் அவர் பரதீசுக்குச் சென்றார் என்று நாம் அறிவோம்; அது இருளின் தோட்டம் அல்ல, ஆனந்தத்தின் தோட்டம்; சிலுவையிலிருந்த குற்றவாளியும் அங்கே இருந்தான் – அங்கே விசுவாசிகளுக்கும் அவிசுவாசிகளுக்கும் இரண்டு பகுதிகள் இருக்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால் இந்தத் தவறு, ஆங்கிலப் பதிப்பில் இந்த வசனம் தவறாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டதால் உண்டானது. இந்த வசனம் வெளிப்படுத்துவது: “நீர் என் ஆத்துமாவை ஷியோலுக்குள் [‘ஷியோலில்’ அல்ல] விட்டுவிடமாட்டீர்

(ஒப்புக்கொடுக்கமாட்டீர், அல்லது அங்கே அனுப்பமாட்டீர்)”. இந்தச் சரியான மொழிபெயர்ப்பு, லாக்மன் (Lachmann), டிஷென்டார்ஃப் (Tischendorf), ட்ரெகெல்லஸ் (Tregelles), வெஸ்ட்காட் (Westcott), ஹார்ட் (Hort) மற்றும் வேறு மொழிபெயர்ப்பாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அப்போஸ்தலர் 2:27, 31-ன் “திருத்தப்பட்ட பாடத்தால்” உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

“ஹேடீஸ்” என்ற சொல் புதிய ஏற்பாட்டில் ஒருபோதும் நேர்மறையான பொருளில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ஹேடீஸில் விசுவாசிகளுக்கு ஒரு பகுதியும் அவிசுவாசிகளுக்கு ஒரு பகுதியும் இருந்தால், அவிசுவாசிகளோடு தொடர்புடையதாகவே விதிவிலக்கின்றி ஹேடீஸைப் பற்றி நாம் ஏன் வாசிக்கிறோம்? அங்கே ஒரு விசுவாசி இருப்பதைப் பற்றி ஒரு குறிப்புகூட ஏன் காணப்படவில்லை?

“இருதயத்தில்” அல்லது “பூமியின் தாழ்விடங்கள்” என்ற சொற்றொடர்களால் கல்லறையே குறிக்கப்படுகிறது. நம்முடைய கர்த்தர் மரித்தது மட்டுமல்ல, அடக்கம்பண்ணப்பட்டு மூன்றாம் நாளில் எழுப்பப்பட்டார். யோனா இதற்கு முன்னடையாளம். சங்கீதம் 139:15 இந்த வார்த்தைகளை மிகவும் சொல்லுக்குச் சொல்லாக விளக்குவதிலிருந்து நம்மைக் காக்கும். இங்கே பூமியின் தாழ்விடங்கள் என்பதால் காணக்கூடாத, அல்லது மறைவான ஒன்று குறிக்கப்படுகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. கல்லறை ஒரு கல்லால் முத்திரையிடப்பட்ட பின் காவலால் பாதுகாக்கப்பட்டது (மத்தேயு 27:66). இயேசுவின் சரீரம் கிடந்த பரிசுத்தமான இடத்துக்குள் எந்த மனிதக் கண்ணும் பார்க்க முடியவில்லை.

கிறிஸ்து வருவதற்கு முன், “ஆபிரகாமின் மடியில்” என்ற சொற்றொடர், பக்தியுள்ள யூதனுக்குப் பேரின்பத்தின் உச்சமாக இருந்தது; ஏனெனில் ஆபிரகாம் “தேவனுடைய சிநேகிதன்” என்று அழைக்கப்பட்டான் என்று அவன் அறிந்திருந்தான்.

கிறிஸ்துவோடு இருப்பதே ஒரு கிறிஸ்தவனின் பேரின்பமான எதிர்பார்ப்பு. அது மேலே, தேவனுடைய பரதீசில் இருக்கிறது. பரதீசு ஹேடீஸூக்குச் சமமானதல்ல. ஆபிரகாம் ஹேடீஸில் இருக்கவில்லை; ஹேடீஸிலிருந்த வேதனைப்பட்ட ஆத்துமாவே அவனை “தூரத்திலே” கண்டது. கர்த்தர் ஹேடீஸில் இருந்து அதிலிருந்து யாரையாவது விடுவித்தார் என்பது மனிதனுடைய கண்டுபிடிப்பு. கர்த்தர் ஹேடீஸூக்கு அல்ல, பரதீசுக்குச் சென்றார். ஹேடீஸிலிருந்து விடுதலை பற்றி வேதவாக்கியம் ஒரு குறிப்பையும் தரவில்லை. நியாயாதிபதிகள் 5:12; சங்கீதம் 68:18; எபேசியர் 4:8 ஆகிய இடங்கள் சிறைப்பட்டவர்களின் விடுதலையைப் பற்றி அல்ல, தீய வல்லமைகள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டதைப் பற்றியே பேசுகின்றன; அவை இங்கே சிறையிருப்பு என்று அழைக்கப்படுகின்றன. கிறிஸ்து துரைத்தனங்களையும் அதிகாரங்களையும் உரிந்துகொண்டு, அவைகளின்மேல் வெற்றிசிறந்து, அவைகளைத் தைரியமாய்க் கோலம் காட்டினார் (கொலோசெயர் 2:15). அவர் சிறைப்பட்டவர்களைச் சிறையாக்கினார். சிலர் விளக்குவதுபோல, இது நரகத்திலிருந்து சிறைப்பட்டவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டதைக் குறிக்கவில்லை.

“ஷியோலுக்கு இறங்குதல்” என்பது கல்லறையையோ குழியையோ குறிக்கிறது. இரண்டும் பூமிக்குக் கீழே உள்ளன.

பாதாளக்குழி (வெளிப்படுத்தல் 20) எந்த மனிதனும் வராத இடம்; சாத்தான் என்றென்றைக்கும் அக்கினிக்கடலில் இறுதியாகத் தள்ளப்படுவதற்கு முன், அங்கே ஆயிரம் வருஷம் கட்டப்பட்டிருப்பான். ஹேடீஸோ, தேவனோடு ஒப்புரவாகாமல் மரித்தவர்களின், அதாவது ஒருகாலத்தில் சாவுக்கேதுவான சரீரத்தில் ஆவி வாசம்பண்ணின அவிசுவாசியான மரித்தோரின், ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் ஏற்றுக்கொள்கிறது. ஆத்துமாவும் ஆவியும் ஹேடீஸூக்குப் போகின்றன; மண்ணால் உருவாக்கப்பட்ட சரீரமோ

கல்லறையில் (கடலிலோ நிலத்திலோ) ஓர் இடத்தைக் கண்டடைந்து, நியாயத்தீர்ப்புக்கான உயிர்த்தெழுதலுக்காகக் காத்திருக்கிறது. மனிதன் எழுப்பப்படும்போது – அப்போது வானமும் பூமியும் இனி இருக்காது – அவன் ஹேடீஸில் (அது அப்போது இனி இருக்காது) அல்ல, மனிதர்களுக்கு அல்ல, பிசாசுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் ஆயத்தம்பண்ணப்பட்ட அக்கினிக்கடலில் தள்ளப்படுவான் (மத்தேயு 25:41). நித்திரையடைந்த விசுவாசி நியாயத்தீர்ப்புக்காக அல்ல, மகிமைக்காக எழுப்பப்படுகிறான் (பிலிப்பியர் 3:20-21).

“ஷியோல்” அல்லது “ஹேடீஸ்” என்ற சொற்களைப் பரலோகத்தோடு தொடர்புபடுத்த முடியாது; ஏனெனில் அவை அதற்கு எதிரானவை.

மொழிபெயர்ப்பாளரின் குறிப்பு

புதிய ஏற்பாட்டில் ஹேடீஸ் என்ற சொல் பின்வரும் இடங்களில் வருகிறது:

மத்தேயு 11:23 (லூக்கா 10:15): இந்த இரண்டு இடங்களிலும் ஹேடீஸ் பரலோகத்துக்குத் தெளிவான எதிர்மாறாக நிற்கிறது. கப்பர்நகூம் ஹேடீஸ்வரை தாழ்த்தப்படும் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். எதிர்மறைப் பொருள் வெளிப்படையானது.

மத்தேயு 16:18: மறுபிறப்பினாலும் விசுவாசத்தினாலும் தேவனுடைய வீட்டில் ஜீவனுள்ள கல்லாக ஆனவனை ஹேடீஸின் வாசல்கள் மேற்கொள்ள முடியாது, அதாவது அவன் ஒருபோதும் ஹேடீஸுக்குப் போவதில்லை என்று இங்கே கர்த்தர் சொல்லுகிறார். நடக்க முடியாததைக் கர்த்தர் சொல்வதால், இந்த இடமும் தெளிவாக எதிர்மறையானதே.

லூக்கா 16:23: ஐசுவரியவான் ஹேடீஸில் தன் கண்களை ஏறெடுக்கிறான்; அங்கே வேதனையில் இருக்கிறான். லாசருவும் ஹேடீஸில் இருந்தான் என்று சொல்லப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக, ஐசுவரியவான் லாசருவை ஆபிரகாமின் மடியில் காண்கிறான். ஆபிரகாமின் மடி, அல்லது பரதீசு, ஹேடீஸின்

ஒரு பகுதி அல்ல; இரண்டும் தெளிவாக வேறுபட்ட இடங்கள்; ஒரு இடத்திலிருந்து மற்ற இடத்துக்குப் போவது சாத்தியமில்லை. “அன்றியும் எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் நடுவே பெரிய பிளப்பு உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

அப்போஸ்தலர் 2:27, 31: அப்போஸ்தலர் 2:27, 31-இல் சங்கீதம் 16:10-லிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோளின் மொழிபெயர்ப்பு என் கருத்தில் சரியானதல்ல. செப்டுவஜின்ட்டில் சொல்லுக்குச் சொல் enkataleiphes eis haden (“ஹேடீஸுக்குள் விடுதல்”) என்று இருக்கிறது. அந்த வினைச்சொல்லின் அடிப்படை வடிவம் enkataleipo; வேறு இடங்களில் அது “ஒப்புக்கொடுத்தல்” (அல்லது: “கைவிடுதல்”) என்று இன்னும் சரியாக மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. இந்த enkataleipo என்ற சொல் அப்போஸ்தலர் 2:27, 31 தவிரப் புதிய ஏற்பாட்டில் இன்னும் 8 முறை வருகிறது; 6 முறை “கைவிடுதல்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது (மத்தேயு 27:46; மாற்கு 15:34; 2 கொரிந்தியர் 4:9; 2 தீமோத்தேயு 4:10, 16; எபிரெயர் 13:5), ஒரு முறை “மீதியாக வைத்தல்” (ரோமர் 9:29), ஒரு முறை “விட்டுவிடுதல்” அல்லது “கைவிடுதல்” (எபிரெயர் 10:25). தீர்க்கமான காரியம் இதுதான்: இங்கே en haden (லூக்கா 16:23-இல் உள்ளதுபோல ஏழாம் வேற்றுமை/இடவேற்றுமை, Dativ) என்று இல்லை; eis haden (“ஹேடீஸுக்குள்”, இரண்டாம் வேற்றுமை/செயப்படுபொருள் வேற்றுமை, Akk.) என்று இருக்கிறது. eis (“-க்குள்”) என்ற முன்னிடைச்சொல் செயப்படுபொருள் வேற்றுமையோடு (Akkusativ) மட்டுமே வருகிறது. கிரேக்கத்திலும் ஜெர்மன் மொழியிலும் செயப்படுபொருள் வேற்றுமை இயக்கத்தையோ திசையையோ குறிக்கிறது. மூலபாடத்தில் en haden என்று இருந்தால், enkataleiphes என்பதை “விட்டுவைத்தல்” என்று மொழிபெயர்க்கலாம். eis haden என்ற சொற்றொடர் இந்தச் சாத்தியத்தை விலக்குகிறது. இது வெவ்வேறு

தம்முடைய An Exposition of the Acts of the Apostles, The Preaching to the Spirits in Prison ஆகிய புத்தகங்களில் எழுதியுள்ள விரிவான குறிப்புகளை ஒப்பிடுக).[151]

eis என்ற முன்னிடைச்சொல் மற்ற இடங்களோடு மத்தேயு 18:20-இலும் வருகிறது: “என் நாமத்தினாலே (சொல்லுக்குச் சொல்: என் நாமத்துக்கு) கூடியிருக்கிற”; பின்பு ஞானஸ்நானத்தோடு தொடர்புடையதாக, உதாரணமாக ரோமர் 6:3-4; 1 கொரிந்தியர் 10:2 முதலியவை (ஞானஸ்நானம்

150. ஆயினும் இந்தக் கருத்து J.N. டார்பியின் (J.N. Darby) பார்வையிலிருந்து வேறுபடுகிறது; அவர் இந்த இடங்களை வேறுவிதமாக மொழிபெயர்த்தார் (ஹேடீஸ், நரகம் பற்றி J.N. Darby எழுதிய Elberfelder மொழிபெயர்ப்பின் முன்னுரையை ஒப்பிடுக, Coll. Writings, தொகுதி 13).

151. W. Kelly, The Preaching to the Spirits in Prison, 1 Peter III. 18-20, Sunbury (Belivers Bookshelf), பக். 133, 134: “சங்கீதம் 16:10-இலுள்ள எபிரெயச் சொல் ‘-இல்’ என்று அல்ல, ‘-க்கு’ ஷியோல் என்று பொருள்படுகிறது; அது இறங்குதலைக் குறிப்பதில்லை – Alford, Lachmann, Tischendorf, Tregelles, Wordsworth, Westcott, Hort ஆகியோரின் திறனாய்வுப் பாடத்திலுள்ள (eis haden) அப்போஸ்தலர் 2:27-உம் அப்படியே. ஆகவே Revised Version எபிரெயத்தைச் சரியாகவே மொழிபெயர்க்கிறது: ‘நீர் என் ஆத்துமாவை ஷியோலுக்கு விடமாட்டீர் [ஷியோலுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கமாட்டீர்]’ முதலியவை – ஆனால் கிரேக்கத்தைத் தவறாக ‘-க்கு’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘-இல்’ என்று மொழிபெயர்க்கிறது. நம்முடைய கர்த்தர் மரித்தபோது, நிச்சயமாகப் பரலோகத்தில் இருக்கும் தம்முடைய பிதாவின் கைகளில் தம்முடைய ஆவியை ஒப்புவித்தார்; மனந்திரும்பின கள்ளன், எவ்வளவு தாமதமாக அது நடந்தாலும், அதே நாளில் அவரோடுகூடப் பரதீசில் இருந்தான் (லூக்கா 23). ஹேடீஸில் இருப்பதற்குப் பதிலாகப் பரதீசு பரலோகத்தில் இருக்கிறது, சொன்னபடி அதன் மிக மகிமையான பகுதியாக இருக்கிறது என்பதை நாம் ஏற்கனவே கண்டோம். ஒரு அப்போஸ்தலன் அதை ‘மூன்றாம் வானத்தோடு’ இணைக்கிறார் (2 கொரிந்தியர் 12:3-4); ஜெயங்கொள்ளுகிறவனுக்கு (மகிமைப்படுத்தப்படும்போது) ஜீவவிருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கக் கொடுப்பேன் என்று நம்முடைய கர்த்தர் இன்னொருவர் மூலம் சொல்லுகிறார் – நிச்சயமாக ஹேடீஸில் அல்ல (வெளிப்படுத்தல் 2:7). பழைய ஏற்பாட்டில் ஹேடீஸும், மரணமும், ஜீவனும், அழியாமையும் தெளிவற்றவையாக இருந்தன; ஆனால் இவையும் இவற்றைவிட மிக அதிகமானவையும் சுவிசேஷத்தினாலே வெளியரங்கமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே லூக்கா 16-இன் கடைசி உவமையில், விசுவாசமும் அன்பும் இல்லாத ஐசுவரியவான் மரணத்துக்குப் பின் ஹேடீஸில் தன் கண்களை ஏறெடுப்பதையும் – விசுவாசியான லாசருவோ உண்மையுள்ள ஆபிரகாமினிடத்தில் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவனாக இருப்பதையும் நம்முடைய கர்த்தர் விவரிக்கிறார். இரண்டு பக்கத்திலிருந்தும் கடந்துபோவதைத் தடுக்கும்படி இவ்வளவு பெரிய பிளப்பு உண்டாக்கப்பட்டிருந்தது. ஹேடீஸ் உண்மையில் ‘தூரத்தில்’ இருந்தது; அங்கே தங்கியிருப்பது ‘வேதனையில்’ இருப்பதாகும். லாசரு அங்கே இருந்தான் என்று ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லப்படவில்லை; அவன் ஆபிரகாமின் மடியில் இருந்தான்.

சம்பந்தமாக Elberfelder [ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு] மொழிபெயர்ப்பின் முன்னுரையை ஒப்பிடுக).

அக்கிரமக்காரருடைய கைகளால் சிலுவையில் அறையப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டவரைத் தேவன் எழுப்பினார் என்பதை நிரூபிப்பதற்காகவே பேதுரு அப்போஸ்தலர் 2-இல் சங்கீதம் 16:10-லிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். கர்த்தர் மரணத்தில் இருந்துவிடுவதும் அதனால் பிடித்துவைக்கப்படுவதும் கூடாததாயிருந்தது. வசனம் 25-27-இல் உள்ள இந்த மேற்கோளின் மூலம், கர்த்தர் ஒருபோதும் ஹேடீஸில் இருக்கவில்லை என்று பேதுரு சொல்ல விரும்புகிறார். அவருடைய சரீரம் கல்லறையில் கிடந்த காலத்தில், கர்த்தருடைய ஆத்துமா ஹேடீஸில் இருப்பதைத் தேவன் அனுமதிக்க முடியவில்லை. அவருடைய சரீரம் அழிவைக் காணாததுபோலவே, அவருடைய ஆத்துமாவும் ஹேடீஸுக்கு அனுப்பப்படவில்லை. அக்கிரமக்காரர் தங்களால் முடிந்திருந்தால் அதைச் செய்திருப்பார்கள். ஆனால் கர்த்தராகிய இயேசுவின்மேல் தேவனுடைய முழுப் பிரியமும் இருந்ததால், தேவன் அதைப் பற்றி வேறுவிதமாக எண்ணினார். கர்த்தரை எழுப்பியதன் மூலம் தேவன் அதை மிகத் தெளிவாக நிரூபித்தார். ஹேடீஸின் எதிர்மறைத் தன்மையை இதைவிடத் தெளிவாக்கும் ஒரு இடம் உண்டா?

வெளிப்படுத்தல் 1:18: கர்த்தர் மரணத்துக்கும் ஹேடீஸுக்கும் உரிய திறவுகோல்களை உடையவர் என்பதை இங்கே காண்கிறோம். இந்த வசனத்தில் கர்த்தர் நியாயாதிபதியாக நமக்கு முன்வைக்கப்படுகிறார்; வெளிப்படுத்தல் 20:11-15-இல் எல்லா மரித்தோரையும் அவர் நியாயந்தீர்க்கும்போதும் அவரை அப்படியே காண்கிறோம். அங்கே மரணமும் ஹேடீஸும், நியாயந்தீர்க்கப்படும்படி எல்லா மரித்தோரையும் ஒப்புவிக்க வேண்டும். சாத்தான் மரித்தோரை மனமுவந்து திருப்பிக்கொடுப்பதில்லை. ஆனால் மரணத்தின்மேலும் ஹேடீஸின்மேலும் இறுதி அதிகாரம் கர்த்தருக்கே உண்டு.

வெளிப்படுத்தல் 6:8: மரணம் ஏறியிருக்கும் மங்கின நிறமுள்ள குதிரையை ஹேடீஸ் பின்தொடர்கிறது. இந்த இடம், எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலுக்குப் பின் பூமியைத் தாக்கப்போகும் நியாயத்தீர்ப்புகளோடு தொடர்புடையது. மரணம் கொல்லுகிறவர்களை ஹேடீஸ் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்கிறது – நிச்சயமாக, மரித்தோரின் ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் மட்டுமே. இந்தக் காலத்தில் மடியும் உண்மையுள்ள யூதர்களோ, இதற்கு மாறாக, பலிபீடத்தின் கீழ் இருக்கிறார்கள் (அதிகாரம் 6:9).

வெளிப்படுத்தல் 20:13-14: இங்கே மரணமும் ஹேடீஸும் அக்கினிக்கடலில் தள்ளப்படுகின்றன. தேவனுக்கு எதிராக நிற்பவற்றில் கடைசியானவை மரணமும் ஹேடீஸும்; ஆகவே அவை அக்கினிக்கடலில் தள்ளப்படுகின்றன. ஏற்கனவே இரட்சிக்கப்பட்ட ஒரு விசுவாசியின் ஆவியையும் ஆத்துமாவையும், தமக்கு எதிராக நிற்கும் ஒரு இடத்துக்குத் தேவன் அனுப்புவாரா? அது கூடாதது! மரணமும் தேவனுக்கு எதிராக நிற்கிறது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் விசுவாசிக்கு அது காணக்கூடாதவற்றுக்குள் செல்லும் வாசல். கர்த்தர் அதற்கு முன் வராவிட்டால், நாமும் இன்னும் மரணத்தின் வழியாகப் போக வேண்டும்; ஏனெனில் பாவத்தின் சரீரம் இன்னும் இரட்சிக்கப்படவில்லை. ஆனால் கர்த்தர் வருகிறார், சீக்கிரமாக வருகிறார், “எல்லாவற்றையும் தமக்குக் கீழ்ப்படுத்திக்கொள்ளத்தக்க தம்முடைய வல்லமையின் செயலின்படியே, நம்முடைய தாழ்மையான சரீரத்தைத் தம்முடைய மகிமையான சரீரத்துக்கு ஒப்பாக மறுரூபமாக்குவார்” (பிலிப்பியர் 3:21) என்பதே நம்முடைய நம்பிக்கை.

வெர்னர் மியூகர் (Werner Mücher)

7.2 பல்வேறு சொற்களின் அட்டவணை

சொல் வேதப்பகுதிகள் பொருள்

ஷியோல் (எபிரெயம்)	பழைய ஏற்பாட்டில் 65 முறை; உதாரணமாக ஆதியாகமம் 37:35; 42:38; 44:29, 31; எண்ணாகமம் 16:30-33; 1 இராஜாக்கள் 2:6, 9; சங்கீதம் 49:15; 141:7 முதலியவை	முதலாவது கல்லறை, பூமியிலுள்ள குழி. பின்பு மரித்தோரின் உலகமும்; விசுவாசிகளின் அல்லது அவிசுவாசிகளின் தங்குமிடம் என்று வேறுபடுத்தப்படவில்லை
ஹேடீஸ் (கிரேக்கம்)	மத்தேயு 11:23; 16:18; லூக்கா 10:15; 16:23; அப்போஸ்தலர் 2:27, 31; வெளிப்படுத்தல் 1:18; 6:8; 20:13-14	அவிசுவாசியான மரித்தோரின் தங்குமிடம். வேதனையுள்ள இடம். புதிய ஏற்பாட்டில் ஹேடீஸுக்கு எப்போதும் எதிர்மறைப் பொருளே உண்டு
பரதீசு	லூக்கா 23:43; 2 கொரிந்தியர் 12:4; வெளிப்படுத்தல் 2:7	நித்திரையடைந்த விசுவாசிகளின் இடம்; உணர்வுள்ள சந்தோஷத்தில்
ஆபிரகாமின் மடி	லூக்கா 16:22-23	பரதீசின் இன்னொரு பெயர்
அக்கினிக்கடல் – அக்கினியும் கந்தகமும் எரிகிற கடல்	வெளிப்படுத்தல் 19:20; 20:14-15; 21:8 (ஒப்பிடுக: மத்தேயு 25:46-இல் “நித்திய ஆக்கினை”)	இடைவிடாமல் எல்லா நித்தியத்திலும் நியாயத்தீர்ப்பின் வேதனைகளை அனுபவிக்கப்போகும் மனிதர்கள், சாத்தான்,

		அவனுடைய பிசாசுகள் ஆகியோரின் தங்குமிடம். இன்றுவரை யாரும் அக்கினிக்கடலில் இல்லை. முதலில் மிருகமும் கள்ளத்தீர்க்கதரிசியும் அங்கே தள்ளப்படுவார்கள்; சாத்தான் 1000 ஆண்டுகளுக்குப் பின்புதான்; அவனோடுகூட அப்போது எல்லா அவிசுவாசிகளும்.
நரகம் (கிரேக்கம்: gehenna)	மத்தேயு 5:22, 29, 30; 10:28; 18:9; 23:15, 33; மாற்கு 9:43, 45, 47; லூக்கா 12:5; யாக்கோபு 3:6	அக்கினிக்கடலின் இன்னொரு பெயர்
பாதாளக்குழி (எபிரெயம்: abbadon)	யோபு 26:6; 28:22; 31:12; சங்கீதம் 88:11; நீதிமொழிகள் 15:11; 27:20; லூக்கா 8:31; ரோமர் 10:7; 2 பேதுரு 2:4; வெளிப்படுத்தல் 9:1, 11; 11:7; 17:8; 20:1, 3	பாதாளக்குழி மற்றவற்றோடு, இறுதி நியாயத்தீர்ப்புவரை தேவன் கட்டிவைத்திருக்கும் விழுந்துபோன தூதர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடம்.
பரலோகம் / வானம்	வேதாகமத்தில் 700-க்கும் அதிகமான முறை	வேதாகமம் 1-ஆம் வானம் (= வளிமண்டல வானம்), 2-ஆம் வானம் (பிரபஞ்சம், நட்சத்திரங்களுக்கு

		இடைப்பட்ட வெளி), தேவனுடைய சிங்காசனமும் பரதீசும் இருக்கும் 3-ஆம் வானம் ஆகியவற்றை வேறுபடுத்துகிறது (2 கொரிந்தியர் 12)
பிதாவின் வீடு	யோவான் 14:2	சிருஷ்டிக்கப்படாத பரலோகம்; அதில் தேவத்துவத்தின் மூன்று ஆட்கள் ஆதிமுதல் வாசம்பண்ணியிருக்கிறார்கள்; தேவனுடைய சபையின் (திருச்சபை, ஊர்ச்சபை) எல்லா விசுவாசிகளும் அதற்குள் பிரவேசிப்பார்கள்

8 நூற்பட்டியல்

Ankerberg, J., Fakten über das Leben nach dem Tod, Pfäffikon (Verlag Mitternachtsruf) 2001

Ankerberg, J., Fakten über Sterbeerlebnisse, Pfäffikon (Verlag Mitternachtsruf) 2001

Bergmann, G., Leben nach dem Tod?, Gladbeck 1960

Brand, Reinhard, Godzik, Peter Die gemeinsame christliche Hoffnung über den Tod hinaus und ihre unterschiedliche Auslegung, 1992

Brinke, G. R., Jenseitiges und Zukünftiges, Frutigen

Brockhaus, R., Botschafter des Heils in Christo, "Unsterblichkeit der Seele, Seelenschlaf und Verdammnis", 1919

Bouter, H., Onnaspeurlijke Rijkdom, Bijbelstudies over het Paradijs van God, Gouda, 2003

Cremer, H., Jenseits des Grabes, 1886, Gießen (TVG) 1987

Darby, J. N., Die ewige Pein, Neustadt (E.-P. Verlag)

Fijnvandraat, J. G., Wiedergeboren – in Ewigkeit?, Schwelm 1980

Grant, F. W., Facts and Theories as to a future state, North Carolina 1889

Hallesby, O., Himmel, Tod und Hölle, Wuppertal (Rudolf Brockhaus Verlag)

Hauke, Dr., Rainer, Wo sind unsere Toten? Ein vernachlässigter Aspekt der individuellen Eschatologie (Habilitationsvortrag)

Heidler, F., Die biblische Lehre von der Unsterblichkeit der Seele (Beiträge zur systematischen Theologie), Vandenhoek & Ruprecht

Hole, F. B., Das Feuer, das nicht erlischt, Hückeswagen (CSV) 1987

Ironside, H. A., Death and afterwards, Neptune (Loizeaux Brothers) 1924

Jennings, F. C., The Human Body, Its Source, History and Destiny, Essex 1927

Lockyer, H., Was geschieht nach dem Tod, Wetzlar (Verlag Hermann Schulte) 1976

Lutzer, E. W., Fünf Minuten nach dem Tod, Dillenburg (CVD) 1999

Ouweneel, W. J., Das ewige Leben, Neustadt (E.-P. Verlag) 1980

Ouweneel, W. J., Herz und Seele, Dillenburg (CVD) 1991

Ouweneel, W. J., De leer van de mens, Buiten & Schipperheijn, 1986

Ouweneel, W. J., Ende gut – alle(s) gut?, Bielefeld (CLV) 1993

Pache, R., Das Jenseits, Wuppertal (Verlag Sonne und Schild) 1957

Pfannmüller, G., Tod, Jenseits und Unsterblichkeit

Pollock, A. J., Eternal Life, London

Rawlings, M., Zur Hölle und zurück, Hamburg (C. M. Fliß) 1996

Rienecker, F., Das Schönste kommt noch I, II, Wuppertal (Verlag Sonne und Schild) 1964

Rincke, H. W., Vom Zustand nach dem Tode, Basel, 1885

Schwengeler, B., பதி. Sterbeerlebnisse, Ufo, Anthroposophie, Berneck, 1981

Steinmeister, A., Auferstehung – Realität oder Illusion, Wuppertal (Telos) 1989

Swihart, P. J., Der Tod – wirklich anders?, Bad Liebenzell, 1979

Tapernoux, Marc, Das ewige Gericht, Zürich (Beröa Verlag) 1962

Zodhiates, S., Leben nach dem Tod, Dillenburg (CVD) 1978

பின்வரும் நூல்கள் எதிர்க் கருத்தை முழுமையாகவோ பகுதியாகவோ முன்வைக்கின்றன

Cullmann, O., Unsterblichkeit der Seele oder Auferstehung der Toten, Stuttgart (Quell Verlag) 1986

Custance, A. C., Journey out of time, A study of the interval between death and resurection of the body, Ontario (Doorway Publication)

Le Seur, P., Die Zukunft der Toten, Wuppertal (Aussaat Verlag) 1974

Jukes, A., Der zweite Tod und die Wiederbringung aller Dinge, 1912 (1987)

Magner, J., Zukunft ohne Tod, Hamburg (Saatkorn Verlag)

Petry, P., Allaussöhnung, Tod und letzte Dinge, Pforzheim (Konkordanter Verlag) 1986

Raiber, H., Wir werden was wir sind (Chiron Verlag) 1986

Tobler, G., Wann beginnt das ewige Leben, Zürich (Advent-Verlag)

Tod und Leben, Studien zur christlichen Anthropologie, Genf (Edition Oikumene) 1840

Tomasi, M., Tod und Auferstehung, Himmel und Hölle, Zürich (Advent Verlag)

77 Fragen an die Gemeinschaft der Siebenten-Tags-Adventisten, 1988

குறிப்புதவி நூல்கள்

Handreichungen aus dem Worte Gottes, மாத இதழ் 1913-1938, Bielefeld (CLV)

Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch, C. H. Beck, München (Strack & Billerbeck),

Texte der Kirchenväter, München (Kösel Verlag) 1963

The Bible Treasury, edited by William Kelly 1856-1920, Winschoten (H. L. Heijkop Verlag)

The Collected Writings of John Nelson Darby, Winschoten, (H.L. Heijkoop Verlag) மறுபதிப்பு 1972

இதழ்கள்

An Outline of Sound Words, W. C. Reid, Edingburgh

Bibel und Gemeinde, Bibelbund அமைப்பின் இதழ்

De Bode van het heil in Christus, Vassen (Uitgeverij H. P. Medema)

வேதாகம விளக்கவுரைகள்

Best, E., Second Corinthians, A Bible Commentary for Teaching and Preaching, Atlanta (John Knox Press)

de Boor, W., Der zweite Brief des Paulus an die Korinther, Wuppertal (R. Brockhaus Verlag) 1972

Godet, F., Kommentar zu dem Evangelium des Lukas, TVG

Godet, F., Kommentar zum 1. Brief an die Korinther, TVG

Grosheide, F.W., Paulus eerste Brief aan de Kerk te Korinthe, Korte Verklaring der Heilige Schrift, Kampen

Kelly, W., Notes on the second Epistle of Paul the Apostle to the Corinthians with a new Translation, London

McDonald, W., 2 Corinthians (Emmaus Bible School), 1961,

Ouweneel, W. J., Wij zien Jezus, Bijbelstudies over de Brief aan de Hebreen

Ouweneel, W. J., De Openbaring van Jezus Christus, deel 1 en 2

Rienecker, F. Lukas, Wuppertaler Studienbibel, Wuppertal (Brockhaus Verlag)

Zahn, T., Das Evangelium des Lukas, TVG

படிப்பு உதவி நூல்கள்

Begriffslexikon zum Neuen Testament, TVG

Bibleworkshop, கணினி வேதாகமம் (Computer-Bibel), media C

Bromiley, G. W., Theological Dictionary of the New Testament, Eerdmans

Metzger, B. M., A Textual Commentary on the Greek New Testament, London, New York (United Bible Societies), 1971

Rienecker, Sprachlicher Schlüssel zum griechischen Neuen Testament

Vine, W. E., Expository Dictionary of New Testament Words, Fleming H. Revell

Wigram, G., Publishing Englishmans Greek Concordance

பொது நூல்கள்

Bruce, F. F., Zeitgeschichte des Neuen Testaments, Wuppertal (TVG) 1986

Gitt, W., Und die anderen Religionen?, Bielefeld (CLV)

Gitt, W., Schuf Gott durch Evolution?, Bielefeld (CLV)

Hunt, D., Whatever happened to heaven, Harvest House Publishers, Eugene, 1988

Josephus, F., Geschichte des Jüdischen Krieges, Wiesbaden (Fourier Verlag)

Josephus, F., Jüdische Altertümer, Wiesbaden (Fourier Verlag)

Scott, W., Doctrinal Summaries, Glasgow (G. T. Publications) 1982

Walvoord, J., The Prophecy Knowledge Handbook, Wheaton (Victor Books) 1990

அடிக்குறிப்புகள்

மென்அட்டை (பேப்பர்பேக்)

W. & M. Deppe

Auswege oder Wege ins Aus? (வெளியேறும் வழிகளா, அல்லது முட்டுச்சந்துக்குச் செல்லும் வழிகளா?)

320 பக்கங்கள்
ISBN 3-89397-290-0

குரு சமூகங்கள், மதப்பிரிவுகள், மறைபொருள் வழிபாட்டு இயக்கங்கள், உளவியல் குழுக்கள் ஆகியவை மேற்கத்திய உலகில் பெருகிவரும் பிரபலத்தையும் அதிகரிக்கும் உறுப்பினர் எண்ணிக்கையையும் அனுபவிக்கின்றன.

மேலும், எண்பதுகளிலிருந்து அளவிட முடியாத ஒரு மறைஞான (எசோட்டெரிக்) அலை நம்மை மூழ்கடித்து வருகிறது.

ஏறக்குறைய அதே நேரத்தில், நூற்றாண்டுகளாகக் கற்பனை செய்ய முடியாதது நடக்கிறது – உலகின் பெரிய மதங்களுக்கிடையே உலகளாவிய உரையாடல்கள் தொடங்குகின்றன!

இதன் விளைவாக, கிறிஸ்தவக் கருத்துகளை மற்ற மதங்களின் கூறுகளோடு கலந்துவிட்ட மனிதர்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் அடிக்கடி சந்திக்க நேரிடுகிறது; நம்முடைய காலத்தின் பல்வேறு போக்குகளோடு போராட அவர்கள் முன்னெப்போதையும்விட அதிகமாக அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

மதப் பன்முகத்தன்மையின் புதிர்வழியில் இந்தப் புத்தகம் ஒரு நல்ல வழிகாட்டி!

மரித்தோர் உயிரோடிருக்கிறார்களா – அல்லது மரணமே எல்லா இருப்புக்கும் முடிவா? மனிதன் ஆத்தும நித்திரையில் விழுகிறானா – அல்லது மரணத்துக்கு அப்பாலும் அவனுக்கு உணர்வுநிலை இருக்கிறதா? இவை ஒவ்வொரு மனிதனையும் சிந்திக்க வைக்கும் கேள்விகள். இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிப்பதும், அதே வேளையில் நம்பிக்கை அளிப்பதும் இந்தப் புத்தகத்தின் நோக்கம்; ஆத்துமாவின் சாவாமை பற்றிய கேள்வியே அதன் மையப் பொருள். உயிரோடிருக்கும் மரித்தோர் – இந்த முரண்பாட்டை வேதாகமம் தீர்க்கிறது: மரணம் முடிவு அல்ல, ஒருபோதும் முடிவடையாத ஒரு வாழ்வின் ஆரம்பம். இந்தக் கூற்றின் உண்மைக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பது ...